

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

*Every heart has a
breaking point.*

EVERY SILENT

Lie

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Her Sessiz Yalan

Jodi Ellen Malpas

Telif hakkı © Jodi Ellen Malpas 2025 Tüm
hakları saklıdır.

İlk olarak 2025 yılında Jodi Ellen Malpas tarafından yayınlanmıştır.

ISBN e-kitap 978-1-957597-60-7
ISBN Ciltli Kitap 978-1-957597-61-4

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma ahlaki hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca korunmaktadır. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya

Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme - Marion Archer

Düzeltilme - Karen Lawson

Kapak tasarımı - Shannon Passmore - Shanoff Designs

Jodi Ellen Malpas için övgüler

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfayı yakıyor ve duyarlı, çok katmanlı kahramanları ve kahramanları okuyucuların kalbini kolayca fetheder. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler bu kitabı saklanacak bir eser haline getirir." —*Publishers Weekly, Gentleman Sinner hakkında*

"Bu kitap JEM'in en iyi hali, sırlar, yalanlar, düşmanlar... ve alaycı mizah. Her sayfada hepsi var! Bu kitabın nereye gittiğini veya nasıl biteceğini hiç bilmiyordum. Yolculuk, gizemli olduğu kadar büyüleyiciydi." - *Kindle ve Koffee Kitap Blogu, Wicked Truths hakkında*

"Karanlık ve lezzetli sürprizler arka arkaya geliyor; baştan sona tamamen, tartışmasız bir şekilde öngörülemez bir yolculuk. Bu, her sayfasının önemli olduğu türden bir kitap, çünkü o kadar çok şey oluyor ki ve bu çiftin nefretten aşka uzanan karmaşık bir dansı anlatıyor." - *Jeeves Reads Romance, The Brit*

"Jodi'nin bir kez daha büyük bir başarıya imza attığını ve 2021'in en iyi kitabı olduğunu söylemek mümkün! Sıkı durun, büyülenmek üzeresiniz." - *Booksobsessive, The Enigma hakkında*

"Karakterler gerçekçi ve samimi, gerilim ise patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. Sleeping with the Enemy tarzı hikayeleri sevenler için bu kitap mükemmel bir seçim."—*Library Journal, Leave Me Breathless*

"Cesur, yenilikçi bir aşk hikayesi... Okumaya değer bir kitap." — *Library Journal, The Forbidden hakkında*

"Öngörülemez ve bağımlılık yapıcı." — *Booklist, The Forbidden hakkında*

"Son derece ateşli ve duygusal olarak yoğun." – *The Library Journal, With This Man hakkında*

"Jodi Ellen Malpas sunuyor yeni yeni yeni
bağımlılık yaratan bir kitap sunuyor."— *RT Book Reviews, With This Man hakkında*

Okuyucuya Not.

Every Silent Lie, ikinci şanslar, sessiz keder ve en kaybolduğunuz anda sizi bulan türden bir aşkın hikayesidir. Bazı okuyucuların rahatsız edici veya tedirgin edici bulabileceği konuları ele alır.

*rahatsız edici veya rahatsız edici
bulabilecek konuların derinliklerine
iniyor.*

Burada bunları listelemeyeceğim, çünkü bazıları önemli olay örgüsü spoilerları içerir ve bazı okuyucuların deneyimini bozabilir.

Tetikleyici uyarıları görmek isterseniz, web sitemdeki [bu sayfaya](#) gidin, [burada](#) kapsamlı bir liste bulabilirsiniz.

Teşekkürler.

JEM x

*Sessiz kalpler için.
Ve onlara yeniden konuşmayı öğreten sesler için.*

EVERY SILENT
Lie

JODI ELLEN
KALPAS

İçindekiler

1. [1 Aralık](#)
2. [2 Aralık](#)
3. [3 Aralık](#)
4. [4 Aralık](#)
5. [5 Aralık](#)
6. [6 Aralık](#)
7. [7 Aralık](#)
8. [8 Aralık](#)
9. [9 Aralık](#)
10. [10 Aralık](#)
11. [11 Aralık](#)
12. [12 Aralık](#)
13. [13 Aralık](#)
14. [14 Aralık](#)
15. [15 Aralık](#)
16. [16 Aralık](#)
17. [17 Aralık](#)
18. [18 Aralık](#)
19. [19 Aralık](#)
20. [20 Aralık](#)
21. [21 Aralık](#)
22. [22 Aralık](#)
23. [23 Aralık](#)
24. [24 Aralık](#)
25. [25 Aralık Epilog](#)

[Jodi Ellen Malpas'ın diğer eserleri Jodi hakkında](#)

1 Aralık

Ofisimin kapısının ahşaplarından coşkulu sohbetler ve neşe dolu sesler sızıyor. Binanın altındaki katındaki tek kapalı kapı. Her zaman.

Rahatsız etmeyin.

Dışarıda kalın.

Kendi sorumluluğunuzda girin.

Masamın altında bacaklarımı çaprazlamış, yüksek topuklu ayakkabılarım ayak parmaklarımdan sarkıyor, kalemim her satırı kontrol ederken evrak yığınının ileri geri gidip geliyor. Bir yudum daha kahve. Daha güçlü bir şey içebilmem için ne kadar beklemem gerekiyor? Saate bakıyorum. Beş kırk beş. İnsanlar neden hâlâ burada?

Kapı çalınır, tanıdık bir dizi vuruş sesi duyulur ve patronumun girmesi için tamam diye seslenirim. Kafasını içeri sokar ve gözlüklerini çıkarır. "Hâlâ burada mısın?" diye sorar, kapıyı kapatır ama tam olarak olduğu yerde kalır, ofisime daha fazla girmekten korkar. "Hayır, iki saat önce çıktım Thomas." Kalemimi bırakır ve "Neden herkes hala burada?" "Bugün 1 Aralık, Camryn."

"Ee?"

Thomas kaşlarını çatarak başını sallar. "Ve... bir kasa şampanya getirip, çalışanlarımın bir saat erken çıkıp şampanyanın tadını çıkarması benim için bir gelenek."

"Neden?"

"Tanrı aşkına, Camryn. Çünkü bugün Aralık'ın ilk günü. Çünkü yılın son ayına giriyoruz. Çünkü, çünkü, çünkü."

"Tamam."

"Bize katılır mısın?"

"Hayır."

"Tabii ki katılmayacaksın. İki yıldır benim için çalışıyorsun ve hiçbir ağ oluşturma etkinliğine veya ofis içkisine katılmadın."

Beni alkolün etkisinde görmek istemezsin, Thomas. "Asla" diye bu kadar vurgu yaparken. Kalkıp paltomu omuzlarıma geçiriyorum. "Buraya ağ kurmaya gelmedim," diye hatırlatıyorum ona. "Buraya şirketini en iyi mali duruma getirmek için geldim, TF Shipping'in piyasaya girişine yardımcı olmak için işe alacağın ekibi hazırlamak için."

"O raporlar iki yıldır hazırlanıyor." Thomas, az önce söz konusu raporları koyduğum çantama başını sallar. "Ve sen *hala* şirketin mali durumundan memnun değilsin."

"Hayır, memnun değilim." Bu hafta sonu beni meşgul edecek kadar başka dosyalar toplayıp çantama koyuyorum. "Çünkü sürekli gemi satın alıyorsun, Thomas." *Şirketin ihtiyacı olmayan diğer şeylerin yanı sıra.* "Ve yönetim kurulu üyeleri, yani oğlun ve karın, şirketin kartvizitini kişisel kredi kartı gibi kullanıyor gibi görünüyor."

"Ben bir nakliye şirketiğim. Gemilere ihtiyacım var."

Oğluna ve karısına yaptığım yorumu görmezden geldiğini fark ettim. "Şu anda yeterince gemin var. En fazla yüzen kasabaya sahip olmak için rekabet ediyorsun. O gemileri yüklemek için sözleşmelere ihtiyacın var, Thomas. Şirketinin rakamları ciddiye alınmak için sağlıklı olmalı. Büyüme planını uygulamak için aradığın yatırımı elde etmek istiyorsan, TF Shipping'in piyasaya güçlü bir giriş yapması için bir halka arz ekibinin sağlam bir temele ihtiyacı olacak." Omzumda asılı duran çantama dokunuyorum. "Saygın herhangi bir halka arz ekibi bunların durumuna gülerdi."

"Tanrım, cuma günümün keyfini kaçırdın." Thomas, ona doğru yürürken kapıyı açar ve sırtını kapıya dayayarak geçmeme izin verir.

"Sadece sana gerçeği söylüyorum. Patronumun ve yönetim kurulunun harcama alışkanlıkları hakkında patronuma sızlanmak zorunda kalmadan da işim yeterince zor." Birdenbire durup, koridorda bu sabahkinden çok farklı bir şey fark ettim. Her yerde, her renkte, her kapıda, benimki de dahil, tinsel asılıydı. Ofisimin kapısının tamamı kırmızı çerçeveye çevriliydi.

Parıltılı tinsel. Uzanıp onu koparmak istiyorum. Ve üzerine bir torba un dökülmüş gibi görünen ağaç? Onu tekmelemek istiyorum. Aralık. Tüm aylar arasında en çok korktuğum ay. "Crystal'ı serbest bırakmışsın galiba," diye mırıldanıyorum, koridorun sonundaki asansörlerin yanında parlayan ren geyikleri fark ederek.

"Sanırım bu yıl tatil süslemeleri için bütçesini artırdığım için bana zorluk çıkaracaksın, değil mi?"

"Ben Scrooge değilim, Thomas."

Kısa bir sessizlik, onun aynı fikirde olmadığını gösteriyor. "Harika bir iş çıkarmış, değil mi?"

"Harika."

"Bak Cam, biliyorum..."

"Camryn."

"Camryn," diye nefes nefese konuşur. "Üzgünüm. Bak, Noel'i sevmediğini biliyorum..."

"Özellikle değil."

"Nedenini bilmiyorum, din ya da başka bir şey olabilir, ama gelecek cuma Inter City Resepsiyonu'na katılmanı istiyorum. TF Shipping hakkında bana sorulabilecek her sorunun cevabını biliyorsun."

"Nereye?" diye soruyorum, önümdeki mağarayı geçmek için adımlarımı hızlandırıyorum. Thomas, şampanya yudumlayan kalabalık ve bana sırttan sonsuz Noel yaratıkları (kardan adamlar, elfler, Noel Baba'nın karısı) arasından koridorda ilerlerken peşimden geliyor. Aralık ayında kutlanacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey kutlanacak *bir* şey yok.

"Dorchester." "Saat

kaç?"

"Yedi."

"Bir saatliğine geleceğim, beni en iyi şekilde değerlendir." Asansörün çağrı düğmesine basıyorum ve kapılar açılır açılmaz içeri girip krem rengi ipek fularımı boynuma sarıyorum.

"Harika." Thomas gülümsüyor, ben de zorla gülümsüyorum. Onu sevdiğimi itiraf etmeliyim. Biraz kontrolsüz, hizaya getirilmesi gereken bir çocuk gibi, ama iyi bir adam. Ancak karısı ve oğluna tahammül edemiyorum. Ve buraya geldiğimden beri

her finansal kararı ve harcanan her kuruşu sorgulamaya başladığımdan beri bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyorum. "İyi hafta sonları, Cam... ryn."

Kapılar kapanır ve ben uzun bir nefes veririm, henüz rahat nefes alamıyorum ama kesinlikle öncekinden daha iyiyim. Bir an için gözlerimi kapatmam gerekiyor, sadece önümdeki aynada tanıdığım kadını görmemek için değil, boğazımda sürekli biriken endişeyi yutmak için de. Bugün cuma, yani önümde iki gün *işsizlik* var, sadece evim olmayan, sadece uyuduğum, duş aldığım ve eşyalarımı sakladığım bir dairede çalışacağım.

Bunu ne pahasına olursa olsun yapmam.

Bu yüzden şimdi eve gitmiyorum.

Kapıların açıldığını ve özgürlüğüme kavuştuğumu duyar duymaz gözlerimi açıp fuayeye doğru koşar adımlarla ilerlerim, döner kapıdan dışarı çıkıp soğuk akşam havasına dalarım. Bacaklarımın alt kısmına bakarım. Çıplak. Titreyerek kamel rengi trençkotumun kemerini bağlar ve sokağa bakarım.

Bir zamanlar, Noel ışıkları sadece Londra'nın ana alışveriş caddelerini ve turistik bölgelerini süslerdi. Şimdi ise her yerde, her köşede, her pencerede görünüyorlar. Her adımda yanıp sönen ışıklar, yürürken gözlerimi kısmamı sağlıyor. Genelde Regent Street'ten uzak dururum, ama gitmem gereken yere en kısa yol bu ve şu anda gerçekten oraya gitmem gerekiyor.

Kalabalığın arasından sıyrılarak, duran arabaların arasından geçip yolun karşısına geçiyorum, sonra yan sokaklardan birine girip, The Royal Constantine Hotel'e adımımı attığımda kalabalığı geride bırakıyorum. Burası en sevdiğim saklanma yerlerinden biri.

Lobinin mermer zemininde topuklarımın sesi yankılanıyor. Her şey standart ve tanıdık. Konsiyerj başını sallıyor, resepsiyondaki adam gülümsüyor ve bara girdiğimde barmen hemen iki dirty martini hazırlamaya başlıyor.

Kaçışım.

Huzur. Anonimlik. Barın ucunda, önünde iki içki ve yanındaki tabureye asılmış paltosuyla oturan kadını kimse rahatsız etmiyor. Ofiste, herkesin gözü üzerimde. Kahvehanede ise, kulaklarımı gürültülü bir kaos sarıyor. Evet, AirPods'larımı takarak bu gürültüyü engelleyebilirim.

Ama kahvehanede kirli martini içemem.

Ceketimi barın sonundaki ikinci taburenin arkasına astıktan sonra, son tabureye oturuyorum, çantamdan bazı kağıtları bara koyup telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir bildirim yok — mesaj, WhatsApp mesajı veya cevapsız arama yok. Sadece iş e-postaları var.

Kağıtlara bakıyorum. Nefes alıyorum. Onuncu kez okumalı mıyım diye düşünüyorum. Hayır, sadece imzalamalıyım. Barmen içkileri önüme koyunca, onuncu kez kendime işkence etmekten vazgeçiyorum. "Teşekkürler." Bir bardağı yanımdaki boş koltuğa kaydırıyorum, diğerini dudaklarıma götürüp yudumluyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"İyi mi?"

"Her zaman." The Royal Constantine'deki bu barmen, saklandığım tüm otellerdeki barmenler arasında en iyi dirty martini'yi yapıyor. Onaylayarak başımı sallıyorum ve bardağı masaya koyuyorum, parmaklarımla bardağın sapını kesiyorum. "Bu gece çok kalabalık," diyorum, masalara bakarak. Altı kişi. Bu bir rekor.

Barmen gülümser. "Hesap?"

"Lütfen." Bir yudum daha. "Bugün Cuma." Ve öldürmek için bolca vaktim var.

"Seni rahat bırakacağım. Bir tane daha istersen bara hafifçe vur
."

"Sanki beni tanıyormuşsun gibi." Kağıtlara geri dönüyorum, kendime işkence etmeye, ilk sayfayı tararken dudağımın köşesini ısırmaya. Sonra onları bir kenara itiyorum, kişisel işlerimle uğraşmak istemiyorum, dizüstü bilgisayarımı alıp iş e-posta hesabımı açıyorum. Çeşitli çalışanlar ve Thomas'tan bana gönderilen, bilmeme gerek olmayan saçmalıkları arşivlemeye başlıyorum. Bu hafta sonu çalışmam gereken e-postaların sayısı tatmin edici bir şekilde elliye düşer ve dizüstü bilgisayarımı kapattığımda ilk martinimi bitirmiş olurum. Boş bardağı masaya koyup bara hafifçe vururum ve barmen, diğerleri gibi, yanımda içilmeyi bekleyen dokunulmamış bardağa kısa bir bakış atar. Onu görmezden gelirim ve o da ikinci içkimi hazırlamaya başlar.

"Oh, ve daha yoğun," diye düşünür, kirli boş şişeyi elinden alır ve yenisini elime uzatır.

Bardağı dudaklarıma götürürken, omzumun üzerinden bakıyorum ve lacivert trençkotlu bir adamın köşedeki bir masaya doğru gittiğini görüyorum. Çantasını kadife koltuklardan birine bırakıyor ve ceketini çıkarıp başka bir koltuğa atıyor. Uzun boylu, ince yapılı vücudu güzel bir orta gri takım elbise giyiyor. Koyu saçlarının şakaklarında gümüş rengi benekler var, ancak bu, ışığın altından gölgeye geçip ağır ağır koltuğa oturmadan önce, yakındaki spot ışığı kısa bir süreliğine ona vurduğu için fark ediliyor. Cep telefonunu kulağına götürüp saçlarını eliyle tarıyor. Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor, başını eğiyor. Zarif, klasik, kare çene ve kalın kaşları, sanki sürekli derin düşüncelere dalmış gibi görünmesini sağlıyor. Yakışıklı. Düşüncelerimi içimden mırıldanarak bara geri döndüm, evrakları okumaktan kaçınmaya devam ederek ikinci martinimi yudumladım.

Üçüncü seferde, çok ihtiyaç duyduğum sıcak bir kopukluk hissi beni sarar ve gergin kaslarımın sonunda gevşediğini ve ağrısının geçtiğini hissederim.

Dördüncü seferde, hala gazeteleri okumamıştım. Okumam gerekmiyordu ki. —Bu sözler beynime kazındı, her biri. Bir iç çekerek, bardağımyı kaldırıp dibinde kalan son birkaç santimi incelerken, beşinciye içmeli miyim diye düşünüyorum. Kesinlikle hayır. Yine de bara dokunuyorum. Yavaşça eve doğru yürümeye başlamadan, uzun bir duş almadan ve saatlerce uyumaya çalışmadan önce bir tane daha. Belki iki martini daha içerim. Ebedi uykusuzluğuma çare olan tek şey bu.

Başka hiçbir şey. Uyku hapları da, terapi de değil. Sadece alkol.

Bunu düşünürken, barda televizyonda oynayan sitcom'u fark ediyorum. *Tanrım*. Bu Fawltı Towers'ın *en iyi bölümleri* mi? Daha dik oturup, babamla birlikte tekrar yayınlarını izlediğimizi hatırlayarak dikkatimi topluyorum. Bu onun en sevdiği diziydi. Basil ve Manuel'in büyük bir sepetten ölü bir misafiri çıkardıklarını izliyorum. "Hay aksi. Bu sahneyi hatırlıyorum." Sonra başka bir misafirin çıplak şişme kadın bebeği şişirdiği odaya girdiklerinde gülümsüyorum. İngiliz mizahının en iyi örneği.

En son ne zaman böyle gülmüştüm?

Gülümserim ve dördüncü martinimin son yudumunu içerken, yanımdaki tabure ile yanımdaki tabure arasında bir şey görürüm. Bir adam. Bir saat önce arka masaya oturduğunu gördüğüm adam. Ceketini çıkarmış, gözlerim gömleğine, boynuna, koyu renkli sakallarına kayıyor, ta ki gözlerine bakana kadar. Gri gözler. Barın üzerindeki ışıkların puslu parıltısı altında hafifçe parıldayan, tembel, gri gözler. "Kaleme ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Anlamadım?"

"Bir saatten fazla süredir o kağıtlara bakıyorsunuz, belki kaleme ihtiyacınız vardır diye düşündüm."

Kıkırdayarak güldüm. Tanrım, bu gece ikinci kez oluyor. "Çok tatlı. Bunu daha önce hiç duymamıştım." O da çok özgün. Bu adamın pek çok iyi yanı var. Ama sonra aklıma geldim. *Flört etmek istemiyorum. Bu gece değil.* "Kaleme ihtiyacım yok."

Barmen'den kısa, şişman bir bardakta berrak bir içki alırken yavaşça ve düşünceli bir şekilde başını sallar. "Peki ya bir randevu?"

Yanımdaki boş koltuğa bakıyorum, önündeki martini hala içilmeyi bekliyor. Yoğuşma damlaları camdan aşağıya, altındaki kağıt bardak altlığına kayıyor. İçecek anlamsız... tıpkı bu yabancıнын sorusu gibi. "Bir randevuya ihtiyacım yok."

Ön kolunu bara dayayarak bana dönüyor. Gözleri farklı. Parlak ama soğuk, hala hafifçe kısılmış. Derin düşüncelere dalmış. Benim hakkımda mı? Beni anlamaya mı çalışıyor? *Lütfen zahmet etme, yakışıklı yabancı. Ben bu çabaya değmem.*

Dudakları dolgun, hafifçe aralık. Sanki bakışlarımın oraya kilitlendiğini biliyormuş gibi, bardağını dudaklarına götürüyor, bir yudum alıyor ve bakışlarım onu takip ediyor, alt dudağını yalarken, cevabımı bekliyor.

"Çok yakışıklısın," diyorum birdenbire, bu onu kesinlikle bir an duraklatıyor.

"Teşekkür ederim." Yanımdaki taburenin önünde hala dokunulmamış martiniyi işaret ediyor. "Peki, randevuya ihtiyacın yoksa bu kimin?"

"Benim."

Kaşlarını çatması oldukça etkileyici, gözlerinin köşelerinden ince çizgiler yayılıyor. "Seninki mi?"

"Bu bir caydırıcıdır. İstenmeyen erkeklerin bana yaklaşıp beni yatağa atmaya çalışmasını engeller." Eğer isteniyorsa, martiniyi içerim. Ondan bir gülümseme bekliyorum, ama eğlencenin izi bile yok.

"Bu yaygın bir sorun mu? Otel barlarında rastgele erkekler seni yatağa atmaya mı çalışıyor?"

Martiniyi işaret ediyorum. "Caydırıcı olmaktan önce öyleydi. Görünüşe göre benim taktiklerime karşı bağışıklığın var." Ve ben de bu adamın çarpıcı güzelliğe ulaşan görünüşüne karşı bağışıklığım yok gibi görünüyor. Boş martini bardağıma bakıyorum. Çok fazla içmişim.

"Çok mu içtin acaba?"

Başımı hızla kaldırdığımda şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Belki."

"Öyle değil." Yavaşça içkisini yudumladı. "Bence yeterince içtin." Bunun üzerine bardan kalkıp masasına geri döndü, ben de taburemi çevirip onu takip ettim, gözlerim açgözlüydü. Geniş omuzlar. Mükemmel bir popo. Uzun bacaklar. Kalın uyluklar.

Nefes verip bara dönerek, barmenin kaldırdığı kaşını yakalarım, ama o hemen indirir. "Önemli değil," diye onu sakinleştiririm, caydırıcı martiniyi alıp bir dikişte içerim. "Ve şimdi kesinlikle çok fazla içtim." Tabureden inerim ve kartımı uzatırım, o kartı okurken ben ceketimi giyip eşyalarımı çantama koyarım. "Teşekkürler." Bara on poundluk bahşiş bırakıp dışarı çıkıyorum ve adamın masasında duruyorum. Beni takip etmedi. Beni odasına davet etmedi. Ve bu garip bir şekilde ilgimi çekiyor. Normalde pek ilgimi çekmez. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aslında tanışmadık." Ayağa kalkıyor, uzun boylu vücudu sandalyesinden kasıtlı ve yavaşça yükseliyor.

"Camryn." Elimi uzattım ve o da elimi hafifçe tutup salladı. Kişiliği soğuk olabilir, ama dokunuşu ateş gibiydi ve bu sıcaklık vücudumda yayıldı, bacaklarımın arasına kadar. Bu beni daha dik durmaya itti, sıcaklık karnımın derinliklerinde bir nabız oluşturdu.

"Dec," diye mırıldanır, gözleri ağızımda, dudaklarımı hafifçe açıp hava almam gerektiğini fark etmiş olmalı.

"Bir iş adamı için oldukça zayıf bir el sıkışma, Dec."

Ağzı değil, sadece gözleri bunu gösteriyor olsa da, onun eğlendiğini anlayabiliyorum. "Seni mahvedecek bir adamın elini sıkar gibi elini sıkmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Elini sıkıyor. "Daha iyi mi?"

"Çok," diye cevapladım, ben de elini sıkarak.

Kafası yine o harika, düşünceli hafif eğilme hareketini yaptı, gözleri parıldadı. "Otur."

"Bunu yapmak için çok fazla içtim."

O düşünceli bir şekilde başını sallar ve bu çok seksi. Onun düşünceli hali. Soğukkanlılığı. Mesafeli tavrı. Kartlarını açmama şekli. Hoşuma gidiyor. Otel barlarında karşılaştığım çoğu erkek abartılı davranır. Etkilemek ve işi bitirmek umuduyla, ucuz espriler, flört sözleri veya kendileriyle ilgili stratejik olarak yerleştirilmiş bilgiler atarlar. Asla etkileyemezler. Etkilenmekle ilgilenmiyorum. Kaçmakla ilgileniyorum. Zaman öldürmekle. Bir süreliğine bu konuda yardımcı oluyorlar. Ta ki olmayana kadar.

Bu sağlıksız bir şey, benim çarpık hayatımda bile bunu anlayabiliyorum. Bu yüzden, genellikle olaydan hemen sonra, bir daha olmayacağını kendime söylüyorum. Beni asla tahrik etmiyorlar. Beni asla orgazma ulaştırmıyorlar, bu yüzden bunu kendim yapıyorum. Ve şu anda tüm vücudumda hissettiğim inanılmaz karıncalanmayı asla yaşatmıyorlar.

"Kendine güvenmiyor musun?" diye soruyor.

Elimi onunkinden çekiyorum ve anında tekrar soğuyor. "Hiç de bile."

Dec sandalyesine oturur, elinde içkisiyle arkalarına yaslanır ve ayak bileğini dizine koyar. Her santimi mükemmel olan vücudu, gömleğinin ve pantolonunun kumaşına baskı yapar ve bana onun altında ne kadar mükemmel olduğunu gösterir. "Seni tanımak güzeldi, Camryn."

"İyi akşamlar, Dec." Yavaşça dönüp uzaklaşıyorum, o benim adımları seslendiğinde girişte duruyorum. Geriye bakmadan önce nefes almam gerekiyor. Hâlâ sandalyesinde rahatça oturuyor. Hâlâ rahat. Hâlâ duygusuz.

"Çok güzelsin," diyor sessizce.

Ona teşekkür etmiyorum, çünkü o yanılıyor. Tamamen aptalca bir şey yapmadan oradan çıkıyorum. Bu ilk kez olmuyor, ama son seferin gerçekten son sefer olacağına yemin ettim.

Sen çok güzelsin.

Beni tanısaydı bunu söylemezdi. Ben berbat durumdayım. Kimse berbat birini gerçekten istemez.

Döner kapıdan geçip soğuk ve karanlık havaya çıkıyorum, paltomun kemerini bağlayıp omuzlarımı biraz kamburlaştırıyorum. Sıcaklık düşmüş ama martiniler eve giderken beni sıcak tutacak. Martiniler şüphesiz Regent Street'e dönüp Noel öncesi kaosa ve caddenin bir ucundan diğer ucuna uzanan parıldayan ışık gösterilerine göğüs germemin de nedeni.

Binaların kıvrımlarını takip ederek, yavaşça yürüyorum, yolculuğumu uzatıyorum, yanımdan geçen insanların yüzlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Çoğu gülümsüyor, ya biriyle birlikte ya da telefonda konuşuyor.

Özellikle yoğun bir kaldırım bölümüne yaklaşıncaya adımlarım otomatik olarak yavaşlıyor. Yayalar, mağazaya girmeye çalışan insanların oluşturduğu tıkanıklığı önlemek için yola çıkıyorlar. Bir oyuncak mağazası. Çocukların sevinç çığlıkları kulaklarımı dolduruyor, ebeveynler kapıda elf kılığına girmiş ve dev baloncuklar üfleyen personele gülüyorlar. Personel, çocukları oyuncaklar ve oyuncak ayılarla dolu büyülü bir harikalar diyarına çekiyor.

Birisi yanımdan geçerken omzuma dokunana kadar tamamen durduğumu fark etmiyorum, bu da beni birkaç adım ileriye sendeletiyor. Hızla dengemi yeniden kazanıyorum ve omzumdan düşen çantamı yakalıyorum. "Affedersiniz," diye mırıldanıyorum ve arkama yaslanırken önümde kocaman bir balon belirliyor. Balon burnumun ucuna çarpıp patlıyor ve bir kahkaha patlaması başlıyor, bu da beni balondan daha çok şaşırtıyor. Etrafıma bakındığımda, tüm dikkatlerin bana çevrildiğini görüyorum ve balonu üfleyen 1,80 boyundaki elf bana yaklaşıyor. Ne olacağını bir kilometre öteden görebiliyorum. Beni bir aksesuar olarak kullanacak. Tabii ki ulaşabileceği en sefil kişiyi bulacaktı. Zorlu bir görev gibi görünen kişiyi. Ben kesinlikle öyleyim. "Oh, hayır," diyorum, geri çekilirken elimi kaldırıyorum ve onu da uyarıyorum.

"Oh, evet!"

"Hayır, hayır, hayır." Mağaza dışındaki sırada bekleyen çocuklar zıplamaya başlayıp elfi kışkırtınca, gergin ve temkinli bir şekilde gülüyorum.

"Evet, evet, evet," diye şarkı söyler, balon çubuğunu dudaklarına götürür.

Geri çekilirken midemde kaçınılmaz bir bulantı hissediyorum, kalbimde dayanılmaz bir acı. "Lütfen, gerçekten eğlence ve oyun havasında değilim." Gözlerim elften sıradaki çocuklara kayıyor, her birinin gülümsemesini, mutluluğunu, heyecanını içime çekiyorum. Ve sonra çocuklarının mutluluğunun seslerinden keyif alan ebeveynleri.

Bir başka balon bana doğru geliyor, ben de geriye yaslanıp geri adım atıyorum.

Çok fazla.

"Siktir!" Yüksek sesli, dehşet dolu çığlıklar havayı doldururken topuğum kaldırımın kenarından kayıyor. Yere çarpmaya ya da bir araba tarafından ezilmeye hazır olarak gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi tutuyorum.

"Yakaladım."

Aniden yüzüm göğsüne gömülür ve burnuma çarpan koku duyularımı doldurur. Temiz. Erkeksi. *Seksi*. Yukarı bakarım ve bu akşamdan önce gördüğüm gözlerle karşılaşırım. Gözlerimin içine bu kadar yakından bakmalarının etkisi nefesimi keser ve kalbimi çarptırır. "Beni takip mi ediyorsun?" Ayak parmaklarımdan karnıma doğru yükselen sıcaklıktan rahatsız olarak uzaklaşıyorum, elimi sıkarken hissettiğim aynı sıcaklık.

O da geri çekildi. "Seni takip etmiyorum."

"Demek sık sık oyuncak mağazalarında takılıyorsun, ha?" "Hayır, takılmıyorum. Ama sen takılıyorsun."

Acı çekerek irkilirim, çantamı tekrar omzuma asarım, bakışlarımdan kaçmak için başka yere bakmak zorunda kalırım. Mağazanın dışındaki çocuklar ebeveynlerine dönerek, beni işaret ederek öfkelerini ifade ediyorlar. Sokaktaki kadın, en sevdikleri oyuncak mağazasının önündeki saf, Noel havasını küfürlü sözleriyle bozuyor. Utançtan omuzlarım yükseliyor ve gözlerim, kınayan ebeveynlerin bakışlarından kaçmak için Dec'e dönüyor. "Bana dirgenlerle saldırmadan önce gitmeliyim." Geri adım atarak,

önümdeki adam. *Güzel*. Sessiz gözlemim beni sarsıyor. Artık bu dünyada güzellik görmüyorum. Hayatı mekanik olarak yaşayan bir robotum, her gün topallayarak ilerliyorum, bu amansız acının bir an önce geçip gitmesini umut ediyorum. Renkleri tekrar takdir edebilecek miyim diye merak ediyorum. Kahkahaları duyduğumda topaklanıp ağlamak istemiyorum. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

Ondan hiçbir şey almıyorum, hiçbir ipucu... hiçbir şey, bu yüzden dönüp uzaklaşıyorum, onun sıcak göğsüne tekrar çekilmeden önce.

"Nereye gidiyorsun?"

Durup önümdeki caddeye bakıyorum. "Eve."

"Seni götüreyim."

O bana ulaştığında dönüp bakıyorum. "Bu bir teklif gibi gelmedi, daha çok bir bildirim gibiydi."

"Doğru." Beni geçip gider, ama benim onu takip etmediğimi fark edince durur ve geriye bakar.

"Nereye gittiğimi bilmiyorsun."

"Bilmeme gerek yok. Yolu bildiğini varsayıyorum." Kaşı yine kalkıyor.

"Camden."

"Camden'a mı gidiyorsun? Orası çok uzak." "Belki elli dakika sürer. Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır." Ona yaklaşırken her adımımı izliyor ve ben yanından geçip giderken yanıma yaklaşıyor, yavaş ve sessizce yürüyoruz. Ama bu garip bir durum değil. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Yanımda bir adam. Orada, rahat bir şekilde. Artık benim yanımda rahat olan çok az insan var. Çoğu benden kaçınıyor.

Ona bakıyorum, profilini inceliyorum, ne kadar güzel olduğunu tekrar düşünüyorum. Kirpikleri uzun, koyu renkli saçlarının bazı telleri alına düşüyor. Sakalları uzun ama düzenli, bazı yerlerinde gri lekeler var. Birkaç saniye sonra, yavaşlamaya başlıyor ve ben de doğal olarak hızımı düşürüyorum, ta ki kaldırımın ortasında durana kadar. Sonra gözlerini bana çeviriyor. O anda, onun tüm özellikleri arasında en çok gözlerini sevdiğime karar veriyorum. Gözleri. Hiçbir şey belli etmeden çok ifade dolu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu. "Ne hakkında?"

"Çok yakışıklı olup
olmadığım konusunda."

"Hayır."

"Güzel. Sıra bende," diyor ve ben başımı soru dolu bir şekilde eğiyorum, tam o sırada o elini yanağıma uzatıyor ve tekrar yüzümü başka yöne çevirmemi istiyor. Parmak uçları olsa bile, teninin sıcaklığı benim tenime değince, zevki sürdürmek için vücudumdaki her kas geriliyor. Ben hareketsiz kalırken, nefesim yavaşlarken, ona zaman tanıyarak, hiç rahatsızlık duymadan, bakışları profilime kazınıyor. Bu başlı başına tuhaf bir durum. Dikkatlerin üzerimde olmasını sevmem. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırım. Ama Dec'in bana bakması? Hoşuma gidiyor.

Sonunda gözlerimi çeviriyorum ama başımı nispeten düz tutuyorum. "Bitti mi?"

"Hayır."

Dudakımın köşesini ısıyorum ve bunun gülümsememi engellemek için olduğunu fark ediyorum. Yüz kaslarımın seğirdiğini hissetmek bile alışılmadık bir şey.

"Tamam, bitti." Gözlerinin hafif seğirmesinden, kısa gülümsememi gördüğünü anlayabiliyorum. Ama başka bir şey söylemeden yoluna devam ediyor ve ben onu izliyorum, dudağımı bırakıp nefes alıyorum ve ona yetişirken sessizlik tekrar çöküyor. Ve yine rahat hissediyorum.

Mariah Carey'nin şarkı söylediği uzak sesini duyuyorum, giderek yükseliyor, ta ki dayanılmaz bir ses seviyesine ulaşana kadar, ama bugün buna katlanabiliyorum. Renkli Noel ışıklarıyla süslenmiş ve tinsel ile kaplı bir çekçek geçiyor, iki yolcu da şarkıya eşlik ediyor, kollarını havaya kaldırmışlar. Dec'in yine bana baktığını hissedebiliyorum, ama dikkatimi öne veriyorum.

Ve yürüyoruz.

Ve yürüyoruz.

Artık konuşmuyoruz, sohbet etmiyoruz, ama birbirimize sık sık bakıyoruz. Yüz ifadelerimiz yok.

Camden High Street'e varana kadar. "Peki imzalanması gereken belge neydi?" diye soruyor.

"Neden imzalanması gerektiğini varsayıyorsun?"

"Çünkü kimse imzaya ihtiyaç duymayan bir belgeye o kadar ilgi göstermez."

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?" "Evet."

O bana bakarken ben de ona bakıyorum ve yine midemde o heyecanlanma hissi var. Ve bu sefer, bir ping değil, göğsümde bir patlama hissediyorum. Gözlerimi kaçırmak zorundayım. "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Geçimimi
sağlamak için mi?"

"Evet."

"Satın alma ve birleşme. Daha fazla satın alma.

Sen?" "CFO."

"Nerede?"

"Bir nakliye şirketi. TF Shipping. Şirketi sağlıklı bir mali duruma getirip, sahibinin halka arz için hazırlayacak bir ekip kurması için getirildim."

"Demek o evraklar ondan dolayıydı."

"Hayır, evrak işi boşanma belgelerimdi." Neden ona şimdi baktığımı bilmiyorum, belki de tepkisini görmek için? Ama bilmeliydim. Hiçbir tepki yok.

"İmzalamakta zorlanıyor musun?"

"Hayır." Bu sözlerin nereden geldiğini hiç bilmiyorum. Ama yine de durmak bilmiyorlar. "Onun öne sürdüğü nedenleri kabul etmekte zorlanıyorum."

"Nedir bunlar?"

"Seninle tartışmayacağım." Tahmin edilebilir bir şekilde büyüyen yumruğumu yutuyorum, hala var olmasına sinirleniyorum. "Peki ya sen?" diye soruyorum, konuyu ilerletmek için.

"Ben ne?"

"Evli misin?" "Evet."

Adımlarım fark edilmeyecek kadar çok titriyor. İçimde ne var? Hayal kırıklığı mı? Kaşlarımı çatıp, bakışlarımı ayaklarıma indiriyorum. Ve şimdi ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sessizlik rahattı. Sohbet şaşırtıcı derecede kolaydı ve bunun değişmesini istemiyorum. "Ne zamandır evlisiniz?"

"Teknik olarak beş yıldır."

"Teknik olarak mı?"

"Dört yıl önce boşanmış olacaktım, ama evrakları nereye göndereceğimi bilmiyorum." Bana bakıyor. Gözlerine bakıyor. Şimdi *benim* tepkimi arıyor ve onun gibi benim de bir tepkim yok.

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Benim sokağıma döndüğümüzde başını salladı ve doğal olarak zihnim hızla çalışmaya başladı. Onun hikayesi ne? Kadın nerede? Neden ayrıldılar? Ama Dec hakkındaki sonsuz sorularımdan daha da önemlisi, içimde neler oluyor?

Sıcaklık, çarpıntı, nefes darlığı.

"Soğuğa rağmen yürüyüş yapmaktan hoşlanan biriyle hiç tanışmadım," diyor ve sessizliği bozuyor.

"Mümkün olduğunca her yere yürüyerek gidiyorum. Annemle birlikte sevdiğimiz bir şeydi."

"İlginç. Annem de benzerdi. Soğukta yürümek bağışıklığımızı güçlendirdiği için hastalıkları önlediğini söylerdi. Artık bunun doğru olduğunu düşünmüyorum, ama yine de soğuğu iyi şeylerle özdeşleştiriyorum."

"Bu düşünceyi beğendim." Bu adamı seviyorum. Bu yürüyüş içimde bir şeyler uyandırdı ve bu sadece merak değil. "Burası benim evim," diyerek apartmanımın kapısını işaret ediyorum. Dec, merdivenlerin altında dururken binaya bakıyor, göğüslerimiz arasında sadece birkaç adım var. "Beni eve kadar geçirdiğin için teşekkür ederim."

"Yine katil baloncukların saldırısına uğramanı istemeyiz, değil mi?"

Gülümsemem küçük, kesinlikle görünmez. "İçeri girmek ister misin?" Bu soru beni sarsar. Ne diyorum ben? *Evimi* görmesini istemiyorum. O yavaşça gözlerini bana çevirirken nefesimi tuttuğumu fark ederim.

"Muhtemelen

gelmemeliyim." "Kendine güvenmiyor musun?"

"Hiç de değil," diye fısıldadı, bakışları ağızma düştü. Ciğerlerim yanmaya başladı, gözlerim de onun ağzına takıldı.

Ve aniden dudakları yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor.

Yavaşça nefes veriyorum, titremeye başlıyorum, kendime defalarca ne halt ettiğimi soruyorum. Ne oluyor? Bu samimi, yakın ana nasıl geldik? Gözlerimi kapatıyorum.

Evet, ne yapıyorsun Camryn? Sen böyle davranmazsın.

Kendime gelip geri çekiliyorum, tam da Dec'in de geri çekildiği anda. Gözlerini kaçırıyor, sessizce düşüncelere dalmış gibi gözlerini kısıyor. "Kendime kesinlikle güvenmiyorum." İki adım geri atarak aramızdaki mesafeyi artırıyorum, ama yine de rahat nefes alamıyorum. Hiç de bile. "İyi geceler, Camryn."

"İyi geceler, Dec," diye fısıldıyorum.

Uzun boylu vücudu dönüyor ve uzaklaşıyor, yürüyüşü düzgün, adımları uzun ama hızlı değil. Sokağımın sonuna geldiğinde, geriye dönüp benim hiç kıpırdamadığımı görüyor. Duruyor, vücudu yavaşça dönüyor. Ve ben yine nefesimi tutuyorum, onun bir sonraki hareketini bekliyorum, olduğum yerde titriyorum. Geri dönmeye başlar ve ben keskin bir nefes alırım, ama yarı yola geldiğinde yine aniden durur. Sonra bir an durur, düşünür, beni izler, ben ise nefes nefese beklerim.

Yalvararak.

Ama sonunda yavaşça geri çekilir, sanki görünmez bir güçle savaşıyormuş gibi döner ve köşeyi dönerek uzaklaşır. Elini saçlarına götürdüğünü fark ederim. Hayal kırıklığı mı? Otel barında karşılaştığımızdan beri gösterdiği en güçlü duygu budur.

Nefes vererek ellerimi kaldırıyorum ve titremelerini izliyorum, durdurmak için yumruklarımı sıkıyorum. Başaramıyorum.

Bacaklarım titreyerek cam kapıya doğru adımlarımı atıyorum, içeri girip koridorda yavaşça yürüyorum. Soğuk, klinik gibi daireme girer girmez, kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum, sıcak suyun altında durup suyun üzerime akmasına izin veriyorum. Bu rahatlatıcı ve bu gece uyumama yardımcı olmalı.

Eğer onun yakışıklı yüzünü kafamdan çıkarabilirsem.

2 Aralık

Hava çok soğuk, sıcak ter ve soğuk hava karışımı cildimi yakıyor. Kulaklarım acıyor. Burnum akıyor. Şakaklarımda giderek artan bir baş ağrısı var. Bunların hepsi kışın koşmanın tipik yan etkileri. Ve ben bunların için buradayım.

Artık ciğerlerim de yanıyor, kendimi sınırlarıma zorluyorum, parkın son bölümünde sprint yapıyorum, uyuşmuş yüzümde buz gibi havanın tadını çıkarıyorum. Ayaklarımda her basışında vücudumda bir titreşim hissediyorum, her biri kafamda yankılanıyor. Artık bacaklarımı hissetmiyorum.

Bu yüzden daha hızlı koşuyorum.

Kısa, keskin, sıcak nefeslerim soğuk havaya çarpıyor, geçici bulutlar oluşturuyor, sonra dağılıyor, yok oluyor ve yerini başka bir bulut alıyor. Bir ağrı geliyor ve geçiyor. Gözlerim, yolun aşağısındaki düzinelerce ağacın sonuncusuna yapışmış durumda, dallar donun öpücüğü dışında çıplak.

Oraya ulaşır ulaşmaz, aniden durup, eğilip ellerimi dizlerime dayadım, betona doğru nefes nefese bakarken, ter damlalarının aşağıya damladığını izledim. Vücuduma giren ve çıkan havayı kontrol etmeye çalıştım, saatime bakarken kalbimin göğsümde ve kulaklarımda çarptığını hissettim, titrek parmak uçlarımla *End Run'a* bastım, adrenalinim tavan yapmıştı. Sonra doğrulduğumda mide bulantısı başlar ve bacaklarım da titremeye başlar. "Tanrım," diye fısıldayarak nefesimi veririm ve parkın dışına doğru düzenli bir koşuya başlarım, ellerimi sallayarak hissiyatımı geri kazanmaya çalışırım.

Ana yola çıkan çıkışa vardığımda durup bir an duruyorum, ellerimi belime koyup, hala ıslak halde, gökyüzüne doğru nefes nefese kalıyorum, ama titremelerim azalıyor. Artık kendimi hasta hissetmiyorum. Sanırım kalp krizi geçirme tehlikesi atlattım.

Koşu ceketimi çıkarıp belime bağladım ve nemli tenime soğuk havanın dokunmasını hoş karşılayarak tekrar koşmaya başladım, ısınmak için, Pret'e varana kadar. Bir kahve aldım ve eve giden son yolu yavaşça, hiç acele etmeden, dolambaçlı yollardan yürüdüm.

Ben eve döndüğümde, yan dairemdeki yaşlı adam alışveriş arabasını kapıdan çıkarmaya çalışıyor. "Durun," diyorum, kalçamla kapıyı açık tutarak arabasını içeri çekiyorum.

"Çok naziksiniz." Kapı çerçevesine tutunarak yanımdan geçerken çıplak kollarımı baştan aşağı süzer. "Üşüteceksin, canım."

"Koşuyordum," diyorum, yarı giyinik halimi açıklamak için.

"Koşmak mı?" diye gülerek, topallayarak ilerliyor. "Bu günlerde yürüyebildiğim için şanslıyım." Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, sendeleyerek, beni irkiltip koluna uzanmamı sağlıyor. "Gördün mü?"

Kaşlarımı çatarak, sonsuz buzlu alanların bulunduğu sokağa bakıyorum. "Dışarı çıkabileceğinizden emin misiniz, Bay "

"Percival." Bana gülümser, yaşlı gözleri cam gibi parlar, kırıksıklıkları derinleşir. "İki yıldır burada yaşıyorsun ve ancak şimdi tanışıyoruz."

"Şey, hiç karşılaşmadık."

"Doğru. Çünkü sen şafak vakti çıkıp, ben yatmadan önce dönüyorsun. En azından hafta içi öyle. Hafta sonları ise şafak vakti koşuya çıkıp, ben pazara gitmeden hemen önce dönüyorsun." Cebinden eski bir saat çıkarır, deri kayışı iplikle bağlıdır. "Bugün geç kaldın."

"Öyle miyim?"

"On dakika geç kaldın."

"Çünkü caddemizdeki buzlu yerlerden kaçınmak için daha yavaş yürümek zorunda kaldım. Dikkatli olmalısın."

"Oh, benim için endişelenmene gerek yok." İki eliyle kapı çerçevesini tutarak ayağını kaldırdı ve bana aşağıya bakmamı işaret etti. "Kendime kar botları aldım." Arabasını geri alarak yoluna devam etti. "İyi günler "

"Camryn."

"Güzel," dedi. "İyi günler, Camryn."

"İyi günler, Bay Percival," diye mırıldanıyorum, kapıyı kapatmadan önce tamamen geçip geçmediğinden emin oluyorum. Camdan, kapıdan çıkıp kaldırıma ulaşmasını izliyorum. El arabasını bırakıp paltosunun son düğmesini ilikliyor, başına düz bir şapka takıyor ve yavaşça yoluna devam ediyor. İki yıl. Gerçekten bu kadar uzun süre burada mı yaşadım? Burası benim evim değil, asla da olmayacak, ama birkaç ay kaldığım otel odasından daha iyi.

İçeri girip anahtarlarımı boş ahşap dolaba atıyorum ve mutfağa doğru ilerlerken kahvemi yudumluyorum. Buzdolabının orta rafında su şişeleri dizili, bir tanesini alıp çantamdan küçük kadife keseyi çıkarıyorum ve küçük masadaki iki sandalyeden birine oturuyorum. Çantayı açıp kutuyu boşaltıyorum, folyodan bir hap çıkarıp dilimin üzerine koyuyorum ve biraz suyla yutuyorum. Küçük tablet vücuduma yayılırken hissettiğim acı, bu hapları almaya başladığım günden kadar şiddetli. Bu yüzden birkaç ağrı kesici de alıyorum, dizüstü bilgisayarımı yanıma çekip e-postalarımı kontrol ediyorum. Altmış iki. Sekizini sildim. Sadece elli dördünü incelemem kaldı. Bu, günün geri kalanında ve pazar günümün bir kısmında beni meşgul edecek.

Kalan suyumu bir dikişte içip, kalkıp şişeyi geri dönüşüm kutusuna atıyorum. Duşa doğru yürürken kaslarım acı içinde çığlık atıyor. Giysilerimi çıkarıp aynadan uzak durarak duşa giriyorum, yüzümü duş başlığına doğru çeviriyorum.

Gözlerimi kapattığım anda onu görüyorum. Geri çekilmeden önce dudakları yüzüme yaklaşırken nefesini hissediyorum. Kendime bir daha rastgele erkeklerle akılsızca seks yapmayacağıma söz verdim, ama Dec'te rastgele olmayan bir şey var. Ve kesinlikle akılsızca değil, çünkü o yine kafamda. "Siktir." Avucumu fayansa vurup başımı eğiyorum. Kahretsin, hafta sonu olduğu için.

3 Aralık

Beş e-postam kaldı. Öldürmek için sonsuz saatlerim varken bu yeterli değil. Bu yüzden onları sonraya saklıyorum, dizüstü bilgisayarımı kucağımdan indirip salona bakınıyorum. Bir kanepa. Bir sehpa. Nadiren izlediğim bir televizyon. Her köşede yığılmış sonsuz kutular. Kalkıp bir yığının yanına gidiyorum, birinin kapağını dikkatlice açıyorum, acaba bugün sonunda cesaretimi toplayıp içindekileri açabileceğim gün mü diye merak ediyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ruhum, geçmişimden gelen, uzun zamandır duyamadığım kahkaha sesleriyle doluyor. Bir daha göremeyeceğim gülümsemeler. Bu kutu, üstüne istiflenmiş diğer kutular ve bu dairedeki açılmamış diğer kutular gibi, Pandora'nın kutusu gibi. Asla açılmaması gereken birçok kutu. Karanlık yerlerde yaşadığımı bilecek kadar dengeliyim. Bu hayatta amaçsızca tökezleyerek, tek amacım her günü hayatta geçirmek. Bu kutular beni bitirebilir.

Hızla tekrar kapatıyorum. Bununla yüzleşemem. Kutularla asla yüzleşemeyeceğim.

Geri adım attığımda bir zil sesi duyulur ve dikkatim, koltuğun kolunda duran telefonuma yönelir. Bir mesaj gelmiştir. Mesaj kutum da Pandora'nın kutusu gibi hissettiriyor. Kafamı sallayıp, hissetmediğim bir kararlılıkla oraya doğru yürürüm, telefonu alıp parmağımı ekrana vurarak mesajı açarım. Kelimeleri okuduğumda kalbim ağzıma gelir ve sonra öfke yükselir.

■ Avukatım hala belgeleri almamış. Hadi ama Camryn. Meşgul olduğunu biliyorum, ama sadece bir imza.

Belgeleri imzala ve asistanına postalamasını söyle ki

işlerimize devam edelim.

Telefonumu kanepeye fırlatıyorum, içimi tarifsiz bir acı kaplıyor, beni yere çöküp top gibi kıvrılmaya zorluyor. Ama ağlamıyorum. Artık gözyaşlarım akıyor. Acı ve kaybın tüm belirtilerini yaşıyorum — boğazımdaki düğüm, göğsümdeki sıkışma, zaman zaman titremeye başlayan dudaklarım — ama asla gözyaşları akıyor. Gözlerim kurudu. Boş. Artık akacak gözyaşı kalmadı. Boşum. Bir zamanlar gülümseyip hayatı partneriyle kutlayan, kırık, boş bir kadın kabuğu. O mutlu zamanlar sanki asırlar önceymiş gibi geliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp yumruklarımı sıkıyorum, bu günün bir an önce bitmesini ve iş haftama devam edebilmeyi diliyorum. "Siktir git!" diye telefona bağıriyorum ve yumruğumu yere vuruyorum. "Siktir git, siktir git, siktir git!" Aniden ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüyorum, dolap kapaklarını tek tek açıp bu acımasız ıstırapı dindirecek bir şey arıyorum.

Boş.

Hepsi boş.

"Lanet olsun!" Son kapıyı o kadar sert bir şekilde kapatıyorum ki, menteşelerinden çıkıp yere düşüyor ve ayağımın köprüsünü kıl payı ısıkalıyor. Yerine oturana kadar gürültüyle yuvarlanıyor. "Siktir," diye nefes alıp bir sandalyeye çöküyorum. Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin üzerine koyuyorum, parmaklarımla koyu renkli saçlarımı tırmalayıp kafa derimi çekiyorum.

Nefes al.

Yarım saat sonra, hala kontrollü nefesler alıyorum, hala masanın üstüne bakıyorum, başım eğik. Masayı tutarak ayağa kalkıyorum ve birkaç dakika bekledikten sonra kapıyı tekrar takıp yatak odama gidiyorum, yolumda saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Bol kot pantolon, kalın çoraplar, balıkçı yaka kazak giyip, Merry People botlarımı giyiyorum — ne ironik — boynuma bir fular sarıp Dry Robe paltomu giyiyorum.

Cep telefonumu cebime koyup, onun mesajına cevap vermeden dairemde çıkıp, ellerim cebimde, başım eğik, beş millik yürüyüşe başlıyorum.

Dünyayla yüzleşemiyorum.

Her zamanki gibi cam kapılardan içeri girmeden önce dışarıda birkaç dakika beklemem gerekiyor. Sıcaklık yüzüme çarpar ve hızlıca paltomu ve atkımı çıkarıp koluma asıyorum, sonra da giriş yapıyorum. Resepsiyondaki bayanın adını unuttum, beni selamlamıyor, sadece başını sallıyor ve kapıyı açmak için düğmeye basıyor. Koridoru parlak süsler ve yapay kar süslüyor, her renk ve boyutta süsler şeritlerle tavandan sarkıyor. Koşmam gereken bir başka engel daha. Derin bir nefes alıp, hızlı adımlarla yürüyorum, koridorun en sonundaki kapıya doğru bakıyorum.

Girmeden önce bir nefes daha.

Oda karanlık, perdeler çekilmiş, sadece kenardaki küçük bir aralıktan kış güneşinin bir parıltısı sızıyor. Yatakta onun silüetini görüyorum, hafif horlamasını duyuyorum. Kapı kapanır kapanmaz, o kıpırdanıyor, ben de aceleyle lambaya gidip onu yakıyorum, yumuşak ışığın odayı aydınlatmasını sağlıyorum, böylece gözlerini açtığında beni görebilsin. Sonra bir sandalye çekip, ceketimi ve atkımı sandalyenin arkasına asıyorum, oturuyorum ve bekliyorum.

Başını çevirir, göz kapakları titrer ve gözlerini açtığı anda, bugün kötü bir gün olduğunu anlarım. Kaşlarını çatması bunu doğrular. "Ben Camryn," derim, kim olduğumu anlamaya çalışırken onu izlerim. Beni tanıyorsa. Çoğu zaman tanımaz, hayatında beni hiç görmediğini ısrarla söyler. Bu, sonsuz acıya bir kat daha acı ekler.

Gri kaşları daha da çatılır. "Noah nerede?"

Yutkunuyorum, sırtımın sandalyeye bastırıldığını hissediyorum. "Artık ziyaret etmiyor." Ona adımdan başka kim olduğumu söylemeye zahmet etmiyorum. Bu zaman ve enerji kaybı ve onu sadece strese sokuyor. "Yemek yedin mi?"

"Ne demek artık ziyarete gelmiyor? Daha dün buradaydı."

"Öyle miydi?" diyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve bir hemşire içeri giriyor.

"Camryn," diyor, annemi muayene ederken hafifçe gülümsüyor.

"Birkaç gün oldu."

Kendimi açıklamaya gerek duymadan, zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İşler çok yoğundu."

Onun mırıldanması neredeyse küçümseyici.

"Camryn kim? Camryn diye birini tanımıyorum." Annem oturmaya çalışırken, zayıflamış kolları sallanıyor, kağıt gibi ince derisinin altındaki damarları görünür hale geliyor. "Çık dışarı!"

"Sakin ol, Celeste," diyor hemşire, olabildiğince sakın bir sesle. "Bu senin kızın."

"Noah nerede?" diye bağırıyor, sesi kırık, tanınmaz halde. "Noah'ı görmek istiyorum."

"Affedersiniz." Duvarların üzerime geldiğini hissederek ayağa kalkıyorum ve aceleyle dışarı çıkıyorum, koridorda sırtımı duvara dayayıp tavana kısa bir süre bakıyorum, sonra sonsuz süsler bakışlarımı botlarıma çeviriyor.

Birkaç dakika sonra hemşire yanıma gelir. Sırılsıklam bir sempatiyle dolu gülümsemesi bana çok ağır gelir. "Yakında Noel ilahileri ayini başlayacak. Katılırsanız çok seviniriz."

"Çalışıyorum."

"Ama ne zaman olduğunu söylemedim ki."

Sırtımı duvardan ayırıp ceketimi giyerek uzaklaşıyorum. "O benim orada olmamı istemez."

"Elinde değil, Camryn," diye seslendi. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, Deirdre," diye mırıldanıyorum ve resepsiyona açılan çift kapıya ulaştığımda cebimden telefonumu çıkarıyorum. Masadaki bayana çıkmam gerektiğini bildirmek için düğmeye basıyorum ve telefonla konuşurken gözlerimle onu arıyorum.

"Selam," diye cevaplar.

"Annemi görmeye gelmelisin." Düğmeye tekrar basıyorum, giderek daha da heyecanlanıyorum.

"Gittim."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce."

"Ekim sonu, üç haftalık tatile çıkmadan önceydi."

"Meşgulüm Cam."

"Ben de öyle." Resepsiyonun arkasında bir bayan görünüyor, ama bu tarafa bakmıyor ve tekrar ofise giriyor, ben de nefesim kesilirken düğmeye tekrar tekrar basıyorum.

"Sen onun kızıdır. Ona bakmak senin görevin. O aşırı pahalı bakım evinin masraflarını ben karşılıyorum, Cam. Elimden geleni yapıyorum. Sen buradasın, senin için daha kolay."

"Kolay mı?" diye patladım ve yumruğumun kenarıyla cama vurmaya başladım. "Buraya gelip bana boş boş bakmasının kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Onun istemesinin..."

"Bu senin için iyi bir dikkat dağıtıcı." "Siktir git."

"Tanrım, sen zehir gibisin."

Telefonu kapatıyorum. "Biri beni buradan çıkarabilir mi lütfen?"

Kapı açılır ve ben içeri girerim, odayı geçip neredeyse sokağa düşerim, ciğerlerim ağlayana kadar soğuk havayı soluyarak. Ellerim titremeyi bırakana ve kardeşim için berbat bir mesaj yazana kadar kendimi sakinleştirmek tam on dakika sürer.

Sonra eve doğru uzun yürüyüşe başlıyorum, güvenli, Noel'in olmadığı yan sokaklardan sonsuz dolambaçlı yollardan geçerek, annemi benden çalan korkunç hastalığı, egoist, kadın düşmanı kardeşimden nefret ediyorum. Yakında eski kocam olacak adamdan nefret ediyorum.

Hayatımın bir daha hiç mutluluk getirebileceğini merak ediyorum.

4 Aralık

"Tanrım, Thomas." Topuğuma basarak ayağa kalkıyorum, kapıya doğru büyük adımlarla yürüyüp kapıyı açıyorum. Koridoru bir an incelerim. "Sanki Noel Baba'nın mağarası gibi," diye mırıldanırım ve asistanım Debbie bilgisayar ekranından başını kaldırır. İlerlerken insanlar yolumdan çekilir ve konuşmalar kesilir. Bu da WHAM! sesinin daha da yüksek çıkması anlamına gelir. Tanrı aşkına,^{bugün} 4 Aralık. *Biraz dinlenin!*

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim, yerine içeri daldım ve Thomas'ı ayaklarını uzatmış, rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, masadaki telefonu kulağına dayamış, elinde kriket topunu yukarı aşağı atarken buluyorum.

Beni fark ettiği anda gülümsemesi kaybolur. "Seni geri ararım." Ayaklarını indirir, ahizeyi sakince yerine koyar, topu yere bırakır ve boğazını temizler. "Camryn."

"Az önce okuduğum e-postayı okumadığımı söyle."

Dudakları kıvrılıyor. Düşünüyor, gerçekten düşünüyor, bu da okuyabileceğim birkaç farklı e-posta olabileceği anlamına geliyor. "Bana yardım eder misin?"

"Bonuslar." Açık kapıda durmaya devam ediyorum, Thomas'ın arkamdan bakmasını sağlıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve birkaç çalışan dolaşıyor, dosyaları taşıyormuş gibi yapıyorlar, telefonla konuşuyormuş gibi davranıyorlar. Kapıyı çarpıyorum.

"Noel geldi," diyor, sesi biraz tizleşiyor.

"Thomas, bu binada yüz iki çalışan var. Az önce maaş departmanına her birine bin ile yirmi bin arasında ikramiye ödemesi yapma yetkisi verdin."

"Noel mi?" diye tekrar sorar.

"Yarım milyon, Thomas!" diye bağıriyorum. "Bu senin kârından kesilecek."

"Senin için yirmi bin onayladım," diyor gülümseyerek. Etkilenmediğimi fark eder etmez gülümsemesi kayboluyor.

"Değerlendirmeleri göster bana." "Ne?"

Ona açgözlü ellerimi uzatırım. "Performans raporları. Her bir ikramiye miktarını belirleyen performans değerlendirmelerini göster bana."

Sanki onları arıyormuş gibi masasını tarar. İkimiz de raporların olmadığını biliyoruz. *Onların ne olduğunu gerçekten biliyor mu acaba?*

"Kâr, Thomas. Bu şirketi bir üst seviyeye taşımak, doğru yönetim kurulunu çekmek için sağlıklı bir kâr elde etmelisin. Şu anda, TF Shipping'in bu hedefe ulaşması için yaptığım tüm çalışmaları bozuyorsun, Thomas."

"Patron benim, Camryn." Kalemimi eline alır ve hızla ve öfkeyle ucunu tıklamaya başlar. "Ne istersem onu yaparım."

"Bu şirketi bir üst seviyeye taşımak ister misin?" Bana yorgun bir bakış attı. "Seni ben işe aldım, değil mi?"

"O zaman işlerin nasıl ilerleyeceğine alışman gerekiyor ve hiçbir yeni yönetim kurulu, özellikle de personel performanslarına dair somut kanıtlar olmadan, senin bonus planını kabul etmeyecektir. Bu şirket halka açılırsa, kontrolün bir kısmını kaybedeceksin, Thomas. Eşiniz ve oğlunuzun dahil olmadığı bir yönetim kuruluna hesap vermek zorunda kalacaksınız. Gemi satın almak, birçok toplantı ve stratejik planlama gerektirecek." Masasına gidip kriket topunu alıp havaya fırlatıyorum. O da topu yakalıyor. "Para harcamayı bırakın, yoksa bu iş yürümez." Dönüp odadan çıkıyorum.

"Sanırım şimdi sana gelecek yıl Wimbledon için konuk biletleri aldığımı söylemek için kötü bir zaman."

Yürüyüşümü durdurup dişlerimi sıktım. "Evet, şimdi çok kötü bir zaman."

"Kendimi dizginleyeceğim."

"Son iki yıldır bunu söylüyorsun." Gerçek şu ki, geçen yıl bu işi bırakacaktım, çünkü Thomas'ın oğlu ve karısının bana ve buradaki amacımla ilgili hiçbir saygı göstermediklerini kabul ettim. Ve yeni bekar bir kadın olarak Londra'da yaşamanın ne kadar pahalı olduğunu düşünürsek

kadın olarak yaşamak ne kadar pahalı olduğunu düşünürsek, yüksek maaşım temel bir ihtiyaç. Bu yüzden, bu işin birçok özelliğini sevmesem de, onların bana ihtiyacı var, benim de onlara ihtiyacım var.

"Bundan sonra, söz veriyorum," diye bağıyor.

"Bu Barbara ve Anthony için de geçerli," diye sinirlenerek söylüyorum. "Ve onların iş kredi kartlarıyla kişisel harcamalar yapmalarını da istemiyorum."

Ofis kapısına yaklaşırken, Debbie masasının arkasından çıkar ve ben, gözlerimi onun bacaklarına dikerek aniden dururum. "Ne giyiyorsun sen?" diye sorarım, gözlerimi kısarak.

"Bunlar benim Noel takvimi taytlarım."

"Çok çirkinler."

"Tabii ki sen beğenirsin," diyor, benim sert tavrımdan hiç etkilenmeden, ki bunu içtenlikle takdir ediyorum. Aslında Debbie'yi seviyorum. "Elf olanları görmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Sen elli yaşında bir kadınsın."

"Aslında kırk dokuz."

"Oh, peki o zaman, bu" —elimi bacaklarında yukarı aşağı sallıyorum—"tamamen kabul edilebilir." Ofisime girip ceketimi ve çantamı alıyorum, her zamankinden bir saatten fazla erken çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Debbie endişeyle seslendi.

"Gitmem gereken bir yer var." Noel süsleriyle dolu koridorda ilerlerken gözlerimi önüme dikeyorum. "Beni içki içmeye zorluyorsun Thomas," diye mırıldanıyorum.

The Royal Constantine barının eşiğinde durup masaları gözden geçiriyorum. Bu, genellikle yaptığım bir şey değil ve bu akşam neden yaptığımı itiraf etmek istemiyorum. Ortam sessiz. Köşede bir adam gazete okuyor. O değil.

Ceketimi ve çantamı ikinci tabureye koyup, en sondakini alıyorum ve iki martini bana doğru kayarken gülümsüyorum. "Günaydın," diyor barmen, içkimi dudaklarımın arasında duraklatarak.

"İki yıldır buraya geliyorum ama adını bilmiyorum. Sen de benim adımı bilmiyorsun. Bana *hiç* iyi günler dilemedin.

iyi bir gün geçirip geçirmediğimi hiç sormadın."

"Adını biliyorum." "Öyle mi?"

"Camryn. Cuma günü buradaki adama söylediğini duydum." "O zaman sen de bana adını söylemelisin."

"Julio."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Julio." "O buradaydı."

Bardağım şimdi dudaklarımın üzerinde, içindeki alkol yalamak üzere.

"Anlamadım?"

"Adam. Dec. Dün gece yine buradaydı." Julio bir buz parçasını kırmaya başladı.

"Tasadüf mü?" diye soruyorum, zihnim hızla çalışıyor. "Belki. Belki de değil."

"İçgüdü'n sana ne diyor?"

O, buz bloğuna dikkatini vererek sırtıyor. "Hayır diyor." "Neden?"

"Çünkü o seni arıyordu."

Hala bir yudum bile almadan bardağımı indirdim. "Beni aradığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü cuma gününden beri gelip gelmediğini sordu."

"Oh." Nefes alıp, martinimi alıp uzun bir yudum alıyorum, Julio başka bir şey söyleyip beni hazırlıksız yakalamadan önce. Sonra bara hafifçe vuruyorum, o bir buz küpünü bardağa attığında ve yüksek sesle tıkırdadığında gözlerimi kırpyorum. O buradaydı mı? Beni mi arıyordu? Bara kaşlarımı çatarak bakıyorum, kalbim şimdi zihnimle birlikte hızla atıyor.

Garip.

Kendine güvenmiyor musun? Hiç de bile.

İçkimin bir yudumunu daha alıyorum, ama nedense bu gece, alkolün güçlü etkisi her zamanki veya istenen etkiyi yaratmıyor. Yutkunup bardağımı masaya koyuyorum ve taburede geriye yaslanıyorum.

Barmen boğazını temizler, ben de ona bakarım. O da başını sallayarak beni geçirir.

Ve içimde derin bir şey kıpırdanır. Omuzlarım kendiliğinden hareket eder ve ben yavaşça taburede dönerim. Nefesim keskin ve

Onu barın eşiğinde bulduğumda, duruşu geniş, boynundaki lacivert atkıyı yavaşça çıkarırken durdurulamaz bir hal alıyorum. Gözlerimiz buluşuyor, midem altüst oluyor ve hayranlığımı yutuyorum. Gülümsemiyor, konuşmuyor. Sadece bana doğru geliyor ve çantasını taburelerin arasına bırakıyor, paltosunu çıkarıyor, yanımdaki tabureden benim paltomu alıyor ve yakındaki askıya asıyor. Sonra yanımdaki tabureye oturur ve parmak uçlarıyla tabandaki yedek martinimi kendine doğru çeker.

Taburemi ona dönene kadar çeviriyorum, dizlerim neredeyse onun uyluklarına değiyor. "Merhaba tekrar," diyorum sessizce, o benim caydırıcı içkimin bir yudumunu alırken.

"Merhaba." Gözlerini bana çevirir ve ben de onun gözlerine bakarken dünyam değişir sanki. "Bana neden buraya geldiğini söyle," diye yumuşak bir sesle emreder.

"Hayır."

Dudaklarını büzerek, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak bir yudum daha alır. "Bana kaç yaşında olduğunu söyle."

"Otuz yedi."

"Kocanın boşanmak istemesinin nedenini söyle." "Hayır."

"En sevdiğin Noel filmini söyle." "Öyle bir film yok."

"Ne kadar süredir evli olduğunu söyle."

"Dokuz yıl."

"Birlikte mi?" "On iki."

"Doğum günün."

"10 Mart."

"En sevdiğin renk?"

Sessiz kalıyorum. Artık renkleri göremiyorum.

"Yiyecek?"

"Hayatta kalmak için yiyorum."

"En sevdiğin bir yemek olmalı."

Omuz silkerek içkimin bir yudumunu alıyorum, bu da onun derin bir nefes alıp yüksek sesle nefes vermesine neden oluyor. Benim en sevdiğim bir şey yok.

"Boşanma belgelerini imzaladın mı?" Kafamı sallıyorum.

"Hâlâ onunla evli kalmak istiyor musun?"

Duraklıyorum, içimi bara geri götürüyorum ve hoş bir hafiflik hissi yok oluyor. Ondan gözlerimi ayırıyorum, beni değerlendirdiğini hissediyorum. Beni anlamaya çalışıyor.

Ve buna izin veremem. Çok fazla konuştum, ona çok fazla şey anlattım. İçeceğimi bırakıp tabureden kayıyorum. "Seni tekrar görmek güzeldi," diyorum, yanından geçerek uzaklaşırken.

Elini uzatıp kolumu tuttu ve uzun kollu elbisemin kolundan bile hissedilen dokunuşu beni donduracak kadar etkiledi. Beni saran büyük parmaklarına baktım. "Gitme," dedi sessizce.

"Peki neden kalmamı istiyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

Ona cesurca bakıyorum. Benden hoşlanıyor. Ben de ondan hoşlanıyorum. Ama bunu söylemiyorum, kafam bana hazır olmadığı bir şeye bulaşmadan buradan gitmemi söylüyor.

Ya da istemediğim bir şeye bulaşmadan.

Yine de taburemi alıyorum ve Dec, Julio'ya iki martini daha içmek için başını sallıyor. "Bir sorum daha var," diyor ve taburesinde dönerek bana bakıyor. Çıplak dizlerime uzanıp ellerini üzerlerine koyuyor ve kalbim boğazıma kadar çıkıyor, nefes almam zorlaşıyor. "Bu gece neden buraya geldin?" diye soruyor yumuşak bir sesle, gözlerime bakarak.

"Çünkü seni görmeyi umuyordum." Düşünmeden ağızımdan çıkıyor ve gözlerimi kapatıp yutkunuyorum, hemen pişman oluyorum.

"Bu bu ben umuyordum umuyordum söylemenisöyleyeceğini O bırakıyor beni bırakarak gözlerimi açmamı sağlar. "Öyleyse neden gitmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü çok fazla soru soruyorsun." "Beni tanımamı istemiyorsun."

"Sen beni tanımak istemiyorsun." "Yanlış."

"Neden?"

"Bunu henüz çözemedim." Bara dönerek, bardağın tabanına hafifçe vurur. "O zaman bazı sınırlar koyalım."

"Tamam."

"Kişisel sorular yok."

Dudaklarımı büzüyorum. O bana sormazsa, ben de ona soramam. "Az önce seninle hızlı bir soru-cevap turu yaptık," diyorum.

"Gerçekten pek bir şey açıklamadın, Camryn. Otuz yedi yaşındasın, CFO'sun, görünüşe göre favorin yok, boşanmışsın ama boşanmamışsın ve çok mutsuzsun."

Geri çekiliyorum. *Derinden mutsuzum*. "Bu, senin hakkında bildiğimden daha fazla," diyorum sessizce, onun analizini çürütmeden.

"Belki de bu ikimiz için de en iyisidir."

"Belki," diye onaylıyorum. Ama onaylamıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Dec hakkında bilinmesi gereken her küçük ayrıntıyı bilmek istiyorum. Ve şimdi soramıyorum.

"İç," diye fısıldıyor, bardağımı bana doğru iterek. Körü körüne uzanıyorum, o benim bir yudum almamı izlerken, gümüş rengi bakışlarında kayboluyorum. "Senin hakkında bildiklerimi sana anlatayım."

"Az önce anlattın."

"Bana söylemediğin şeyler." O bana daha da yaklaşır ve ben onun baş döndürücü kokusunu daha güçlü bir şekilde hissederim. "Koyu saçların ışık vurduğunda altın rengi yansımalar oluşturuyor," der sessizce, gözleri saçlarıma kayar. "Burada, kulağının arkasına rahatça koymak için biraz fazla kısa olan bir katman var, ki bu genellikle rahatsız olduğun zamanlarda olur."

Elimin tam da bunu yapmak için seğirdiğini hissediyorum — gereksiz yere o kısa saç telini kulağımın arkasına sıkıştırmak için. Dec'in dudakları seğiriyor ve elini uzatıyor. "Bunu ben yapayım," diyor ve saç telini geri itiyor. Onun yüzünü incelerken kalbim küt küt atıyor, gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Ruj sürmüyorsun, ama sürmene gerek yok." İşaret parmağının ucu, dudaklarımın ortasına dokunuyor. "Çünkü dudakların doğal olarak pembe." Parmağının üst dudağımdan köşeye doğru kayması, bacaklarımın arasını ısıtıyor. "Bu ben," diyor, hafif dokunuşunu yanağımın üstüne kaydırarak, "bayılıyorum."

"Nefret ediyorum."

"Çok güzel." Alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor. "Ve gözlerin," diye fısıldıyor, öpüşmek için yaklaşacağına emin olduğum kadar yaklaşıyor. "Gözlerin, muhtemelen senin istediğinden daha fazla benimle konuşuyor."

Ona bakarken hafif bir nefes kaçar, zihnim geri çekilmemi söylerken, kalbim bunu keşfetmem için yalvarır. "Peki ne diyorlar?" *Ne yapıyorum ben?*

Avuç içi açılır ve yanağıma kayar. "Bana, benden delicesine etkilendiğini söylüyorlar," diye fısıldar.

"Ne kadar da sezgilerin güçlü, Dec."

"Bu sezgi değil." Yanağımı bırakıp geriye yaslandı. "Bu bir gerçek. Ve bu his karşılıklı."

"Yani bu sadece fiziksel bir şey mi?"

"Oh, sanmıyorum, Camryn. Çok fazla şey açığa vurdun, bu yüzden sadece güzelliğinle başa çıkmak zorunda değilim, aynı zamanda merakımla da."

"Çok fazla şey mi açığa vurdum?"

"Beni tanımak istiyorsun." Başını eğerek, onu düzeltmemi bekliyor. Düzeltmeyeceğimi biliyor. "Bu seni şaşırtıyor. Yaklaştım mı?"

Bu sadece fiziksel bir

şey değil. O

meraklanmış.

Siktir.

"Belki," diye mırıldanıyorum. O da başını sallıyor.

Kalkıp bardan ayrılmalıydım. Ama yapmadım. En azından kendi başıma yapmadım.

Eve dönüş yolu sessiz ve rahat geçiyor. Omuzlarımız birkaç kez birbirine değiyor, ama ikimiz de bunun için özür dilemiyoruz. Aslında, her adımda birbirimize daha da yakınlaşıyoruz. Apartmanıma vardığımızda, yavaşlayıp duruyorum ve ona dönerek derin bir nefes alıyorum. Kaba sakalında atkısından kopan birkaç tüy var. Dudak köşesindeki narin tüyü izlediğimi fark edince, "Ne var?" diye soruyor.

"Burada bir şey var." Ağzımı işaret ediyorum. "O zaman al."

Gözlerimi onun parıldayan bakışlarına çeviriyorum, orada da onun emrini görüyorum ve yavaşça tüyü çekip çıkarıyorum. "İşte."

"Senin de bir şey var."

Ağzımı silerek temizledim.

"Orada yok."

"Nerede?"

"Sadece" — öne eğilir, yüzü benimkinden bir parça uzaktadır ve duyularım onun yakınlığıyla anında boğulur, burnum onun zengin, temiz kolonyasının kokusuyla doludur — "burada." Yanağıma nefesini üfler, sadece bir saniye sonra dudaklarını tenime bastırır. Gözlerimi kapatırım, basit bir öpücükten — sadece yanağıma dudaklarını bastırmasından — soğuk bedenimi saran sıcaklık beni felç eder.

Sonra geri çekilir ve ben bu kaybın yasını tutarım.

Dec geri çekilir, sanki beni tadıyormuş gibi dudağını dişlerinin arasına alır. "İyi geceler, Camryn."

"İyi geceler, Dec."

Arkasını dönüp yol boyunca yürümeye başlar ve bu sefer köşede durmaz.

Ama nedense bunun sorun olmadığını biliyorum. Çünkü onu tekrar göreceğim.

5 Aralık

Saat tam beş olduğunda eşyalarımı toplayıp ofisimden çıkıyorum, koridorda asansöre doğru yürürken paltomu giyiyorum ve giderken üzerimde gözler hissediyorum. Debbie masasından başını kaldırıp bakıyor, sonra tekrar masasına dönüyor, sonra tekrar keskin bir şekilde başını kaldırıyor, yüzünde belirsizlik ifadesi var. Ekranındaki saati dikkatlice kontrol ediyor, sonra birkaç tıklama yapıyor, şüphesiz ofis dışında, beni normalden erken ofisten uzaklaştıracak bir toplantım olup olmadığını kontrol ediyor. "O taytlar da çok çirkin," diye sesleniyorum.

"Onları seveceğini biliyordum."

Çağrı düğmesine basıp ceketimin kemerini bağlayarak çantamı omzuma asıyorum. Ağırlığın normalden daha hafif olduğunu hissederek tereddüt ediyorum. Dosyalar yok. Ofisime bakıyorum. Dosyaları almam gerek.

"Camryn?" Thomas ofisinden çıkar ve bana kaşlarını çatarak bakar. Sonra saatine bakar. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Crystal'ın ofisleri mağaraya çevirmesine izin vermesi dışında her şey yolunda. "Bugünlük işim bitti."

"Ama saat daha beş."

"Sözleşmemdeki çalışma saatlerim dokuzdan beşe kadar."

"Ama iki yıldır saat sekizde gelip altı ya da yedide çıkıyorsun."

Onun sözlerini görmezden gelerek, kapılar açıldığında asansöre biniyorum. "Yarın görüşürüz." Aynaya gidip cesurca kendime bakıyorum, parmaklarımı gevşek saçlarımın arasından geçirip, ön tarafta daha kısa olan kısmı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Saç hemen geri sıçrayıp gözüme düşüyor. Pembe dudaklarımı birbirine sürüyorum, sonra yanağımdaki benime uzanıp çevresini izliyorum, ne yaptığımı fark edince duruyorum. Ne yapıyorum ben?

Elimi indirip geri adım atıyorum, koyu renkli gözlerime bakıyorum, dudaklarım sonsuz bir düzlükte. Bir zamanlar, imzamı taşıyan ahududu rengi rujum ve ona uygun dudak kalemi ile özenle çizilmiş dudaklarım olmadan evden çıkmazdım. Canlı. Renkli. Şimdi ise, dudaklarım kalıcı olarak çıplak. O, *çıplak ve pembe dudakları seviyor*. Gözlerimi kırıştırarak kirpiklerimi kontrol ediyorum. Maskara. Takma kirpik yok. Zeytin rengi tenimi eşitlemek için sadece renkli bir nemlendirici. Daha az solgun görünmek için. Daha az... üzgün.

Kapılar açıldığında arabadan inip, lobiden geçerken krem rengi fularımı boynuma sarıyorum. Nereye gittiğimi düşünmüyorum, sadece oraya gidiyorum, en kısa yolu seçiyorum, Noel kalabalığının içinden geçiyorum, gitmem gereken yere odaklanıyorum.

Aynı otel barına iki gece üst üste gitmedim. Şimdiye kadar. Ve buraya hiç bu kadar erken gelmemiştim.

The Royal Constantine'in lobisinden geçerken, personelin şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyorum ve bara vardığımda kapıda durup nefes veriyorum, onun zaten burada olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Julio önce başını kaldırıyor, ağzının köşesinde bilmiş bir gülümseme beliriyor ve Dec'in taburesini döndürmesine neden oluyor — sondan ikinci

— ve beni bulur.

Onu görünce yavaşça nefes veriyorum ve tüm gücümle hareket etmeye çalışıyorum. Ama ayaklarım, sanki burada kalmamı haykıran zihnimin sesini dinliyormuşçasına, hareket etmeyi reddediyor. Burada kal ve onun duygusuz güzelliğini hayranlıkla seyret. Sonunda tabureden kalkıyor ve bugün daha rahat giyindiğini, takım elbise giymediğini fark ediyorum. Bunun yerine, bir çift kot pantolon ve ince bir Barbour çeyrek fermuarlı, örme kazak giyiyor. Klasik.

"Bütün akşam orada mı duracaksın yoksa bana katılacak mısın?" diye soruyor ve yanındaki tabureyi işaret ediyor.

Yutkunup ona doğru ilerlerim, beni ona çeken güçlü bir enerji hissediyorum. "Buradasın," derim sessizce.

"Sen de öyle." Beni baştan aşağı süzer gibi görünüyor. Böyle bir inceleme genellikle beni utandırır, rahatsız hissettirir, ama bugün değil. Dec'in gözleri olduğunda değil. "Al." Çantamın askısına uzanır ve omzumdan indirir, yere indirir, ama yarı yolda durur. "Çantandan bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kafamı sallıyorum, o da çantayı bırakıp ellerini omuzlarıma koyuyor. Nefesim kesiliyor, büyük avuçlarının sıcaklığı elbisenin içinden cildime işliyor. Ona bakıyorum, dudaklarına çekiliyorum.

"Arkanı dön," diyor sessizce, bana yardım etmek için hafifçe bastırıyor. Yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki, ceketimi kollarımdan aşağı çekerken nefesini boynumda hissedebiliyorum. Dudaklarım açılır, birdenbire nefes alamam. Kafamı çevirip gözlerimi açarım, yüzü benimkinden bir fısıltı kadar uzak, gözleri kapalıdır. Sakin görünür ve bu kadar yakın olduğum için her küçük kusurunu, her çizgisini, sakallarının her bir telini görebilirim. Dudakları da aralanmıştır.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Gözlerini açıyor ve bakışlarımız çarpışıyor, vücudumdan hızlıca geçen güçlü bir şey beni biraz sarsıyor.

"Rica ederim." Yutkunup uzaklaşıyor, paltomu alıp köşedeki askıya asıyor ve kendi paltosunun yanına asıyor. "En sevdiğin yeri ayırdım," diyor ve taburemi çekiyor. "Ve en sevdiğin içkiyi sipariş ettim. Ama sadece bir tane."

Tabureye oturup Julio'ya selam vererek başımı sallıyorum, kirli martinimi kendime çekip Dec'in kısa bardağını fark ediyorum. "Ne içersin?"

Taburesinde bana doğru dönüyor, dirseğini bara dayıyor, bir elinde içkisini tutarken diğer elini dizine koyuyor. "Sanki o sen olabilirsin gibi bir his var içimde."

Tanrım, ne kadar zehirli birisin.

Bu tepkiyi engelleyemiyorum, haklı olmasa da, çünkü bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. Ve bugün, daha çok acıtıyor. "Ya öyleyse ne olacak?"

"Bir panzehir bulurum." Dec içkisini yudumlarırken, beni dikkatle inceler.

"Beni iyileştirmek mi istiyorsun?" diye soruyorum, başımı eğip dizlerimizin neredeyse birbirine değdiğini görüyorum. Aralarına biraz mesafe koyuyorum, ama Dec başını eğdiğinde hafifçe kaldırdığı kaşından anladığım kadarıyla yeterince dikkatli davranmamışım.

"Öyle bir şey demedim. Panzehir benim için."

"Seni zehirlediğimde," diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi yapacaksın?"

"Muhtemelen." Ne yaptığımı merak ederek içkime dalıyorum. Ya da ne söylediğimi. Onun beklentilerini mi yönetiyorum? Kendiminkileri mi? "Neden erken geldiğini söyle bana."

"Sen neden buradasın, söyle."

Omuzlarım biraz düşer. "Sorulara hep sorularla mı cevap veriyorsun?"

"Neden cevabını bildiğin sorular soruyorsun? Neden burada olduğumu biliyorsun. Ben de neden burada olduğunu biliyorum. İkimizin de bilmediği şey, neden burada olduğumuz."

"Kendine bu soruyu sordun mu?"

"Sen sordun mu?"

Kafamı sallayıp, kucağıma bakarak gülümsüyorum. "Milyonlarca kez." "Ben de."

"Ve bilmiyor musun?"

"Güzel olduğunu biliyorum. Bu gözden kaçmaz."

"Senin yakışıklı olduğunu biliyorum." Bu *kesinlikle* gözden kaçmaz.

"Ama birçok güzel kadın görüyorum. Hiçbiri beni senin gibi etkilemedi ve bu gerçekten kafamı karıştırıyor, çünkü etrafında bir uyarı işareti gibi ciddiye aurası var." Tepkimi bekliyor. Tepki vermiyorum. "Kimseyi kendine yaklaştırmıyorsun," diye devam ediyor. "Yaklaşmaya cesaret eden herkese saldırmaya hazır, yaralı bir hayvansın."

"Sen cesaret ettin."

"Ve bunu pişman olmak için yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı, gözleri yüzümün her bir parçasını tararken. "Ama çok yaklaşmadığım için de pişman olmak istemiyorum."

Bir an için onun sözlerini sindirip duruyorum, sonra bardağımı bara indiriyorum. Dizlerimiz bir şekilde yine birbirine yaklaşmış, aralarında bir kıl kalınlığında bir boşluk var. Tekrar mesafe koymuyorum. Anlamsız. O pişmanlıklarla yaşamak istemiyor. Benim ise o kadar çok pişmanlığım var ki, ruhumu gömmüşler. Yine de aklımda sonsuz sorular dolaşıyor, ama hiçbirini soramıyorum.

"Bana gününü anlat," diyor Dec, bu konuyu kapatarak.

"Her zamanki gibiydi." "Her zamanki ne demek?"

"Sonsuz dosyaların ve sonsuz e-postaların altında gömülü, imkansız gibi görünen şeyi mümkün kılmaya çalışmak."

Anlamış gibi başını salladı. "Her şey mümkündür."

Bu doğru değil. Mutluluk imkansız. "Seninkini anlat bana."

"Evden çalıştım, bu yüzden kıyafetim rahat." Suveterini ve kot pantolonunu işaret etti.

"Satın alma ve birleştirme," diye mırıldandım. "Ama çoğunlukla satın alma." "Doğru."

"Peki bugün ne satın aldınız?"

"Modern çevrimiçi kılıçtan düşen, başarısız bir medya şirketi." Konuşurken dudakları yavaşça hareket ediyor, göz teması hiç bozulmuyor.

"Peki onunla ne yapacaksın?"

"Satacağım."

"Satmak için mi satın aldın?"

"Doğru."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Merkezde."

"Bu çok genel bir cevap." Bana söylemek istemiyor.

İçkisini bir dikişte içen Dec, bardağı bara iterek bir tane daha ister. "Boşanma belgelerini imzaladın mı?"

"Karını buldun mu?"

Dudakları kıvrılır, gülümsemesi bastırılır ve ilk kez bunun nereye varacağını merak ederim. Her ne ise. Bu, alıştığımdan farklı bir yöne gidiyor.

Sohbet.

Yatak.

Serbest bırakma

girişimi.

Unutulma.

Yine de Dec'i şimdiye kadar üç kez gördüm, yatağa düşmedik ve konuşuyoruz ama ikimiz de açıkça temkinliyiz, birbirimizi tanıyoruz ama aynı zamanda tanımıyoruz.

Ama onu tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Yerdeki çantamdan gelen cep telefonumun sesi dikkatimi oraya çeker ve acele cevap vermeden bakakalırım.

"Cevaplaman gerekmiyor mu?" diye sorar.

"Hayır." Dikkatimi ona yöneltiyorum. Bu bana yakışıyor. Bu dikkat dağınıklığı bana yakışıyor.

O bana
yakışıyor.
Benim
yabancım.

Bir saat sonra, yine boş boş konuştuk, birçok geçici bakışlar ve birçok uzun, kalıcı, ateşli bakışlar paylaştık. Cinsel çekimi hissettiğimde anlarım, bu sadece azgın olmaktan farklıdır. Yattığım sayısız erkekten hiçbirine bakıp onları hayranlıkla izlemek için bir an durmadım. Ne yaptıklarını, kim olduklarını, nereden geldiklerini hiç merak etmedim. Bu merakımı dizginlemem gerekiyor. Bunu temiz tutmalıyım. Tam bir aptal mıyım?

Dec saatine bakar. "Gitmem gerek," der, üzgün bir sesle. "Seni eve kadar geçireyim." Tabureden iner ve paltolarımızı alır, ben de saate bakarım. Saat yedi bile olmamıştır. Eve gitmek için çok erken, ayrıca ofisten hiçbir dosya almadan çıktım, yani şimdi eve gidersem beni meşgul edecek hiçbir şey yok. İçgüdüsel olarak bara bakınıyorum ve ne yaptığımı fark edince kendimi toparlayıp Dec'i buluyorum, o da bana ceketimi tutuyor.

"Beni eve kadar geçirmene gerek yok."

Ceketim, onun geniş omuzlarını takip ederek birkaç santim aşağı kayıyor. "Evet, gerek var Camryn," diyor ciddi bir şekilde, barda bulunan birkaç bekar iş adamına bakarak. Tıpkı benim yaptığım gibi. Tabureme yaslanarak, ceketimi tutarken söylediği ama söylemediği şeyi aniden anlıyorum.

Neden yaptığımı bilmiyorum, ama ayağa kalkıp dönerek kollarımı kolların içinden geçiriyorum, onun göğsünün sırtıma değdiğini hissettiğimde donup kalıyorum, kolları benim kollarımın arasından geçerek paltomun kemerini tutuyor. Aşağıya bakıp kemeri bağlamasını izliyorum. Sonra beni döndürüp boynuma atkımı sarıyor, her iki ucunu eşit hale getirmeye konsantre olurken yüzü yine çok yakınımda. Ona bakıyorum. Sadece bakıyorum.

Büyülenmiş gibi.

Bu durumdan kafam karışık. *Ondan*. Olan biten her şeyden.

Dec, ben çantamı alırken bara biraz para bırakıp paltosunu giyer, sonra elini bana uzatır. Tereddüt ederim. "Al şunu,"

yumuşak bir sesle emreder. Almak istiyorum. Elimi saran elinin sıcaklığını ve gücünü hissetmek istiyorum. Ama yine de, bu ne?

Cevap veremediğim için, geçici olarak kabul edip, bitmek bilmeyen, sinir bozucu soruları yutuyorum. Elimi tuttuğunu hayranlıkla seyredecek vaktim bile olmadan, beni bardan dışarı çıkarıyor.

Dec, daireme kadar olan yol boyunca elimi bırakmıyor ve ben, tuttuğumuz ellerimizden bana akan gücün karşısında hayranlık duyuyorum. Sokağımın köşesini döndüğümüzde, karanlık gökyüzüne bakıp derin bir nefes alıyor. "Tamam mı?" diye soruyorum.

"Evet." Yavaşlayarak durur ve beni önüne yönlendirir, elimi bırakır. Kaybımı yas tutarım. Sonra, artık çok tanıdık ve rahatlatıcı hale gelen, gözlerimiz ve ağızlarımız arasında gidip gelen bakışların dansını yaparız. O da benim onu öpmek istediğim kadar çaresizce beni öpmek istiyor mu? Peki neden öpmedi? Ben neden öpmedim?

Çünkü bu durumu değiştirebilir.

"İyi geceler, Camryn," der, yüzüme uzanır, yanağımı avuçlar ve nazikçe beni tutar.

Otomatik olarak yanağıma sürtündüm. "İyi geceler."

O temasını kesip geri adım attığı anda, ona geri dönmesi için bağışlamak istiyorum. Beni tekrar tut, sadece elimden ya da yanağımdan olsa bile. Ama ben fırsat bulamadan o arkasını dönüyor.

Ya da bu hatayı yapmadan önce.

O köşeyi dönüp kaybolana kadar onu izledikten sonra içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp, birkaç saniye sessizliği dinledikten sonra ışıkları açıp anahtarlarımı kapının yanındaki masaya atıyorum. Mutfığa doğru yürürken, buzdolabının uğultusu sesine yöneliyorum ve çantamı masanın üzerine bırakıyorum. Bu saatte eve gelmem için beni ikna etmesine nasıl izin verdim? Neden eve hiç dosya getirmedim? Neden onunla henüz yatmadım?

Tık, tık, tık.

Vücudum gerilir, bakışlarım mutfak kapısına kayar. Geri dönmüş.

Kalbim hızla atıyor, ağızım beklentiyle kuruyor, kapıya hiç itiraf etmeyeceğim kadar hızlı yürüyorum ve kapıyı açıyorum.

Bir daha asla görmek istemediğim biriyle yüz yüze geliyorum.

"Camryn." Kocam bu günlerde kayıtsızlığı çok iyi taşıyor. Onu hiç tanıdım mı? Davet edilmeden yanımdan geçip gidiyor ve daha önce birkaç kez beni dairemde bulduğu gibi, durup ruhsuz mekanı içine çekiyor. Ama bu sefer yorum yapmıyor. Ceketini geri itip ellerini ceplerine sokuyor, bana dönüyor. Beni baştan aşağı süzdürüyor. Ne istediğini sorardım, ama bu aptalca bir soru olurdu.

"Gidebilirsin," diyorum, kapıyı onun için açık tutarak.

"Belgeleri imzalamadan olmaz." Mutfığa doğru yürür ve ben de onu takip ederim, çantamı karıştırırken bulurum.

"Orada değiller," diyorum, kollarımı kavuşturup omzumu kapı çerçevesine dayayarak, içimdeki canavarı bastırmak için mücadele ediyorum.

"Şu lanet kağıtları imzala Cam."

Arka dişlerimi sıkıyorum. "Ve mantıksız davranışları kabul etmek mi?" Hayır, sanmıyorum.

"Senin mantıksız davrandığını düşünmüyor musun?" diye sorar, boş dolapları ve çekmeceleri açıp aramaya başlarken, şaşkınlığı sinir bozucu. "Hâlâ lanet olası eşyalarını açmadığını inanamıyorum."

"Çık dışarı," diye tiz bir sesle söylüyorum.

O öfkeyle yanımdan geçip giderken, ona dokunmamak için sırtımı kapıya dayarım. *Ona dokunma*. Birini nasıl hem sevebilir hem de nefret edebilirsin, bilmiyorum. Ama ben öyle yapıyorum. Onu seviyorum. Aramızdaki ilişkiyi, olduğumuz şeyi seviyorum. Ve şimdi hepsini mahvettiği için ondan nefret ediyorum. *Beni* mahvettiği için.

Ama kendimden daha çok nefret ediyorum.

Ayak taburesinde aradığını bulur ve benim imzam olup olmadığını bakmak için sayfaları çevirir, bulamayınca öfkesini dışa vurur, onları tekrar yere atar ve elini saçlarına geçirir. "Neden bunu uzatıyorsun Cam?"

Ona bakıyorum, söyleyecek sözüm yok, ama içim kinle dolu.

Cebinden bir kalem çıkarır ve boşanma belgelerimizin üzerine koyar. "Lütfen, imzala şunu." Sonra dışarı çıkar ve kapıyı çarparak kapatır. Sırt üstü yatarım, sessizlik yine bana bağırır, sonsuza kadar belgelere bakarım.

Sadece imzala. Hayatına
devam et. Ama ben asla
hayatıma devam edemem.
Kağıtları bırakıp duşa giriyorum.

6 Aralık

İç çekip dosyayı kenara itiyorum, başımı geriye yaslayıp tavana bakıyorum. TF Shipping yeterince güçlü değil, bu gidişle ne yaparsam yapayım asla güçlü olamayacak. Akıntıya karşı yüzüyormuşum, lanet olası bir duvara konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Masa telefonumu alıp Thomas'ın hattını arıyorum.

"Camryn," diyor, sesinde belirgin bir ihtiyat var.

"Konuşmamız gerek."

"Neden konuşmamız gerekiyor?"

Neden konuşmamız gerekiyor? Dün, ona hak etmediği binlerce poundluk ikramiyeyi vermemesi için ikna etmeye çalıştım, ama başarılı olamadım. TF Shipping, yatırım bankaları için cazip olmalı. Son kırk sekiz ay içinde gerekli kar marjlarını elde etmiş olmamız gerekiyordu. İşletmenin faaliyetlerinde tam şeffaflık olmalı, ama hâlâ işletmeyle ilgisi olmayan, ancak öyle olduğu iddia edilen tuhaf işlemler buluyorum. Thomas, bir yatırım bankasının sürecini üstlendiği ve hisse fiyatlarını belirlediği, ardından potansiyel yatırımcılara hisse senetlerini tanıttığı bir ilk halka arz yapmak istiyorsa, halka arz için net bir nedeni ve inandırıcı bir hisse fiyatı artışı olması gerekir. İşletme maliyetlerini azaltması ve kârını artırması gerekiyor. Yine de... *Bunu binlerce kez konuştuk Thomas.* "Biliyor musun? Söyleyecek yeni bir şeyim yok. Geçen ayın rakamlarını inceleyeceğim." Hayal kırıklığıyla telefonu kapatıyorum ve bu ayın rakamlarını öğrenmek için Finans departmanına e-posta gönderiyorum, telefon çaldığında cevap verip boynuma sıkıştırarak yazmaya devam ediyorum. "Debbie."

"Thomas, sana Cuma gününü hatırlatmamı istedi."

"Az önce Thomas'la konuştum. Cuma gününden hiç bahsetmedi. Cuma günü ne var?"

"Dorchester'da saat yedide."

İçimden inledim. "Tamam, evet. Kabul etmiştim, değil mi?"

"Dec Ellis adında biri sizi bekliyor."

Parmaklarım hala klavyede, e-postam bitmemiş. "Ellis mi?" Soyadını söylemedi. "Dec Ellis mi?"

"Onu bağlayayım mı?"

Midem altüst oldu. "Şey... evet, tabii, bağlayın." Ayağımı masamın altındaki topuğuma geri sokup ayağa kalktım, telefonumu alıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Gergin. *Canlı*. "Alo?"

"Merhaba," dedi, yumuşak ve alçak sesle. Gözlerimi kapattım ve omurgamdan aşağı yayılan titremeyi nefes alarak geçirdim. Gerçekten inanılmaz bir sesi vardı — derin ama ipeksi. "Öğle yemeği?"

"Öğle yemeği mi?"

"Öğle yemeği için boş musun?"

"Öğle yemeği yemek ister misin?" "Hayır, seni görmek istiyorum."

Sıcaklık dalgası beni kapladığında volta atmaya bırakıyorum. "Öğle yemeği yemem." Asla. Çalıştığım süre boyunca hiç öğle yemeği molası vermedim.

"Bugün ara ver."

Keskin bir acı hissedene kadar dudağımı ısırığımı fark etmiyorum. Neden bunu yapıyorum? Dudagımı ısırarak gülümsememi engellemeye mi çalışıyorum? Gülümsememem gerektiğini mi düşünüyorum? Neredeyse korkuyor muyum? Uzun zamandır, boş, kayıp, çaresizce üzgün bir şekilde günlerimi geçiriyorum ve artık başka nasıl olabileceğimi bilmiyorum. Ama Dec'in etrafında, geçmişimin ağırlığı biraz hafifliyor gibi görünüyor.

Ve bu gülümsemek için bir neden.

Derin bir nefes alıyorum, dudağımı dişlerimden ayırıyorum ve kendime küçük de olsa gülümseme ayrıcalığını tanıyorum. "Tamam."

Telefonun diğer ucunda duyulabilir bir nefes sesi duyulur. Rahatlama. "Nerede buluşalım?" diye sorar. "The Strand'ın en üstünde."

"Piccadilly Circus'un diğer tarafındayım."

"Ortada buluşalım mı?"

"Şimdi mi?"

"Yoldayım." Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu uzaklaştırıp ahizeye bakıyorum. Yolda. Bir enerji dalgası beni sarıyor

ve biraz telaşlanıyorum — çok sıra dışı bir şekilde — telefonumu masama beceriksizce düşürüyorum, kabloya takılıyorum. "Siktir," diyorum, kendimi kurtarmaya çalışırken. Nasıl oldu da kablolar bacaklarımın etrafına dolandı? Kapı çalıyor. "Girme," diye bağıriyorum, tam kapı açılırken.

Thomas aniden durur, kanlı telefon kablosuna dolanmış bir kadın halimi görür. "İyi misin?"

"Tamam." Ben de ayağımı kaldırıp, elimden geldiğince zarif bir şekilde tuzağımdan çıkıyorum, sonra çantamı alıp duvardan paltomu çıkarıyorum. "Öğle yemeğine gidiyorum."

"Ha?"

"Öğle yemeği. Öğle yemeğine gidiyorum." Çok endişeli görünen Thomas'ın yanından geçiyorum.

"Sen öğle yemeği yemiyorsun. Aslında, dudaklarından kahveden başka bir şey geçtiğini hiç görmedim."

Thomas beni bu ofislerin dışında görmedi, burada bolca alkol içiyorum. "Bir saat kadar sonra görüşürüz." Bana yöneltilen meraklı bakışları umursamadan kararlı adımlarla asansöre doğru yürüdüm, asansöre bindim, paltomu düzelttim ve aynada hızlıca kendime bir bakış attım. Saçımı bir omzuma attım ve paltomun yakasını kaldırdım, kapılar açılır açılmaz kararlı adımlarla dışarı çıktım.

Binadan

çıkıyorum.

Regent

Caddesi'ne.

Piccadilly Circus'u geçtim.

Leicester Square'e

vardım.

Çevremdeki Noel coşkusunun farkındayım, sıcak şarap ve kavrulmuş kestane kokusunu alabiliyorum. Ama bugün sorun değil. Sonsuz kalabalığın arasında dolanıp duruyorum, başka bir nedenden dolayı acelem var.

O.

Meydanın ortasına geldiğimde onu görüyorum, kalabalığın içinde tek başına duran bir adam.

Ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, boğazımda hissedebiliyorum. "Tanrım, sen ne kadar güzel, beklenmedik bir adamsın." Duruyorum, meydanın ortasında hareketsiz bir şekilde, onu görünce bir an durup nefes almaya zorlanıyorum. O da duruyor, beni süzüyor gibi görünüyor, yüzü

sonsuz bir ifadeyle. Takım elbisesinin arkası, lacivert, çift düğmeli paltosu iliklenmiş, boynuna atkısı dolanmış. Duruşu, geniş ayakları, göğsünden yukarı doğru kaldırılmış vücudu, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş *hali*. O...

Muhteşem.

Güçlü.

Ona doğru yürüdüm, gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bir adım ötede yavaşça durdum. Hiçbir şey söylemedi, ama cebinden elini çıkardı ve bana uzattı.

Elini tutmak kolaydı.

Ve tek kelime bile etmeden, ama milyonlarca sözsüz ifadeyle, bizi kaostan uzaklaştırmaya başlar. Etrafımdaki çılgınlığı fark etmiyorum. Endişe topu beni takip etmiyor. Hiçbir şey hissetmiyorum, sadece hayranlık ve korku...

Daha derin bir şey.

Dec nereye gittiğini tam olarak biliyor gibi görünüyor. Arka sokağın köşesindeki küçük bir şarküteriye varıyoruz ve o içeri girerken kapının üzerindeki zili çalıyor. İçeride sadece birkaç masa ve sandalye var, hepsi dolu, sadece merdivenlerin yanındaki bir masa boş. O atkısını çıkarıp ceketıyla birlikte sandalyenin arkasına asıyor, ben de onu takılıyorum.

"Ben yapayım," diyor, arkamdan dolanıp paltomu omuzlarımdan çıkarıyor. Kulağımda nefesini hissediyorum, göğsü neredeyse sırtıma yapışmış durumda.

"Ceketimi çıkarmama yardım ederken bu kadar yakın olmak zorunda mısın?" diye soruyorum, gülümsememi saklayarak.

"Kesinlikle." Dudakları çene kemiğime değiyor ve bu his beni büyülemiş oluyor. "Kahve?" diye fısıldıyor.

"Lütfen." Konuşmakta

zorlanıyorum. "Nasıl istersin?"

"Sade."

Benden uzaklaşıyor, nefes almamı sağlıyor, ama ben nefes almak istemiyorum, ve ceketimi sandalyemin arkasına asıyor, sonra da tezgaha doğru yöneliyor. Koltuğuma otururken, sipariş verirken onu izliyorum, sonsuza kadar ifadesiz kalan adam, garsona gülümsemiyor bile, sadece içeceklerimizi getireceğini söylediğinde sertçe başını sallıyor. Bana geri dönüyor.

Masada, sandalyeye oturmuş, büyük ve rahatsız görünüyor. Telefonu çalıyor ve onu tekrar ayağa kaldırıp cebinden çıkarmak zorunda bırakıyor. Aramayı reddediyor ve telefon hemen tekrar çalıyor.

"Cevaplaman gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen, ama cevaplamak istemiyorum." Yüzünde kısa bir anlık öfke belirir.

"Kötü bir gün mü?"

"Olsa iyi olurdu," diye keskin bir şekilde cevaplar ve aramayı tekrar reddeder. "Satın aldığım bir şirkete son dakikada beklenmedik bir kurtarma teklifi geldi. Bir süre bu karmaşadan kaçmam gerekti."

"Bu yüzden beni aradın."

Kaşlarından biri kalkar ve garson yaklaşırken koltuğuna yaslanır, tepsiyi küçük masaya koymasına için ona yer açar. "Aç mısın?"

Kafamı sallayıp garsona kahve ve su için teşekkür ederim. "Seni rahatsız etmeyelim."

"Sorun değil. Bu masaya başka bir şey sığdıramayız zaten." Yakışıklı yüzünde hafif bir somurtkanlık belirirken, masadaki eşyaları yerleştirmeye başlar ve alnındaki çizgiler derinleşir. Ve telefonu tekrar çalar. Vücudundaki tüm kaslar gerilir, sabır toplamaya çalışır gibi çenesi seğirir. "Sakıncası var mı?"

O cevap verirken ben elimi sallayarak onu uğurluyorum ve biraz su alıyorum.

"Ne?" diyor, kısa bir süre dinliyor, gözleri kısılıyor. Beni büyülemiş durumda. Onu sonsuza kadar izleyebilirim ve bu anda onun aslında sonsuza kadar duygusuz olmadığını anlıyorum. Yüzünde duygu görüyorum, şu anda olduğu gibi, kızgınlığını gösteren bir ifadeyle. Hafif bir hayal kırıklığı ve rahatlama gördüm. Ama sevinç yok. Sıcaklık yok, ama ben ondan sıcaklık hissediyorum. Peki ya diğerleri? Yoksa onlar da benim şu anda gördüğüm gibi, bir şeye sinirlenmiş, dinleyen sert bir adam mı görüyorlar? Neden birinin ondan çekineceğini anlayabiliyorum.

Korkutucu iş adamı. Ya da sadece korkutucu bir adam?

Telefonun diğer ucundaki kişinin sesi net, çünkü yüksek sesle konuşuyor değil, çünkü burası çok sessiz. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye soruyorlar.

"Onlar bir teklif savaşı istiyorlar, biz de onlara bunu vereceğiz."

"Dec, danışmanın olarak sana söylüyorum, bu şirket için zaten çok fazla ödüyorsun."

"Onlar beni anlaştırmadan kovarak ün kazanmaya çalışan kovboylar. Ben geri adım atmayacağım. On milyon."

"Tanrım."

"Yap şunu." Telefonu kapatıp sakın bir şekilde yerine koydu ve derin bir nefes aldı. "Bana gününü anlat."

"Seninkinden daha iyi geçmiş gibi görünüyor."

"Benimki de iyi olacak."

"Öyle görünmüyor."

"İyi olacak. Bana gününden bahset." Fincanını eline aldı ve üstüne üfledi, bir an için nerede olduğumu ve burada ne yaptığımı unuttum. Dudakları... "Camryn?"

Gözlerimi kırıp düşüncelerimi toparlıyorum. "Bu işi iki yıl önce aldım." *Bu benim için bir kurtarıcıydı.* "İki yıllık bir proje olması gerekiyordu, ancak TF Shipping'e ilk geldiğim zamankinden daha iyi rakamlar elde edemedim, ki bunu itiraf etmek benim için gerçekten zor, çünkü kariyerim boyunca bunu defalarca başarıyla yaptım."

"Babam, bir şey seni tüketiyorsa, ondan uzaklaş kuralına göre yaşırdı."

Babası. Ailesinden ilk kez bahsediyor. "Kim yorulduğum dedi?"

"Tüm auran."

Boğazımı temizleyip kahveme odaklanıyorum, ellerim fincanı sıkıca kavıyor. "Her şey yoluna girecek."

"Ya olmazsa?"

"O zaman olmaz," diye basitçe cevap veriyorum. Bu dünyada işimdeki itibarımdan çok daha fazlasını kaybettim. Yaşamak ne kadar değerliyse, o kadar yaşayacağım. Ki şu anda pek değerli değil. Hayatım, bitmek bilmeyen bir cehennemde sürünmekten ibaret. "Baban Londra'da mı yaşıyor?"

"O öldü."

İrkilirim. "Üzgünüm."

"Üzülme, ondan nefret ediyordum." Dec kahvesini içmeyi bitirir ve bir dikişte içer. "Tavsiyemi ister misin?"

"Ne

hakkında?"

"İşin

hakkında."

"Devam et."

"Sahibinin tam desteği olmadan bir şirketi düzene sokamazsın."

"Biliyorum," diyorum, sıkılmış bir sesle. "Bir yıl daha zamana ihtiyacım var." "Neden?"

"En iyi hale getirebilmek için."

"Zaten iki yılı boşa harcadın. Bir yıl daha boşa harcamak mı istiyorsun?" "Bana para ödüyorlar."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Öğle yemeğine çıkmayı kabul ettiğimde kariyer koçluğu seansına kaydolduğumu fark etmemiştim."

"Hoşuna gidiyor mu?" diye tekrarlar.

Arkamda oturup, işimin hayatımı gölgeleyen kara bulutun bir parçası olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. "Hayır." Bu sadece bir dikkat dağıtıcı, hepsi bu. Bir dikkat dağıtıcıdan bir meydan okumaya dönüşen, bu da onu daha da iyi bir dikkat dağıtıcı yapan bir şey. "Yaptığın işi seviyor musun?" diye karşılık veriyorum.

"Evet."

"İşinin en çok nesini seviyorsun?"

"Başarılı olmak. Başarmak." Onun güzel kaşları kalkıyor biraz biraz. "Güç."

"Sen bir egomanyak mısın?" "Hayır, Camryn. Sen misin?"

Düşündüğümde, eskiden öyle olduğumu düşünüyorum. Çok sert birisiydim. En iyi halimdeydim. Şimdi mi? Şimdi korkuyla hareket ediyorum. Alanımda saygı kaybetmekten, başarısız olmaktan ya da kirayı ödeyememekten korkmuyorum, işimi kaybetmekten korkuyorum ve başarısız olmak işimi kaybetmem anlamına gelebilir. "Ben egomanyak değilim." TF Shipping'deki tüm çalışanların, patronum, karısı ve oğlu da dahil olmak üzere, buna katılmayacağından yüzde yüz eminim. "Ancak iş yerinde saygı bekliyorum."

"Olması gerektiği gibi." Dec'in telefonu tekrar çalıyor ve o özür dilercesine bana bakarak iç çekiyor.

"Sorun değil, sen cevapla."

"Asistanım," der ve telefonu kulağına götürür. "Tina." Gözlerini kısarak dinler. "Teşekkürler." Telefonu kapatır ve elindeki telefonu çevirir. "Gitmem gerek."

"Ben de." Ayağa kalkıp paltomu giyerim. "Ama bu çok hoştu," diye eklerim, sözler birdenbire ağızımdan çıkar. "Kısa ama hoştu." Çantamı alırken kaşlarımı çatarım, Dec ayağa kalkar.

"Ceketini çıkar." "Ne?"

"Ceketin, Camryn. Çıkar şunu."

"Ama daha yeni giydim." Öne doğru eğilip baktım. "Çünkü gidiyoruz." Gözlerimi Dec'e çevirdiğimde, parlak gri bakışlarının ardında sabırsızlık gördüm. Neden yaptığımı bilmiyorum, ama çantamı masanın üzerine koydum ve Dec masanın etrafından dolaşip ceketimi alırken yavaşça ceketimi çıkardım. Sonra arkama geçti ve kollarımı sokmam için ceketimi tuttu. Kararsız bir gülümsemeyle, sessizce bana söyleneni yaparım, sonra o arkama geçip kemeri bağlamak için bana uzanırken nefesimi tutarım, sanki arkamdan bana sarılmış gibidir. Onun yakınlığını tadını çıkarırım. Bu adamın sıcaklığını hissederim.

Sakalları yanağımı okşuyor, kokusu beni başımı döndürüyor. "Artık gidebiliriz," diye kulağıma fısıldıyor. Titrememi hissetmiş olmalı. "Hazır mısın?"

Hayır, hazır değilim. Ama yine de başımı sallayıp, bana uzattığı çantayı alıyorum ve onun beni deli'den dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Regent Street yönüne doğru yürümeye başladığında, yani çalıştığı The Strand'den uzaklaşmaya başladığında, onu durdurmak için çekiyorum. "Beni geri götürmene gerek yok."

"Ben istiyorum."

"Ama gitmen gerek," diye hatırlatıyorum.

"Seninle yürümek hoşuma gidiyor, o yüzden seninle yürüyeceğim." Beni çekiyor ve ben de onun elinin merhametine kalmış, sıkıca tuttuğu elimden onu takip ediyorum. Ve yine gülümsüyorum. Küçük bir gülümseme, ama orada.

Kalabalıklar yok oluyor, dünya yok oluyor.

Çok güzel.

Zihnimin küçük bir kısmı bana bağılıyor, bu alışılmadık huzur duygusunu kırmaya çalışıyor, artık kimseye yakınlaşmanın benim için bir seçenek olmadığını hatırlatmaya çalışıyor. Şu anda, onun elini tutarken, bunu görmezden gelmek kolay. Ama biliyorum ki, eninde sonunda bu beni yakalayacak. Çünkü birbirimizi gerçekten tanımadan bunu ne kadar süre yapabiliriz ki? Geçmişlerimiz. Acım. İçimdeki şeytanlar.

Bunun bir son kullanma tarihi var ve ben bunun olmasını gerçekten istemiyorum. Benim birkaç talimatımla Dec beni ofisime geri götürüyor ve kaldırımda yüz yüze duruyoruz. "Bu gece bara gitme," diyor birdenbire, beni hazırlıksız yakalıyor.

"Neden?"

"Çünkü ben orada olamam."

"Oh." Hayal kırıklığıyla gözlerimi ayakkabılarımdan ayırıyorum.

"Bu yüzden mi öğle yemeği yemedik?"

"Evet. Bu gece bara gitmeyeceğini söyle bana."

"Bunu yapamam."

"Neden?"

Çünkü artık seni göremeyeceğimi biliyorum, bir içkiye ihtiyacım var. "Çünkü bu gece bara gitmek istiyorum." O bar değil. *Herhangi bir bar.*

Bir adım daha yaklaşıyor, bana bakıyor, göğüslerimiz birbirine değecek kadar yakın. "Lütfen."

O biliyor. Ama bilmiyor. "Tamam," diye fısıldıyorum, ağzımın ne halt ettiğini merak ederek. Ve kalbim. Bu adamın yanında neden bu kadar hızlı atıyor? Ve kafam. Düşünmemesi gereken şeyler düşünüyor. "Gitmeyeceğim." Ona bakıyorum ve takdirini görüyorum. "Seni ne zaman tekrar görecek?"

"Telefonunu al," diye nazikçe emreder, ceketinin cebinden kendi telefonunu çıkarır ve elini uzatarak benimkini ister. Kilidini açıp ona veririm, o da numarasını girip kendini arar. "Seni sonra ararım."

"Tamam." Beni öpecek mi diye merak edecek vaktim yoktur. Çünkü birdenbire kendimi onun vücuduna tamamen sarılmış buluyorum, hiç bilmediğim bir şekilde sarılmaya ihtiyaç duyduğumu hissediyorum. Kollarımı sırtına doluyorum ve ona tutunuyorum, her bir parçam ona yumuşuyor. *Senin tarafından sarılmayı gerçekten çok seviyorum, Dec Ellis.*

Çok erken uzaklaşıyor. "Sonra konuşuruz," diyor, dönüp beni kaldırımda bırakıyor, o kucaklamalardan bir tane daha için çaresizce bekliyorum.

"Sonra konuşuruz," diye fısıldıyorum, her zamanki gibi, uzaklaşan ondan gözlerimi alamadan. "Dec," diye sesleniyorum. Durup dönüyor. "Çocuk sahibi olamam." Ne diyorum ben? Bu da nereden çıktı? "Yani..." Tanrım, kafayı yediğimi düşünüyor olmalı. Birkaç içki içtik. Birkaç kez yürüyüşe çıktık. Durup geri sarıyorum.

Hayır. Bundan daha fazlası var. Çünkü duygusal olarak öldüğümü sanıyordum, ama o benim yeniden hissetmemi sağladı. "Çocuk sahibi olamam," diyorum tekrar, gözlerim onun arkasına odaklanmış, içimdeki bir şey onun tepkisini görmek istemiyor.

"Camryn," diye seslenir ve ben ona bakmaya cesaret ederim. "Ben de."

Tüm varlığım sönüyor, içimden çıkan hava dalgası vücudumun üst kısmını öne eğiyor, rahatlamamı gizleyemeyecek kadar fazla. Dudaklarım titriyor. Gözlerim yanıyor. Kalbim patlıyor. "Tamam."

"Tamam," diye taklit ediyor. "Artık içini döktüğüne göre gidebilir miyim?"

"Çok fazla
gülümsemiyorsun." "Sen
de öyle."

"Az önce beni öğle yemeğine davet ettiğinde gülümsedim."

Ve o gülümser. Sanki güneş, kara, fırtınalı bulutların arasından çıkmış gibidir. Ve sanırım o anda ona aşık olurum. Bu düşünce beni sarsar.

Siktir.

Topuklarımı döndürerek binaya giriyorum.
Gülümsüyorum.

7 Aralık

Dün işten sonra doğruca eve gittim ve onun aramasını bekledim. Saat dokuzda aradı ve ne kadar kontrol etmeye çalışsam da kanın beynime hücum etmesi başımı döndürdü. Aynada kendimle yüzleştirdim, kendime sert sözler söyledim ve ona aşık olmayacağımı defalarca tekrarladım. Ona aşık *olamam*. Sonra onun aramasına cevap verdim, sesini duydum ve yine serbest düşüşe geçtim.

Çocuk sahibi olamam.

Ben de.

Asıl soru, o *istiyor* mu?

Bir saat konuştuk. Gününün geri kalanını bana anlattı.

—on milyon kabul edildi, rekabet ortadan kalktı—ve ben dinledim, onun derin, yumuşak sesi içime işledi ve beni derinden ısıttı. İçimdeki çekişme güçleniyor, çatışmam da öyle. Yakınlaşmak, *yakınlaşmak* demek. Paylaşmak.

Kendimi açığa çıkarmak, savunmasız kalmak.

Bundan nefret ediyorum, ama boğazımdaki sürekli sıkışmayı da nefret ediyorum —

ama aynı zamanda sürekli boğazımda hissettiğim sıkışmayı da nefret ediyorum — amaçsız olmayı, baş dönmesini, pişmanlığı, ağırlığı.

Kendi kendime çektirdiğim yalnızlığın dayanılmaz acısı.

Ve onun aramasının, dairemdeki soğuk sessizliğe ışık getirdiği gerçeği. *Hayatım*.

Bağımlı olma, Camryn.

Ne kadar süre konuşabilir, birlikte olabilir ve daha derinlere inmeden kalabiliriz? Daha kişisel? Ve bunu yaptığımızda geri çekilecek miyim? Yoksa birazcık mutluluk hissetmeye başlamak sorun olur mu? Kendimi bu kadar kırık hissetmek için yeterince zaman harcadım mı? Bunların hepsi cevaplayamadığım zor sorular. Hiç cevaplayabilecek miyim?

Bugünün sıradan iş gününde, Finans departmanından cevap bekledim ve sonunda saat altı gibi cevap geldi. Şirketin

muhasibecisi yarın bir telefon görüşmesi talep etti. Asansöre giderken bir cevap yazdım, onun talebi beni biraz endişelendirdi ama Dec'i görecek olmanın heyecanı o kadar büyüktü ki, buna pek dikkat etmedim. "Camryn!"

Arkamı döndüm ve Debbie'nin bana doğru koştuğunu gördüm, bugünkü taytı nadir görülen bir zümrüt yeşili rengindeydi. Elini uzattı ve kafasındaki ren geyiği boynuzlarını çıkardı, garip bir şekilde gülümsedi. Bileşiklerini ve ayak bileklerini saran tinsel'i unutmuş olduğu belliydi. "Bu akşam geç kaldın," dedim.

"Hediyeleri paketliyordum... Boş ver." Biraz nefes nefese kalarak durur ve bileziklerini ve halhallerini unuttuğunu fark eder, hemen onları çıkarır. Onun tinsel parçaları benim sorunlarımın en küçüğü. "Gizli Noel Baba çekilişi bugün yapıldı." Sesindeki ihtiyat, acınacak derecede. Burada ne olduğunu biliyorum. Kime hediye alacağımı bana kimin söyleyeceğini kurayla belirlemişler.

"Ve beni çekilişten dışladınız, değil mi?"

"Doğru değil. Yeni kız, Lacy, sana katılmayacağını söylenmemişti... yani, sen de dahil edildin ve herkese e-posta gönderildi. Beni de dahil ettiler." Dişlerini göstererek geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. Gergin. "Ama sorun değil, hediyemi kimin gönderdiğini bilmiyormuş gibi davranacağım."

"Bütçe ne kadar?" Kapılar açılır ve ben içeri girerim. "Yirmi sterlin."

"Sana yirmi sterlin vereceğim. Kendine bir şey alabilirsin." "Noel ruhun nerede?"

"Öldü."

"Tamam." Sinirli bir şekilde başını sallar. "Thomas, yarın akşamki etkinliği unutmadığından emin olmamı istedi."

"En son sana hatırlatmanı istediğinden beri unutmadım"

"

Dudakları düz bir çizgiye dönüşür. "Kıyafet kuralı şık giyinmek."

Elimi kaldırarak kapıların ortada kapanmasını engelliyorum.

"Glam, yani göz alıcı mı?" O başını sallar.

"Tabii ki öyle." Kapıların kapanmasına izin verip başımı geriye yasladım ve zihnimde açılmamış sonsuz kutuları giyebileceğim bir şey arayarak taradım. Zihnimde yüzleşemeyeceğim birçok şey gördüm, yani onları gerçekten aramak mı? Hayır. Bir şeyler satın almam gerekecek.

The Royal Constantine'e doğru karşıya geçerken telefonum çaldı ve kaldırımın kenarında durdum, midem düğümlendi. "Alo."

"Bayan Moore, ben D..."

"Bayan."

"*Bayan* Moore, ben Long Acres'tan Deirdre."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Annen arıyor."

Korkunç bir mide bulantısı hissediyorum. "O ne oldu?" "Seni soruyor."

Omurgam uzar, gözlerim boşluğa bakar. "Ne?" Aylardır beni aramadı. Artık beni nadiren tanıyor.

"Oldukça üzgün. Senin için ağlıyor. Bence gelmelisin."

Boğazımda bir yumru oluşur. Yutmaya çalıştığımda boğulacakmışım gibi hissederim. "Yoldayım." Telefonu kapatıp metroya yönelirim. Bugün yürümeye vaktim yok. Merdivenlerden aşağı inerken Dec'e mesaj atıp içki içemeyeceğimi söylerim, o da hemen cevap verip, fırsat bulduğumda onu aramamı söyler.

Beni mi soruyor?

Kapıdan içeri girip resepsiyon görevlisini geçerek koşuyorum.

"Kapıları açabilir misiniz?"

"Kayıt yaptırmanız gerekiyor," diye bağıırıyor arkamdan.

Dişlerimi sıkarak geri dönüp resepsiyona koşuyorum, adımı, saatimi ve ziyaret ettiğim kişiyi yazıp kalemi geri atıyorum. "Bitti." Kapı kolunu tuttuğumda kapının tıklandığını duyuyorum ve çok fazla güç uygulayarak kapıyı açıyorum, kapı arkasındaki duvara çarpıyor.

Annemin odası soldaki son oda ve nefes nefese kalmış olmama rağmen aceleyle içeri giriyorum. Üç hemşire yatağın etrafında toplanmış, hepsi de annemin üzerine eğilmiş durumda. "Dalga mı geçiyorsunuz?" diye öfkeyle bağıriyorum ve onları iterek içeri giriyorum. "Ağırlığı 40 kilo bile değil, onu tutmak için üçünüzün birden gerek yok." Kimse onu tutmamalı; kaçacak gibi değil ki, şu anda yürüyemiyor bile, gücü kalmadı. "Anne," diyorum, çantamı yere atarak. "Anne, buradayım, her şey yolunda."

Çırpınan uzuvları durur, sıkıca kapalı gözleri açılır ve doğrudan gözlerime bakar. Kalbim sıkışır, bir tanıma arar. *Lütfen bugün kim olduğumu bil. Lütfen.*

"Benim, anne. Camryn."

"Beni öldürmeye çalışıyorlar!" diye bağıırır. "Paramı alabilmek için bana hap içiriyorlar. Bütün paramı aldılar! Gardıroptaki parayı. Tesco poşetindeki parayı. Aldılar, hırsız piçler. Paramı alıyorlar!"

"Paran güvende, anne. Paran bende." Bunu milyonlarca kez yaptım ve milyonlarca kez daha yapacağım. "Paranı bana getirdiler, ben de senin için güvende tutayım diye."

Zayıf vücudu, zorlu nefes alıp verişiyile sallanıyor. "Sen kimsin?" Kalbim sıkışıyor. "Sen de paramı çalışyorsun! Bu kadını tanımıyorum. Kim o? Onu dışarı çıkar. Dışarı!"

"Anne, benim, Camryn," diyorum, yanına yaklaşıp elini tutup sıkıca tutuyorum. Çaresizce. *Beni gör.*

"Camryn diye birini tanımıyorum."

"Kızın. Ben senin küçük papatyanım anne."

Elini o kadar hızlı uzatır ki, tokatından kaçacak fırsatım olmaz ve başım yana doğru savrulur, boynum çatlar. Acı anında hissedilir, ardından gelen yanma hissi acımasızdır. "Siktir," diye fısıldarım, onu bırakıp yanağıma sıkarım. O zayıf, evet, ama o tokat hiç de zayıf değildi.

"Onu çıkarın!" diye bağıırır. "Noah'ı istiyorum. Küçük Noah'ım nerede?"

Hemşireler geri geldiğinde, biri elinde iğneyle, geri çekildim. İzleyemiyorum, bu yüzden anneme sırtımı dönüyorum, onu sakinleştirmek için sakinleştirici verdikten sonra sakinleştiği için minnettarım.

O bana vurdu. Annem bana vurdu.

Hayır, annen değil.

O yataktaki kafası karışık, öfkeli kadın beni büyüten güzel, nazik kadın değil. Hâlâ Alzheimer'dan kaybettiğim için yas tutuyorum. "Seni muayene edeyim Camryn," diyor Deirdre, endişeyle yüzüne yaklaşarak.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Yanağımı bırakıyorum, ıslak bir sıcaklık cildimden aşağı süzülüyor.

Hemşire tıslayarak bileğimi tutup daha iyi görebilmek için aşağı doğru çeker. "Yüzüğüyle seni yakalamış."

"Ben iyiyim." Çantamı alıp çıkıyorum, duvarlar yine üzerime çöküyor. Bu sefer kapıyı yumruklamama gerek yok, çünkü ben vardığımda başka bir ziyaretçi içeri giriyor. Dışarı çıkıp bir dakika duruyorum, çantamdan çıkardığım mendille ağrıyan yanağımı siliyorum, tıslayarak ve yüzümü buruşturarak. *Kim bu kadın? Çıkarın onu!*

Çantamda telefonumu ararken kalbim biraz daha kırılıyor, kardeşime mesaj atıyorum.

Artık bunu yapamıyorum. Gelip bana yardım etmelisin.

Zayıf bacaklarım pes ediyor ve merdiven basamaklarından birine çöküyorum, parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. Sıkıyorum. *Camryn'i tanımıyorum.* En çok acı veren şey, onun haklı olması. Ben onun kızı değilim. Hatırlayabilseydi bile, kızını böyle hatırlamazdı. Beni tanımıyor. Artık kendimi bile tanımıyorum. Bildiğim, sevdiğim her şey? Hepsi gitti. Tahmin edilebileceği gibi, kızgınlık ve öfke yükseliyor ve acımasız kederimle karışmaya başlıyor.

Saate bakıyorum; saat yediyi biraz geçiyor. Bir içki. Bir içkiye ihtiyacım var.

Korkuluğu sıkıca tutarak kendimi yukarı çekiyorum, yorgun bedenim direniyor. Ama bara gitmiyorum. Kendimden nefret ediyorum, ama gitmiyorum. Çünkü bugün, garip bir şekilde, gidersem kendimden daha çok nefret ederim.

Ve bu düşünce zihnimde hızla dolaşırken, hayatım paramparça olduğundan beri hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Binanın kapısına giden yolu dönerken, şaşkın bir şekilde duruyorum, yorgun zihnim gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyor. "Bay Percival?" diyorum, başımı eğip eğilip, Noel ağacının altından çıkan kar botlarını görüyorum.

Ağaca sıkışmış.

"Evet, canım?" diye bağılıyor, sesi boğuk çıkıyor.

"İyi misiniz?" Ne aptalca bir soru. Açıkça iyi değil — vücudunun üst kısmı ağacın tepesiyle birlikte binanın içinde, alt kısmı ise ağacın alt kısmıyla birlikte kapının dışında asılı duruyor.

"Sanırım kendimi sıkıştırmışım."

"Hadi canım," diye mırıldanarak patikadan yukarı doğru ilerlerken, topuklarımın altında bir şey çıtırdadı. Aşağıya baktım, her bir ayakkabımı kaldırdım ve yolu kaplayan çam iğneleriyle kaplı bir battaniye buldum. Bu ağacı satın aldığı yerden eve gerçekten sürükleyerek mi getirdi? Nasıl? Kendini zorlukla ayakta tutabiliyor. Kafamı sallayıp durumu değerlendiriyorum. Bu ağaç Trafalgar Meydanı'na layık, Tanrı aşkına. Eğilip, yoğun dalların arasından bakarak, önce kimi çıkarmaya çalışacağımı anlamaya çalışıyorum: ağacı mı, yoksa Bay Percival'ı mı? "Yere mi uzandınız?"

"Düştüm, canım. Ya da katlandım."

"Yaralandınız mı?"

"Sadece egom, canım."

Çantamı yere bırakıp etrafı baştan aşağı süzdüm. "Bunu zorlamam gerekecek."

"Tamam, canım."

"Bazı dallar kopabilir."

"Tamam, canım. Uyluklarım kramp girmeye başladı. Acele eder misin?"

"Tanrım." Elimi yaprakların arasından geçirip gövdeyi tutuyorum ve biraz sallıyorum. "Hazır mısın?"

O homurdanıyor, ben de ağaca tüm ağırlığımı verip yüzümü dallara çarptığımda homurdanıyorum. "*Gerçekten* sıkışmış," diye nefes nefese, daha fazla eğilip, yerinden çıkacağı an için kendimi hazırlıyorum. "Aşağıda her şey yolunda mı?"

"Işık görüyorum."

"Ama karanlık."

"Koridor ışıkları. İtmeye devam et!"

"Lanet olsun," diye homurdanarak, daha iyi dengede durmak için topuklarımı yere vuruyorum. Yüksek bir çatırtı sesi duyuluyor ve birdenbire öne doğru sendeliyorum. "Siktir." Ağacı bırakıp kapı çerçevesine tutunarak kendimi kurtarıyorum. Ağacın dalları öne doğru fırlıyor ve Bay Percival kolları kaldırarak dalların saldırısından kendini koruyor.

"Ne felaket!" diye gülerек, bir yandan diğer yana yuvarlanır. "Yardıma ihtiyacım olabilir, canım."

Sinirlenerek yanına gidiyorum, yaşlı ellerini tutup onu yavaşça kaldırıyorum, yıpranmış yüzünde rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izliyorum, bir yerini kırmış olmasından endişeleniyorum. "Kendinizi incitmediğinizden emin misiniz?"

"Evet, evet, çok eminim."

Ayaklarının sağlam durduğundan emin olduktan sonra onu bırakırım ve o da üzerindeki tozu silkeler ve hasarı görmek için etrafta dolanır. "Yürüme çerçeven nerede?" diye sorarım.

"Dairemde."

"Bu biraz aptalca, değil mi?" Topuklu ayakkabılarımı bulup giyerken kapı çerçevesine tutunuyorum. "Ne zamandır buradasın?"

Saatini cebinden çıkarır ve yüzüne yaklaştırır. "Otuz beş dakikadır."

"Bay Percival." Onu hafifçe azarlayarak, eğilip düz şapkasını alıyorum. "Senin beş katın büyüklüğündeki ağaçları neden sürükleyip duruyorsun? Birini çağırmalıydın."

"Kim gibi?" Saatini cebine geri koyarken bana dönerek şapkasını alıp başına taktı.

"Bilmiyorum. Ailen mi?"

"Benim öyle bir şeyim yok, canım." Duvara tutunarak, koridorda ağacın dallarının üzerinden dikkatlice ilerledi. Hiç ailesi yok mu? "O zaman bana yardım etmen gerekecek."

O tamamen yalnız. Kendi tercihi değil. "Yardım etmek mi?" Çantamı alıp merdivenlerin üzerine koydum. "Tamam, evet. Sana yardım etmek."

Bay Percival ellerini beline koyup ağacın üzerinde durdu, ben de ona katıldım ve ayakkabılarımı çıkardım. "Camryn, kanaman var!" Bir mendil hızla yanağıma değdi ve kanı sildi. "Oh hayır, şimdi kendimi çok kötü hissediyorum."

Ağacın yaralanmamdan sorumlu olmadığını söylemek, ona kimin sorumlu olduğunu söylemek anlamına gelir. Ama söylememek, onun kendini suçlu hissetmesine neden olur ve ben

Yaşlı adamın kendini kötü hissetmesini istemiyorum. "Sorun değil, ağaç yüzünden değildi." Aklımda bir şey, herhangi bir şey, *bunun* sorumlusu olarak *gösterebileceğim bir şey* arıyorum. "Ofiste nereye gittiğime bakmıyordum ve Noel süslerine takıldım."

Geri çekilir ve yanağını kontrol eder. "Oraya biraz alkol sürmen lazım."

"Önce bu devasa ağacı dairenize taşıyalım, olur mu? Yolu kapatıyor." Ağaca dönerek, bunu nasıl başaracağımı düşünüyorum. Bay Percival küçük, zayıf bir yaşlı adam. Yani tek başımayım.

Ağacın üzerine eğilip, iki elimle tepesini tutup, onu ön kapısına doğru sürüklemeye başladım. "Önce alt kısmından girmeliyiz, böylece dallar kapıdan doğru şekilde geçebilir."

"İyi fikir." Ön kapısına topallayarak gider ve kapıyı açar.

Ağacı kaldırıp duvara dayarken, sonsuz iğneler ayaklarıma batıyor, nefesim çoktan kesilmiş durumda. "Tamam." Eğilip gövdeyi tutuyorum, geriye doğru çekilip en kalın kısmını geçirmek için sonsuz homurtularla çekiyorum. "Bu ağaç çıplak kalacak, Bay Percival. Neden bu kadar büyük bir ağaç aldınız ki?"

"Cüceler için, canım."

"Ne?"

"Ve Maureen için. O büyük ağaçları sever." Maureen. Kadın arkadaşınız mı? "İşte bu, canım, neredeyse bitti."

Dalların hışırtısı beni irkiliyor, çünkü boyayı kesinlikle çiziyorlar, ama taban yerinden çıkınca işler yolunda gidiyor, onu salonuna sürüklemek için sadece dayanıklılık gerekiyor. "İşte." Onu en yakın duvara itiyorum ve yorgunluktan yanaklarımı şişiriyorum, yavaşça yerinde dönerek etrafımı gözlemliyorum, her şeyi içime çekiyorum.

"Sen tam bir kurtarıcısın, canım." Bay Percival, sonsuz sayıda takılma tehlikesi olan eşyalara takılmamak için aşağıya bakmadan bile, dağınıklığın içinden kolaylıkla geçiyor. Ve benim bariz şaşkınlığımdan hiç etkilenmiyor. "Şimdi bunu kovaya koyabilirsek, bu kum torbasını içine dökebilirim." Bir kez daha gülümser. "Kimseye söyleme, ama bunu yolun sonundaki şantiyeden çaldım." Bana dönerek kaşlarını çatır. "İyi misin, canım?"

Gözlerim yine onun salonuna kaydı, milyonlarca çift gözün bana baktığını hissettim. "Bay Percival, salonunuz neden cücelerle dolu?"

"Oh!" O gülerek, koltuklarından birinin köşesine yerleşmiş olan bir tanesini aldı ve sevgiyle baktı. O, Noel Baba'ydı; yüzü neşeli, yanakları kırmızı, bir elinde fener tutuyordu. "Onlara oldukça bağlıyım, canım."

"Kaç tane var?"

"Son saydığımda dokuz yüz üç tane vardı."

Öksürdüm ve küçük mutfağının kapısından içeriye baktım. Daha fazla cüce. Her yerdeydiler: masada, tezgahda, yerde, pencere pervazında. Lavabonun kenarında, oltasının ucunda bir balık sallanan balıkçıya içimden güldüm.

"Epsom'daki evimden taşındığımda onları bırakamadım, burada da dış mekanım yok. O yüzden şu sıralar benimle birlikte iç mekanda yaşıyorlar." Noel Baba'yı sandalyeye geri koyar. "Şimdi, bu ağaca gelelim."

Yarım saat sonra, ben sayısız cücelere takılıp düştüm, ama Bay Percival hiç takılmadı. Ağaç kovaya girdi ve ben de kum torbasını boşaltarak ağacın sağlam durduğundan emin oldum. "Belki gelecek yıl daha küçük bir ağaç alırız," dedim, ağacın uzunluğuna bakarak. Ağacın tepesi 30 santim kadar eğilmiş ve tavana takılmıştı. "Sanırım budamamız gerekecek."

"Hmmm." Yanımda duruyor. "Bahçe merkezinde bu kadar büyük görünmüyordu."

İçimde bir şey harekete geçti ve birdenbire tek görebildiğim, salonumuzda yerin üçte ikisini kaplayan yeni teslim edilen köşe kanepemize bakan kocam ve onun yanında duran ben oldum.

"Umarım buraya başka bir şey koymayı planlamıyordun." Bana bakar, kaşlarını kaldırır.

"Mağazada bu kadar büyük görünmüyordu."

"Mağaza hangar büyüklüğünde, Cam. Bizim salonumuz ise 6 metreye 9 metre."

Öne doğru dans edip köşeye düşerek kıvrılıyorum. "Ama çok rahat."

"Neredeyse bir yatak gibi."

Gülerek ona sarılırım, o da gözlerini devirir, bana doğru gelir ve kadife kumaşın üzerine düşer. "Gördün mü," derim, yanına yuvarlanarak. "Ve bu, yaşlanıp kırıışık olana ve hala birbirimizi sevdiğimize kadar sürecek."

"Eminim öyle olacak."

Göğsüne sokulup iç çekiyorum.

"Camryn?"

Soluma bakıyorum ve Bay Percival'ın mini asılı cücelerle dolu bir ayakkabı kutusunu tuttuğunu görüyorum. "İstersen süslemeye yardım edebilirsin."

"Gitmem gerek." Dönerek kaçmaya başlıyorum, ama cücelerden birinin pantolonunu kışına kadar indirip duvara işediğini görünce duruyorum.

"O popoyu iyice temizle!"

"Temizleyeceğim." Ayrıldım, yerden tekmelediğim ayakkabılarımı ve merdivenlerden çantamı aldım, daireme koştum ve kapıyı arkamdan kapattım.

Camryn'i tanımıyorum.

Eminim öyle olacaktır.

Kapıyı tekrar açıp bara gitme isteği beni ele geçiriyor ve başımın arkasını ahşaba dayayıp dişlerimi sıkıyorum. "Hayır," diyorum kendime, ruhsuz mekanı gözlerken paltomu çıkarıyorum. Ceketimi kaldırdığımda, Percival'ın ağacının yarısının ceketimin üzerine döküldüğünü görüyorum ve saçımı hızlıca kontrol ettiğimde kafamın da iğnelerle dolu olduğunu anlıyorum. Ayakkabılarımı ve ceketimi yere bırakıp, ahşap zeminde sessizce yürüyerek banyoya doğru gidiyorum. Hissetmem gerekiyor... Bilmiyorum. Bu boşucu yalnızlıktan başka bir şey.

Aynanın önünde dururken, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp çıplak kalana kadar, loş ışık üzerime düşüyor. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıyorum, bakışlarım göğüslerime düşüyor. Onları görmeyeli uzun zaman oldu. Ya da hissetmeyeli. Son iki yılda birçok erkek...

yıllardır, ama ben hiç. Birine uzanıp avuçlarımla kavıyorum, eti avuçlarımdan taşıyor ve masaj yapmaya başlıyorum, meme ucumun yavaşça sertleşip küçük bir mermi haline gelmesini, meme başı çevresinin zeytin rengi tenime karşı mükemmel bir şekilde yuvarlak ve koyu olmasını izliyorum. Diğerini okşarken başımı eğiyorum, eskisi kadar yüksek olmadıklarını düşünüyorum. Eskisi kadar dik değiller. Artık işe yaramazlar. Zevk dışında. Benim değil, erkeklerin zevki için. Onlar için bir avuç dolusu, tam yeterli. Yumuşak ten, doğru yöne bakan güzel şekilli meme uçları. Bakışlarım yukarı kayıyor ve yansıma ile karşılaşılıyor. Bu düşünceler ne?

Zehirli.

Göğüslerimi indirip, kendimden gözlerimi ayırarak duşa giriyorum, şiddetli su sesinin zihnimdeki ızdırabı yok etmesini umuyorum. Ama yok etmiyor. Vücudumu sabunlarken annemi görüyorum. Saçımı yıkarken, yakında eski kocam olacak adamın beni terk ettiğini söylediğini duyuyorum. Gözlerimi kapatınca, karanlıkta mükemmel hayatımın geçtiğini görüyorum, zihnimde bir dizi fotoğraf parlıyor. Harika babam. Beni tanıyan annem. Beni koşulsuz seven kocam. Ta ki sevmeyi bırakana kadar. Duşun altında dururken parmaklarım saçlarımı sıkıca kavrar, bakışlarım yere düşer, sabunun ıslak vücudumdan aşağı kayıp giderin etrafında toplanmasını izlerim. Gözlerime kaçan sabun yüzünden gözyaşlarım akar. *Artık ağlamıyorum.*

Yüzümü yukarı çevirip, suyun gözlerime akmasına izin vererek onları temizledim. O anda uzaktan bir ses duydum ve duşu kapatıp, havluyu alıp yüzümü kurularken dinlemeye başladım. Ses tekrar geldi, bu sefer etrafımda yağmur yağmadığı için daha yüksek sesliydi. Kapı çalınıyordu. "Kahretsin." Aceleyle, yarım yamalak bir şekilde kendimi kurulamaya çalıştım, aklım Bay Percival'da ve şu anda ne tür bir belaya bulaşmış olabileceğindeydi. "Geliyorum," diye sesleniyorum, saçlarım sırlıklı kalmış halde bornozumu giyip kemerini bağlarken kapıya koşuyorum. Islak saçlarım boynuma yapışıyor, serin koridor havası nemli bacaklarıma çarpıyor. Ceketimi ve ayakkabılarımı alıp masanın üzerine atıyorum ve kapıyı açıyorum.

Nefesim boğazımda düğümlenir.

"Dec?" diye mırıldanıyorum, bornozumu çekerek. "Burada ne yapıyorsun?"

Eşikte duran, dağınık ama görkemli, fırtınalı gözleri benimkileri arıyor. "Seni görmem gerekiyordu." Sesi alçak, içinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey var. Aciliyet mi? Endişe mi? Gözleri yanaklarıma odaklanınca daha da kararır ve yaklaşır, geniş vücudu kapıyı doldurur. "Yüzüne ne oldu böyle?"

"Önemli bir şey değil." Gözlerimi kırıştıyorum, parmaklarım bilinçsizce yanağımdaki kesiklere dokunuyor. Keskin bir acı beni hazırlıksız yakalıyor ve elimi çekince biraz kan görüyorum.

"Ne oldu, Camryn?"

"Sadece bir kaza. Gerçekten, sorun yok."

"Camryn." Sesi yumuşar, ama bakışlarındaki yoğunluk değişmez ve ben onun dikkatli bakışları altında, üzerime sarılmış bornozun ve sırlıslık saçlarımdan sırtıma damlayan suyun farkına varırım. Dec elini uzatır, parmakları yanağımın yakınında durur. "Konuş benimle."

Bir adım geri çekiliyorum. Konuşmak. Kolay gibi görünüyor, değil mi? "Gelmemelisin." Bu yeri görmesini istemiyorum. Beni yargılamasını istemiyorum. Neden bu kadar yalnız yaşadığımı merak etmesini istemiyorum.

"Mesajlarıma cevap vermedin ve ben..." Sert bir nefes alır, aramıza koyduğum mesafeyi ortadan kaldırır, elini yanağıma koyar. "Endişelendim."

Kalbim güm güm atıyor, onun dokunuşuyla kararlılığım çatlıyor. Duvarlarımı bu kadar kolay yıkabilmesi, bu küçük, ıssız daireyi sadece varlığıyla birdenbire katlanılabilir hale getirmesi adil değil.

"Duşta olduğum için," diye mırıldandım, neden açıklama yapma ihtiyacı hissettiğimi bilmeden. Oldukça açıktı. "Telefonuma bakmadım."

Başparmağı, tüy kadar nazikçe kesiklerin yakınından geçiyor. "Yaralanmışsın."

"Önemli değil, sadece bir çizik." Sözlerim kendinden emin, ama sesim beni ele veriyor. Evet, sadece bir çizik, ama yanağıma nasıl bozduğu önemli değil.

"Titriyorsun."

Farkında değildim. Soğuk havadan mı, yoksa onun yakınlığından mı, bilemiyorum. Dec kapıyı arkasında kapatır, varlığı beni sıcak, güçlü ve ihtiyaç duyduğum koruyucu bir battaniye gibi sarar. "Bir bakayım," der yumuşak bir sesle.

Bir an tereddüt ettim, ama onun huzursuz gözlerindeki yalvarış, zayıf kararlılığımlı bozdu. Konuşmak. Konuşmak zorundayım. Ona ne kadar yaklaşırsam, o da hayatıma o kadar yaklaşıyor.

Buna hazır mıyım?

Ona gitmesini söylemezsem, onu daireme almamdan daha fazlasını yapıyorum. "Tamam," diyorum, geri adım atarak ona yol açıyorum.

Dec yanımdan geçip etrafa bakarken, garip bir utanç duygusu beni kaplıyor. Onu takip ediyorum, düzeltilmesine gerek olmayan cüppemi düzeltiyorum, zihnim boşalıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve onunla birlikte olduğum ilk kez, sessizlik rahatsız edici geliyor. Ne düşünüyor acaba? Benim bu boş dairemi nasıl buluyor? Ona çay ya da kahve ikram edemiyorum, tabii ki sade içmiyorsa. Onun peşinden giderken aklıma geliyor ki, o benim eve davet ettiğim ilk kişi. Kocam hiç davet etmez, bana baskı yapmak istediğinde kendi kendine gelir. Bu düşünceyle gözlerim, üzerinde kalem duran ayak dayama yerine, boşanma belgelerimin olduğu yere düşüyor.

İmzasız.

Dec durur, boynuna uzanır ve kulağının altını hafifçe kaşır. Bu, birinin neyle karşı karşıya olduğunu merak ettiğinin klasik bir işaretidir. Onun yaklaşan sorgusuna vereceğim cevabı hazırlamaya başlarım, göğsüm daha önce hiç yaşamadığım bir baskı ile sıkışır. Ya da umursamadığım bir baskı.

"Yeni mi taşındınız?" diye sorar. Gözlerinin tam olarak nereye baktığını göremiyorum, ama biliyorum, sadece biliyorum, her yere yığılmış, beş sıra ve aynı sayıda genişlikte kutuları inceliyorlar.

"Evet," diyorum, bu kadar basit, çünkü başka ne diyebilirim ki?

Bana döner, yüzünde sorgulama yoktur. Aslında önemli bir şey değil. Dec'ten beklediğim ve sevdiğim şey budur. Duygusuz. Yargılamayan. Baskı yapmayan. "Ama..." Etrafına bir kez daha bakar. Sonra paltosunu çıkarır ve koltuğun arkasına asar. "Boş ver. Şu kesiklere bir bakayım." Odanın karşısındaki kapıyı işaret eder. "Mutfak mı?"

Ben başımı salladım ve o hiç vakit kaybetmeden o yöne doğru yöneldi, bu da göğsümdeki sıkışmayı daha da artırdı. Aklımda bir görüntü belirdi, lavabonun yanındaki tezgahın üzerinde duran haplarımdan biri. Onu

, onu geçip tezgahdan hapları alıyorum ve cüppemin cebine koyup buzdolabına doğru yöneliyorum. Beni izlediğini biliyorum. "Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Ne gibi seçenekler var?"

Hareketsizce buzdolabına bakıyorum. "Bu hafta süpermarkete gitmedim."

"O zaman su alayım."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp, iki taneden fazla bardağım olsaydı ve bulaşık makinesinde ya da komodinin üzerinde dönüşümlü olarak kullanılmasalardı, saklayacağım dolaba doğru ilerliyorum. Ama şimdi ikisi de komodinin üzerinde. Dolabı açıp tekrar kapatıyorum.

"Bardak mı bitti?"

"Evet." Yere gömülmek istiyorum. "Bir saniye izin ver." Onun yanından geçerken, bileğimi tutup beni durdurur.

"Su için endişelenme."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, bu beni öfkeliendiriyor ve ona bakıyorum, beni görmesini, beni anlamasını umutsuzca bekliyorum. Ama bunu asla yapamayacağından korkuyorum. Ve sonra neden şimdi umursadığımı merak ediyorum.

Yine aptalca bir soru.

O kadar beklenmedik ki, hayatımda hiç cesaret edemediğim bir rahatlama. Asla düşünemeyeceğim türden bir dikkat dağınıklığı, çünkü sürekli, tutarlı bir sefalet kokusu her gün, her an etrafımda dolaşıyor. O beni tanımıyor. Hiçbir şey bilmiyor ve paylaşmak onun uzaklaşması anlamına gelirse, duvarlarımı yıkamam. Üstelik, savunmasız kalma, ona kim olduğumu ve neden bu kadar yıkık olduğumu gösterme düşüncesi, beni her zamankinden daha fazla kıvrılmak istememe neden oluyor.

"Siktir, bu halinden nefret ediyorum," diye fısıldayarak bana dönüp beni kollarına tamamen sarıyor. Ona eriyip, beni tutmasına izin veriyorum, hiç itiraf etmediğim halde sarılmaya ihtiyacım varmış gibi bana sarılıyor. Bu çok güzel ve uzun zamandır akmayan gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor. Neden yaptığımı bilmiyorum, gerçekten çok anlamsız görünüyor, ama tüm gücümle onları uzaklaştırıyorum. Ona acınası görünmek istemiyorum.

Kafamın içinde bir ses bağılıyor, *çok geç!*

Ama o hala burada. Beni kucaklıyor.

Onun kucaklamasının gücü benim zayıf bedenimi ezmeli, ama onun beni bırakmasını asla istemiyorum. Daha fazla yakınlaşamazdı, göğüslerimiz birbirine yapışmış, kolları omuzlarımı sarmış, beni kendine doğru çekiyor. Ağzı başımın üstünde, nefesi soğuk ve ıslak kafa derime sıcak geliyor. Ve beni tutuyor. Ve tutuyor. Parmaklarım takım elbisesinin sırtına yapışıyor, ona tutunuyorum. Çok fazla sıcaklık. Çok fazla güç. Kendimi çok güvende hissediyorum.

En azından şimdilik. Bu anda. Bu sürececek mi? Sürececek mi?

Henüz çok erken – asla erken olmayacak – ama sonunda nazikçe uzaklaşıyor, göğsüne gömülmüş halime bakacak kadar. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Onların içinde boğulabilirim. Ölmenin birçok yolunu düşündüm ve şu anda bunu mutlu bir şekilde yapardım. "Buradayım," diyor nazikçe, bir elini yüzüme getirip çenemin çizgisini izliyor. Çok nazik. Ve bana ilgisini gösterirken, Dec'in ilk başta düşündüğüm gibi bir adam olmadığını anlıyorum.

Soğuk.

O kadar derin bir insan ki. O kadar çok yönü var ki. Hepsi beni meraklandırıyor. O kadar çok yönlü ki.

"Yanağım annemdi," diyorum, ağzım kendi kendine konuşmaya başlıyor. "O iyi değil."

Kalın kaşları çatarak daha da kalınlaşıyor. "Bu yüzden benimle buluşmadın mı?"

Küçük ve isteksizce başımı sallıyorum. "Bakım evinden bir telefon aldım. Alzheimer'mış. Kendini zor durumda bırakıyormuş, beni arıyormuş."

Yüzünde kesinlikle geçici bir rahatlama ifadesi beliriyor ve bu da benim yaralanmamla ilgili ya da onunla buluşmayı neden iptal ettiğimle ilgili ne tür sonuçlara vardığını merak etmeme neden oluyor. "Gel." Beni iki sandalyeden birine götürüyor ve sandalyeyi çekerek oturmamı teşvik ediyor, sonra mutfaktan çıkıp ceketini geri geliyor, eli iç cebinde. Bir paket mendil çıkarıyor ve lavaboya gidip bir tanesine su akıtıyor. Bir paket mendil taşıyor. Ne kadar hoş. "Bu iş görür." Diğer sandalyeyi yaklaştırıp oturur, eğilir ve yanağımı siler. Onu izlerim, yüzündeki konsantrasyon ve alnındaki çizgiler beni tamamen büyüler.

[illegible]

Elimi uzatıp dokunuyorum. "Onun yüzüğüydü," diye açıklıyorum. "Öfkeyle vuruyordu."

"Ne zamandır bakım evinde kalıyor?"

"İki yıldır. Son birkaç aydır durumu kötüleşti. Bir süredir beni tanımıyor, ama ben ofisten çıkarken aradılar ve beni sorduğunu söylediler. Ama oraya gittiğimde..."

Camryn'i tanımıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Dec.

"Üzülmene gerek yok." "Ama
üzülüyorum."

Üzgün. Onun üzülmesini istemiyorum. Onun ihtiyacım olan ilaç olmasını istiyorum. Tedavim. Ama içten içe biliyorum ki ben tedavi edilemezim. Hiçbir şey yapamıyorum, sadece hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını kabul etmek zorundayım.

"Neden çocuk sahibi olamıyorsun?"

Sorusu beni sarsar ve gözlerim içgüdüsel olarak aşağıya düşer, onun aniden keskinleşen bakışlarından kaçınıyorum. "Kadın sorunları," diye mırıldanırım. "Ya sen?"

"Erkeklerin sorunları." Güçlü bir avuç içi, uyluğumu kaplayan havlu bornozun üzerine konar ve hafifçe sıkar. Uzun, kalın parmaklarına bakarım. Tırnakları temiz, kısa ve düzgündür. Yüzük parmağındaki çukur gözüme çarpar ve düşünmeden, talimat almadan sağ elim sol elime uzanır ve bir zamanlar yüzüklerimin olduğu yeri okşar. Şimdi Thames Nehri'nin dibinde kaybolmuş olan yüzükler, bir anlık delilik ve öfkeyle oraya atılmış. "Bırak da seninle ilgileneyim," diye mırıldanır, sözleri içime derinlemesine işleyen ipeksi, acımasız bir vaat gibidir.

Hemen çıkarılması gereken sözler. "Saçını kurutman lazım."

Ona bakıyorum. Tabii ki beni sonsuza kadar korumak istemiyordu. Dec, başlangıçta bana sonsuza kadar sürecek bir ilişki arayan bir adam gibi gelmemişti. Şimdi, onun çeşitli yönlerini gördükten sonra, dürüstçe ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama her halükarda, bu tartışmalı bir konu, çünkü öyle olsa bile, ben asla mutlu, memnun ve huzurlu bir sonsuza kadar yaşayamam ve bunun Dec ile hiçbir ilgisi yok. "O zaman kurut onu." Odanın sıcaklığı önemli ölçüde değişir, gözleri dumanlı bir şekilde avucunu uyluklarımın üzerinde küçük, sabit daireler çizerek hareket ettirir.

"Kurutacağım."

"Bu bir tehdit gibi geliyor."

Ağzını açıp kaparken, defalarca gözlerini kırıştırarak yutkunması dikkat çekici. Acaba benim bornozumu çıkarmak, *beni ortaya çıkarmak* için kendini zor tutuyor mu diye merak etmeden edemiyorum. İkimiz de birdenbire, çıplak vücudumla onun aç gözleri arasında sadece gevşek bir havlu parçası olduğunu fark ediyoruz. "Belki de öyledir." Eli birkaç santim içeri kayıyor, iç uyluklarımın çıplak tenine endişe verici bir şekilde yaklaşıyor. Çıplak amım. Bir umutsuzluk dalgası aşağıya doğru akıyor, beni o kadar sert bir şekilde titretiyor ki, eminim o da bunu hissedebiliyordur. Onu öpmek istiyorum. Onu çok öpmek istiyorum, dilini tatmak, yumuşak, ıslak dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyorum.

Sonunda bakışlarını göğsüme indirdiğinde, karnımda heyecan ve beklenti dalgaları yükseldi. Hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim, üstüm başım tamamen kapalı olsa bile. Zorlukla yutkundum, birkaç acı verici uzun saniye boyunca hızla gözlerini kırıştırdı, sonra düşüncelerinden sıyrılıp geri çekildi. Kalbim geri gelmesi için çığlık atıyordu. Kafam ise onu hayatımdan çıkarmamı istiyordu.

"Saç kurutma makinenizi nerede bulabilirim?" Aniden ayağa kalkıyor, o kadar ani ki sandalyesinin ayakları fayans zemini sıyrıyor ve mutfağı kulakları tırmalayan bir gıcırta ile dolduruyor.

Bana tepeden bakan ona bakıyorum. Gözlerimdeki yıkımı görebiliyor mu acaba? Beni öpmek için birçok fırsatı oldu ama hiçbirini değerlendirmedim. "Yatak odamda." Belirsizlik beni ağırlaştırıyor, ayağa kalkıp onu mutfakta bırakıyorum, yatak odasına doğru çekinerek ilerliyorum, saçma sapan davranıyor muyum diye merak ediyorum, aramızdaki kısa süreli elektrikli anları hayal ediyorum. Bu umut mu, başka bir şey mi? İki yıldan fazla bir süredir zihnim bulabildiğim her türlü dikkat dağıtıcı şeye o kadar bağımlı hale geldi ki, okumam gereken şeyleri okumaktan korkuyorum. Seksi ele alalım. Yaptığım şey buydu: bedenimi, bilmeden bana sefaletimden bir nefes aldırılmış olan herhangi bir erkeğe verdim. Beni sikerken çığlık attım, egolarını okşadım ve kendilerini kahraman gibi hissettirdim.

Hiçbir numara değiş tokuş edilmez. Hiçbir duygu yakalanmaz. Anamlı bir konuşma olmaz.

Nefeslerini bile toplayamadan giyinip odalarından çıkarken bir veda öpücüğü bile yok. Sadece imalı gülümsemeler var. Anlamsız, kısa süreli bir zevk.

Yatak odamın köşesine gidiyorum. Kurutucum aynanın önünde duvara yaslanmış durumda, kablosu dağınık bir şekilde dolanmış. Kablosu çözmek için iki dakikamı harcıyorum ve döndüğümde Dec'i kapıda bu odayı da incelerken buluyorum. Yapılmamış yatak. Kapalı perdeler. Köşede birkaç iş elbisesi asılı olan geçici askı, geri kalan giysilerim ise çeşitli mobilyaların üzerine dağılmış durumda: köşedeki sandalye, yatağımın ucundaki battaniye kutusu, başlık, şifonyer. Yeni bir utanç dalgası beni kaplar. "Son zamanlarda hayatım biraz telaşlı geçiyor."

"Pardon?" Dec tekrar gözlerini kırıştırır, duygusuzluğu bana doğru döner. Her ne kadar göstermeye çalışmasa da, onda bunu görebiliyorum. Şok. Tiksinti?

"Önemli değil." Onu geçiyorum ve o yine beni durdurmak için kolumu tutuyor. Donup kalıyorum, önüne bakıyorum, ona bakmaya korkuyorum.

"Bir şey bana bunun önemli olduğunu söylüyor," der sessizce, eli benim elime kayar ve onu tutar.

Neden onu içeri alıyorum? Bunun için mi? Hiç hoş değil. Sadece başımı hareket ettirerek gözlerimi ona çevirdim. "Gerçekten hoş değil." Elimi nazikçe onun elinden çektim. "Bu çok fazla."

"Neyin fazla, Camryn?"

"Sen. Burada. Benim... alanımda." Saç kurutma makinesini yatağıma fırlatıyorum, birkaç kez zıpladıktan sonra dağınık örtülerin arasında kayboluyor.

"Aslında," diye fısıldıyor, iri vücudu yavaşça bana doğru dönüyor. "Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum." Nefesleri, dayanılmaz derecede sıcak bir günde serin bir esintinin narin dokunuşları gibi çıplak tenimde dolaşıyor. Rahatlama. Bakışlarımız çarpışıyor ve ateşli bir bakış bana geri dönüyor. Ve sonra dudakları yavaşça yaklaşıyor. Göğsüm şişer, ciğerlerime derin bir nefes çekerim. "İyi geceler, Camryn," diye fısıldar, dudaklarını yanağıma çevirip yumuşakça öper.

Böylesine küçük bir şey.

Ve yine de etkisi tüm dünyamı o kadar hızlı döndürüyor ki, her şey birdenbire bulanıklaşıyor ve tek duyabildiğim, zihnimin bana bu beklenmedik hediye kucaklamam için bağırması. O, duyularımı doyuruyor. Yanağıma attığı bir öpücükle. Baş döndürücü, misk kokulu ama temiz kokusu burnumu bombardımana tutuyor

burnumu dolduruyor, sert sakalları yeni yıkanmış yüzümü kaşıyor. Her sinirim bir anda harekete geçiyor ve bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Ve bu anda, hayatta olmak çok güzel.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, o yavaşça uzaklaşırken, onun her bir güzel, baş döndürücü parçasını benden almazsa aklımı kaçıracığımdan eminim. Beni yatak odamda hareketsiz, nefessiz bir heykel gibi bırakarak dışarı çıkıyor ve birkaç saniye sonra kapının arkasında sessizce kapandığını duyuyorum. Elim, beni öptüğü yere, küçük kesiklere gidiyor.

Artık acımıyor.

Yatak odasına bakarak, önümdeki dağınık eşyaları gözden geçiriyorum. Bu önemli. *Ben* önemliyim. Bu odanın böyle olmasını istemiyorum.

Yavaşça etrafa saçılmış giysileri toplayıp askıya asmaya başlıyorum.

8 Aralık

Ertesi sabah asansörden indiğimde **bir** dizi bayrak saldırısı ile karşılaştım, yüzümde sallanan elfler yüzünden görüşüm engellendi, sallandıkları ipler başımın etrafına dolanmıştı. Onları koparmak için refleks olarak yaptığım hareket neredeyse beni alt ediyordu, ellerim kasılırken ve yumruk yaparken bir dizi nefes kesici ses duyuldu ve sonra... sessizlik. Zihnimde, Crystal'ın dehşetle bakarken, bu ofisteki tüm insanlardan neden tam da bu anda asansörden çıkanın ben olduğumu merak ettiği net bir görüntü beliriyor.

Yüzüme uzanarak, elfleri sakince çekip onu buluyorum. Hâlâ merdivende duruyor, bayrağın bir ucu elinden sarkmış durumda.

"Yardım edeyim," diyor, merdivenden inip bana koşarken ben ipi çözmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Tanrım," diyorum, şimdi belimden bağlanmış durumdayım. "Zaten Yerlere yeterince süsleme dağılmadı mı?" Sarılı ip dizlerime düşüyor. Yürümeye çalışırsam, kanlı yüzümün üstüne düşeceğim. "Kesmen gerekecek."

"Kesmek mi?"

"Evet, kes."

"Ama o zaman mahvolur," diyor, önümde çömelerek, çılgınca düğümleri çözmeye çalışıyor. "Bana bir dakika ver."

"Bir dakikam yok Crystal, bir görüşmeye katılmam gerekiyor." "Şu anda mı?"

Etrafıma bakıyorum ve Debbie'nin bu tarafa geldiğini görüyorum. Beni bayraklarla mumyalanmış halde görünce yüzünde şaşkınlık ve dehşet ifadesiyle bakıyor. "Makas," diye bağıyorum, onu ürkütüp en yakın ofise koşmasına neden oluyorum ve bir dakika sonra elinde bir makasla geri dönüyor.

"Hayır, sorun yok, neredeyse hallettim," diyor Crystal yerden, yüzü dizlerime yakın bir şekilde ipi koparmaya çalışırken.

Debbie makası uzatır, ben de eğilip bayrakları keserim. Bayraklar çeşitli parçalara ayrılmış olarak yere düşer. "İşte." Bacaklarımdan birkaç parça sarkar, ben de yürürken eğilip hepsini çıkarır ve yere atarım, arkamda kırık elflerin izini bırakarak. "Espresso alabilir miyim?" diye sesleniyorum ve ofisime giriyorum. Kapıyı kapatmak için döndüğümde, Thomas gülümseyerek belirir. Bu adam için yeterince uzun süre çalıştım, neye baktığımı biliyorum. Gergin. Gergin olduğunda gülümsemesi titrer. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bu gece. Unutmadın, değil mi?"

"Hayır, Thomas, çünkü Debbie'ye defalarca hatırlatmasını söyledin." Kahretsin, neden gitmeyi kabul ettim ki, hem de cuma günü? Ve kahretsin, kahretsin, kahretsin, giyecek hiçbir şeyim yok.

"Tamam, sadece kontrol ediyordum." "Saat kaçta?"

"Yedi."

"Nerede olduğunu hatırlatır mısın?"

"Dorchester."

"Anladım." Kapıyı kapatmak için uzanıyorum, ama o elini uzatıp, çekinerek de olsa bir adım öne çıkıyor. "Şimdi ne var?"

"Kıyafet kuralı..."

"Glamour için glamour, biliyorum."

"Ve Noel ruhuna uygun."

Ve bu da gerginliğini açıklıyor. "Noel ihtişamı," diyorum, temkinli bir şekilde. "Evet."

Gülerek kapıyı çarparak, yüzüne çarpmamak için geriye atlar. "Siktir." Saatiime bakarım. *Kahretsin.*

Masamın etrafında dolaşıp sandalyeme oturuyorum ve hızla numarayı çevirip ayakkabılarımı çıkarıyorum. Jeff — poker suratlı, tel gibi saçları ve yüzüne göre çok büyük, şişkin bir burnu olan bir adam — başı eğik, notlar alırken bekliyor. Sistem toplantıya geldiğimi bildirdiğinde bile başını kaldırmıyor. Jeff'i seviyorum. Sohbet beklenmiyor, işten sapma ya da sinir bozucu aralar yok. O

işini bitirip iner. "Günaydın Jeff," derim, çantamdan telefonumu çıkarıp masamın üzerine koyarım.

"Günaydın," diyor, hala başını kaldırmadan. Jeff ile daha önce de toplantılar yaptık, o zaman da bana hiç bakmamıştı. O inanılmaz derecede verimli biridir. "Hesapları istemiştin."

"Evet."

"Gördüklerin hoşuna gitmeyecek." İç geçiriyorum. "Bunu bekliyordum."

"Ve henüz kesinleşmedi." "Bana taslakları verebilir misin?"

"Elbette."

"Teşekkürler."

"Bugün mesai bitimine kadar."

Ön kollarımın üzerine eğildim, kaşlarımı çattım. "Aramamı istemiştin Jeff. Neden?"

"Sadece veda etmek istedim."

"Emekli mi oluyorsun?"

Kalemi not defterinde hareket etmeyi bıraktı ve yavaşça eğlencesiz gözlerini bana çevirdi. Anında ağızımdan kaçırıldığımı anladım. "Elli yaşındayım."

Siktir. Hayat ona *hiç de* iyi davranmamış. Benim irkilme refleksim çok güçlüdür. Hayat bana kesinlikle acımasız davrandığı için mi yaşımdan daha yaşlı görünüyorum? Aslında, tamamen acımasız, amansız, zalim bir kaltak. "Tabii ki," diyorum, çekinerek. "Peki, nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere."

"Gerçekten kafam çok karışık, Jeff."

"TF Shipping'den ayrıldığın için veda ediyorum." "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Bugün ilerleyen saatlerde gelen kutuna düşecek hesapları gördüğünde ve istifa ettiğinde." Jeff, kapı çalınır çalınmaz ekranımdan kaybolur. "Evet, Thomas?"

Kapıdan kafasını uzatır. "Bir sorunum var."

Görünüşe göre benim de var, Thomas. "Sorun ne?" Kahretsin, ne kadar kötü? Telafisi imkansız mı? *Bu işe ihtiyacım var.*

"Bir soruşturma başlatmam gerekiyor ve para harcayacağım."

"Neden? Soruşturma için, para için değil."

"Birisi hakkında şikayet var." "Kim?"

"Meredith."

"Neden?"

"Birine karşı biraz... agresif davrandı." "Ödemeler bölümünden Meredith mi?"

"Evet."

"Kime karşı saldırgan davrandığı iddia ediliyor?"

"Phillip."

Gözlerim büyüdü ve göz kırpım. "Kocasına mı?" "Evet. Ayrılmışlar."

"Anladım." Ayağa kalkıp masamın etrafında dolaşarak Thomas'ın yanından geçtim. "Ne yapıyorsun?"

"Bu konuyla ilgileniyorum."

"Hey, Camryn, protokolü uygulamalıyız." Beni takip ederek, politikalar ve çalışan hakları hakkında bir sürü saçma sapan şey gevezelik ediyor. Meredith'in ofisine varıyorum. Zavallı kız, beni görünce ödü kopmuş gibi görünüyor. Avuçlarımı masasına koyup, ona yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Neler oluyor?"

Gözleri etrafı kontrol edercesine hareket eder, yutkunmadan önce çevresini kontrol eder, pişmanlık güzel yüzünü buruşturur. "Bana deli dedi."

"O kadar da kötü değil." Thomas arkamdan seslenir, hafifçe güler ama ona öldürücü bir bakış attığım anda susar.

"Ben deli değilim," diyor uysalca. "Duygusalım. Benden nasıl olmama bekliyor? Herkese benim dengesiz olduğumu söylüyor."

Ve şimdi de onu kovdurmaya çalışıyor. "Ona karşı nerede saldırgan davrandın?"

"Mutfakta." "Ne zaman?"

"Geçen Cuma, hepimiz erken işimizi bitirip Thomas Aralık ayını kutlamak için şampanya getirdiğinde." Dudakları titriyor. "Yani, bir kadeh içtim ama sarhoş değildim Camryn."

Topuklarımı döndürüp güvenlik ofisine doğru yöneldim, içeri girip teknik personelden geçen Cuma günkü mutfak CCTV görüntülerini getirmesini istedim. "Üzgünüm, bende yok."

"Ne demek, sende yok mu?" diye soruyorum, o ise bana ikinci bir bakış bile atmadan neşeyle ekranına geri dönüyor.

"Demek istediğim, görüntüleri düzenli olarak değerlendirip disk alanını boşaltmak için sunucudan siliyoruz."

"Siktir." Dönüp oradan ayrılıyorum, kendimi giderek daha fazla sinirlenirken hissediyorum.

"Bayan Moore?"

Duruyorum ve gençlerden birinin güvenlik odasının kapısını arkasında kapatırken görüyorum. "Sessizce konuşabilir miyiz?"

Thomas kaşlarını çatarak ikimizi birbirine bakıyor. "Ne var, Reggie?" diye soruyor.

Boş bir ofisi işaret ediyorum ve o da başını sallayarak sessiz teklifimi kabul edip içeri giriyor. Onu takip ediyorum ve Thomas içeri girdikten sonra kapıyı kapatırken ellerinin gergin bir şekilde oynadığını izliyorum. "Herhangi bir tepki istemiyorum," diyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Sana bir şey söylediğim için." "Devam et."

O başını sallar. "Görüntüleri iki hafta saklıyoruz."

"Ama geçen cumadan bu yana sadece bir hafta geçti," diyorum düşünceli bir şekilde.

"Dün öğle yemeğinden erken döndüm ve Phillip West'i güvenlik ofisinde buldum. Orada bir miktar para teslim ediyordu."

Ben gülüyorum, tamamen inanamama hissiyle hafifçe iç çekiyorum ve telefonumu masaya vuruyorum, bu da Reggie ve Thomas'ı irkiltir. "Adi herif."

"Olamaz," diye nefesini tutuyor Thomas. "Hemen harekete geçmeden önce..."

Bir görevle, doğrudan Phillip'in ofisine doğru yürüdüm. Masasının arkasındaki koltuğuna yaslanmış, telefonda rahatça konuşuyordu, karısının dağılmakta olduğu gerçeğinden hiç etkilenmemiş, rahatsız olmamıştı. Hayatına devam ediyor, onu hayatından silmeye çalışıyordu. *Deli* kadından kurtulmaya çalışıyordu.

Aynı zamanda, onun dünyasını altüst ettiği için hissetmek istemediği suçluluk duygusundan da kurtulmaya çalışıyor.

"Seni sonra ararım," diyor ve telefonu yerine koyuyor. "Nasıl yardımcı olabilirim, Camryn?"

"Kovuldun."

Gülüyor, gözleri yanımdaki Thomas'a kayıyor. "Ne?"

Tekrar etmiyorum, masanın onun tarafına geçip çekmeceleri tek tek açıyorum, içindekileri çıkarıp masasına döküyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağıarak sandalyesinden kalkar. ılgın kadından uzaklaşı.

"Senin eşyalarını toplamana yardım ediyorum Phillip, böylece bu deli kadınlar sana ruhsal zarar vermeden onları senden uzaklaştırabiliriz."

"Dalga mı geçiyorsun? O bana tokat attı."

"Gerçekten mi?" diye sorarım, boşuna yer kaplayan kadına bakarak.

"Evet, gerçekten. Beni kovamazsın, *onu* kovman lazım."

"Karını kovmamızı mı istiyorsun?"

"Evet. Aklını kaçırmış." "Neden?"

Geri çekilir, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Ayrıldık." Thomas'a bakar. "Biliyorsun. Mantıksız davranıyor. Tamamen kafayı yemiş."

Kanım o kadar kaynıyor ki, damarlarımdan akıp beni kan kaybından öldürebileceğinden eminim. "Duruşma mı tercih edersin? Thomas, ben ve yönetim kurulu karşında otururken, karının sana saldırgan davranmadığını, sana tokat atmadığını gösteren görüntüleri sistemden silmesi için bir güvenlik görevlisine para ödediğini konuşurken mi? Sesimin yüksekliğinden dolayı geriye doğru sendelemek için masasının kenarına tutunmak zorunda kaldım. "Bunu mu tercih edersin, Phillip?"

Zavallı, işe yaramaz salak şaşkın görünüyor. "Hayır, bunu tercih etmem."

"Öyle düşünmemiştim." Eşyalarını masasının üzerine itiyorum. O bir zorba. Zorbalardan nefret ediyorum. *Sen her şeyden nefret ediyorsun, Camryn.* "Sana bir kutu getireceğim." ıkarken Thomas'ın bana diktiği dikkatli bakışlarını fark ediyorum. Ne berbat bir gün başlangıcı. "Bir kutu lazım," Debbie'nin masasına vardığımda ona bağırırım. Bana göz kırpar. *Sakin ol.* "Bir kutu lazım, lütfen," daha yumuşak bir sesle, zoraki birgülümsemeyle söylerim.

Masasının arkasındaki dolaptan bir tane çıkartıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, temkinli bir şekilde.

"Sadece hayatın adaletsizliklerinden biriyle uğraşıyorum." Bugünkü adaletsizliği bir kutuya koyup kapağını kapatmak üzere olmamın ironisi...

Phillip'in ofisine geri dönüp kutuyu masasına bırakırken dikkatimden kaçmadı. Hâlâ şokta gibi görünüyordu, normalde gürültücü ve uzun boylu varlığı küçülmüştü. "Güvenlik sizi dışarı çıkaracak." Thomas'a baktım, o da Phillip'i binadan çıkarmak için birini çağırmamı isteyen sessiz isteğime başını sallayarak onayladı. Sonra ofisime geri dönüp yarım saat boyunca sessizce sandalyemde oturarak sakinleştim. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslayarak, imzalanmamış boşanma belgelerimi görüyorum. *Mantıksız davranış*. Bu hiç de şaşırtıcı mıydı?

Nefes verip boğazıma uzanıyorum, şişliği masaj yaparak geçirmeye çalışıyorum.

Sonra gerçekten göndermek istemediğim bir mesaj gönderiyorum.

Bu akşam işim var.

O hemen cevap veriyor.

Saat kaçta işin biter?

Sekiz, belki dokuz.

Ekrandaki üç nokta sonsuza kadar dans ediyor, o kadar ki, onun bu kadar uzun süreceği ne söylediğini merak etmeye başlıyorum. Ve mesajını okuduğumda kalbim sıkışıyor.

Yarın ararım.

Telefonumu masama sertçe bırakıp derin bir nefes alıyorum. İçimdeki fırtınayı yatıştırmaya çalışıyorum. Yarın. Rahatlamaya ulaşmak için sonsuz bir süre gibi geliyor.

Saat dörtte, eşyalarımı toplayıp ayrılırken Debbie'nin kaşlarını kaldırdığını fark ettim. "Bu gece için kıyafet almaya mı gidiyorsun?" diye sordu ben yanından geçerken.

Ona keskin bir bakış atıyorum ve o da eğlencesini gizlemekte çok başarılı oluyor.

Asansöre vardığımda ortalıkta ortalıkta dolaşan elfler yok ve Crystal'ın ofisine doğru omzumun üzerinden bakarken hafif, tanıdık olmayan bir suçluluk duygusu beni kaplıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum, şu anda açılan kapılardan uzaklaşarak doğru olanı yapıyorum. Kapısı açık, bu yüzden çalmak gerekmiyor. Lanet olsun, ofisi sanki...

Noel her yere kusmuştı. "Bu sahte kar mı?" diye soruyorum, ayaklarımın ucuna bakarak, topuklarımın tabanına yapışan beyaz şeyleri kaşlarımı çatarak.

Crystal başını kaldırıp sandalyesine yaslanarak ihtiyatla sorar. "Thomas botlarımı doldurmamı söyledi."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ve sen de öyle yaptın." Ve şimdi bu lanet kar botlarımı dolduruyor.

"Yardım edebilir miyim?"

"Ben... ben..." Lanet olsun. "Bu sabahki davranışım için özür dilerim."

Bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor, ofisinin eşiğinde kıvranmamı izlemekten oldukça memnun. Benim alışılmadık itaatkar halimden zevk almaya her hakkı var.

"Tamam o zaman."

Dönüyorum.

"Camryn?"

Geriye dönüp baktığımda, onun ayağa kalktığını görüyorum. Bana karşı gösterdiği cesareten hiç hoşlanmadığımdan eminim. Cesaretle merakın karışımı bir şey. "Neden Noel'den bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Ben..."

"Sadece, eğer bilseydik, belki anlayabilirdik." "Ben..."

"Ve daha duyarlı olabiliriz."

"Konuşmama izin verir misin lan?" diye bağıryorum ve hemen pişman oluyorum. Crystal irkiliyor, sonra küçümsenmiş bir çocuk gibi sandalyesine çöküyor. Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum. *Çünkü tüm dünyam parçalandığında Noel'e olan sevgim de çalındı.* "Bu kişisel bir şey."

"Oh."

"Bağırdığım için özür dilerim." "Sorun değil."

"Tamam. Ben gidiyorum o zaman." "İyi akşamlar."

"Yapmayacağım." O beni zorlamadan, ya da belki de tatillere karşı olan nefretimi hala anlamadığını belirtmeden önce oradan ayrılıyorum, asansörde durup sırayla ayağımı kaldırıp beyaz şeyi silkeliyorum. Ve şimdi mağazalara gidip, katılmak zorunda olduğum bu göz alıcı gala için giyecek bir şeyler bulmam gerekiyor.

Noel'e uygun bir şey.
Sanmıyorum.

Vücudum beni giyim mağazasının içine daha fazla girmeme izin vermiyor, beni bu kargaşaya maruz bırakmak istemiyor. Burası organize bir kaos. Payetler, parıltılar ve ışıltılar her yeri kaplamış, herkes ve köpekleri rafları karıştırıyor. Sorun değil. Bu kalabalığın içinde yolumu açmak, insanları dirsekleme veya satılan şenlikli kıyafetlerin son bedeni için kavga etmek zorunda değilim. Daha az... tetikleyici bir şey arıyorum.

Parti bölümündeki alışverişçilerin kalabalığını geçerek mağazanın arkasına doğru ilerliyorum ve rafları karıştırmaya başlıyorum. Uygun bir şey bulmam bir dakikadan az sürüyor.

Siyah bir elbise. Sade, derin dekolteli, saten, uzun kollu. Arkadaki yırtmaçın üst kısmındaki tek bir altın düğme yüzünden neredeyse almayacaktım, ama kendimi ikna ettim. Aralık ayı dışında da giyilebiliyorsa, Noel'e özgü bir elbise değildir. Siyah süet slingback ayakkabılar ve altın küpeler alıp kasaya yöneldim.

Kolay. Bitti.

Ama hala nefes nefeseyim ve ödemeyi yapıp mağazadan çıktığımda, terlemiş, rahatsız ve nefes nefeseyim. Telaşlı halim, üç yıldan fazla bir süredir hiçbir sosyal etkinliğe katılmadığımı hatırlatıyor. Kimseyle kaynaşmadım, sohbet etmedim.

Gülümsemedim.

Regent Street'in köşesine vardığımda, Jeff'in bana söz verdiği hesaplar elime geçiyor ve bunları okumak, metroyla eve giderken en iyi dikkat dağıtıcı şey oluyor, çünkü yürüyüş mesafesi bu geceki programıma sığmayacak kadar uzun. Jeff'in tahmin ettiği gibi, okuduklarım hoşuma gitmese bile. Düşündüğümden daha kötü. Aslında berbat.

Derin nefes al, Camryn. Jeff'in bu raporu gördüğümde bana veda etmek istediğini söylediğini düşününce *neredeyse* gülümsüyorum. O kadar da haksız sayılmaz. "Tanrım, Thomas," diye mırıldanıyorum, trenden atlayıp

ve Londra'nın sabırsız yolcularıyla birlikte, hiçbir şeyden haberi olmayan, kaybolmuş turistlerin arasından geçmeye çalışırken mırıldanıyorum.

The Dorchester'a girerken, omurgamda yükselen kalın duman gibi bir korku hissediyorum. Yan taraftaki balo salonuna yönlendiriliyorum ve lobiden etkinliğin yapıldığı yere kadar beş Noel ağacı sayıyorum. Her boş alana asılmış karla kaplı yaprakların arasına sonsuz sayıda dev süsler serpiştirilmiş. Klas bir şekilde abartılı. Aralık ayını bu kadar nefret etmeseydim, bunu takdir ederdim.

Noel.

Sevinç ve kahkaha, şükran ve sonsuz umut mevsimi.

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Ta ki sadece yıkım anlamına gelene kadar.

Aniden midem bulandı, elim boncuklu çantamı sanki can yeleğiymiş gibi sıkıca kavradı. Bir düzine garson ve garson kız çift kapının yanında dolaşüyor, yüzlerinde geniş gülümsemelerle, bir avuçlarında ustaca dengelenmiş şampanya tepsileri, diğer elleri ise arkalarında düzgünce saklanmış. Gözlerim içgüdüsel olarak altın rengi köpüren sıvıyla dolu bardakları tarıyor, alkolsüz seçenekleri boşuna arıyor. *Lütfen bunu sormak zorunda bırakmayın beni.*

"Şampanya?" diye soruyor genç bir delikanlı. Kesinlikle bir öğrenci. "Yoksa mürver çiçeği spritz mi?"

Rahatlamam hissedilir. "Mürver çiçeği lütfen." Bana şampanyadan sadece biraz daha soluk altın renginde bir bardak uzattığında rahatlamam daha da artıyor. Kimsenin kaşlarını kaldırıp neden içmediğimi merak etmeyeceği kadar farklı değil. Çünkü Noel, tabii ki. Ayrıca sürekli sarhoş olunan mevsim. "Teşekkürler." Açık kapıların ötesindeki kalabalığın sesi, etkileyici giyinmiş insan ordusuyla birleşince, alnımda hafif bir ter damlası belirir.

Ayaklarım, bir uçtan diğer uca uzanan peri ışıklarıyla süslenmiş, Noel kralları ve kraliçelerinin üzerinde parıltıyan bir taç oluşturan, ışıltılı ve pırıl pırıl odanın eşiğinden geçmeyi reddediyor.

kraliçelerin üzerinde parlak taşlar oluşturan peri ışıklarıyla süslenmiş, ışıltılı elbiseler ve şık smokinler giymiş, otel kadar geniş gülümsemelerle dolu. Manzara göz kamaştırıcı, neşe kulakları sağır ediyor.

Bir dakika zamana ihtiyacım var.

Geri çekilirken, flütü parçalayacak kadar sıkıca tutan elimle, kadınlar tuvaletine yöneliyorum, içeri girip nefes alıyorum. Thomas'a bir saat süre vereceğime söz verdim, ama bu saati nasıl geçireceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi odaya sokmakta bile zorlanıyorum.

Marmur lavabonun üzerine boncuklu çantamı ve bardağımı koyduğumda, lavabo tıkırdadı ve ben nefes aldım. İki. Üç. "Lanet olsun," diye fısıldadım, aynada kendimle baş başa kalmış, yansımama öfkeyle bakarken, sessizce kendimi hayal kırıklığına uğratmamak için bağıryordum. *Bir içki seni sakinleştirecektir.* "Hayır." Sesim kırık ama kararlıydı.

Zaten zayıflamış dalgalarımı şişiriyorum — pratik yapmadığım için — ve dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Elbisemin düşük yakası, köprücük kemiklerimin üzerindeki çukurları da abartılı gösteriyor. Kemikli. Uzun zamandır ilk kez vücuduma dikkat ederek iç çekiyorum. Çok zayıfım. Elbisemin uzun kolları ve dar kesimi bunu fark etmemek imkansız hale getiriyor. En son ne zaman günde üç öğün yemek yediğimi hatırlamıyorum. Tek başına alışveriş yapmak ve yemek pişirmek imkansız bir görev gibi geliyor. Ve anlamsız. Hiçbir zaman yemek meraklısı olmadım. Ama çok yedim ve sağlıklı beslenirdim. O ısrar ederdi. Ben de itiraz etmezdim, çünkü mutfak onun alanıydı, akşamlarının çoğunu yemek hazırlayıp servis ederek geçirirdi, ben ise... başka şeyler yapardım. Ben yaşamak için yedim. O yemek için yaşardı. Ben çaba sarf etmeden sağlıklıydım ve bunun için minnettardım. Tamamen. Her öğünde aldığım beslenme dersleri için minnettar olduğum gibi.

"Siktir," diye küfrederek, anılarımdan kendimi koparıp çantamda rujumu arıyorum. Titreyen ellerim ruju yeniden sürerken işimi zorlaştırıyor, renk dudaklarımın dışına taşıyor. Yoksa bu konuda da pratik yapmadığım için mi böyle oluyor? Charlotte Tilbury marka altın rengi ruj tüpüne bakarak, bu ruju kullanmamın doğru olup olmadığını düşünüyorum. En son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum. *Hayatının renkli olduğu zamanlarda.* Onu bulmak, hayatımdaki mayın tarlasında rastgele tökezlemek gibiydi, çünkü CAMRYN - DRESSING TABLE yazılı kutuyu körü körüne yoklarken, geçmişimden gelen sonsuz sayıda cansız nesne, yüzüme patlamak için serbest bırakılmayı bekliyordu.

Ağızıma uzanıp parmağımın ucuyla alt dudağımı düzeltiyorum.

Sen ruj sürmüyorsun, ama sürmene gerek de yok. Çünkü dudakların doğal olarak pembe.

Çantamın içinden gelen zil sesi, çantayı tezgahın üzerinde titretir ve düşüncelerimden sıyrılıp çantamı çıkararak telefona cevap veririm. "Thomas." Rujumun kapağını açıp çantama geri koyarım.

"Hala geleceğini kontrol ediyorum." Sesindeki ihtiyatı duyuyorum ve aynada önümdeki yabancıyı görüyorum.

"Şu anda içeri giriyorum." Telefonu kapatıyorum, eşyalarımı topluyorum ve içimden oyun yüzümü çıkarıyorum. Omuzlarımı geriye atıyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve kapıyı açıyorum. Balo salonuna doğru üç adım attığımda, Thomas kapıda beliriyor, yeşil kadife smokini abartılı sınırların ötesinde. O, paranın zevk satın alamayacağını canlı kanıtı. Yanlış yola sapmış bir elf gibi görünüyor.

Beni gördüğünde gözleri siyah elbiseme kayıyor. "Sorun mu var?" diye soruyorum.

"Hiç de değil."

"İyi." Onu geçiyorum, ama hemen yetişip yanımda yürümeye başlıyor. "Bir saat," diye hatırlatıyorum.

"Evet, evet."

"Senin hesaplarının neden bir CFO'nun kabusu gibi görüldüğünü açıklayabilmen için biraz daha kalabilirim."

Chitty Chitty Bang Bang filmindeki Çocuk Avcısı'nda hiç de sıırtmayacak siyah rugan ayakkabılarıyla kayarak durur. "Taslak hesapları gördün mü?"

Geride kaldığımı fark edince ben de dururum ve onun ruh halini değerlendiririm. Sinirli mi yoksa utanmış mı, anlayamıyorum. Belki Jeff'e sinirlenmiştir. Utanç duygusu ise benim için olmalı. Jeff'e hesapları benimle paylaşmamasını mı söyledi? "İçimden bir ses, onların içinde bulunduğu karışıklığın farkında olduğunu söylüyor."

"Pazartesi günü konuşalım." Yürümeye başlar, ama keskin bir tıslama ile adını söylediğimde itaatkar bir şekilde durur ve yeşil kadife omuzları, bana cesurca bakarken düşer. "Hallettim."

"Thomas, bana verdiğin görevi hatırlatabilir miyim?"

Gözlerini devirdi. "Bana hatırlatmana gerek yok, Camryn."

"Sanırım öyle, Thomas, çünkü beni işe aldığından beri, sürekli bütçemi aşyorsun, arkamdan finansal kararlar alıyorsun, karın ve oğlunun gereksiz harcamalar yapmasına izin veriyorsun ve şirketinin ekibin taşınması ve çoktan çalışmaya *başlaması* için hazır olmasını sağlayacak finansal tahminlerimi bozuyorsun."

"O kadar da kötü değil."

"Bu yıl kendine ve yönetim kurulu üyelerine, yani karına ve oğluna, on milyon dolardan fazla ödeme yaptın. Potansiyel yatırımcılar bunu nasıl görür sence? Ve bu, iş kredi kartlarında iş ile ilgili olmayan tüm işlemleri hesaba katmadan önce."

"Bunu pazartesi günü konuşabilir miyiz?" "Ben burada ne yapıyorum?"

"Ne?"

"Neden buradayım, Thomas? Ben şirketinin CFO'suyum, karının isteksizce bıraktığı bir pozisyon, ama şirketin finansmanı üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Senin kârlılığını muhteşem bir tablo olarak sunmam mı bekleniyor? Sektörün, senin büyük başarılar elde ettiğine inanmasını sağlamam mı?"

"Biraz destek fena olmaz." "Ne amaçla?"

Başı geriye düşer, ağzı açık kalır. Bu, en aşağılayıcı öfke göstergesidir. "Bu benim bir saatimi mi alıyor?"

"Evet."

"Öyle düşünmüştüm. Bak, ben sadece insanların ilerleme kaydettiğimizi görmelerini istiyorum. Tanrı aşkına, Camryn Moore'u maaş bordrosuna aldım. Herkes ne yaptığını ve neden yaptığını biliyor."

"Evet, biliyorlar ve benim zaferlerim tertemiz. Bu şimdi durmayacak." Ona istifa edeceğimi söyleyerek tehdit edemem ve bunun nedeni istifa etmenin o tertemiz sicili lekelemesi değil. Sadece, pişmanlıklarımın ve hatalarımın beni eziyet ettiği, sonsuz, uzun, boş günlere geri dönmem mümkün değil. Beni boğuyorlar. Thomas'ın düşüncesizliği, ilk sözleşme süremizi uzattı, bu hoş bir hediye idi, ama başarısızlık bir seçenek değil. Başarısızlık,

gelecekte başka hiçbir şirketin beni işe almak istememesi ve iş olmaması, erteleme olmaması anlamına gelir.

"Hepsi not edildi," diyor Thomas, yaklaşarak sesini alçaltıyor. "Dediğim gibi, pazartesi konuşuruz." Gülümsemesi yarı yarıya ve çok gergin.

"Tamam."

"Tamam, hadi diğerleriyle kaynaşalım." Kolunu bana tutunmam için uzatır. "Holcot'la başlayalım."

Onun teklifini görmezden gelip kendimi kalabalığın içine atıyorum. "Holcot mu? Atlantic Sea Global'den Holcot mu?"

"Başka kim olabilir ki? İhaleye çıktılar."

Çeşitli grupların arasından geçerken kaşlarımı kaldırıyorum, gözlerim parlak payetlerin parlamasından korunmak için kısılmak zorunda kalıyor. "Ve sen benim TF Shipping'e şan ve şöhret yağdırmamı istiyorsun."

"Onlar CFO'ları dinlerler, özellikle de senin kalibreninkileri." "Övgüyle bir yere varamazsın."

"Oh, bunu biliyorum Camryn. Özellikle de senin için. Sadece gerçekleri söylüyorum, hepsi bu."

"Şu anda senin güvenilir bir yatırım olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum." "Gemilerim var."

"Atlantic Sea Global gibi bir işi üstlenmek için gemilerden daha fazlasına ihtiyacın var. Holcot'un imzasını alırsan, senin gibi bir şirketin başka bir işe ihtiyacı olmaz."

"Aynen öyle."

"Ama bu tehlikeli."

"Tüm yumurtaları aynı sepete koymak gibi mi?"

"Akıllı çocuk." Holcot'u barın sonunda, etrafını saran bir harem kadınıyla buluyorum. Bu hiç de şaşırtıcı değil; o ünlü bir yakışıklı ve bilinen bir çapkın. Aynı zamanda acımasız bir iş adamı. "Rakibin var," diyorum, tüm kadınlara başımı sallayarak.

"Sen de varsın."

"Anlamadım?" Aniden duruyorum, o kadar ani ki içim bardağın kenarından dökülüyor ve ikimize de sıçırıyor. "Beni bu yüzden mi getirdin? Senin için kirpiklerimi çırpacağım bir kadın olarak mı?"

"Lanet olsun, Camryn," diye mırıldanır. "Herkesin en iyi yanını görüyorsun, değil mi?" Elinin arkasını yalar, dökülen içimi yalar.

"Elderflower mı?" "Ne olmuş?"

Ellerini kaldırarak geri çekildi. "Seni buraya, işinde çok başarılı olduğun için getirdim."

"Tabii," diye mırıldanıyorum. Gurur duymalıyım. Uzun zamandır kendimi fark edilmiş hissetmemiştim. *Aralık ayına kadar.* "Ve şu anda pek de parlak davranmıyorum çünkü yaptığım her şeyi bozuyorsun."

"Rahat olalım," diyor Thomas, benim iğnelememi görmezden gelerek. "Ben birkaç şaka yapacağım, sen güleceksin."

"Beni ne zaman güldüğünü duydun ki?"

"Benim şakalarımı hiç duymadın."

Thomas öncü olarak yürürken ben burnumdan soluyorum. "Ve bilgin olsun, insanlar her zaman bu kadar pislikken herkesin en iyi yanlarını görmek zor. Phillip West bunun en iyi örneği."

"Sessizce gideceğini sanmıyorum."

"Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, sessizce gidecektir."

"Beni korkutuyorsun." Thomas utanç verici derecede geniş bir gülümseme takınıp dirseğini tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, beni tuttuğu yere bakarak.

Kaşlarını çatıyor ve hızla elini çekiyor. "Bir ittifak gösteriyorum."

"Saçmalama."

"Tanrım, ne kadar da keyiflisin." Aşırı abartılı bir hareketle elini sallayarak ilerlememi işaret eder ve ben de öyle yaparım, geçerken şampanya tepsisine göz atarım, alkole geçme isteğine direnirim. "Her zamanki gibi," diye fısıldar, eminim ki bunu duymamam gerekir. "Holcot!" Thomas'ın kadife yeşili kolları genişçe açılır, yüzü Holcot'un arkasındaki barda asılı, peri ışıklarıyla süslenmiş melek sayesinde Blackpool Işıkları gibi parlar.

Bakışlarım tüm uzunluğu boyunca geziniyor, aşağıdaki biz ölümlülere damlamaya hazır, saf erimiş altın damlacıkları gibi görünen her bir ışığı içine alıyor. Ve merak ediyorum...

Onlar var mı?

Melekler?

Onlar lekesiz ve sakın mı? Sadece iyi ve bozulmamış olanların kabul edildiği bir yerde, bizim üstümüzde süzülüyorlar mı? Bizi koruyorlar mı? Sessizce bize rehberlik ediyorlar mı?

"Camryn?"

Görüşümdeki siyah noktalar kaybolunca, Thomas'ı Holcot'un yanında buluyorum. Yakından ve gerçekte daha da yakışıklı. Ve oldukça genç. Kırklı yaşların ortasında olabilir mi? Onu ellili yaşların ortasında sanıyordum. Elini uzattığını fark ediyorum. "Memnun oldum," diyorum, elini sıkıca sıkarak. "Üzgünüm, az önce meleği hayranlıkla izliyordum."

Başını geriye doğru eğip, boynunu uzatarak yukarıya bakıyor. "Muhteşem, değil mi?" Gözleri aşağıya iniyor. "Buralarda muhteşem olan tek şey bu değil diyebilirim, ama politik olarak doğru olmayan bir şey söylemekten korkuyorum."

"Şekerleme perileri gibi görünen, sayısız orta yaşlı kadınlardan bahsediyorsunuz herhalde."

Keskin bir kahkaha patlar, eli hala benim elimi tutmaktadır. Thomas'ın aptalca sırtışını hissedebiliyorum. *Tanrı aşkına*. "Çok iyi," diyor Holcot. "Ben Edward."

"Camryn. Ve bilgin olsun, bu kesinlikle politik olarak yanlış bir davranış."

"Ve bu çok yazık, sence de öyle değil mi? Bir erkeğin bir kadına güzel olduğunu söyleyememesi."

Çok uzun zamandır kimse bana güzel dememişti. *Aralık ayına kadar*. Bu gece, bunu elbiseye bağlıyorum. Ama The Royal Constantine'deki barda Dec ile karşılaştığımda, süslenip püslenmemiştim. Peki onu bana çeken neydi? "Bu günlerde bu şüpheli görölüyor, Edward."

"Bana mı söylüyorsun? Yüksek meblağlı davalarla karşı karşıya kalmamak için bir şey söylemeden önce düşünmek zorundayım."

Gülümsüyorum. "Seni dava etmeyeceğim."

"Bu bir rahatlama." Bardağını benimkine çarptı ve Thomas, lanet olası kendi dünyasında, yüksek sesle güldü.

Bir süre rahatça sohbet ediyoruz, Thomas şakalar yapsa da, ben hiç anlamıyorum. Ama enerjim tükeniyor, uzun süredir işsiz kaldığım için sosyal pilim hızla boşalıyor. "İzninizle?" diyorum, erkeklerden uzaklaşarak, tuvalete gidip enerjimi yenilemek ve burada daha ne kadar kalmam gerektiğini değerlendirmek için.

Edward Holcot gülümsüyor. "Bu kesinlikle beklenmedik bir zevkti ama yine de..."

"Çok hoş," diyorum, bir kez daha gülümsedikten sonra ayrılıyorum, ama gözlerimi kaldırdığımda, odanın diğer ucunda bir şey beni durduruyor ve nerede olduğumu, neden burada olduğumu ve enerjimin tükendiğini unutmama neden oluyor.

Tanrım, smokin içinde muhteşem görünüyor. Gözleri benimkilere takılır ve ne düşündüğünü anlamamı sağlayacak hiçbir şey olmasa da - klasik Dec- beni daha önce fark ettiğini biliyorum.

Başımı soru dolu bir
şekilde eğiyorum. O da
başını eğiyor.

Birkaç saniye süren ateşli göz teması sonrasında, parmak uçlarında hafifçe bir bardak tutarak önüme gelip durur. O, gözlerimi okşayan bir manzaradır. "İyi akşamlar." Derin, boğuk sesi elbisenin kumaşının ötesine geçip tenime dokunur.

"İyi akşamlar."

"Seni burada görmek ne güzel."

"*Seni* burada görmek ne güzel," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum, içkisini yudumlarken ağzının köşesindeki minik kıvrımı fark edip ona hayran kalıyorum. Muhteşem gri gözleri beni olduğum yere çiviliyor.

"Edward Holcot'un seni kokladığını fark ettim."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kadınların hepsinin onun etrafında sinekler gibi toplandığını görüyorum. "O bir çapkın."

"Ona dikkat et, Camryn," diye Dec hafifçe uyarır ve ilgilenen gözlerimi tekrar ona çeviririm.

"Kıskanıyor musun?"

"Çılgınca," diye cevaplar, utanmadan. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Sadece tuvalete kaçıyordum."

"Kaçmak mı?"

"O benim tipim değil." "Senin tipin
ne peki?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Kaşları kalkarken kalın kaşları düzelir. "Ben." İçkimi yudumlarken mırıldanırım.

"Hâlâ kaçmak istiyor musun?"

Kafamı sallayarak, söylemeden her şeyi söylüyorum. *Hayır. Hayır, istemiyorum. Sen buradayken istemiyorum.*

"Sana bir içki
ısmarlayabilir miyim?"

"Belki."

"Bunu kesin bir evet olarak kabul ediyorum." Dec bara doğru başını sallar ve ikimiz de kalabalığın içinden daha sakin bir tarafa doğru ilerleriz. "İki dirty martini lütfen."

"Açık barda sadece şampanya ve bira var, efendim." "Öderim." Kartını uzatır ve bana döner, beni içmek için

"Çok güzelsin." "Sen de."

O hafifçe hafifçe, düşünceli düşünceli düşünceli uzanırken ben yanak yanakma uzanıyor, dokunmadan önce kendini durduruyor. Yaramı kontrol ediyor, üzerine tüm yıl kullandığımdan daha fazla kapatıcı sürülmüş. "Senin için nasıl geçti?" "Bu akşam mı?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Daha iyi yerler düşünebilirdim." Mesela bir otel barında, herhangi bir otel barında, Dec yanımda oturmuş her şeyden ama hiçbir şeyden bahsetmeden, ara sıra sessiz kalarak. Neredeyse beni tekrar öperek. "Patronum beni bu işe bulaştırdı."

zorlu geçti."

"Nasıl zorlu?"

"Bugün şirket muhasebecisiyle görüştüm. Her şey biraz karışık ve açıkçası nasıl halledeceğimi bilmiyorum."

"Sorun nedir?"

"Patronum parayı hiç bilmiyor."

"Finans işlerini halletmek senin görevin."

"*Ona* bunu söyle," diyorum, garson martinileri bize doğru iterken kokusunu neredeyse alabiliyorum.

Dec birini alır, benim elderflower içkimi alır ve yerine en sevdiğim içkiyi koyar. "İç şunu."

Bardaki diğerine uzanıp ona veriyorum, o da alırken eğlendiğini göstererek bardağını bana doğru uzatıyor. "Ne için içiyoruz?" diye soruyorum.

Kadehini benimkine dokundurarak yüzüme yaklaşır, ağzını kulağıma yaklaştırır. "Sonra söylerim," diye fısıldar. Sanki göğsüme bir füze çarpmış gibi hissederim, nefesimin gücü duyulur, nefesinin sıcaklığı cildimde yayılır. "Beni bırakıp gitme." Bileğimi hafifçe sıkıp uzaklaşmadan önce, beni titrek bir enkaz halinde bırakıyor, içkim bardağın kenarından sızıyor.

. Kısa süre sonra onu kalabalığın içinde kaybettim ve bu kayıp beni derinden etkiledi.

Beni bırakıp gitme.

İçki parmaklarıma bulaşıyor, bileğime damlıyor ve onu yalamak için eğiliyorum ama kendimi durduruyorum. Hayır. Dokunulmamış martiniyi bara koyup ellerimi silmek için bir peçete alıyorum ve odada dolaşmaya başlıyorum, tuvalete doğru gidiyorum. "Affedersiniz," diye mırıldanıp duruyorum, çeşitli insan kalabalığının arasından geçmek için bir yandan diğer yana dönüp duruyorum. "Affedersiniz." Topuklu ayakkabılarımla minik adımlar atıyorum, hızlı yürüyemiyorum. "Affedersiniz..." Thomas'a tam anlamıyla çarptığımda, çok yavaş ilerleyen adımlarımı aniden durduruyorum.

"Camryn," diyor, çok garip bir ifadeyle. "Ne?"

"Gidiyor musun?"

"Hayır, tuvalete gitmem lazım. Ama söz verdiğim süreyi çoktan aştım, Thomas. Gitmeden önce başka birine daha yalan söylememi ister misin?"

O gülmeye başlar ve vücudu geriye doğru eğilir. "Evet, evet, ha-ha-ha-ha!"

"İyi misin?"

"Evet, evet, gayet iyiyim." Boğazını temizledi. "Camryn, bu Dec Ellis."

Gözlerimi sola çevirdiğimde kalbim göğsümde durmuş gibi hissettim. Ve ona baktım. O da bana bakarken, ben sadece ona baktım, bardağında bir damla martini kalmıştı. "Camryn," dedi, sesi bana her zamanki gibi etki ediyordu, elini uzattı. "Ne büyük bir zevk."

Ha. Ha.

Yani birbirimizi tanımıyoruz? Tamam. Peki.

Gözlerimi hafifçe kısarak, bunun iyi bir fikir olmadığına emin olarak elimi onun eline koydum. Ve öyle de oldu. Sadece onun cildinin benimkine değmesi bile vücudumda küçük patlamalar yaratıyordu. Patronumun önünde kendimi sakın ve dengeli tutmak için tüm gücümü ve daha fazlasını kullanmam gerekti. "Bu zevk tamamen benim." Korkutucu derecede tatlı bir gülümsemeye benzeyen bir şey, emir almadan büzülmüş ağzımı açtı ve Dec'in yüzünde de kesinlikle kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Öyle olacak," diye mırıldanarak elini daha da sıkılaştırdı. *Kahretsin.* Soğukkanlılığım kayboluyor. Buna izin veremem. Ben de elimi sıkılaştırdım.

"El sıkışma nasıl?" diye sorar Dec, bardağının kenarından dudaklarını bükerek son damlayı bitirir.

"Bir iş adamı için oldukça acınası."

"Ha-ha-ha!" Thomas, karnını tutarak kahkaha atıyor. "Sana onun ateşli bir kadın olduğunu söylemiştim."

"Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

"Kulakların çınladı mı?" Dec kaşlarını kaldırır. *Hayır, Dec. Kulaklarım değil. Sadece vücudumun geri kalanı.*

Bu iki adam için benim iki farklı kadın olduğumun çok iyi farkındayım. Dec, kırılgan anlarımı, geçmişiyi ve geleceğiyle çatışan ve çelişen bir kadını gördü. O, *çatlakları gördü*. Thomas ise beni sadece iş yerinde gördü, orada korku ya da tereddüt göstermediğim, emir verdiğim ve dikte ettiğim yerde. Soğuk ve sert olduğum yerde.

Dec'in gözlerinde bir fırtına var. Muhteşem yüzünde yazılı olan soruları ne kadar süre daha kendine saklayacak? "Beni bilgilendirir misin?" diye soruyorum, Dec'ten gözlerimi ve elimden elini çekerek, Thomas bizim... neyi fark etmeden önce. Bağlantımızı mı? Aramızda hafifçe cızırdayan elektriği mi? Topuklarımın üzerinde hafifçe sallandığımı mı? Dec Ellis'e karşı tüm bu tepkiler beni en azından şaşırttı.

Thomas burnunu çekip, elini umursamazca salladı. "Sadece dostça bir sohbet."

"Dostça sohbet," diye onayladı Dec sessizce, neredeyse yorgun bir şekilde.

"Bak, akşam yemeği hazır." Thomas balo salonunu işaret ederek o tarafa doğru yönelir, kalabalıklar orada tıkanmaya başlar. Herkesin etrafımızdan uzaklaşıp bana nefes aldırmaya başladığını fark etmemiştim bile. Çünkü Dec etrafta olduğunda, boğulmuş olsam da olmasam da nefes almak zorlaşır.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sorar ve yanıma yaklaşır.

Ona, bu yakışıklı adama bakıyorum ve kendime ilk kez sormuyorum... neden ben? Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, hayatta olduğumdan şüphe yok. Bazen merak ediyorum. Gerçekten hayatta mıyım, değil miyim, merak ediyorum. Sadece kederim hayatta olduğumu doğruluyor.

Zalimce.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Var."

"Gidelim." Dec, bardağını geçen bir garsonun tepsisine bırakarak, elini belime koydu ve beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Ceketin var mı?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Dışarısı beş derece, Camryn." Gardıropta durup bir bilet uzatır ve bir dakika sonra omuzlarımı siyah yün bir paltoyla örter. "Eve yürüyerek gitmeyi önereceğini hissediyorum," der etkilenmemiş bir şekilde mırıldanarak.

"Seninle yürümek hoşuma gidiyor."

"Ben de seninle yürümekten hoşlanıyorum." Elini bana uzatır. "Bu sefer elimi sıkmanı istemiyorum."

Elimi eline koyuyorum ve beni The Dorchester'dan dışarı çıkarmasına izin veriyorum, sonra eve doğru uzun yürüyüşe başlıyoruz, ama bu yürüyüş gerçekte olduğundan çok daha kısa hissettirecek.

Sessizlik, çoğu zaman olduğu gibi rahatlatıcıdır, ama onun zihninde dönen sonsuz soruları duyuyorum. Hangisiyle başlayacak, eğer bir tane varsa?

Dec sonunda sessizliği bozmadan önce Euston Road'a varıyoruz. "Patronunun seni tanımlaması, benim tanıdığım kişiyle çelişiyor."

"Belki de beni tanıımıyorsundur."

"İkimiz de seni tanımayanın patronun olduğunu biliyoruz."

Sanki aynı fikirdeymişim gibi hafifçe başımı sallıyorum. "Patronum eskiden olduğum kariyer kadını tanıyor. Sen ise şu anki halimi tanıyorsun." Ona bakıyorum, kör adımlarımla hiçbir şeye çarpmamak için ona güveniyorum. Dec'in takdir ettiğim bir başka özelliği de bu. Kendimi güvende hissetmek. "Ne için içtiğimizi söyle," diyorum nazikçe, vücudumun onun yanına daha da yaklaştığını hissederek.

O, önüne bakarak hafifçe gülümser. "İlk öpücüğümüz."

"Biz ilk öpücüğümüzü yaşamadık ki."

O anda, bizi durdurur ve bana döner, avuçlarıyla nazikçe yanaklarımı tutar ve yüzümü inceler. Umut, duyarlılığımı bir mengene gibi sıkıştırır, sonunda patlayana kadar sıkar ve ben zihnimde ona beni öpmesini yalvarırım. Ceketini omuzlarımdan düşer ve

Onun bileklerine uzanıp onlara tutunurken kaldırım. "Bunu düzeltme zamanı geldi," diye mırıldanıyor, ağzı yavaşça benimkine yaklaşıyor. Dili alt dudağımlı okşuyor, nazikçe ona açılmam için beni cesaretlendiriyor ve dünyam birdenbire daha aydınlık hale geliyor, beni sürekli gölgeleyen kara bulut bir anlığına kalkıyor ve güneşin üzerime parlamasına izin veriyor. Dilim onun diline dokunur, sıcak, gevşek ve kaygandır, ve hiç düşünmeden onun ritmini takip eder. Düşünmemek, hak etmediğim bir lütuf gibi gelir. Ellerim bileklerinden güçlü omuzlarına kayar, vücudum ona daha da yaklaşır. Yavaş, huzurlu bir düellodur ve tüm varlığım bu anda tüketilir.

Bu öpücüğü unutmam sonsuza kadar sürecek, ama sorun değil çünkü unutmak da istemiyorum. Burada, şimdi, kazınacak kalbime kalbime kalbime önem ne ne ne olursa olsun. Bu, giderek daha fazla düşündüğüm bir şey ve bunu düşünmek, endişelenmek demek. *Aramızda neler oluyor?*

Elleri saçlarıma uzanıyor, parmakları saç tellerimi okşuyor, ağzı benim ağzımın bir tarafından diğer tarafına doğru kayıyor, zihnimi baş döndüren ağzıma saldırısına devam etmeden önce bana kısa bir beklenti anı yaşıyor. Tüy kadar yumuşak. Bilerek yavaş. İtaatkar bir inilti vücudumu sarsıyor.

Bu, şimdiye kadar paylaştığım en uzun öpücük olmasına rağmen çok çabuk bitti. Ve en tutkulu. Ve en anlamlı. Dec'in dudakları benimkilerden ayrılıyor ve alnıma konuyor, derin bir nefes alarak göğsünü benimkine bastırıyor. Rahatladığımı hissediyorum. Ben de bunu hissediyorum.

Aniden, beni kurtarabilecek bir şeyim var.

Kalbim bunu istiyor... kurtarılmayı. Aklım bana aceleci davranmamamı söylüyor. Kendimden başka kimseye güvenmememi.

Hassas olma.

Çünkü daha fazla acı çekemem.

"İlk öpücüğümüze," diye fısıldayarak cildime dokunur ve geri çekilerek gözlerime bakar. Eminim ki hayretler içinde kalmıştır.

Ve başka bir şey söylemeden, Dec ceketini alır, tekrar omuzlarıma örter ve kolunu bana dolayarak beni yanına sıkıca çeker. Karnımda kelekler uçuyormuş gibi hissediyorum ve cildim deli gibi karıncalanıyor. Ona hayranlıkla bakıyorum.

*Beni böyle hissettiren sensin, Dec
Ellis. Ve sanırım bunun için seni
seviyorum.*

Düşüncelerim ve içimdeki çılgın huzur duygusu beni sarsarken, yüzümü göğsüne gömüyorum ve eve kadar kalan yolu sessizce yürüyoruz. Şu anda kelimelere gerek yok. İkimiz de o öpücüğün etkisini içimize sindirmeye razıyız. Üzerinde düşünmeye. Bunun yaşadığım en büyüğü an olduğunu düşünen tek kişi olmadığımı umuyorum. En azından o zamandan beri...

Yutkunuyorum, acıyı ve kara bulutu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu anı yaşa.

Çünkü çok uzun zamandır ilk kez huzur hissediyorum.

Camden, bayram havasında bir hareketlilikle doludur. Her zamanki, beklenen cuma gecesi içkicileri, Noel partileri ve her köşede dolaşan turistler, kaldırımda düz bir çizgide yürümek imkansız hale getirir. Her iki kişiden biri, bir tür Noel kıyafeti giymektedir —şapka, ren geyiği boynuzu, bir fincan sıcak şarap veya kavrulmuş fındık.

Noel kokusu, derinlere kök salmış bir kıymık gibidir. Hiçbir şey onu çıkaramaz, sadece kaybolana kadar beklemek zorundasınız. Tecrübeli bir Londralı olan Dec giderek daha sabırsız hale geliyor ve trafik açık olduğunda her seferinde yola çıkıyor, beni de yanında sürüklüyor ve omzunun üzerinden bakarak benim de onu takip ettiğimden emin oluyor.

Gözlerim sadece onun sırtında. Başka hiçbir şey yok.

Ama benim sokağıma yaklaşırken kaldırımdan geçmekten başka seçeneğimiz kalmadığında bir noktaya geliyoruz. Dec, yaya trafiğini değerlendirip kalabalığın içinde geçebileceğimiz bir boşluk ararken, ben onun elini daha sıkı tutuyorum. Ve bir boşluk gördüğünde, beni çılgın kalabalığın içinden çekerek koşmaya başlıyor. Ceketinin omuzlarımdan kaydığını hissediyorum ve boş elimle onu tutmaya çalışıyorum ama nafile. "Dec," diyorum, köşedeki pub'dan gelen Noel şarkılarının gürültüsünden onun beni duyamayacağı kadar alçak sesle. Arkama bakıyorum ve ceketinin nemli zeminde olduğunu görünce irkiliyorum.

koşuşan kalabalık tarafından ezildim. "Dec!" Elini çekip, onun güzel yün paltosunu kurtarmak için döndüm, ama hemen kalabalığın içinde kayboldum, insanlar bana çarpıyor, beni itiyor, yoluna çıkan mutlu yüzler somurtkanlaşıyordu. "Kahretsin." Etrafımda dönüp duruyorum, yönümü kaybediyorum, alnımda ter damlaları hissediyorum. Gözlerimi yere dikip, beni tehdit eden panik atakla, eski tanıdık boğulma hissiyle başa çıkmaya çalışıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor, avuç içlerim terliyor, boynum yanıyor, şüphesiz kıpkırmızı olmuştur.

Tanrım.

"İşte buradasın."

Ayaklarım altımdan kayıyor ve birdenbire sert, güçlü kolların arasında yukarı aşağı sallanmaya başlıyorum. Hızla nefes almayı hatırlıyor ve acilen hava çekiyorum, o yolunu açmaya çalışırken boynuna sarılıyorum.

Koşuşturmacadan kurtulup, kaosun içinden sokağımın sonuna kadar sürükleniriz ve Dec beni ayağa kaldırıp, sanki hala tek parça olduğumu kontrol eder gibi beni baştan aşağı inceler. O olmasaydı asla o yolu seçmezdim. Yoğun ve Noel havasındaki her şeyi dolaşarak başka bir yol seçerdim. "Palton," derim, sanki orada olmadığını göstermek istercesine omuzlarıma uzanarak.

"Ceket umurumda değil." Ellerimi omuzlarımdan çekip, aramızda tutuyor. "Sen umurumdasin."

"Öyle mi?" diye fısıldayarak soruyorum, umudumun gücüyle paniğim azalıyor.

"O kadar hissiz misin ki, henüz hissetmedin mi?"

O pek duygusal biri değildir, kendini pek göstermez, ama ben onu anlayabiliyorum. Onu duyabiliyorum. Onu hissedebiliyorum. Yakın olduğunda onu hissedebiliyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Çünkü senin yanında kendimi hissiz hissetmiyorum."

Nefes verirken titriyor, anlıyormuş gibi başını sallıyor, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum. Dec dengeli. İstikrarlı. Benim olmak istediğim ama olamadığım her şey.

Sessizce beni yanına alır ve yavaşça caddede yürür, ve onunla geçirdiğim zamanın yine sona erdiğini bilerek her adımda kalbim sıkışır. Artık dudaklarıma degecek bir martini ve dikkatimi dağıtacak bir yabancı beklemiyorum. Kötü alışkanlığım

değişti. Artık mesele, Dec'le geçirdiğim zamanların arasında hayatta kalmak.

Binanın dışında, beni kendine doğru çevirip, söylemek istediği şeyi bulmak için zaman harcıyor. Sonra, elimi kaldırıp elimi öptükten sonra uzaklaşınca, kafam allak bullak oluyor.

Sylenmemişlerin gürültüsü çok fazla yükselmeye başladı.

Kaldırımında durup onun gittikçe uzaklaştığını izlerken, sevinç ve umutsuzluk arasında kalmış bir şekilde i çekiyorum. Umutsuzluk galip geliyor. Umutla dolu olmalı, ona tutunmalıydım. Ama o öylece uzaklaştığı anda, yalnızlık geri dönüyor. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü Dec'i kontrol edemiyorum. Kontrol edemediğim bir şeye gvenemem.

Martini'leri kontrolüm altında tutuyorum. Sağlamlar, güvenilirler. Kariyerimi kontrolüm altında tutuyorum. Biraz öfkelenerek kendimi düzeltiyorum. Kariyerimi kontrolüm altında tuttuğumu *sanıyordum*. Thomas bu düşünceyi her geçen gün daha da yok ediyor. Ama bunu geri alabilirim. Thomas'ı hizaya getirebilirim.

Peki ya Dec?

Bunun bir son kullanma tarihi var mı? Gvenemeyeeğim bir şeye güvenmeli miyim?

Tekrar kaybetmeyi göze alamam. Kalbim bunu kaldıramaz.

"Henüz hissetmediğin kadar hissiz misin?"

Soğukkanlılık

.

Daha
güvenlidir.

Yeterince yaklaşmasına izin vermezsen, hiçbir şey sana zarar veremez.

Sorun şu ki, Dec zaten çok yakın. Benim rahat hissedebileceğimden daha yakın. Onun güzelliği ve soğuk nezaketi ile duyularımı doldururken bunu unutmak kolay.

Ama... o benden uzaklaşmaya devam ediyor.

9 Aralık

Parkta koşarken bacaklarım piston gibi çalışıyor, üzerime gelen soğuk, sert rüzgar beni daha çok zorluyor.

Yaklaşma.

Kaçınmaya çalıştığın şey, senin olumsuzuna karşılık gelen olumluysa, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır. En güçlü mıknaş. Ama o beni öptükten sonra uzaklaştı. Arayacak mı?

Yaklaşma.

Düşüncelerimi içimden homurdanarak, bacaklarımı daha sert, daha hızlı pompalayarak, çatışmayı ortadan kaldırmak istiyorum. Park yolunun sonunda koşmayı bırakmıyorum. Pret'e yaklaştığımda bile. Ya da Camden'a geri döndüğümde bile.

Daireme varana kadar koşmaya devam ediyorum, ciğerlerim yanıyor, vücudum terden sıırılsıklam.

"Camryn, kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" Bay Percival, binamıza giden yolun kenarındaki korkuluklara tutunurken, nefesim yüksek ve zorlanarak soruyor. "Tanrım, kızım, pancar kadar kırmızı oldun."

Konuşamıyorum bile, nefes alamıyorum, tek kelime bile çıkmıyor. Bu yüzden elimi sallayarak ona iyi olduğumu işaret ediyorum. Bu tartışmalı bir konu. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, kan akıyor, kulaklarım çınlıyor.

Ellerim parmaklıkların buz gibi, siyah demir mızrak uçlarını sıkıca kavrarırken, kollarımı gerginleştirip başımı kaldırıyorum, yanaklarımdaki kan yüzümü kızartıyor. "Günaydın," diyorum, göğsüm sıkışmış halde. Tanrım, kalp krizi mi geçireceğim? "Ben iyiyim."

Kafasını sallıyor, kaşlarının tel gibi saçları birbirine değince ortada birleşiyor. "Siz gençler," diye mırıldanıyor, yürüme çerçevesinin yardımıyla topallayarak ilerliyor. "Tatilde alacağınız fazla kilolara takıntılısınız

bizim zamanımızda böyle şeyler kafaya takılmazdı."

"Bay Percival, lütfen dikkatli olun." Şu anda tam kapasite çalışmıyorum, bu yüzden devrilirse onu yakalamak için dramatik bir dalış yapmayacağım.

"Ben kaya gibi sağlamım, canım." Durur ve yürüteğini yerden kaldırır, sanırım göğüs presleri yapmaya çalışır.

"Noel ağacı yüzünden kışınızın üstüne düştüğünüz zamanlar hariç."

"Hafifletici sebepler." Eldivenli ellerini birbirine vurarak ovuşturur ve aynı anda üfler. "Bugün hava soğuk."

"Donuyor." Dönüp, bacaklarım jöle gibi titreyerek parmaklıklara yaslanıyorum ve saç bağımı çıkarmak için uzanıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Hindi sipariş etmeye. Ben işimi önceden hallediyordum, canım. Tedbirli olmakta fayda var. Geçen yıl grip oldum ve 16 Aralık'a kadar kasaba gidemedim. Crown ile idare etmek zorunda kaldım. Boxing Day'de hindi sandviçi, 27'sinde hindi köri, 28'inde de güveç yiyemedim, canım. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

"Bu çok fazla hindi. Noel'de kimleri ağırlayacaksınız, Bay Percival?"

"Maureen," diyor. "En sevdiği yemek bu."

"Tamam," diye düşünürüm, hala Maureen'in kim olduğunu bilmiyorum. Karısı yok, ailesi yok. "İyi günler, Bay Percival."

Eldivenli eli veda etmek için havaya kalkar, düz şapkasını takar ve ben kapıya doğru ağır adımlarla yürürüm, kapıyı açarım, koridorda yürürken spor ayakkabılarımın altında çam ağaçlarının çıtırdadığını duyarım, kapımın önündeki yerde bir şey fark edince yavaşlarım. Yuvarlak bir kek kalıbı. Çömelip onu alırım, kapağını açarım ve zengin ve baştan çıkarıcı bir koku burnuma çarpar. Brendi ve meyve. "Noel keki." Tekrar ayağa kalkarken, kekin üzerindeki düzensiz şekerlemeyi inceliyorum. "Tanrım," diye inliyorum, kaslarım ağrıyor, her biri sonuna kadar gerilmiş ve her an kopacakmış gibi hissediyorum.

Banyo yapardım, Radox'a daldardım.

Eğer banyom olsaydı.

Anahtarlarımı bir kenara atıp mutfığa gidiyorum ve pastamı tezgahın üzerine koyup üzerine delikler açıyorum. Çok fazla şüpheli yok. Aslında sadece bir tane var. İç çekerek, keskin bir şef bıçağı değil, keskin olmayan bir yemek bıçağı alıyorum —böyle bir bıçağım yok— ve arkamda biraz ağırlık uygulayarak onu kremaya batırıp küçük bir dilim kesiyorum. Vicdanım, bir parça denememi sağlayan tek şey —ve şeker ihtiyacımı karşılayabileceğim gerçeği.

Dudaklarımı etrafına sarıp sandalyeye oturuyorum. Brendiye batırılmış meyveler, torpido gibi damak tadımı vuruyor ve ağızda patlıyor. "Vay canına," diye mırıldanıyorum. Bay Percival iyi Noel pastası yapmayı biliyor. Beş ısırıkla dilimi bitiriyorum ve daha fazlasını istiyorum. Bu yüzden bir dilim daha kesiyorum, dudağımın kenarına bir kırıntı yapıyor ve parmağımın ucuyla onu emiyorum. Telefonum bip sesi çıkardığında çiğnemem yavaşlıyor. Mesaj değil, arama değil, e-posta değil.

Bir hava durumu uyarısı. O tek kelimeye bakıyorum. Kar.

"Hayır," diye fısıldıyorum, BBC News'i açıp, yaklaşan soğuk hava dalgası, kar, buz ve ulaşım aksaklıklarını detaylı olarak anlatan haberi okuyorum.

Ulaşım yok.

Koşmak yok.

İş yok mu?

Ayağa kalkıp pencereye gidiyorum, sanki hava durumu spikeri yanılmış olabilirmiş gibi gökyüzüne bakıyorum. Beyaz, yoğun bir örtü beni karşılıyor. "Kahretsin," diye iç çekiyorum, ikinci dilimin son parçasını ağızma atıp mutfığa geri dönerken çiğniyorum.

Pastayı buzdolabına koyuyorum.

Soluk renkteki odaya renk katıyor.

Birkaç saat sonra ayrıldığımda, kum kamyonları ana yollarda taşları saçarak ileri geri gidip geliyorlardı. Ve

sıcaklık daha da düşmüş gibi hissediliyor, bu da annemi görmeye giderken yürüyüşü çok daha uzun hissettiriyor.

Vardığımda parmaklarım donmuş gibi, burnum kesinlikle kızarmış, dudaklarım maviye dönmüş. Bir şapka lazım. Eldivenler. Bunları hangi kutuda arayacağımı bilmiyorum, bilsem bile aramak istemem. Yoldan geçerken bir dükkandan alırım.

Giriş yaparken masadaki bayana selam veriyorum, annemin nasıl olduğunu sormak için içimden gelen dürtü neredeyse galip geliyor. Onun sağlığı, bugün beni tanıyıp tanımayacağının bir göstergesi değil.

Yaklaştığımda çift kapı tıklayarak açılır ve geçmeme izin verir. Annemin hemşirelerinden biri olan Deirdre beni fark eder ve yanıma gelir. "Yanağın nasıl, Camryn?"

"Önemli bir şey değil."

"Kontrol ettirdin mi?"

Perşembe akşamı zihnimde canlanan anılarla elim içgüdüsel olarak ona uzanıyor — tüm Aralık ayı. Kapıyı açtığımda endişeli hali. Yanağıma dokunan eli. Varlığıyla bana açıklanamayan bir şifa gücü verdiği anlar. Ve sonra, kaçınılmaz olarak, dün gece paylaştığımız öpücük. Saatlerce uyanık kalıp bundan sonra ne olacağını düşünerek acı çekiyorum ve bunu bilmediğim gerçeği kafamdaki sesi daha da yükseletiyor. Yıkılmış kalbimin geri kalanını ne pahasına olursa olsun korumamı söyleyen ses. "Evet," diyorum. Neden haber vermedi? Bir mesaj, bir telefon. Herhangi bir şey. O öpücükten sonra, ondan *bir* şeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Hayır,

ihtiyacın yok.

Evet, istiyorsun.

"Noel ilahileri ayini hakkında."

"Ne olmuş ona?" diye soruyorum, uzanıp ağrıyan başımı ovuşturarak. "21 Aralık, çalışmıyorsan."

"Çalışıyorum."

Deirdre'nin iç çektiğini duyuyorum. Bunu duymam gerekip gerekmediğinden emin değilim. "Bugün daha iyiydi."

Yine de, daha iyi olması beni tanıyacağı anlamına gelmez. "Bunu duyduğuma sevindim." Annemin odasına varıyorum ve içeri giriyorum, annemin yatağının başında kardeşimin karısı Mindy'yi görünce tamamen şaşırıyorum. Onu aylardır görmemiştim.

"Camryn," diyor, neredeyse utanmış bir şekilde ayağa kalkarak.

"Camryn?" dedi annem, bulanık gözleri bana doğru dönerek.
"Camryn kim?"

Mindy, ben burada dururken, yine yıkılmış bir halde, annemin Mindy'yi tanıyıp tanımadığını merak ederken, gözle görülür bir şekilde irkildi. Sakin olduğu ve Mindy'nin yatağın yanında durduğu gerçeğine bakılırsa, tanıdığına dair bir his var içimde. Ayrıca, yengemin tepkisi de öyle. "Bu Camryn," diyor Mindy neredeyse bağırarak. "Camryn'i tanıyorsun."

"O sağır değil Mindy, bunak." Ceketimin fermuarını açıp çıkardım ve radyatörün üzerine asarak, çıkarken giymek için ısınmasını sağladım. "Peki sevgili kardeşim nerede?" Mindy ile her zaman iyi anlaşmışızdır. Kendimi bildim bileli o hep yanımdaydı, bu yüzden onun yokluğu da benim için daha acı verici.

"Çalışıyor."

"Üç haftalık tatilinden sonra yetişmen gereken çok şey var, sanırım." Sesimin çarpık ve kin dolu olduğunu duyabiliyorum. Annem, kendi kızını değil de kardeşimin karısını tanıyor, bu nasıl adil olabilir? Mindy, beni yatıştırmak için, dünyada sadece adaletsizlik gören mızımız kız kardeşi yatıştırmak için burada bulunuyor. Babamın en çok ihtiyacım olduğu anda vefat etmesi nasıl adil olabilir? Annemin hastalanıp beni unutmaması nasıl adil olabilir? Evliliğimin başarısız olması nasıl adil olabilir? Arkadaşlarımı ve ailemi kaybetmem nasıl adil olabilir? Nasıl adil olabilir ki...?

Bakım evinde tam bir çöküşe girmeden önce hızla kendimi toparlarım.

Mindy sandalyeye oturur ve küçülür. "Nasılsın?" diye sorar ve hemen geri çekilir.

Annemin su sürahisini alıp köşedeki lavaboda yıkarken, göz ucuyla ona bakarım. "Harika."

"Tamam." O iç çekerek annemin yanına geri döner ve benden vazgeçer. Benim dünyamdaki herkes gibi. Uzun zaman önce kendimden vazgeçtiğim için onları suçlayamam. Musluktan sürahiye su akarken, Mindy'nin anneme söylediklerini bastırır ve ben yatakta oyalanarak, onlar konuşurken kendimi işe yarar hale getiririm — annemle çok istediğim bir şey.

Beni gör!

Onun bilgece sözlerini özlüyorum. Onun mantığını ve elimi tutup "Başarabilirsin" dediği anları özlüyorum. Şimdi bunu yapsa, "Başarabilirsin" dese, bunun bir yalan olacağı önemli değil. Sadece bana olan inancı, ben güçlü olamadığımda benim için güçlü olabilmesi, ihtiyacım olan şey. Özlediğim şey bu. Ve onun kucaklamaları. En güzel kucaklamalar. En kötü zamanlarda bile her şeyin yoluna girebileceğini hissettiren kucaklamalar. *Anneme ihtiyacım var.*

Vazoyu dolaba geri koyuyorum ve gözlerimi yatakta ona çeviriyorum. Mindy elini tutuyor. Beni vuran eli.

"Noah nerede?" Annem birdenbire sorar ve beni sarsar.

"O gelmeyecek anne," derim, sesim titriyor, Mindy'nin bakışları üzerimde ağır bir yük gibi. Dolu gözlerimi ona çeviririm. "O asla gelmeyecek." Eğilip annemin yanağına bir öpücük kondururum, sonra radyatörden paltomu alıp çıkarım, öfke ve incinmişlik midemi o kadar burkuyor ki kusacak gibiyim.

"Camryn, bekle," diye seslenir Mindy, paltomu giyip kararlı adımlarla yürürken peşimden gelir, tahmin edilebilir bir boğulma hissi içimi kaplar. "Camryn, lütfen."

Aniden durup önümdeki kapılara bakıyorum.

"Yaşadıklarınızı anlıyormuş gibi davranamam," diyor, sözleri cildimde zımpara kağıdı gibi. Yaşadıklarım mı? *Hala* yaşıyorum. "Yani, tüm dünyanız çöktü."

Ona karşı duruyorum, yüzüm soğuk ve ilgisiz. "Hayır, anlamış gibi davranamazsın çünkü senin hayatın mükemmel, Mindy. Evliliğin mükemmel. Evin mükemmel. Çocukların mükemmel. Ve ben burada parçaları topluyorum, şimdi amacımın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kardeşime sevgilerimi ilet." Ellerimi ceplerime sokup ondan uzaklaşıyorum, boğazımda düğümlenen yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"Dün uğradı," diye seslendi, beni kapıda donduracak şekilde, elim resepsiyonu çağırmak için düğmeye uzanmış halde. Tabii ki, hala samimiler. Kardeşim ve Mindy onun yanında olmaya nasıl tahammül edebiliyorlar? Bu nasıl adil olabilir? "Belgeleri imzalamayı reddettiğini söyledi."

"Nedenini biliyorsun. Benim mantıksız davrandığımı kabul etmemi istiyor."

"Ne önemi var, Cam? Bütün bunlar sadece işleri geciktiriyor. Evin satışı, anlaşma, her şey. İkinizin de paraya ihtiyacınız var ve o daracık daireden çıkıp, kendinize yeni bir yer bulup, yeni bir başlangıç yapmanız gerekiyor."

Ne için? Hayatımda önemli olan her şeyi kaybettim. O ise *hayatına devam* edebilmek için para istiyor.

Siktir.

O.

Ve şimdi de baldızımı ona yalakalık yapmaya zorluyor.

Kahretsin, bu çok acı verici.

Düğmeye basıp beni özgür kılacak tıklama sesini bekledikten sonra Mindy'ye dönüyorum. Onun bu kadar mükemmel olmasını nefret ediyorum, çantaları her zaman ayakkabılarına ve rujuna uyuyor, saçları sabah olduğu gibi akşam da mükemmel, yeni yıkanmış ve şekillendirilmiş. Her zaman mükemmel. "Para ve yeni bir ev her şeyi daha iyi hale getirir mi sence?"

Ağzı birkaç saniye boyunca balık gibi açılıp kapanıyor. Onun için garip, benim için değil. "Evin boş," diyor. "Orada olmalısın. O gitti, böylece senin gitmene gerek kalmadı."

"Ne kadar onurlu bir davranış." Kapı kapanır ve ben oradan ayrılırım. Önceki hayatımın anılarıyla çevrili o yerde asla kalamam. Kaybettiğim her şey. Ondan çaldığım her şey. Siktir et onu. Her şeyi siktir et.

Mümkünse, dışarı çıktığımda hava daha da soğuk, beyaz gökyüzü o kadar alçak ki, uzanıp düşmeyi bekleyen karlara dokunabileceğime eminim. Bir saksı ağacının yanındaki en üst basamağa otururum, ayaklarımın yükünü birkaç dakikalığına hafifletmem gerekir. Keşke omuzlarımın yükünü de hafifletebilseydim.

İç çekip bir dala uzanarak kapalı bir tomurcuğu koparıyorum, ama bir şey bana doğru parıldayınca duraksıyorum. Kışın alçak güneşi yansıtan bu şey, gözlerimi kamaştırıyor ve keskin ışığı gözlerimden kaçırmamı sağlıyor.

Bir buz mızrağı.

Bir daldan sarkıyor, içinde fosilleşmiş mükemmel beyaz bir tüy var. Kristal berraklığında. Çok güzel. Parmak ucumu aşağı doğru kaydırarak onu inceliyorum,

garip bir şekilde kendimden geçiyorum.

Kapana

kısılmış.

Benim

gibi.

10 Aralık

Dudaklarım donuyor, çiğnemem yavaşlıyor ve pencerenin kenarında otururken kırım uyuşuyor, ayaklarım yukarıda, tişörtüm bükülmüş dizlerimin üzerine çekilmiş. Dışarısı mükemmel bir beyaz battaniye gibi, Londra boş bir tuval. Saf, temiz, lekesiz. Erimeye başlayana kadar böyle kalmalı. Ama hayır. İnsanlar bunu bozacak, trafik ve ayaklar bu mükemmelliği mahvedecek, onu doğal bir güzellik olarak kalmak yerine, insan yapımı bir çirkinliğe dönüşecek çamurlu, kirli bir karmaşaya çevirecek. *Dört yıl önce seni dilediğimde neredeydin, Kar?* "Geç kaldın," diye fısıldıyorum, kahvaltımın bir lokma daha alıp, dünyanın akıp gitmesini izliyorum, beyaz şey insanları dışarı çıkarıyor, hepsi de onun gelişini kutluyor, kızakları sürüklüyor, kartopu yapıyor. Köpekler burunlarıyla izler yaratıyor, kuzular gibi zıplıyor, aşağı doğru köpek pozuna geçip tuhaf görünümlü, yumuşak, ıslak toza bağırlıyorlar. Aptallar, tekerlekler pes edip yerinde dönmeye başlayana kadar arabalarla sürünürler, sürücüler motorları devirir, heyecan ve sevinç çığlıklarına bir kat daha gürültü eklerler. *Heyecan ve sevinç.* Belki şimdi, evet. İnsanlar beyaz kış harikalar diyarının tadını çıkarmak için dışarı fırlıyorlar. Ama günün sonunda, hayatlarının altüst olması nedeniyle karın gitmesini dileycekler.

Hiçbir fikirleri yok.

Onların rahatsızlığı geçicidir.

Kekimin son parçasını ağızma atıp çiğniyorum, parmaklarımı yalıyorum ve Bay Percival'ın Noel kekinin, Noel'de gerçekten sevdiğim tek şey olduğuna karar veriyorum. Mutfaktan telefonum çalıyor. Dün Mindy'yi gördüğümünden beri beni beşinci kez arıyor. Ve bu, benim beşinci kez cevap vermemem olacak. Ailemin biraz daha baskı yapmasının bu sorunu çözeceğini mi sanıyor? Beni daha az. . .

Mantıksız mı? Kafamı duvara yaslayıp, dünyayı izlemeye devam ediyorum.

Israrcı.

O hep öyleydi.

İlk başta bu şekilde çıkmaya başladık. Bir arkadaşımın bir arkadaşının bir arkadaşının bir kardeşi vardı. Kardeşi tek başına bir kriket maçına geldi. Sıcak bir gündü, bir sepet dolusu bira ve konserve kokteylimiz vardı ve güneşin ve alkolün etkisiyle sarhoş olduk. Beni öpmeye çalıştı, ben de yüzümü çevirdim. Vazgeçmedi, arkadaşımın arkadaşının arkadaşından numaramı aldı, beni aradı, mesaj attı, sonunda ben de pes ettim ve onunla akşam yemeğine çıktım. Ciddi bir ilişki aramadığımı açıkça belirttim, kariyerime odaklanmıştım.

O sadece gülümsedi.

Ve ertesi gece yine onunla çıktım.

O arkadaşları da artık görmüyorum. Ve yıllar önce o kriket maçına gitmemiş olsaydım, şimdi nerede olurum diye merak ediyorum.

Ve mutlu olur muydum?

Dizlerimi kendime doğru çekip başımı sallıyorum, ama bu sadece Dec için yer açıyor. Aramadı. Mesaj da atmadı. Ve hala onun aramasını isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Kalkıp dizüstü bilgisayarımı buluyorum, kanepeye uzanıp gelen kutumu açıyorum. Bu hafta sonu üzerinde çalışmak için kaydettiğim e-postalara odaklanmaya çalışıyorum.

İlk öpücüğümüze.

Bilgisayarımın kapağını kapatıp bağırarak bir kenara atıyorum.

Sonsuz katmanlarla sıcacık giyinmiş, eldiven ve şapka takmamış halde, botlarımı giyip kendimi soğuğa hazırlayarak ön kapıyı açıp koridora çıkıyorum. Bay Percival çıkış kapısında durmuş, yürüme çerçevesine tutunarak sokağa bakıyor. "Kek için teşekkürler," diyorum ona yaklaşırken, düz şapkalı başı beni bulmak için dönüyor. "Gerçekten çok güzel."

" Şapka ve eldivenlerin nerede, kızım? Dışarı buz gibi."

"Seninkiler nerede?" diye azarlayarak karşılık veriyorum. "O şapka kulaklarını pek sıcak tutmuyor."

"Kulaklarımın büyüklüğünü gördün mü canım? Bunları hiçbir şapka örtemez."

Biraz burun kıvrması beni şaşırttı. "Yani dedikleri doğru mu?"

"Ne hakkında?"

"Kulaklar. Büyümeleri hiç durmuyor."

"Oh hayır, benimkiler ben henüz çocukken bu kadar büyüktü."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Annem hep büyüdüğümde küçüleceklerini söylerdi." Yürüme çerçevesinin yardımıyla geri adım attı. "Hiç küçülmediler. Nereye gidiyorsun? Ağacına mı? Hindi almaya mı? Yoksa Noel alışverişine mi?"

"Hiçbiri."

"Oh, sen de o modern tiplerden birisin, değil mi?"

Her şeyi internetten sipariş ediyorsun. High Street için ne yazık."

Dudaklarım kendiliğinden gerginleşiyor, şefkatli tarafım gülümsemeye çalışıyor ama zarar görmüş tarafım buna izin vermiyor. "Fark ettiğin gibi, eldivenlere ve bir şapkaya ihtiyacım var," diyorum, çıplak ellerimi kaldırarak. "Görünüşe göre bu hava bir süre daha değişmeyecek."

"Umarım büyük gün için de böyle kalır," diyor neşeyle. Umarım kalmaz. Bu, Noel'i mükemmel hale getirir ve bu da dayanılmaz olur. "Benimki gibi kar botları almalısın."

Bay Percival'ın ayaklarını süsleyen çirkin botlara kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Belki alırım."

"Dur, yolundan çekileyim." Kenara çekildi. "Dışarı çıkmayacak mısın?"

"O kadar kar topu uçuşurken mi? Hayır, teşekkürler. Ben ekranın arkasından izleyeceğim. Ben senin kadar genç ve formda değilim canım, o yüzden onlardan kaçamam."

Kapıyı açtığımda soğuk hava yüzüme çarptı ve hızla diğer tarafa geçtim, kapıyı kapatarak Bay Percival'ı donmaktan kurtardım.

donmasın diye kapıyı kapatıyorum. "Tanrım," diyorum.

Bana heyecanla el salladı. "Dışarıda dikkatli ol," diye camın arkasından seslendi.

"Olurum." Dışarıdaki beyaz dünyaya bakıyorum ve ceketimin fermuarını çeneme kadar çekiyorum, karşı karşıya olduğum derinliği ölçüyorum. En azından birkaç santim. Botlarım batıyor ve caddeye giden yolda yürürken çıtırtıları bir ritim oluşturuyor. Bu bir egzersiz olacak. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve çenemi kaldırıp yukarı bakıyorum.

Ve sonra onu yavaş çekimde görüyorum. Doğrudan bana doğru geliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, devasa kartopu yüzüme çarpmadan bir saniye önce gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kartopu patlayarak önümdeki her yeri karla kaplıyor. "Dalga mı geçiyorsunuz?" diye bağıriyorum, yüzümü kelepçelerimle silerken, genç çocukların histerik çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor, önce yüksek sesle, sonra yavaş yavaş sönüyor. Küçük pislikler. Kaçıyorlar mı? Onları bulmak için caddeyi çılgınca tarıyorum, hazırım... neye? Onları kovalamaya mı? Onlara ders vermeye mi?

Omuzlarım düşer ve arkama bakarım. Bay Percival'ın eğilip karnını tutarak eğlencesini haykırmasına neden şaşırmadım ki?

"Evet, çok komik," diye mırıldanıyorum, sert ellerimle paltomu silkeliyorum.

"Küçük kanlılar, değil mi?" diye bağıriyor. "Beni geçmişe götürüyor!"

Kafamı sallayıp caddeyi tekrar tarıyorum, çocukların kanalın aşağısında kaybolduğunu görüyorum. Burası onlar için cennet. Sınırsız füze kaynağı, hedef olarak sonsuz sayıda seyirci. Belki de bu pek iyi bir fikir değildi. Ama artık kararımı verdim ve Bay Percival'ın benim bir korkak olduğumu düşünmesini istemiyoruz.

Omuzlarımı geriye atıp, yoluma devam ediyorum, tetikte, gözlerimi dört açmış, giderken küçük canavarları kolluyorum. Gideceğim yere varmam iki kat daha uzun sürüyor ve kar altında Londra'nın güzelliğini takdir edemediğim için neredeyse üzülüyorum.

Neredeyse.

Çoğunlukla, sadece gitmem gereken yere ulaşmaya çalışıyorum.

Dükkan kapıları açıldığında, üstlerindeki havalandırma deliklerinden sıcak hava fışkırıyor ve donmuş yanaklarımı eritiyor. Erimiş karın oluşturduğu su birikintileri

büyük paspasın üzerine dağılmış, botlarımı vurarak kalanları silkeliyorum ve sessiz mağazaya girmeden önce rotama odaklanıp hoparlörlerden bana bağırın Slade'i duymazdan geliyorum.

"Şapka," diyorum ve siyah bir bere ile ona uyan kalın eldivenleri alıyorum. "Tamam." Kasaya doğru yöneliyorum ve önümde sadece bir kadın olan kısa kuyruğa giriyorum. Serbest kolunda bir sürü çocuk kıyafeti tutarken, telefonda konuşuyor, gülüyor, dalmış durumda. Bu yüzden kasadaki kızlardan birinin ona hizmet etmek için seslendiğini fark etmiyor.

"Affedersiniz," diyorum, ama beni duymuyor. "Affedersiniz," diye tekrar ediyorum, daha yüksek sesle. Hala bir şey yok. Ben de omzuna dokunuyorum. "O kasa boş."

Telefonu hala kulağında, yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru döndü ve yüzünü gördüğümde, kalbim göğsümden fırlayıp mağazanın zeminine saçılacakmış gibi hissettim.

Hayır.

Geri adım atarken, acı dolu bir sesle ciğerlerimden hava çıkıyor.

Hayır

Gülümsemesi kaybolur, telefonu da kulağından düşer. Ve birbirimize bakarız, ikimiz de ne yapacağımızı veya ne söyleyeceğimizi bilmeden.

Felç olmuş
gibiyim.

Nefes

alamıyorum.

Eldivenler ve şapka ellerimden düşüyor. "Camryn,"
diye fısıldıyor.

Koş.

Dönüp mağazadan hızla çıkıyorum, arkamdan seslendiğini duyuyorum. Acele adımlarım koşuya dönüşüyor. "Camryn, lütfen!" Koşum koşuya dönüşüyor.

Ve durmam.

Daireme dönene kadar durmadım.

Botlarımı çıkarır, paltomu yere atar, yatak odama koşar ve yorganın altına girerim, karanlığın beni tamamen yutmasına izin veririm.

Saklanıyorum.

Ama karanlıkta olmanın sorunu nedir? Odaklanacak başka bir şey yok, sadece hayatımı mahveden kadının yüzü kalıyor.

11 Aralık

Ofiste çalışanlar yok denecek kadar az, hepsi karı bahane ederek işe gelmemişler. Kar taneleri. Bu sabah evden her zamankinden yarım saat erken çıktım, şık bir kalem elbise ve Merry People marka çizme giydim, topuklu ayakkabılarımı çantama koydum, ama yine de ofise yetiştim. Ceketimin ve botlarımın altında gömülü olan radyatöre bakıyorum. Sırılsıklam olmuştum, dudaklarım morarmıştı, ama yine de yetiştim.

Sıcaklık bulmaya çalışmak zaman kaybı oldu, saat dört olduğunda parmak uçlarım hala biraz uyuşuk. Günün çoğunu taslak hesaplarla uğraşarak geçirdim, sessizce öfkelenerek. Sadece okuduğum şeylerden dolayı değil, Thomas burada olmadığı için ve kar onun benden kaçmak için mükemmel bir bahane olduğu için. Ayrıca Dec'ten neden haber almadığımı da merak ediyorum. TF Shipping'in taslak hesaplarının katliamından ara verdiğimde ona sayısız mesaj yazdım, ama hiçbirini göndermedim. Kalbim bana onu aramamı söylüyor. "Beni iyileştir, kurtar beni" diye bağıyor. Kafam ise bu çılgınlıkla hiçbir ilgisi olmak istemiyor.

Debbie kapıyı çaldıktan sonra içeri giriyor ve özür diler gibi gülümsüyor, bu da beni hemen ne olduğunu meraklandırıyor. "Ne oldu?" diyorum.

"Kocamla ilgili."

"Peki ya kocanız?"

"Şey, okullar kapalı ve kocamın işi iptal edildi, ama acil bir durum çıktı ve işe gitmesi gerekiyor. Gidebilir miyim? İşlerimi bitirdim ve gelen kutumu temizledim."

"Kocanızın işi sizinkinden daha mı önemli?"

"O bir cerrah."

"Oh."

"Hava koşulları nedeniyle tüm ameliyatları iptal edildi, ama M25 otoyolunda bir trafik kazası oldu."

Ben irkildim ve başımı salladım. "Tabii, eve git."

"Teşekkürler, Camryn. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Başımı sallıyorum, kapı kapanıyor ve merhametsizce üzerime gelen anıları bastırmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Siktir git," diye mırıldanıyorum, eğilip çantama uzanıyorum, boşanma belgelerimi çıkarıp masama çarpıyorum. Kalemim elimde ağırlık gibi dururken son sayfayı açıyorum, boş imza satırını bulup ona bakıyorum.

Mantıksız davranış.

Gördüğüm tek kelimeler bunlar. Mantıksız.

Davranış.

Mantıksız davrandığım için boşanıyoruz.

Kalemi bir kenara atıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Telefonumun çalmasıyla irkiliyorum ve ellerimi indiriyorum. Ekranda gördüğüm ismi beni umut ve nefret arasında sinir bozucu bir çatışmaya sürüklüyor. Beni öpüp uzaklaştığından bu yana üç gün geçti. Beni bekletip, haber beklememe neden oldu ve *şimdi* mi aramayı seçti? Pazartesi günü saat dörtten sonra mı? Bara gidip gitmeyeceğimi mi kontrol ediyor? Gelemeyeceği için gitmememi mi söyleyecek? Nefes alıyorum, düşüncelerimin gidişatından hoşlanmıyorum. Başka neden şimdi arasın ki? Neden bara gelip beni orada görmüyor?

Cumartesi ve Pazar günleri neredeydi? O öpücükten sonra bana hiçbir şey söylemedi, bir mesaj bile atmadı... Bilmiyorum. *Bir şey.*

Böyle berbat bir hafta sonunun ardından moralimin bozuk olması olabilir — *onu* mağazada görmek, Mindy'yi annemin bakım evinde görmek, eski sevgilimin ailem aracılığıyla bana uyguladığı ekstra baskı ve ısrarlı aramaları. Dec'in bana yeniden hayat veriyormuş gibi öpüp sonra tüm hafta sonu boyunca beni yalnız başına hayatta kalmaya terk etmesinden duyduğum hayal kırıklığı olabilir. Kalbim ve kafamın verdiği savaş olabilir. *Yaklaş. Yapma.* Bilmiyorum, ama onun aramasını reddediyorum, bırakıyorum.

Cep telefonumu çantama koyuyorum, sonra öfkeyle elimi sallayarak boşanma belgelerimi yere atıyorum ve boşluğa bağıyorum.

Beklendiği gibi, bar bomboş, köşede sadece bir adam telefonuyla uğraşıyor ve Julio limonları dilimliyor. Beni gördüğünde şaşırdığını fark ediyorum, ama içkilerimi hazırlarken tek kelime etmiyor. "Sadece bir tane," diyorum ve eşyalarımı sondan ikinci tabureye bırakıyorum. Yine kaçınılmaz bir şaşkınlık ifadesi yüzüme yansıyor, ama yine tek kelime etmiyor ve her zamanki iki yerine sadece bir kirli martini hazırlıyor.

İçeceğimi hazırlarken, onun çalışan ellerini gözlerimle takip ediyorum ve konuşmasını bekliyorum. Bana burada ne yaptığını sorsun. Dec'in nerede olduğunu sorsun. Ama sormuyor. "Bir martini," diyor, bardağı barın üzerine kaydırıp, pantolonunun kemer halkalarından birine asılı olan havluyla ellerini siliyor. "Havanın tadını çıkarıyor musun?"

"Havanın tadını çıkarıyor gibi mi görünüyorum?" diye soruyorum, otomatik pilotta, botlarıma uzanıp onları çıkarıyor, yerine topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

"Anlayamıyorum." Limonlarına geri döner, kesme tahtasını bize yaklaştırır, böylece sessiz barda sesini alçak tutabilir. "Seni anlamak zor." Meraklı gözlerini bana doğru hızlıca çevirir. "Arkadaşın sana katılmayacak mı?"

"Hangi arkadaşım?" diye soruyorum, kokteyl çubuğunu alıp zeytini dişlerimle çıkarıyorum.

"Demek öyle, ha?" "Ne demek?"

Bıçağını indirir, ellerini bara dayayarak nefes alır. "Yersiz konuşuyorsam affet ama, tanrım, bayan, sen dışarıdaki sıfırın altındaki sıcaklıktan bile daha soğuksun."

Haklı olsun ya da olmasın, sinirleniyorum. Elimde değil. "Kesinlikle haddini aşıyorsun."

"O zaman bugün bahşiş almayacağım galiba."

İçimden gülüyorum – alaycı bir gülümseme – ve martini'den ilk muhteşem yudumu alıyorum. "Biliyor musun, en iyisini sen yapıyorsun."

"Bu yüzden mi buraya sık sık geliyorsun?" Başımı eğiyorum ve Julio, bu sefer limonları dilimlemeye devam ederken ağzının köşesinden gülümsüyor. "Kardeşim The Regent'te çalışıyor."

"Ah," diyorum. "Kısa boylu, saçları dökülmüş, gözlerinde çekici bir ışıltı olan adam mı?"

"O. Ren."

"Peki ikiniz benimle, The Regent'le ve burayla nasıl bir bağlantı kurdunuz?"

Gülümsemesi genişler, yüzünde küstahlık ve utanç arasında bir gülümseme belirir. "Otuzlu yaşlarında, koyu renk, orta uzunlukta saçları olan, yanağında çekici bir ben olan, zayıf sayılabilecek, stoik bir kadın bahsetti. Her zaman iki dirty martini sipariş eder, bunlardan biri barda kalır, o ise üç, dört, beş, bazen altı tane daha içer, sonunda ilk sipariş ettiği ikinci martiniyi içer."

Bitirmediği kısım ise, *bir erkekle birlikte ayrılması*. "Sanırım ikinci martini oyunu ele verdi, ha?"

Ben yudumlarken o gülüyor ve dilimlenmiş meyvelerini bir kaba koyuyor. "Ne merak ediyorum biliyor musun?"

"Bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim."

Kapak birkaç yüksek sesle tıkırdayarak tencerenin üzerine oturur ve o bara doğru eğilir, beni tabureme yaslar. "Haklısın. Muhtemelen bilmek istemezsin." O beni geçip başını sallar ve ben arkama bakıp köşedeki adamın bu tarafa baktığını görürüm. "Biri sana göz koymuş."

"Öyle değil mi?" diye düşünürken, taburemin üzerinde hafifçe döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

"Soğuk. Ama seni ısıtmak istiyor gibi görünüyor."

"Ha ha," diye mırıldanıyorum, adamla göz teması kurmaya devam ederek. Hugh Grant tarzında yakışıklı. Biraz preppy. Biraz gevşek. Yüzük takıp takmadığını görmek için çok uzakta. *Evli erkekler olmaz*.

Nefes alıp tekrar bara dönerek kendimle küçük bir tartışma yapıyorum. Dec evli. *Ben* evliyim. *Dikkatimi başka yere ver*. Sinir bozucu bir şekilde, dikkatimi başka yere vermem gereken sadece geçmişim değil.

Dec.

Düşünmeden homurdanıp içkimin geri kalanını bir dikişte içiyorum. *Gitmeliyim.* Arkamdaki adamın parmağında yüzük olup olmadığını öğrenmeden eve gitmeliyim. Kısa süreli, anlamsız bir zevke kapılmadan önce. Eski alışkanlıklarına dönmeden önce. "Bir tane daha lütfen," diyerek bardağımı Julio'ya uzatıyorum. O işine koyulurken, telefonum barda titriyor ve ekranı aydınlanıyor.

Camryn, bir sonraki adım, ilerleyebilmemiz için mahkemeye başvurmam. Bu, ikimiz için de uzun ve pahalı bir süreç. Lütfen, onay formunu imzalayıp bir avukat tutar mısın, böylece mali anlaşmayı yapmaya başlayabilir ve ikimiz de hayatımıza devam edebilelim.

Telefonumu düşürdüğümde mermer bara bir gürültüyle çarptı ve Julio ikinci martinimi tam da doğru zamanda getirdi. Bir dikişte içip, zorlukla yuttuktan sonra nefes nefese kaldım. Devam etmek mi? *İkimiz de* devam edebilmemiz için mi? Ben asla devam edemem.

"Eşlik etmemi ister misin?"

Sese doğru dönüp onu baştan aşağı süzdüm. Yüzünde yüzük yoktu. "Evet," diye düşündüm bile olmadan, tabureyi işaret ederek. "Neden olmasın." Bir düzine neden vardı, ama o anda hepsini görmezden gelmeye hazırdım. "Ne içiyorsun?"

"Negroni," diyor Julio'ya, tabureye otururken, ön kollarını bara dayayarak, başının üzerindeki bar ışıklarının ellerine parlamasını sağlıyor. Bu hareketi daha önce defalarca görmüştüm. Yüzük olmadığını gösteren ince bir işaret. O, benim bunu çoktan fark ettiğimi bilmiyor, ancak o zaman ellerine ışık düşmüyordu. Şimdi ise düşüyor.

"Ne zaman çıkardın?" diye soruyorum, parmağımla bardağımın tabanına hafifçe vurarak.

"Anlamadım?"

"Yüzüğün. Beni görmeden önce mi çıkarmıştın, yoksa buraya gelmeye karar vermeden önce mi çıkarmıştın?"

Gülerek altında nefesini nefes gülerek gülmeye yapmaya hareketler hareketleri yapmaya başlar, orada olmayan alyansı döndürür. "Suçüstü yakalandın."

"Amerikalı mısın?" diye soruyorum.

"New York."

"İş için mi
buradasın?" "Ve
şimdi mahsur
kaldım."

"Ne kadar talihsiz," diye mırıldandım, bacaklarımı çaprazlayarak ona doğru hafifçe döndüm.

"Birkaç dakika öncesine kadar ben de öyle düşünüyordum." Elini uzatırken gözleri oturan vücuduma kayıyor. "Hugh."

İçimden bu ironik duruma gülüyorum. "Camryn," diyorum, elini kabul edip sıkıyorum. "Sıkı bir el sıkışması."

"Touché." Gözleri gözlerini gözlerini gözlerini benim
elim hala onun onunonun söylemediği
niyetleri açık.

"Burada mı kalacaksınız?" diye soruyorum.

Julio boğazını temizler ve bara iki taze içki koyar. "Bunları odanıza yazmamı ister misiniz, Bay Colton?"

"Evet, sağ ol." Huge içkisini soğuk bir yudumla içer. "Altı-bir-sekiz."

"İnce bir espri," diyorum sessizce, kendi kendime gülerek. "Ne iş yapıyorsun?" "Finans teknolojisi. Sen?"

"CFO."

Şaşkınlığını ve sevincini gizleyemiyor. "Gerçekten mi?" "Bu bizi ruh ikizi yapmaz."

Kısa, kalın bardağının kenarını parmağıyla yavaşça daireler çizerek okşarken, kahkaha attı. "Çok ilginç birisin."

"Meraklanma Hugh. Bu tehlikeli."

Gülümsemesi yavaşça kaybolur ve gözlerini bana çevirir. "Kaç erkek senden etkilenmiştir, Camryn?"

"Ne yaptığımı bilmeme yetecek kadar." Tedavi olmam için yeterli değil.

Julio'nun nezaketi sayesinde önümüze iki küçük deri klasör konur ve Hugh ilkine imzasını atarken, ben ifadesiz bir şekilde onu izlerim. Kendinden emin bir tavırla bana sinir bozucu bir bakış atarak ayağa kalkar. "Tuvalete gidiyorum, izin verir misiniz?" Üst dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak onun uzaklaşmasını izlerim ve tabureme yaslanarak düşünmeye başlarım. Sorgularım.

Tereddüt ediyorum.

O evli.

Bu beni rahatsız ediyor. Hugh ile yatmak istiyor muyum? Hayır. Yatmalı mıyım?
Hayır.

Öyle mi?

"Bana öyle bakma," diyorum, Julio'nun hafif hoşnutsuz bakışını yakalayarak "Evli erkeklere dokunmam." Son yıllarda beni birçok kez gözlemledi. Bunu biliyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani onu sadece oyalamak mı istiyorsun?"

"Bunu hak ediyor." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Benim 618 numaralı odaya onunla gitmeyeceğimi anladığında nasıl solduğunu izleyebilirsin. Şimdi bana bir martini daha yapabilirsin. Belki yakında bekar bir erkek gelir."

Julio başını sallar ve votkayı cam raftan çıkarır. "Hayal kırıklığının gerçek olacağına dair bir his var içimde."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Neden? Onu cazibemle büyülediğim için mi? Ona bayıldım diye mi? Onu..."

"Dolaylı olarak ona hiçbir koşul olmadan bir gece seks vaat ettim."

Düşünmek için bir süre durdum ve sonra hafifçe başımı sallayarak onayladım. "Seks hayatı olmayan her evli erkeğin rüyası."

"Peki ya bekar erkekler?"

"Genellikle duygusal olarak ulaşılmazdırlar." *Aralık hariç*. Ben irkilirim ve bir sonraki içkimin hazır olup olmadığını kontrol ederim.

"Sen muhteşem bir kadınsın Camryn," diyor Julio, beni şaşırtarak. "Sadece dürüst davranıyorum, tamam mı?"

"Tamam," diyorum yavaşça, bunu duymak istemediğimden eminim. bunu duymak istemediğimden eminim.

"Sen açıkça zekisin, kendine güvenen, başarılı ve çok ilgi çekici."

Ve tamamen mahvolmuş. Hiçbiri bu kısmı görmüyor. *Dec hariç*. Julio içkimi çalkalamaya başlıyor ve bu çok geç kalıyor. Buzun metale çarpma sesi durduğu anda, temiz bir bardağı bana doğru itiyor ve gözlerini ışından ayırmadan içkimi döküyor. "Erkekler bu özellikleri sever, ama çoğu onlarla evlenmek istemez."

"Sadece onlarla yatmak istiyorlar," diye mırıldanıyorum, tam da o benim yanımdan bakarken.

.

"Bazen daha derine inmek isteyen garip istisnalar olur." Gözleri bana geri döner. "Seni üçüncü martininle baş başa bırakayım." Ve ben birkaç saniye içimi izlerken, omurgam ürperirken, o lavaboya gidip çalkalayıcıyı yıkar.

Sonunda kendimi omzumun üzerinden bakmaya zorlarım.

Dec, açık çift kapının tam ortasında, girişinde duruyor, gözleri mızrak gibi bana doğru çevrilmiş. "Bir his vardı içimde." Sesi derin ve boğuk, sanki ses telleri gerginmiş gibi, tonunda dikkatli olmam gerektiğini düşündüren belirli bir karanlık hava var.

Ve ben de öyleyim.

Öfke ve hayal kırıklığı arasında bir yerde duruyor, yaramaz bir çocukla uğraşan bir ebeveyn gibi. Tüylerim diken diken oluyor. *Bir his mi vardı?* Aklımda sonsuz sayıda cevap dolaşıyor, ama hiçbirisi ortaya çıkmaya yanaşmıyor. Lacivert paltosunun yakası kalkmış, omuzlarına ve saçlarına kar taneleri konmuş.

Öfke ve inatçılık, ona sırtımı dönmemi, onu soğuk karşılamamı istiyor, ama gözlerim başka bir şey istiyor, uzun boylu vücudunu ayaklarına kadar takdirle süzen bakışlarını sürdürüyor. Kahverengi deri ayakkabılarının burunları karla lekelenmiş, koyu renkte. *Neden bütün hafta sonu beni beklettin? Neden beni yalnız bıraktın?*

Hayır. "Bir hisse kapıldın," diye mırıldanıyorum.

Keskin bakışları boş barı tararken yaklaşıyor, yürüyüşü düzgün, duruşu uzun ve korkutucu. "Neler oluyor, Camryn?" Julio'ya hafifçe başını sallıyor, dudakları düz.

"Bir içki içiyorum."

Julio barın diğer ucuna kaybolur ve cam yıkayıcıyı açar. Buhar yükselir, bar ile tavan arasındaki alanı buğular ve puslu ışığı daha da puslu hale getirir. Gözlerim martinimin yanındaki yarısı içilmiş Negroni'ye düşer ve Dec'in bakışlarının da ona odaklandığını anlarım. Gözümün ucuyla dikkatlice bakarak bunu doğrularım. Yoğun bakışlarının ağırlığı altında bardak parçalansa bile şaşırmazdım. Öfkeli. Ama yine de inanılmaz derecede yakışıklı. Dudakları, ne kadar gergin olduklarına bakılırsa daha ince olmalı

ama yine de dolgun kalıyor. Öpülesi. "Kimin bu?" diye soruyor, sesi kırılğan. "Cevap ver, Camryn."

"Bana şans vermedin."

"Şimdi sana şans veriyorum." Uzun boylu vücudu bana doğru dönüyor, yaklaşıyor, boynumu geriye doğru zorlayarak ona bakmamı sağlıyor. Tanıdık bir panik dalgası mide boşluğumdan yükselmeye başlıyor, düşüncelerim yüzlerce yöne dağılıyor. Savaşmalı mıyım? Kaçmalı mıyım?

"Sanki sana bir açıklama borçluymuşum gibi konuşuyorsun." "Öylesin. Söyle bana."

Bu durumu ya da Dec'in düşmanlığını nasıl ele alacağımı bilmediğim için ondan uzaklaşıyorum. Saklanıyorum. *Korkak*. Onun kötü ruh halinden kurtulmam kısa sürüyor, beni tekrar kendine doğru çeviriyor, elimden bardağımı alıp bara koyuyor, sonra Hugh'un taburesini alıp olabildiğince yakına çekerek kişisel alanımı ihlal ediyor.

"Bu kadeh kimin, Camryn?"

Onun kararan gözlerine doğrudan bakıyorum. "Bir erkeğin."

Dişlerini gıcırdattığını duyduğuma eminim. "Ceketini giy, gidiyoruz."

"Ne?"

Ani bir hareketle ayağa kalkar, cebine elini sokar ve bir yığın banknotu bara atar. "Kalk."

Julio, dudakları da gergin bir şekilde barın bu ucuna geri dönmeye cesaret ederken, ben paraya bakıyorum. "Hesap ödendi," diyor, neredeyse pişmanlık duyarak, bana özür diler gibi bakıyor.

"Kim ödedi?" diye sorar Dec

kısaca. Julio bana bakıyor.

"Sana soruyorum," diye tiz bir sesle cevaplar.

"Camryn'e değil." "Dec, kes şunu," diye uyarırım.

Büyük elini kolumun üst kısmına dolayarak, nazik ama kararlı bir güçle beni ayağa kaldırmaya çalışır.

"Kes şunu," diye bağırırım ve onun tutuşundan kurtulurum. "Ne yapıyorsun?"

En kötü zamanlama, ama yine de bunu bekliyordum. Hugh erkekler tuvaletinden çıkıyor, elleri hala fermuarını çekiyor. *Kahretsin*. Geniş gülümsemesi titriyor ve ben iç çekerek burnuma dokunup

gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yine de kurban rolünü oynayamam. Buraya geldiğimde ne yaptığımı biliyordum. Kırılğan, yıkılmış kadın Dec'i bulmayı umuyordu. Annesi tarafından tanınmayan, acımasız, sapkın kadın, onun kabulüne layık olmadığını kanıtlamak istiyordu. *Kimsenin* kabulüne layık olmadığını. Ben umutsuz vakayım. Dec beni kurtaramaz ve kurtarabileceğine inanırsa aptal olur.

"O benim koltuğum," diyor Hugh, göğsünü şişirerek.

"O senin koltuğun değil." Dec, Negroni'yi alıp Hugh'un göğsüne doğru itti ve turuncu sıvıyı onun bembeyaz gömleğine döktü. "İçkini al ve buraya gelmeden önce oturduğun yere geri dön, barda oturan güzel ve ilgi çekici kadına yaklaşmadan önce oturduğun yere."

Hugh, lekeli gömleğine bakarak hafifçe güldü. "Kız erkek arkadaşından hiç bahsetmedi."

"Çünkü yok." "O zaman sen de kimsin lan?"

Dec'te bir şey değişir, kırmızı bir öfke bulutu düşer ve yakışıklı yüzünü örter, onu çarpıtır. Yaklaşır, sesi tehditkar bir fısıltıya düşer. "Eğer hemen ondan uzaklaşmazsan, seni mahvedecek adam benim."

"Dec," diye nefes nefese, şok olmuş bir şekilde söylüyorum.

"Beyler," diye bağırır Julio sert bir sesle, barın üzerinden atlayıp Dec'i Hugh'dan çekip almaya hazır.

"Git," diye Dec dişlerini sıkarak söylüyor. "O sana bacaklarını açmayacak." Ben tereddüt ediyorum, gevşek ağzım açık kalıyor. Bu ne cüret? "Kalabilirsin,"

diye bağırırım.

Hugh tamamen şaşkın görünüyor, başını ikimizin arasında bir o yana bir bu yana sallıyor. "Hanımefendi kalmamı istiyor."

"Bunu kesinlikle tavsiye etmiyorum," diyor Dec sessizce, omuzlarından birini öne eğerek. Yumrukları dev kar topları gibi, ellerinden tüm kan çekilmiş gibi. Hugh sadece birkaç saniye daha düşünür ve sonra geri çekilir, eşyalarını toplar ve bardan ayrılır. Onu suçlamıyorum. Dec her an patlayacakmış gibi görünüyor.

Ve ben hareketsiz ve sessiz duruyorum, utanmış, mahcup, göğsümdeki ağrı elimi kaldırıp deniyorum ve masaj yapıp onu yok etmeye çalışıyorum.

Aşağılanmış.

Titreyerek, Dec tabureye oturur. Ben oturmam, ayakta kalırım, onun sakinleşmesini beklerim. "Tekrar soracağım," der, sakin ama kesinlikle sakin değildir. "Neler oluyor?"

Duvarımdaki tuğlaları yerinde tutmaya çabalarken ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Dec onları sürekli yıkmaya devam ederken bu imkansız bir görev. Öpüştük, harikaydı, ama o beni tüm hafta sonu belirsizlik içinde bırakarak, geçmişimin merhametle üzerime gelen patlamalarını savuşturmamı sağladı. O öpücük hakkında kendimi ikna etmek için beni kendi kendime konuşmaya bıraktı. Beni idare edemeyeceğine kendimi ikna etmek için beni bıraktı.

Yaklaşma.

Seni önemsiyor.

Ama o beni *tanımıyor*.

"Seni öptüm, Camryn."

Oh, Dec, kesinlikle öptün. Bakışları ağzıma düştüğünde, sanki o öpücüğün ne kadar büyümlü olduğunu bana hatırlatmayı düşünüyormuş gibi, gözlerimi kaçırıyorum. Buna gerek yok. O öpücük zihnime kazınmış, derin bir iz bırakmış, asla unutulmayacak.

"Senin istediğin bu olduğunu sanmıştım."

Evet, evet, evet. İtiraf etmeliyim ki, başlangıçta onun beni öpüp, bu lanet olası dünyadan beni uzaklaştırmak için sertçe becermesini istedim, ama bu istek hızla ve aniden daha fazlasına dönüştü. Onun beni öpmesini, seks ve kaçışa yol açacağı için değil, ona bu kadar yakın olmak istediğim için istedim. Onu tatmak istedim. Onu hissetmek istedim. Çaresizlikteki açlık birdenbire farklı bir hal aldı ve alıştığımdan çok daha fazlası oldu. Ve sonra oldu, ve inanılmaz derecede harikaydı. Öpücük, sözleri, bana bakışı. Çok daha fazlasıydı.

Ama sonra onu özledim. Ona kızdım. Kendime kızdım.

kendime kızdım.

Ve şimdi her ne ise onu sabote ediyorum.

Birini *içeri* almadan ona yakın olamazsın. Ve o öpücükten sonra, bu hafta sonundan sonra, bu geceden sonra, bu adamın beni zaten kırık olan kalbimi daha da kırabileceğini biliyorum.

"Buraya gelmemeliydin," diyorum, kendinden emin ve güçlü görünmeye çalışarak, daha fazla kırılabilir miyim diye merak ederek.

Yorgun, boş gözlerini bana doğru çevirir. "Tamam." Sanki bu ona büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi, uyuşuk bir şekilde taburesinden kalkar. Sanki tüm mücadele gücü elinden alınmış gibi. "Gelmemeliydim." Alaycı gülümsemesi, onun da istediği gibi, içimi derinden yaralar. Ve ben bunu hak ediyorum. "Hoşça kal, Camryn."

"Paranız, efendim." Julio banknotları toplar ve uzattı. Dec, bir avuç dolusu parayı uzun bir süre düşündü, sonra aldı ve ayaklarımın dibine attı. "Öpücük için."

O uzaklaşırken, ben bir kez daha işe yaramaz hale geliyorum. Ve mantıksız bir şekilde inciniyorum. Göğsümdeki acı dayanılmaz, ama bunu da hak ediyorum.

Dağınık düşüncelerimi toparlamak, duygularımın sürekli keder bataklığından çıkıp yüzeye çıkması için birkaç saniye fazla zaman harcıyorum. Julio'ya, bana yardım edebilecekmış gibi bakıyorum. Bana yol gösterebilir gibi. Hiçbir şey alamıyorum. "Bunu hak ettim, değil mi?"

Elleri havaya kalkıyor ve geri çekiliyor. Konuşmadan, kesin bir evet cevabı veriyor.

Sabotaj.

Burada olacağımı *hissetmişti. Biliyordu. Çünkü seni tanımak istiyor.* Umursuyor. "Kahretsin." Eşyalarımı topluyorum ve Dec'in peşinden gidiyorum, lobiden aceleyle geçip kar fırtınasına çıkıyorum. "Aman Tanrım," diyorum, soğuk hava neredeyse beni yere düşürüyor. Aceleyle paltomu giyerim, caddeyi baştan aşağı tarayarak onu ararım, hızla yağan kar tanelerini görmek için gözlerimi kısıyorum. Yolun sonunda karşıya geçiyor. "Dec," diye bağırırım, aceleyle peşinden koşarım, topuklarım karda kaybolur. "Dec, bekle. Kahretsin!" Ayağım kayıyor ve yakındaki bir korkuluğa tutunmak zorunda kalıyorum. "Dec!" O giderek bulanıklaşıyor. "Lanet olsun." Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve deli bir kadın gibi, çıplak ayakla karla mücadele ederek caddede koşuyorum. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, ayaklarım donuyor.

Gri bir Defender'ın arka kapısını açar. "Dec!"

Başını kaldırıp, eli hala kapı kolunu sıkıca tutarken, karların içinde kaldırımda beni görür ve sonsuz bir süre geçer, o bana bakarken.

Bana, bekleyen bana, bunu düzeltmek için ihtiyacım olan kelimeleri kafamda çeviriyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, duyulacak kadar yüksek sesle değil.

O başını sallar ve arabanın arkasına geçer, kapı kapanıp araba uzaklaşırken kalbim sıkışır, araba koşulları yumuşak bir zarafet ve kolaylıkla idare eder ve sonunda köşeyi dönerek kaybolur.

Ve ben, karlı kaldırımda aptal, ıslak, üşümüş, çıplak ayakla durmuş, onun gitmesini izliyorum.

Çünkü onu kendim uzaklaştırdım.

Uzun zamandır başıma gelen en iyi şey. Gitti.

12 Aralık

“Yarın Noel Kazak Günü olduğunu unutmayın,” diye Crystal herkese sesleniyor. Ben ise koridorda ağır adımlarla ilerliyorum, üstüm başım kat kat giysilerle dolu, botlarımın tabanları sıkışmış karla ağırlaşmış. “Kahretsin, e-posta göndermem gerekecek,” diye mırıldanıyor. “Kar insanları dışarı çıkarmalı, içeride tutmamalı.” Beni görünce yüzü düşüyor. “Merhaba Camryn.”

"Merhaba." Ofisime girip çantalarımı yere bırakıyorum, paltomu, atkımı ve kapüşonlu sweatshirtümü çıkarıp her şeyi radyatöre asıyorum, sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp giyiyorum.

Masama oturduğumda, dudağımı ısırp telefonuma bakarak dün geceyi bininci kez tekrar gözden geçirip her şeyi parçalara ayırıyorum. Onun öfkesi. Saklayamadığı incinmişliği. Ben peşinden gittiğimde nasıl uzaklaştığı. Onu arayıp gerçekleri dökmek, beni anlamasını sağlamak istedim.

Ama içime attım.

Çünkü ben bir korkakım.

Yine kafamı kuma gömüyorum. Ne zaman bunu yapmayı bırakacağım?

Şimdi mi? Ve çok mu geç? Arayan Dec cevap verecek mi?

Cep telefonumu alıp onu arıyorum, bir aşağı bir yukarı yürüyerek, bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bu yüzden telefon çalınmadan önce aramayı kesiyorum ve sinirli bir şekilde başımı eğip sandalyeme oturuyorum. Tam o sırada kapı çalınıyor. "Gir, Thomas." Ben kabarık saçlarımı düşük bir topuz yaparken, o kapıdan başını uzatıyor, yüzünde kocaman, yapmacık bir gülümsemeyle. Gelmesine şaşıyorum. "Taslak hesaplar hakkında konuşalım," diyorum sert bir sesle.

"Daha iyi bir fikrim

var." "Ne?"

Kenara çekilip kapıyı ardına kadar açar ve Crystal'ı gösterir. Onu göremiyorum, çünkü gizlenmiştir. "Sana bu güzel çiçekleri kimin göndermiş olabileceğini konuşalım."

Kalbim çarparak, kış çiçeklerinin abartılı püskürmesini izliyorum. "Onları masanın üzerine bırakabilirsin," diye mırıldanıyorum, gözlerim onlara sabitlenmişken Crystal ofisimden geçip sandalyenin yanındaki sehpa koyuyor.

"Çok güzeller," diyor, bir gülün yaprağını okşayarak. "Vazo getirmemi ister misin?"

"Ne?"

"Vazo. Çiçeklerini koymak için."

"Hayır." Kalkıp onları ofisimden dışarı çıkarırım, kapıyı çarparak kapatır ve sırtımı kapıya dayarım. Bana çiçek mi gönderdi? Beni kaldırımda, üşümüş, ıslanmış, çıplak ayakla gördü, beni orada bırakıp gitti, ama bana çiçek mi gönderdi?

Masama gergin bir köpek gibi yaklaşıyorum, neredeyse korkarak, önümdeki hediyenin umut ve sevgi vaatleriyle beni cezbedtiğinden emin olamıyorum.

Kart, yaprakların arasında kaybolmuş, parlak renklerin arasında küçük beyaz bir leke gibi. Sandalyeye çökerek onu çıkarırım ve zarfı açarken nefesimi tutarım. Bu, sahip olabileceğimiz şeyin artık yok olduğunu onaylamasının bir yolu mu? Benim onun için artık uğraşmaya değmeyecek kadar kırık, soğuk, iradesiz ve zayıf olduğumu mu? Hepsi de doğru değerlendirmeler. Ama hayır. Neden sonunu belirtmek için çiçek göndersin ki?

Kartı çıkararak, yazılanları okuduğumda nefesimi veriyorum.

Sırf sikişmek için sikişmiyorum, Camryn. Ve sırf öpmek için öpmüyorum. Bunun açık olmasını istiyorum. Top sende. Aralık.

Bu kartta yazılmamış o kadar çok kelime var ki, söylenmemiş o kadar çok kelime var ki, ama ben hepsini duyuyorum. Top benim sahamda. O beni takip etmeyecek. Ve sırf yapmak için *bir* şey yapmakla ilgilenmiyor. O yüzden benden de aynısını bekliyor.

Sandalyeye çöküyorum, pişmanlık ve utanç içimi kemiriyor, beni içten içe yiyip bitiriyor. Bulabileceği en parlak çiçekler bunlar. Hayatımın boş tuvalinde bir renk patlaması.

Sembolik.

Günün geri kalanında ofisimde kalıyorum, dikkatim dağınık, onun sözleri kafamda dönüp duruyor, odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyorum, onu defalarca arıyorum ama aramayı tamamlayamıyorum, çünkü ona ne diyeceğim? Teşekkürler mi? Özür dilerim mi? Yeniden başlayabilir miyiz? Yoksa içimdeki tüm şeytanları dışarı mı çıkarayım? Ona gerçeği söyleyeyim. Yalan söylediğimden değil.

En azından sesli olarak değil. Daha çok... sessizce.

Saat dört buçukta, aklımı kaçırmak üzereyim, ilerlemek için ihtiyacım olan cesareti arıyorum. Mesele Dec'i aramak ya da onunla konuşmak değil, ama sonunda bunun nereye varacağını kabul ettim.

Kartı milyonuncu kez okudum ve Debbie içeri girdiğinde çantama koydum. Çiçeklerime baktı ama yorum yapmadı. "Bunların imzalanması gerekiyor ve yarın Noel Kazak Günü ve Perşembe günü Gizli Noel Baba etkinliği olduğunu hatırlatmam istendi." Yüzü utançla doluydu, pembe dudakları içe doğru kıvrılıp kayboldu.

"Benim Noel süveterim yok."

"Tabii ki yok Camryn. Neden olsun ki?" Dönüp gider. "Sadece mesajı iletiyorum."

"Hey, Debbie." Kapıda durup geriye bakar. "Kocan."

"Ne olmuş ona?"

"O... bilirsin... dün söylediğin şeyden sonra. M25'teki kaza hakkında."

"Onu kurtardı mı? Hayır, kurtarmadı. Noel'den iki hafta önce." Bakışları yere düşüyor, ama yine de kaşlarını çatıldığını görüyorum ve midemde bir ağrı hissediyorum. "Hayat acımasız, değil mi?"

Debbie ayrılırken başımı sallayarak yutkunuyorum ve onun sözlerini düşünerek çiçeklere bakmaya devam ediyorum. Hayat son derece acımasız olabilir.

Sadece senin için değil, Camryn, birçokları için.

Ofisimin kapısını açtığım anda, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve beni asansöre kadar takip ediyorlar. Düğmeye bastıktan sonra arkama bakıyorum. "Ne var?" diye soruyorum, kimseye özel olarak değil, ama aynı zamanda herkese.

"Hiçbir şey," diye cevaplarlar.

"Tabii." Gözlerimi devirip arabaya biniyorum, kimse bana eşlik etmez umuduyla, çünkü arabada boş bir santimetrekare bile yok, çiçekler arabanın her iki yanına diyor. Ve şimdi yüzüm o kadar yakın ki, kokuyu hissedebiliyorum. Nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, kokuyu içime çekiyorum, bu da Dec'i her zamankinden daha fazla özlememi sağlıyor. Onun sıcaklığını.

Lobinin ortasına geldiğimde, buketi bir koluma alıp eşarbımı çeneme kadar çekerek soğğun şokuna hazırlanıyorum. "Tanrım," diye nefes alıyorum, hızlanarak, daha hızlı adımlarımın beni biraz ısıtacağını umuyorum. Ama ısıtmaz.

İstediğim yere vardığımda donmuş bir buz parçası gibiyim ve etkileyici binaya bakarken merak ediyorum... Şimdi ne yapacağım? İçeri gireyim mi? Dışarıda bekleyim mi?

Beklemeye karar veriyorum. İnsanların ona rahatsızlık verebilecek sorular sormasını istemiyorum. *Hayır, bu sadece o senin ofisine gelseydi senin hissedeceğin bir şey.* Kendime sinirlenerek yine gözlerimi deviriyorum, etrafı tararken tünemek için bir direk arıyorum.

Ve
bekliyorum

.
Bekliyorum

.

Ve geçen her dakika ile, ellerim buz parçası gibi olana kadar bir parmağım daha hissizleşiyor. *Eldiven almam lazım.* Elbette, yıkıcı geçmişimle karşılaşmayacağım bir dükkan bulabilirim, böylece kendime bir çift eldiven alabilirim. Onun gülümseyen yüzünün durdurulamaz gücü zihnime sızarken gözlerim kısılıyor. Telefonda konuşurken ne kadar mutlu sesliydi. Hayatında ne kadar huzurlu görünüyordu.

Onu görmek beni acı ve keder dolu bir çukura sürükledi.

Hafifçe başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum ve özürlerini duyuyorum. Cesaretini toplayıp evimize gelip özür dilediğinde gözlerindeki yaşları görüyorum. Onun yüzüne tokat attığımda kocamın öfkesini görüyorum.

Hayır.

Birden irkilirim, gözlerimi açarım ve   eklerimi bulurum.

Renkler.

Renge odaklan.

Binanın kapısı defalarca açılıyor, çeşitli insanlar girip çıkıyor, ama hiçbiri Dec değil. Umudumu neredeyse kaybetmişken, onun erken çıktığını ya da belki de bugün ofisine hiç gelmediğini düşünürken, gri bir Defender kaldırıma yanaşıyor ve tehlike ışıkları yanıp sönüyor. Derin bir nefes alıp ayağa kalkarken, bir adamın arabadan atladığını görüyorum. Dec değil. Kısa boylu ve tıknaz yapılı, koyu renkli kıvrıcık saçlı bir adam. Kaldırımdan koşarak binanın altın rengi kapılarına doğru gidiyor, kapılardan içeri giriyor ve birkaç dakika sonra kollarında birkaç kutu ile ortaya çıkıyor.

Dec onu takip ediyor, paltosunun düğmelerini ilikliyor.

Onu gördüğüm anda kalbim duruyor. Uzun boylu vücudunun kıvrımlı hareketleri, gümüş rengi bakışlarının sonsuz tembelliği, dudaklarının sürekli hafifçe aralık kalması. Deri eldivenli elleriyle boynundaki atkıyı düzeltiyor, boynuna sardığı y n altında ceketinin yakasını d zleştiriyor. Bacaklarımın onu görmeye gitmesi için ikna edemiyorum. Ağzımın onun adını söylemesi için ikna edemiyorum.

Ama buna gerek yok,    nk  o başını kaldırıp beni görüyor. Beni yakınlarda hissettiği için mi, yoksa tesadüfen mi, bilmiyorum. Bir an donup kalıyor, beni süzerken, ben onun her muhteşem özelliğini zihnimde tazelemeye devam ediyorum. Çok gerginim. Kendimi ifşa etmeye hazırım ama değilim.

Bir şekilde, sonunda bacaklarımı hareket ettirip ona doğru yürümeye ikna ediyorum ve   ekleri ayaklarımın yanına yere koyuyorum.

Defender'dan gelen adam yanımıza geldi. "Dec?"

"Bana bir dakika izin ver," diyor Dec sessizce, gözleri hala üzerimde.

"Tabii ki."

Aklım boş.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyor. "Çok uzun değil."

"Mavi dudakların öyle demiyor."

"Sana bir şey söylemem gerekiyordu."

"Ne?"

Tedbiri elden bırakıp onun vücuduna giriyorum, elimi boynuna kaydırıp yüzünü benimkine yaklaştırıyorum, nefesim titriyor, burunlarımız o kadar yakın ki, gözümü kırpsam kirpiklerimiz birbirine değecek.

"Elin gerçekten çok soğuk," diye fısıldadı, gözlerimin derinliklerine bakarak, ruhumun en derinlerine kadar görebildiğinden eminim. "Bana söylemen gereken ne varsa, söyle gitsin."

Ona doğru eğilip dudaklarını yakaladım ve bir saniye sonra beni kollarına aldı, Strand'ın ortasında, beni sıcak vücuduyla tamamen sardı. İnsanlar kesinlikle bizden kaçınıyorlardı, bize bakıyorlardı, ama umurumda değildi.

Dudaklarım hemen çözülüyor, sıcaklık donmuş bedenimi dolaşüyor ve içimi aydınlatıyor. Hayatımı aydınlatıyor.

Renk ve ışık.

Onun sayesinde.

Çevremizde kıvılcımlar çakıyor ve patlıyor, karanlığımda bir renk cümbüşü patlıyor, sıcak dili benimkini nazikçe yalıyor. Baskı mükemmel. Onu sonsuza kadar öpebilirim ve nefes almaya gerek duymam. Cildimi tırmalayan sakallarından asla vazgeçmem. Onun sessiz zevk mırıldanmalarını duymaktan asla bıkmam.

Eğer o bu öpücüğü yavaşlatıp durdurursa yıkılacağımı biliyorum, bu yüzden dudaklarımız birbirine değene kadar öpücüğü kendim yavaşlatmak için gereken gücü buluyorum. Hareket etmeden, sadece dokunarak.

Gözlerimi açıyorum. Onunki hala kapalı... ta ki açılana kadar.

Kirpikleri titrer, gri gözleri açılır ve dünyam daha da dönmeye başlar, gözlerindeki ışıltı beni öpücüğü kadar başımı döndürür.

Onun bedeninden çıkmak tüm gücümü ve daha fazlasını gerektiriyor. Ama sıcaklık kemiklerime işliyor. Artık soğuğu hissetmiyorum.

Ben çiçeklerimi toplarken Dec başını soru dolu bir şekilde eğiyor, sonra ben dönüp uzaklaşıyorum, ağzımın köşesinde nadir görülen küçük bir gülümseme beliriyor. Adımlarım hafif, soğuk bana dokunamıyor. Elimi uzatıp dudaklarımı okşuyorum, büyülenmiş bir şekilde, o öpücükte söylediğim her kelimeyi duymuş olmasını umuyorum.

Biri binamın önündeki kaldırımdaki karları kürekle temizlemiş — tüm sakinler için takdire şayan ve iyi bir hizmet.

Ancak şimdi onun yerine bir buz tabakası var, bunu ancak sokaktan ilk adımımı attığımda fark ediyorum. "Siktir!" Vücudum kaskatı kesiliyor, omurgam geriye doğru eğiliyor ve ayaklarımı o kadar hızlı döndürüyorlar ki, beni ayakta tutmaya çalışırken bulanıklaşıyorlar. "Lanet olası hava."

"Olduğun yerde kal!"

Korkuluğu tutunurum, çiçeklerimi dengelemeye çalışarak ikimizi de kurtarmaya çalışırım. Bay Percival, bir elinde yürüteci, diğer elinde bir kova ile kapının eşiğinde durmaktadır. "Ne yapıyorsunuz?" diye seslenirim, bir elimle tutunarak, donmuş metal avucumu yakarken.

"Tuz, canım," diyor, avuç avuç tuzu tutup bana doğru atmaya başlıyor.

"Bütün o karı sen mi küredin?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Tercihen yaşlı ya da engelli olmayan biri."

"Oh, bugün biri uyanık ve küstahmış. Çiçekler güzelmiş. Neyse, başka ne yapacağım ki?"

"Cücelerinizle mi oynuyorsunuz?" diye mırıldanıyorum, dengemi biraz toparlayıp, çiçekleri yeniden yerleştirmek için korkuluğu yavaşça bırakıyorum. "Bay Percival," diyorum otoriter bir sesle, bir sonraki korkuluğu avucumla kavrayıp, yavaş ve dikkatli adımlarla patikada ilerliyorum. "Sizin yaşıntıdaki bir adam kar kürememeli."

"Peki çiçekleri sana kim aldı?"

"Birisi."

"Belki de uzun boylu, şık, yakışıklı, griye dönmüş uzun saçları ve oldukça parlak gümüş grisi gözleri olan *biri*?"

Durup, bir gözümü kısarak bakıyorum. Bu oldukça spesifik bir soru. "Belki," diye onaylıyorum, kelimeyi uzatarak, kendim kadar temkinli bir ses tonuyla. "Beni mi gözetliyorsun?"

O, burnunu çekerek ayaklarımın etrafına daha fazla tuz serpiştirir. "İyi bir komşu olmaya çalışıyordum. Adı ne?"

Yolu tırmanırken botlarıma kum serpilir. "Bay Percival, nişan alma becerin berbat. Dec. Adı Dec."

"Dec mi? Peki Dec kaç yaşında?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum."

O güldü. "Bilmiyor musun? Sana o güzel çiçekleri aldı ve sen onun kaç yaşında olduğunu bile bilmiyor musun?"

"*Senin* kaç yaşında olduğunu bilmiyorum," diyorum. "Sana çiçek almadım ki."

"Hayır, ama bana pasta yaptın."

Gülümsemesi muhteşem ve karşılık vermemek imkansız. "Yaptım, değil mi? Güzel miydi?"

"Lezzetliydi," diye itiraf ediyorum.

Kovayı yürüme çerçevesinin yanına bırakır. "İşte. Artık güvende olmalı."

"Teşekkür ederim."

"Şey..." Bay Percival dik durur, yaşlı gözleri birdenbire duruşu kadar uyanık hale gelir.

"Ne oldu?" diye sorarım, omzumun üzerinden bakarak. "Olamaz." Yüzüme kar topu atan aynı iki velet, yolun sonunda duruyorlar, her ikisinin de eldivenli ellerinde mükemmel şekilli, *kocaman* kar topları var. "Sakın yapmayın," diye uyarırım.

Sırıtarak geri çekildiler.

"Hayır!"

Ve ateş ederler.

Biri tam yüzüme, diğeri göğsüme isabet eder. Hedef ben olmasaydım, attıkları topların gücü etkileyici olurdu. "Lanet olsun!" Küfürüm, ağzımdaki karla seyreltilmiş, bozuk bir homurtu olarak çıkar. Göremiyorum, konuşamıyorum ve hareket etmeye cesaret edemiyorum

ama yaşlıların kıkırdamalarıyla gençlerin gürültülü kahkahalarının karışımını duyabiliyorum.

Karları tükürdüm ve boş elimle yüzümü sildim, çiçeklerim kolumun kıvrımında güvendeydi. "Bu mağduriyet."

"Hadi ama canım. Burası güvenli."

Korkuluğu bırakıp kendimi tozlamayı göze alıyorum, iki küçük pislik yolun aşağısına doğru koşarken. "Küçük pislikler." Bay Percival kıkırdarak kenara çekilip geçmeme izin verirken, yavaşça ve dikkatlice kapıya doğru ilerliyorum. "Camryn, senin de çok iyi bildiğin gibi ben dedektif değilim, bu yüzden sadece sezgilerimle çalışıyorum, başka bir şeyle değil."

"Peki sezgilerin ne diyor?"

"Bu Dec denen adamın senden hoşlandığını söylüyor. Sen ne düşünüyorsun?" "Bence haklı olabilirsin."

"Ben de."

Koridorda yan yana yürüyoruz. "O çok sevimli bir adam," diyorum sessizce, zihnim ikinci öpücüğümüze geri dönüyor, gülümsemem ihtiyatlı, dudaklarım hala onun dudaklarının sıcaklığını taşıyor.

Önce Bay Percival'ın dairesine varıyoruz ve ben, onun güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için geride kalıyorum. "Noel," diyor, özlemle, eşikte durarak. "Aşk olmak için ne harika bir zaman."

"Aşk hakkında kim bir şey söyledi?" "Sen söyledin."

"Öyle bir şey demedim."

Çenesini kaldırarak mırıldanır. "Belki kelimelerle değil. İyi geceler, canım." Kapı yüzüme aniden kapanır, ama sonra aynı hızla tekrar açılır. "Ve Tanrı aşkına, kendine bir şapka ve eldiven al."

Güm.

Kapı tekrar açıldığında geri çekildim. "O gülümseme sana yakışıyor."

"İşin bitti mi?"

"Şimdilik." *Güm.*

"Garip yaşlı adam," diye düşünürüm, koridorda ilerlerken.

"Duydum!"

"O zaman beni gözetlemeyi bırak," diyorum gülererek, anahtarı kilide sokup içeri giriyorum. Her zamanki soğuk mekan beni karşılıyor, koku yok, çamaşır kokusu yok, oda kokusu yok, yemek kokusu yok. Sadece... hiçbir şey yok.

Çiçekler bunu değiştirebilir. Neyse ki, çiçekler su dolu bir torbanın içinde, bu yüzden onları salondaki masanın üzerine koyuyorum — vazo gerekmiyor — ve yaşam alanıma biraz renk katıyorum. Hayatıma. Geri çekilip, kendi kendime onaylayarak başımı sallıyorum. Sonra titriyorum, boynumdan sırtıma doğru biraz buz kayıyor. "Tanrım." Soğuktan kaçınmak için sırtımı eğiyorum ve yatak odama doğru yol alıyorum.

Islak kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, Bay P'nin pastasından bir dilim daha alıp kahve masasının önündeki kanepeye oturuyorum, çiçekleri hayranlıkla seyrediyorum ve bir mesaj geldiğinde kalbim birkaç kez fazla atıyor.

Bana söylediklerin çok hoşuma gitti.

Nefes alıp kanepeye yaslanıyorum.

Ve bir dahaki sefere, soğukta eve yürümek yerine soğukta eve yürüme.

Mesajını tekrar tekrar okuyup gülümserim, içimdeki sıcaklığı canlı tutarım.

Ve rengi. Ve umudu.

13 Aralık

Geç uyandım. Nasıl oldu bilmiyorum.

Evet, biliyorsun.

Koşumu iptal ettim ve tamamen telaş içinde, dairemde koşturarak hazırlanırken, bir yandan da ne kadar iyi uyuduğuma hayret ediyordum — bir kez bile uyanmamıştım — ve aynı zamanda çiçeklerimin muhteşem kokusunun tadını çıkarıyordum.

Ofise yarı yolda, normalden bir saat geç kalmışken bir şey hatırladım.

Noel Kazak Günü.

"Siktir." Sokağın köşesinde durdum, yanaklarımın içini ısırarak siyah yün trençkotuma baktım ve zihnimde onun altındaki siyah elbiseyi canlandırdım. Normalde bayram etkinliklerine asla katılmam, neşeli ortama sonsuz kasvetimi yansıtan her zamanki siyah gardırobumla iş arkadaşlarımdan ne düşüneceğini hiç umursamam, ama bugün, nedenini bilmediğim bir sebepten dolayı, biraz boyun eğici hissediyorum.

Zaten şapka ve eldivenlere de ihtiyacım var.

Oxford Street'e saparak, ihtiyacım olan şeyi bulabileceğim en yakın açık mağazayı buluyorum ve elime geçen ilk süveteri alıyorum. Siyah, kalın örgülü, oversize, kısa bir süveter ve sağ göğsünde sade bir Noel şapkası var. Mükemmel. Kendi bedenimi alıyorum, kendime siyah bir ponponlu şapka ve eldivenler buluyorum ve kasaya yöneliyorum.

Ama yarı yolda durup, uyumlu şapka ve eldivenlere bakarak düşünmeye başlıyorum. Ne yaptığımı fark etmeden, geri dönüp zorunlu siyahımı krem rengi setle değiştiriyorum.

Bunu fazla kafama takmıyorum. Ne de olsa Noel kazağı almaya gelmişim.

"Çanta ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum, kartımı okutup paltomu çıkarıyorum.

"Etiketi keser misiniz lütfen?"

Gülüyor. "Tabii."

"Teşekkürler." Süveteri giyip saçlarımı yüzümden çekiyorum, şapka ve eldivenleri takıp paltomu giyiyorum.

Bitti.

Asansör kapıları açıldığında beni karşılayan ısıltı, parıltı ve ihtişam beni neredeyse arka duvara fırlatıyor. Kar hala ayak bileklerine kadar ulaşmasına rağmen, herkes Noel Kazak Günü için ofise gelmiş gibi görünüyor. Ve şu anda hepsi koridorda birbirlerinin çabalarını inceliyorlar. Beni gördüklerinde sohbetin kesilmesi şaşırtıcı değil. Noel süveteri giydiğimi gördüklerinde herkesin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırması da şaşırtıcı değil.

"Bunu büyütmeyelim," diyorum, paltomu koluma asıp asansörden iniyorum. "Sadece bir atlayıcı."

"Ne harika bir kazak" diyor Thomas ciddi bir şekilde.

Bastırılmış kıkırdamalar duyduğumda omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve suçlulara gözlerimi deviriyorum. Hepsi. "Oh, biraz olgunlaşın."

Ofisimin kapısı, istediğimden daha fazla güçle çerçeveye çarpar ve kıkırdamalar, kahkahalara dönüşür. Kaşlarımı çatıp önüme bakarım, neyin bu kadar komik olduğunu merak ederek. Noel süveterleri söz konusu olduğunda, bu süveter, tüm meslektaşlarımın giydiği cafcacılı korkunç süveterlerin aksine, berbat olmanın daha şık tarafında. Sorun benim. Benim çabalamama gülüyorlar.

Öfkeyle ceketimi asıp şapkamı ve eldivenlerimi radyatöre koyuyorum, botlarımı giyiyorum — topuklu ayakkabılar kazakla hiç uyumlu olmaz — masama oturuyorum, ofisimin dışındaki gürültüden rahatsız oluyorum. Çantamda AirPods'larımı arıyorum ve RIOPY dinleyerek gürültüyü bastırıyorum, e-postalarımı okumaya ve

gelen şirket kredi kartı ekstresini gözden geçirmek için kendimi hazırladım.

Altı saat sonra, tuvalete gitmek için can atıyorum ve hesap özetlerinde sorularım olan bir düzine işlemi kırmızı çizgiyle işaretledim. Bu, bugüne kadarki en yoğun hesap özeti oldu. Ve en büyüğü. Tanrım, Anthony ve Barbara benim işime, Thomas'a veya bu şirkete hiç saygı duymuyorlar. Herkesin kafasına göre hareket ettiği bir durum bu.

Noel süveterim ve ben artık saklanamayız. Bildiriyi yazıcıya gönderip nefes alıyorum, AirPods'larımı çıkarıp ofisimden çıkıyorum. Debbie başını kaldırıp dudaklarının köşesini kıvrıyor. "Ne?" diye soruyorum, sesimin düşmanca çıktığını bilerek. "Tanrım, aptal Noel Süveter Günü'ne katılmaman böyle bir dramaya neden olacağını bilseydim, hiç zahmet etmezdi."

Omuzları küçük bir iç çekişle düşer. "Camryn, bu şirketteki çoğu insanı korkutuyorsun."

"Bu şirketteki insanların yarısıyla konuşmuyorum, nasıl korkutabilirim ki?"

Yüzündeki ifade, ancak
gerçekten mi?

Omuzlarımı silkiyorum. "Noel'i sevmiyorum."

"Yılın diğer on bir ayı için bahanen ne?" "Ah."

"İnsanların biraz bağlam bilgisi olması yardımcı olur," diyor, sessizce, neredeyse isteksizce.

Olmaması gerektiği gibi. "Olmaz, Debbie," yazıcıyı işaret ediyorum. "Benim için bir kredi kartı ekstresi olmalı."

Ayaklarıyla iterek yazıcıya doğru yuvarlanır ve kağıtları çıkarır.

"Çiçekler ne olacak?"

"Onlar ne olacak?"

"Aman Tanrım, Camryn, gülümse biraz, Tanrı aşkına." Kağıtları masaya vurur, Debbie'nin yuvarlak yüzünde daha önce görmediğim bir sinirlilik dalgası belirir.

"Bitirdin mi?" diye soruyorum, kağıtları toplayarak, çenem biraz gergin, Deb'in kendini hatırlamasını ve sönmesini sağlıyorum.

"Evet."

"İyi. Yapmam gereken bir iş var." Silahlı olarak ilerlerim, Crystal'ın masasını geçerim, dikkatim Thomas'ın ofisinde.

"Oh, oh, özel bir toplantıda," diye bağıırır, ben kapısını açarken.

"Konuşmamız lazım."

Elimde tuttuğum kağıtları ona doğru sallarken, sandalyesinden kalkarak, "Camryn," dedi. "O nedir?"

"En son kredi kartı ekstresi."

"Bekleyebilir mi?" Ofisinin köşesine işaret ediyor, Barbara ve Anthony siyah deri koltukta uzanmış kahvelerini yudumluyorlar.

Ah, karısı ve oğlu. *Yönetim Kurulu*. Mükemmel. "Aslında bu sizi de ilgilendiriyor," diyorum ve bir koltuğa oturuyorum.

"Oh." Thomas koltuğuna geri oturur ve karısı ona keskin bir bakış attığında avuçlarını tavana doğru uzatır. Tabii ki Barbara kırmızı payetlerle süslenmiştir. Kızgın bir sivilce gibi görünür ve Anthony her zamanki gibi beni uzaya fırlatmak ister gibi görünür.

"Burada daha fazla bilgiye ihtiyacım olan birkaç şey var." İkinci sayfaya geçiyorum. "1 Kasım'da Royal Caribbean'a yapılan on bin beş yüz sterlinlik bu işlem gibi."

"Ne kadar?" Thomas, Anthony koltuğunda kıpırdanmaya başlayıp gözlerini benden kaçıırırken, aniden sorar.

"On bin beş yüz," diye onaylıyorum, kalemim hazır, bekleyen bakışlarım Thomas'a yönelmiş, onu oğluna ve karısına bakmaya zorluyor.

"Herhangi bir teklif var mı?" diye sorar.

Anthony boğazını temizler. "O bendim," der sessizce.

"Anlamadım?" Kulağımı onlara doğru çeviririm.

"Ben yaptım," der, bu sefer daha yüksek sesle, somurtkanlığını gizlemekte başarısız olur. "Ocak ayında Miami'de bir toplantım var."

"Evet, dönüş uçuşlarını burada görebiliyorum," diyorum, dizlerimi kaplayan faturayı işaret ederek. "British Airways'e on beş bin dolar. Oh, ve tabii ki Miami'de sahil villasında dört gece için yedi buçuk bin dolar."

Thomas'ın gözleri yerinden fırlayacak gibi görünüyor, boğuluyormuş gibi korkutucu bir ses çıkarıyor. "Ne kadar

kadar?"

"Bu iki kişi için birinci sınıf," diyorum, ona su getirmem gerekip gerekmediğini merak ederek.

"İki kişi mi?" O da benim gibi Anthony'ye bakarak bekliyor.

Zavallı adam deri koltuğun kıvrımlarına gömülecekmiş gibi görünüyor. "Ben ve Leah."

"Leah'ın biletini şirket kartınla mı ödedin?"

"Ve konaklama ve gemi seyahatlerinin masraflarını da," diye hatırlatıyorum ona. "Toplamda, birkaç sterlin farkla, yirmi beş bin sterlin."

"Tanrım."

Kağıtları masanın üzerine bırakıyorum, Thomas'ın karısının olduğu yerde hareketsiz ve son derece sessiz kaldığının farkındayım. Kasım ortasında Harley Street'teki bir doktor için yapılan işlemi Thomas'a göstermeyeceğim. "Thomas, daha önce de söyledim, yine söylüyorum. Para hiç düşünülmeden harcanıyorsa, şirketinin hesaplarını düzeltemem. Hiçbir yatırımcı, kartvizitlerin kötüye kullanılıp kişisel çıkar için kullanıldığını görmezden gelmez, vergi dairesinin bunu vergi kaçakçılığı olarak değerlendireceği gerçeğini saymıyorum bile."

"Çok dramatik," diye mırıldanır Anthony.

"Thomas, bu beyannamelerde iş gideri olarak gösterilmemesi gereken 85 bin dolardan fazla bir tutar var." Anthony gözlerini devirme cüretini gösteriyor. *Pislik*. "Bununla çalışmam," diyorum açıkça, Anthony'ye sert çıkmadan, yoksa kafası kopabilir. Lanet olası bir Noel kazağıyla burada otururken ciddiye alınabileceğimi hiç sanmıyorum, ama işte buradayım. Noel süveteriyle. Patronumun vasat performansları ikramiyeyle ödüllendirme isteğiyle uğraşmak yeterince kötü, ama en azından niyeti takdire şayan

—bu kadar önemli bir zamanda bu kadar düşüncesiz davranmaması gerekse de.

Thomas başını sallar, telefonum kucağımda titrer. Aşağıya bakarım ve Dec'ten gelen bir mesajın önizlemesini görürüm, tüylerim diken diken olur. "Sana bırakacağım," derim, tüm işlemlerin vurgulandığı hesap özetlerini uzatarak, başka bir bomba patlamadan önce oradan kaçarım.

"Güzel kazak," diye Anthony kinle seslenir, ben kapıyı arkamdan kapatırken.

"Siktir git," diye mırıldanırım.

Crystal başını kaldırır, gözleri fal taşı gibi açılır.

"Sen sen." Ben kendimi bir gülümseme nefes dışarı ve aç Aralık ayının mesajını.

Dünyam bir kez daha doğru gibi görünüyor.

Bar. Yarım saat.

Dişlerimi dudağıma batırarak gülümsememi bastırıyorum ve başparmağımı yukarı kaldırıyorum.

"Güzel kazak," diyor Crystal, masasının önünden geçerken.

"Teşekkürler." Thomas'ın sesinin yükseldiğini, ardından Anthony'nin sesini duyunca aniden duruyorum. Crystal, süveterime olan ilgisini hemen kaybediyor, gözleri Thomas'ın kapısına kayıyor. "Aile içi politikalar," diyorum. "Gidip kendine bir kahve al."

Hemen ayağa kalkar ve benimle birlikte koridorun sonuna doğru yürür. Meredith, iki eliyle fincanını tutarak mutfaktan çıkar. Crystal mutfığa girer. "Camryn," der ve durur. "Sadece..."

"Lütfen süveterden bahsetme."

O gülümser. "Müdahale ettiğin için teşekkür etmek istedim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, işler bu noktaya gelmemeliydi." Meredith yanımda, yavaşça yürümeye devam ediyoruz. "Ondan haber aldın mı?"

"Boşanma davası açtım." Yüzümü buruşturuyorum. "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

"Süveterin çok güzel, Camryn," diyor Joshua, Noel kupasını kaldırarak.

Debbie'nin masasına vardığımızda gözlerimi deviririm ve Meredith kahvesini masaya bırakır. "Debbie ile konuşmam gereken birkaç şey var," der.

"O zaman seni yalnız bırakayım." Kapımın kolunu tutuyorum.

"Onu nereden aldın?" diye sesleniyor Meredith.

Kaşlarımı çatarak iki kadına dönerim. "Ne?"

"Kazak."

Önüme bakıyorum. "Köşedeki bir dükkandan aldım. Neden sordun?" İki kadın da kupalarını alıp yudumlarlar ve gülümsemelerini zor tutmaya çalıştıkları çok

gölümsemelerini saklamak için yaptıkları çok açık. "Tamam," diyorum, onlara dönerek. "Ne oluyor?" Bugün herkesin şakalarının hedefi benmişim gibi hissediyorum.

"Havalı bir kazak."

"Önünde Noel şapkası olan siyah bir kazak. Bu kadar ilgiyi hak etmiyor."

Debbie ve Meredith birbirlerine bakıyorlar. "Ne?"

diye bağıriyorum, kollarımı havaya kaldırarak.

"Sweatshirt'ün önünden bahsetmiyordum." Debbie sorgulayan bir bakış atar. "Dikkat çeken kısmı arkası."

"Arkası mı?"

"Arkayı görmedin mi?"

"Hayır, arkasını görmedim," diyorum, omzumun üzerinden bakarak arkasını görmeye çalışıyorum. "Arkasında bir şey mi var?" Boynumu uzatarak tam bir daire çizdiğimi fark ediyorum, sonunda vazgeçip onu çıkarıyorum. Ve arkadaki tasarımın üzerine büyük, kalın kırmızı harflerle örölmüş kelimeleri gördüğümde milyonlarca kez ölüyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, dehşete kapılmış bir halde.

Gözlerimi kocaman açıp ağzımı Debbie ve Meredith'e çeviriyorum, onlar da Debbie'nin masasının üzerine yığılıp cadılar gibi kıkırdamaya başlıyorlar.

"Neden kimse bana söylemedi?" diye soruyorum.

Cevap veremiyorlar, çünkü ikisi de şu anda konuşmıyor. Bu yüzden, sanki yeniden teyit edilmesi gerekiyormuş gibi, sanki kelimeler başka kelimelere dönüşecekmiş gibi, kelimelere geri dönüyorum ve bütün gün sırtımda SANTA'NIN EN SEVDİĞİ EV yazısı ile dolaşmamışım gibi davranıyorum.

Utanç içinde, süveteri yumruklarımınla sıkıştırıp öfkemi dışa vuruyorum, ama Debbie ve Meredith'in kahkahalara boğulduğunu görünce sinirim yatışıyor. İki kadının da gülmeye ihtiyacı vardı ve sırf bu nedenle, gözlerimi devirsem de, onlara bu fırsatı verdiğim için şaşırtıcı bir şekilde mutluyum. Ayrıca, belki de bu kadar yaklaşılmaz davrandığım için hak ettiğim bir şeydi, diye isteksizce kabul ediyorum. "Yarın aynı saatte burada olacağım," diye espri yapıp, onların kendilerini toparlamalarını bekledikten sonra, ofisimin kapısını onların kahkahalarıyla kapatıyorum.

Elimde buruşuk haldeki süveteri incelerken başımı sallayıp çantama koyarım ve annemin durumunu öğrenmek için bakım evini ararım. "Merhaba Deirdre, ben Camryn."

"Oh, Camryn, nasılsın?"

Kaşlarımı çatıyorum. "İyiym." Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Sen nasılsın?"

Kısa bir sessizlik olur ve Deirdre'nin biraz şaşırması olacağını bilerek yüzümü buruşturuyorum. Ona bunu hiç sormuş muydum? Nasıl olduğunu? "İyiym."

"Ziyaretin var mı?" diye soruyorum, kardeşim sonunda ortaya çıkmış mı diye merak ederek.

"Ziyaretçi yok, Camryn."

Hayal kırıklığına uğramamalıyım, ama uğradım. "Yarın oraya geleceğim." Telefonu kapatmak üzereyken Deirdre'nin beni çağırdığını duyarım, bu yüzden telefonu kulağıma geri getiririm. "Evet?"

"Noel ilahileri ayini." "Ne olmuş ona?"

"Belki fikrini değiştirmişsindir diye merak ettim."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, içgüdülerim bana bunu kesmemi söylüyor, ama bugün açıkça karakterime hiç uymayan bir şekilde davranıyorum ve dudaklarımdan hiç beklemediğim sözler dökülüyor. "Bir şeyler ayarlayabilir miyim bir bakayım."

"Oh," sesi şok olmuş gibi geliyor. "Bu harika."

Öyle mi? Emin değilim. Telefonu kapatıp, az önce kabul ettiğim şeyi bir süre düşünürüm. Dürüst olmak gerekirse, yapamam; akıllıca olup olmadığından emin olmadığı şeyler yapıyorum ve söylüyorum, ama yine de kendimi durduramıyorum.

Bana söylediklerinizi çok beğendim. Aralık.

Az konuşan bir adam, ama söylediği her kelime çok güçlü ve canlandırıcı bir etki yaratıyor.

Buraya gelirken yol boyunca özür dilemeyi prova ettim. Dec'e değil, umarım ofisinin önünde onu öptüğümde ona söylediğim diğer şeylerin arasında özrümü duymuştur. Bunun ne olduğunu henüz analiz edemedim, ama çok büyük bir şey gibi geliyor. Özrüm Julio için.

Bara girdiğim anda beni fark etti ve yüzüm buruştu. "Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi, ben yaklaşırken bir bardağı parlatarak. "Ya da belki de şaşırmadım."

"Senden özür dilemeliyim."

"Otur," diyor, beni başından savarak, başını benim her zamanki tabureme doğru çeviriyor. "İki mi?"

Başımı sallayıp söyleneni yapıyorum, çantamı yanımdaki koltuğa bırakmak yerine yere indirip oturduktan sonra barı hızlıca gözden geçiriyorum.

"Kimi arıyorsun?"

Julio'ya yorgun bir bakış attım. "Kimseyi." Eğilip botlarımı çıkardım ve topuklu ayakkabılarımı giydim.

"Amerikalı bu sabah otelden ayrıldı, onu arıyorsan."

"Aramıyordum." Ama içimden bir rahatlama hissediyorum. "Dışarıda hala kar yağıyor mu?" diye soruyor.

"Durmaksızın."

"Haftalarca süreceğini tahmin ediyorlar."

Hafifçe gülümserim ve telefonumu bara koyarım. "Şimdi bu mu yapıyoruz? Hava durumu hakkında anlamsız sohbetler mi?"

"Başka bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum, onun benim kirli martinilerimi hazırlamasını izliyorum. "Sanırım bu beni her gün karşılaştığın diğer müşterilerinden farksız yapıyor."

O içinden gülüyor. "Sen diğer müşterilerimden *farklısın*."

"Bunu iltifat olarak almıyorum."

"Almalısın. Sen büyüleyici birisin."

Hafif, düşük bir kahkaha attım. "Konuşmayı kes, Julio, ve içkilerimi getir."

"Evet, hanımefendi," diye gülümseyerek cevap veriyor, zeytinleri döküp üstüne koyuyor, sonra da aynı anda barın diğer ucuna, bana doğru kaydırıyor. Bir tanesini yanımdaki taburenin önüne itiyorum. Sonra uzun ve derin bir nefes alıyorum, saatimi kontrol etmek için telefonuma bakıyorum ve zihnimde, yarım saat sonra burada olmam için bana mesaj attığından bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesaplıyorum. Otuz beş dakika önceydi. Kelebekler karnımda çılgınca

deliler gibi çırpınıyor ve ben de onları sakinleştirmek için karnımı ovuşturuyorum. İşe yaramıyor. Tanrım, çok gerginim.

O pckte ne dedim? Seni kabul ediyorum mu? Bu durumu kabul ediyorum mu?

Peki *bu* ne?

Hayal kırıklığımı içimden homurdanarak, bardağıma uzanıp onu ne çekiyorum, zeytini bir kenara koyuyorum — ağzım onu yemek için çok kuru — ve bir yudum alıyorum, çok huzursuz bir şekilde. Saati tekrar kontrol ediyorum. Mesajlarımı kontrol ediyorum.

"Birini mi bekliyorsun?" diye soruyor

Julio. "Geç kaldı." Utangaç bir

gülümsemeyle "Ne kadar kaba" diyorum.

"Geç kalmadı."

"Anlamadım?"

Julio arkamdan başını sallar. "On dakikadır orada seni izliyor."

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum, Dec'in kapıda durduğunu görünce kelebekler daha hızlı çırpınmaya başlıyor. Tam takım elbise giymiş, paltosu kolunun kıvrımında, atkısı da yanında duruyor. Hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmüş mydm? "Beni izliyor," diye mırıldanıyorum, o yavaşça yaklaşırken. "Ne iğrenç bir adam."

Julio, ona baktığımda gülüyor, ama barın arkasından uzak köşede oturan genç bir ifte servis yapmak için uzaklaşırken sesi kayboluyor.

"Merhaba," diyor Dec, bana ulaştığında kasıtlı olarak fısıldayarak, gözleri parıldııyor, çılgınca ışıldııyor, sanki bir bardakta patlayan şampanya köpükleri gibi.

"Merhaba," diye nefes nefese söylüyorum, aşık olmuşum. Tamamen aşık olmuşum. Bunu yapabilirim. Kendimi savunmasız bırakabilirim. Tuğlaların yıkılmasına izin verebilir ve onu içeri alabilirim.

Neredeyse hiç görülmeyen bir gülümseme ağzının bir köşesini kaldırır ve eğilerek bir elini ensemeye koyar. Yakınlığı, teması, göğsümde bir bomba patlatır, o da yanağıma tüy gibi hafif bir öpücük kondurur. Hafif, iffetli bir öpücük, ama Tanrım, yardım et, bu dünyayı sarsan bir pck. Gözlerimi kapatıp onun her harika yanını içime çekiyorum. İnanılmaz derecede harika kokuyor. Yanağıma bastırđıđı sakalları, nefes almaya konsantre olmamı sağlıyor. O uzaklaştığında nefesim kesiliyor.

"İki martini?" diye soruyor, tabureyi bana doğru çevirip oturuyor. Onu kendine yaklaştırıyorum. "Bu senin için."

Küçük, memnuniyet dolu gülümsemesini saklayamıyor. "Bana gününü anlat." "Günümü mü?"

Bana bakarak bir yudum alır. "Evet, günün."

"Tamam," diyorum, emin olamadan. "Şey, patronun oğlunu ispiyonladım." "Öyle mi?"

Gözlerinin köşeleri ilgiyle kısılrken, sessizce devam etmem için beni cesaretlendirir. Konuşmam için. "İş kartıyla birinci sınıf uçak bileti ve lüks bir gemi seyahati satın aldı ve bunu iş gideri olarak göstermeye çalışacaktı."

"Riskli," diye düşündü Dec. "Ve çok, çok aptalca."

"Katılıyorum."

"Peki onu nasıl ispiyonladın?" "Bir bardak kusmuk gibi."

O, eğlenerek bir nefeslik kahkaha atıyor. Bu gülümsemelere alışkın değilim, hafif kahkahalar, ana olayın öncüsü gibiler, nefesimi kesen, nefes almamı engelleyecek bir şeyin nefes kesici birikimi gibiler. Onun kahkahasını duymak istiyorum. Bunu istiyorum ve bu benim için garip bir istek. Fiziksel, akılsız bir dikkat dağınıklığı yerine, birinin aurası, güzel parıltısı tarafından dikkatimin dağılmasını istiyorum. Ben de bunu istiyorum. Tanrım, ben de bunu istiyorum. Ama aynı zamanda Dec'e olan hislerimin kesinleşmesinden de çok korkuyorum. Aramızdaki kimya çok güçlü, bedenlerimiz arasında sürekli bir cızırtı var. Öpüşmelerimiz daha önce hiç yaşamadığım bir şey gibi. *İyileştirici.*

"Zor bir gün geçirmişsin gibi görünüyor," diyor.

Ve şimdi beni buradan götürmek için buradasın. "Bu daha yarısı bile değil," diye devam ediyorum ve Dec başını merakla eğiyor. "Bugün Noel Kazak Günüydü."

Önüme, zorunlu siyah elbiseme bakar. "Katılmadığını görebiliyorum."

"Aslında katıldım. Ama katılmamış olmayı dilerdim." "Neden?"

"Her şey biraz aceleye geldi," diye açıklıyorum. "Bu sabah bir mağazaya uğradım ve bulduğum ilk süveteri aldım." Eğilip

çantamdan o rahatsız edici şeyi çıkarıp Dec'in kucağına koydum. O içkisini bırakıp süveteri kaldırdı ve arkasındaki yazılar parladı, utanç duygusu yeniden içimi kapladı.

"Nesi var?" diye sordu. "Arkası."

Jumpersını indirirken yüzü görünür, kaşları en güzel şekilde çatılır. Jumpersını ters çevirir ve birkaç saniye sessizlik olur. Dec aptal jumpersını indirirken ben utanırım. "Sen TF Shipping'in CFO'sun ve işe *bu* jumpersıyla mı geldin?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Evet, öyle yaptım." "Farkında değildin mi?"

Ona yorgun bir bakış atarım, sanki *ben, şakacı olsun ya da olmasın, fahişe olduğumu ima eden bir süveter giyecek türden bir kadın gibi mi görünüyorum?* İçimden irkilirim.

"Bütün gün mü?" diye sorar.

"Asistanım, bu sabah asansörden indiğimden beri herkesin bana neden güldüğünü nazikçe bana bildirene kadar."

Ve dileğim gerçek oldu.

O gülüyor, sesi çok zengin ve doğal, ve bu manzara muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şeylerden biri. Ve bu anda, hiç şüphesiz biliyorum ki...

Lanet olsun, aşık oluyorum.

"Tanrım, Camryn." Dec, süveteri bara bırakıp ayağa kalkar, beni tabureden kaldırıp göğsüne çeker, beni o kadar sıkı sarar ki, vücudu sürekli kıkırdamalarından titrer.

Ben büyük bir kızım. Utancımı gidermek için bana sarılmasına ihtiyacım yok, ama kabul ediyorum. Her gün bu sarılmalardan bir tane alacağım. Her parçam göğsünde eriyor, kollarım sırtını sarıyor, ona yapışıyorum. İçimdeki sıcaklık yoğunlaşıyor. Sarılmaları özlemişim. Derin, kucaklayan ve sıcak sarılmaları. Anneminki gibi.

Sanki...

"Senin konumundaki bir kadın, böyle hataları önlemek için çok daha organize olmalı."

Dec geri çekilirken gülümsüyorum, bana bakıyor, gözleri hipnotize edici. Bakışlarımın onu tekrar öpmesi, beni uzaklaştırması, beni özel ve unutulmaz bir şeyin içinde boğması için yalvardığını biliyorum.

beni uzaklara götürmesini, beni özel ve unutulmaz bir şeye boğmasını.

Onu daha çok istememi sağlıyor.

O da benim ne istediğimi biliyor, ama Dec bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor mu?

Biliyor. Biliyorum ki biliyor.

Ama beni öpmüyor.

Çünkü aramızda cinsel ilişkiden daha fazlası var.

Ellerini kalçalarıma koyarak beni kolaylıkla kaldırır ve tabureye oturtur. "Annen nasıl?" diye sorar, yerine oturur ve içkisini alır.

Keşke iyi olduğunu söyleyebilseydim. Annem hakkında konuşmak, içimi açmak ve ona -ve kendime- bunu yapabileceğimi göstermek için cesaretimi topluyorum. Küçük adımlar. Ve annem ilk küçük adım. "Küçük şeyleri bir araya getirip bir sorun olduğunu fark etmemiz çok uzun sürdü." Bana çok yakından bakıyor, sessizce ruh halimi değerlendiriyor.

"Biz mi?"

"Babam, kardeşim ve ben." O başını sallıyor.

"Her şey sinirlilikle başladı — en önemsiz şeylerden bile sinirleniyordu. Babam onun menopozda olduğunu düşünüyordu." Annem birkaç saat önce yaptıkları bir konuşmayı tekrar başlatınca babamın başını salladığını görünce içimden gülümsedim. Babam bunun beyin sisinden kaynaklandığını düşünüyordu. "Tenise olan ilgisini kaybetti, oysa tenis kulübünün kraliçesiydi. Doğum günlerimizi unutuyor, sonra da bizim yanıldığımızı, doğum günlerimizin aslında tamamen farklı günlerde olduğunu ikna etmeye çalışıyordu. Sonra da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz için büyük bir tartışma çıkıyordu." Yüzü acı çekiyor, eli benim elime konuyor ve sıkıyor. Yine, teselliye ihtiyacım yok. Neşeli, zeki anneme olanları kabul etmedim, ama uzun zamandır bunun için ağlamayı bıraktım. Kederime eklenen başka şeyler de vardı. "Ve sonra bir gün beni arayıp kaybolduğunu söyledi."

"Neredeydi?"

"Carlisle'da."

"İskoçya mı?"

"Oraya nasıl gittiğini, neden orada olduğunu hatırlamıyor. Ceketinin cebinde Londra'dan Northampton'a tren bileti bulduk."

Yine kaşlarını çatı.

"Kız kardeşi Northampton'da yaşıyor. Babası, kız kardeşini ziyarete gittiğini söyledi. Treni terk etmediğini düşündük."

"Vay canına," diye mırıldandı.

"Ve hepsi bu kadardı. Teşhis konulduğu anda hızla kötüye gittiğini hissettim. Babam bununla başa çıkmakta zorlanıyordu, o agresifleşti, kimseye güvenmiyordu." Hafifçe boğazımı temizledim ve orada sıkışmış olan o kalıcı umutsuzluk topunu yutmaya çalıştım. Ama bir kez başladım mı *durmak* yoktu. *Her şeyi anlatacaktım*. "Sonra babam aniden öldü. Kalp krizi." Dec'in omuzları sessiz bir inanamama içinde düştü. Tanrım, benim bu korkunç tabloyu sözlü olarak anlatmamı bile dinlememiş. "Doktoru, aylar önce göğüs ağrısı şikayetiyle muayeneye geldiğini ve EKG çektirilmesi gerektiğini söylediğini, ama babamın gitmediğini söyledi." Bunun nedeninin, annemin agresif hastalığı ve hızla kötüleşen durumu yüzünden hepimizin çok şaşkın olması olduğunu biliyorum. Annem için çok endişeleniyordu ve bizi daha fazla endişelendirmek istemiyordu. Ve belki de o benim babam olduğu ve ne kadar inatçı olduğunu bildiğim için, inkâr ediyordu. "O artık sadece gözlerinin arkasında hiçbir şey kalmamış bir kabuk. Nadiren umut ışığı beliriyor, ama daha da çabuk sönüyor. Onun ölmesini beklemem gerekiyor, ama aslında annem birkaç yıl önce öldü." Burnumdan nefes veriyorum, dudaklarım sıkı sıkıya kapalı, ironik bir gülümsemeyle. "Sorduğuna sevindim mi?"

"Bunu yapma," diye mırıldanır. "Kederini hafifletmeye çalışma, Camryn. Derin bir kesikten kan gibi içinden akıp gidiyor."

"Dünyadan nefret etmekten çok yoruldum," diyorum düşünmeden, Dec'in bilebileceğinden çok daha fazla nedenden dolayı. Bu, sadece bu tek büyük yıkım, beni mahvetti. Berbat hayatımın geri kalanını da ekleyelim mi?

"Seni tekrar sevmek istiyorum." Elimi tutar ve sıkar. "Bu mümkün mü?"

"Belki," diye mırıldanıyorum, elimi onun elinde hareket ettirerek, onu hissederek, kafamda evet diye bağırarak ama bunu seslendirmek için çok korkarak. Çünkü bana bu kadar acımasız davranan bir dünyayı sevebileceğimden emin değilim.

"Kardeşinden bahsettin."

Biraz gülüyorum. "Meşgul kardeşim," diyorum, tüm alaycılığım la. "Kafasını kuma gömmekte çok başarılıdır." Bunun erkeklere özgü bir şey olup olmadığını sık sık merak etmişimdir. Cesur bir yüz takınmak, sorunları bir kenara itip uzaklaştırmak, böylece zayıflıklarıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için mi böyle davranıyorlar? Böyle düşünmem haksızlık. Ben de bir dereceye kadar bunu yaptığımı biliyorum ve Dec'in bunu anladığını da biliyorum. Bu yüzden her akşam eve gidip boşluğu yüzleşmek yerine bara gidiyordum. Bu yüzden kendime yüksek profilli, yüksek baskı altında bir iş buldum, böylece bir dereceye kadar kendimi tüketmeme izin verebiliyordum.

Maske takılı. Buz kraliçesi soğuk bir hava yayarak kimsenin yaklaşmamasını sağlıyor.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyorum. Dec cesaretini toplayıp bana yaklaşmış. Pişman olacak mı acaba? Umarım olmaz. "Kendimden bahsetmeyi bitirdim," diyorum, elini bırakıp içkimi alıp son damlasını içiyorum. Julio'ya baktığımda biraz şaşkın görünüyor. Kadehimi tokuşturmamıştım. Sefil hikayemin bir kısmını anlatmakla meşguldüm.

"O su alacak," diyor Dec, boş bardağını benimkine ekleyerek. "İkimiz de su alacağız."

Dec'e ilgiyle bakıyorum, ama o pek aldırmış etmiyor. "Su," diye tekrarlıyor.

Zavallı Julio ne yapacağını bilmiyor. "Görünüşe göre suyum geliyor," diye mırıldanıyorum, Dec'in bundan ne anlamamı istediğini düşünmeden edemiyorum. Artık kaçış yok mu? Artık içmeme gerek yok mu?

"Peki ya evliliğin?" diyor Dec.

Sertleşmemeye çalışırken feci şekilde başarısız oluyorum. "Bu konuşma biraz tek taraflı geliyor."

"Evrakları onayladın mı?"

"Hayır," diyorum kısaca, içimden bu akşamı mahvetmemesini diliyorum. "Karını buldun mu?"

"Hayır."

"Yani ikimiz de hala evliyiz."

"Doğru. Fark şu ki, ben öyle olmak istemiyorum."

Acı çekerek geri çekilirim ve gözlerim kucağıma düşer, ani bir kaçma dürtüsü beni ele geçirir. Ah. Bununla mücadele etmeye çalışıyorum, gerçekten. Ama

zamanımı boşa harcıyorum. Asla kazanamayacağım. "Affedersiniz," diyorum, tabureden kalkıp kaçıyorum. Ama aceleyle çantamı ve paltomu almadım, bu da kaçabileceğim yerleri sınırlıyor.

Yani kadınlar tuvaleti.

İki avucumu da kapıya dayayıp içeri dalıyorum, ahşabın arkasındaki duvara çarptığını duyunca irkiliyorum. İki kapı daha aciliyetimin yükünü çekiyor, sonra güvenli bir şekilde kadınlar tuvaletine girip lavabonun üzerine eğiliyorum, saçlarım yüzümü örtüyor, gözlerim ayakkabılarımda. Neden? Neden böyle bir şey söylesin ki? Düşün, ama sakın söyleme. *Asla* söyleme. Karnımda kükreyen öfkenin cehennemi, kelebekleri hızla küle çevirir.

Duvarımdan dikkatlice söküp aldığı her tuğla – sökmesine izin verdiğim tuğlalar – yerine geri dönüyor. Sakinleşmeye çalışırken burnumdan nefes alıyorum, yumruklarımı sıkıyorum, göğsüm genişliyor. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Tepki gösterip her şeyi mahvetmeden önce.

Onun bu soruyu sorması mantıksız değil. Bu açıklamayı yapması da. Kendi sonuçlarını çıkarmaya, bunları dile getirerek durumu yoklamaya hakkı var, ama yine de ona kızgınım.

Bundan nasıl kurtulabilirim? Hayatımın o kısmı hakkında konuşmayacağımı nasıl açıkça belirtebilirim?

Bunu çözmek için vaktim yok. Kapı açılıyor ve Dec ortaya çıkıyor, stoik ama açıkça bir tepkiyle karşılaşmaya hazırlıklı. "Kendim hakkında konuşmaktan bıktım," diyorum kararlı bir sesle. "Beni gitmek zorunda bırakma."

"Zaten gitmek istemiyor musun?"

"Hayır." Cevabım hızlı ve çok titrek, şüpheden değil, duygulardan dolayı. "Gitmek istemiyorum."

"O zaman gitme," diye mırıldanır, ama söylemediği bir şey var, benim düşündüğüm şey.

Bunu sonsuza kadar kaçınamayız.

Sonsuza kadar ne kadar sürer? Ve şu anda o kadar ileriye mi düşünüyorum?

Bakışlarım ondan yere düşer, belirsizlik intikamla geri döner.

"Fazla düşünmeyi bırak, Camryn," diye nazikçe azarladı, bana yaklaşıırken sesi yükseldi. Omurgam birer birer klik sesleri çıkararak düzleşti, omuzlarım gerildi. Arkama geçti, aynada gözlerime bakarak yavaşça saçlarımı kenara çekip boynumu ortaya çıkardı. O ağzını boğazıma indirip dudaklarını nazikçe cildime bastırırken, ben mest olmuş, her yerim karıncalanıyor. Kan damarlarımdaki kanın atışıyla, nefesim sessiz, titrek bir ses çıkarır. Bana bakışları, ellerini hiçbir yere dokunmadan, sadece dudaklarıyla, durdurulamaz tepkimi izlemesi. Artık hiçbir şeyi fazla düşünmüyorum, çünkü beynim kısa devre yaptı.

Ve dudaklarını kulak mememin altındaki küçük, hassas çukura doğru kaydırduğında, sıcak nefesi kulağıma yakın, içimde bir arzu yangını yayıldığında, işim bitti. Vücuduna yaslanıyorum, başım omzuna düşüyor, gözlerim kapanıyor. Dilinin kulak kepçemi yalarken verdiği yanıcı, ıslak his beni mahvediyor ve inlemem boğazımın derinliklerinde kayboluyor.

"Dön," diye fısıldadı, kolunu belime dolayarak beni döndürdü. Ellerim omuzlarına kondu ve acı verici bir beklentiyle beni öpmesini bekledim. "Sınırlarını zorladığım için özür dilerim." Parmak ucu yanaklarımdaki solmuş çizgiyi izledi, diğer eli kalçamı kavradı ve beni kendine yaklaştırdı.

"Sorun değil."

O, ağzımın köşesini nazikçe öper. "Bir şey bana, şu anda her şeyi söyleyeceğini söylüyor. Bu doğru değildi." Ağzımın diğer tarafını öperek geri çekilir. "Yatağa atmadan önce, aşık olduğum kadını tanımak istiyorum."

Şu anda karnıma bir top mermisi çarpsa bile hissetmezdim. Çünkü bu sözün ağırlığı beni nakavt etmiş gibi hissettiriyor.

Bana aşık mı oluyor?

Şu anda bunu sindirecek kapasitem yok, ama zihinsel düşünme yeteneğimi geri kazandığımda bu konuyu tekrar ele alacağıma kendime söz veriyorum.

Beni vücuduna sıkıca sararken o kadar şiddetli bir şekilde yanıyor ki, nefeslerimiz düzensiz, birbirine karışıyor. "Ben

senin sikip attığın bir erkek olmayacağım, Camryn," diye fısıldıyor, parmak ucu yanağımdan alt dudağıma doğru kayıyor. "Utanç dolu yürüyüşler olmayacak, gece yarısı gizlice kaçıp karanlıkta kaybolmayacaksın. Seninle seviştiğimde, bir sonraki aşamaya geçeceğiz ve seni eve götürmeden önce bunu kabul etmeni istiyorum, şu anda bana çaresizce ihtiyacın olduğu için değil, sen de bana aşık olduğun için."

Beni görüyor. Acımı görüyor.

Hayır.

Acımı *anlamak* istiyor. Anlamak istiyor ki, onu aşmama yardım edebilsin.

Dünyadan nefret etmekten çok yoruldum.

Seni tekrar sevmek istiyorum. Bu mümkün mü?

Mümkün mü?

Yapabilir mi?

Zihnim, akın akın gelen düşüncelerin baskısı altında patlayacakmış gibi hissediyorum, kafam hızla dolup taşıyor. Şu anda bunu çözebilecek durumda değilim. Çok... yüklü. Ama bilmediğim onca şeyin ötesinde bir şeyi biliyorum.

Ben de ona aşık oluyorum.

Onunla sevişmek istiyorum, beni sikmesini değil. Beni kucaklamasını, öpmesini, benimle konuşmasını, beni dinlemesini, bana tekrar tekrar gülümsemesini istiyorum. Bu, dünyamı aydınlattı, trajedilerle dolu hayatıma bir nefes aldırdı.

Onun benim tedavim olmasını umut edemem, asla tamamen iyileşemeyeceğimi biliyorum, ama kalbimdeki acıyı hafifletmesini ve bana yaşamak için bir neden vermesini umut edebilirim.

Söylemek üzere olduğum şeyin çok önemli olduğunu hissederek yutkunuyorum. Çünkü öyle.

"Ben de sana aşık oluyorum," diyorum. "Beni kaldırımda yakalayıp eve kadar götürdüğün andan beri sana aşık oluyorum."

Cevabı, beni kaldırıp dudaklarımızı birleştirirken bastırılmış, memnun bir inilti.

Anlaşma
tamam.

Aşık oluyoruz.

Birlikte.

Onun hayranlık dolu öpücüğünde kendimi tamamen kaybediyorum. "Kendine güveniyor musun?" diye fısıldıyor ağzımın içinde, dilini gezdirerek cevabımı geciktiriyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, öpüşmemizi durdurarak. "Ama sana güveniyorum."

O başını sallar, beni ayağa kaldırır, iki eliyle yüzümü kavrar ve alnıma dudaklarını bastırır. "Gitme zamanı."

Kadınlar tuvaletinden çıkıp bara geri götürülürüm. Dec paltomu bulur ve açarak giymeme yardım eder, ben topuklu ayakkabılarımı botlarla değiştirirken o da kendi paltosunu giyer. Çantamı alır, sonra bardan süveteri alır ve Julio'ya atar. "Mutlu Noeller." Süveterin ardından iki yirmilik gelir. "Seninle tanışmak güzeldi."

Çevirisi: Bir daha bizi görmeyeceksin.

Bardan çıkarılırken omzumun üzerinden geriye bakıyorum, Julio'nun süveterin arkasında güldüğünü duyuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum sessizce, yüzü görüldüğünde ona gülümsüyorum.

Bana bir şey söylüyor, göğsünü işaret ediyor.

Cesur ol.

Tanrım, o kadar açık mıydım?

Dec bizi lobiden geçip resepsiyonu geçerek ilerlerken, ben başımı sallayıp bu mantrayı tekrar tekrar söylüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni bir otel odasına götürdüğümü mü sanıyorsun, Camryn?" diyor, durmadan.

"Bekle, senin evine mi gidiyoruz?"

"Evet, benim evime gidiyoruz." Döner kapıyı iterek geriye dönüp, benim de onunla aynı bölüme girdiğimden emin oluyor. "Sorun mu var?"

"Bu birdenbire çok ciddi bir hal aldı," diye mırıldanıyorum ve Dec gülüyor, daha önce kazak konusunda güldüğü gibi, aynı duygulu gülümsemeyle. Onun arkasından gülümsüyorum.

"İçeri gir." Gri Defender'ın arka kapısını açar ve ben derin bir nefes alıp içeri girerim.

"İyi akşamlar," diyor şoför, Dec'in ofisinin önünde gördüğüm adam.

"İyi akşamlar." Koltuğuma yerleşiyorum, Dec arkamdan biniyor ve telefonunun ekranına dokunmasını izliyorum.

"Eve gidelim lütfen, Ron."

"Tabii ki, patron." Arka aynadan bana bakıyor ve yüzünü göremiyorum ama gülümsediğini biliyorum. Dec elimi tuttuğunda, hala telefonuna odaklanmış halde, bakışlarımı ondan ayırıp elime indiriyorum. Bu bilinçsiz bir hareket. Doğal.

"Bildirimlerimi kapatmadan önce halletmem gereken birkaç iş var."

"Tamam."

"Bitti."

"Çok hızlı oldun."

"Önemli bir şey beklediğinde ne kadar hızlı çalıştığıma inanamazsın."

"Senin dikkatini beklemiyorum."

"Hayır, beklemiyorsun. Zaten dikkatini çektin."

Elindeki telefon çalışıyor, ekranı aydınlatıyor. Dec aramayı reddediyor. "Babanın öldüğünü söylediğini sanıyordum," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Öldü." Omuzlarını silkiyor, alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Benim için."

"Vay canına," derim, geri çekilirken. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Konuşacak pek bir şey yok. Bunu bir kenara bırak ve başka bir zaman sor." Sorularımı daha uygun bir zamana saklamak için zihnimde bir kenara koyarım dikkatimi birleşmiş ellerimize çeviriyorum. Parmakları benimkilerle yavaşça, rahatça ve yavaşça dolanıyor. "Evin çok uzak mı?"

"Trafığe bağlı olarak on beş dakika."

"Yirmi dört," diye cevaplar Ron ön koltuktan. "Ambians müziği çalayım mı?"

"Hayır," diyor Dec yavaşça, ciddi bir şekilde, gözlerini Ron'a dikerek. "Beni olabildiğince çabuk eve götür."

"Tamam, patron."

Tam olarak yirmi dört dakika sonra, Ron bir dizi Gürcü evinin önünde hızını keser ve sonunda durur. Ben koltuğumda öne doğru eğilirim. Ön bahçeyi çevreleyen alçak çitlerin üstünü tam olarak göremiyorum, ama onu gizleyen bir kar tabakası olmasaydı, tek bir yaprağın bile yerinden oynamadığı, kusursuz bir düzen olduğunu göreceğimi biliyorum. Karla kaplı iki defne ağacı, mükemmel küreler halinde kesilmiş, ön kapıya çıkan merkezi taş merdivenlerin iki yanında duruyor.

"Ilchester Place'de mi yaşıyorsun?" diye soruyorum, korkmuş gibi görünmemeye çalışarak.

"Evet, evim orada sanırım." Dec arabadan iner ve ben koltukta kayarak onun uzattığı eli tutarım. "Zemin kaygan, dikkatli olun."

Boynumu uzatıp evin cephesine bakıyorum. "Tanrım, Dec," diyorum, savaşı kaybederek. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Az önce öyle dedim." Ron sürücü camını indirdiğinde eğildi. "Lynette'in gitmesi gereken bir yer yoksa, artık gidebilirsin."

"O iyi, bir saat önce onu kontrol ettim."

"Aferin sana." Dec, Defender'ın yan tarafına vurur. "Sabah görüşürüz." Hâlâ Dec'in evini inceliyorum, güzel bir Gürcü tarzı çift cepheli şehir evi, her detayı dönemine uygun: simetrik kanatlı pencereler, dökme taş kapı çerçevesi, alınlık, üç çatı penceresi olan kırma çatı. *İkonik*. Ve şu anda, kalın bir kar tabakasının altında, aynı zamanda büyüdü.

"Burası çok güzel," diye düşünürüm, kendimi biraz aptal hissederek. Ve tamamen yetersiz.

"Beğendiğine sevindim." Beni çekerek önüme geçiyor, bu iyi oluyor çünkü gözlerim hala yukarıda, gittiğim yere bakmıyorum.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" "On yıldır. Adımlarına dikkat et."

Aşağıya bakıp yönümü buluyorum, yedi basamaklı merdivenin ilk basamağına basarken botlarımın tabanında kum hissediyorum. Ön kapıya giden üç basamak daha önce kısa bir düzlük var. Alt kattaki pencerelerden ışık sızıyor, kapının iki yanına monte edilmiş siyah dökme demir fenerler de yolu aydınlatıyor. Dec anahtarı kilide sokup kapıyı açıyor ve ben içeri giriyorum, sonsuz ve zarif detayları içime çekerek sessiz kalıyorum. Kristal bir avize süslü tavan rozetinden gururla sarkıyor ve yüksek tavanlar özenle işlenmiş kornişlerle çerçeveleniyor.

"Dec," diyor bir kadın, beni hayranlığımdan uyandırıyor.

"Lynette." Dec anahtarlarını, beyaz konsol masasının üzerinde duran altın varaklı bir kaseye atar. Masada, büyük, şişman bir cam vazo vardır ve içi

, sonra ayakkabılarını çıkarır ve bana da aynısını yapmamı işaret eder.
"Bu Camryn. Camryn, Lynette."

Lynette gülümser, çok sıcak bir gülümseme, kahverengi gözleri parlar. "Merhaba, Camryn." Cep telefonunu kot pantolonunun arka cebine koyar.

"Merhaba."

"Sana mesaj attım," der Lynette, tam da Dec'in telefonu çaldığı sırada. Mesajı açar. Başını sallar. "Aldım."

"Sizi rahat bırakayım. Sabah görüşürüz."

"Teşekkürler, Lynette."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Camryn," Bana yine o samimi, sıcak gülümsemesini gösterir ve ben onun paltosunu, belki çantasını alıp ön kapıdan çıkmasını beklerim, ama o hiçbir şey almadan sol taraftaki geniş merdivenden yukarı çıkıp kaybolur.

"Sana da," diye mırıldanırım.

"Hizmetçi. Merak ediyorsan diye." "Merak ettiğimi biliyorsun."

"Ve burada yaşıyor." Ceketini çıkarır ve yakındaki bir askıya asar.
"Merak ediyorsan diye."

"Burada mı yaşıyor?"

"En üst katta kalıyor." Dec parmaklarını paltomun yakasına sokarak cildimi okşadı ve omuzlarımdan paltomu çıkardı. "Daha sonra sana evi gezdireceğim," diye fısıldadı enseme. Zihnim boşalır, gözlerim mutlulukla kapanır ve kemiklerim jöleye dönüşür, o dudaklarını kulağıma doğru çekince göğsüne yığılırım. "Yürü." Avucunu karnıma yayarak beni ileriye doğru teşvik eder ve gözlerimi açmaya zorlar. Tüm merdivenler görünür, yukarı doğru döner, evin en üstünden sarkan bir avize, geniş spiral merdivenlerin ortasından aşağıya doğru sarkar. Dec sırtıma bastırırken, adım adım, dengesiz bir şekilde merdivenleri çıkarken onu bir anlığına hayranlıkla seyrediyorum. Kalbim çok hızlı atıyor, heyecandan değil, gerginlikten. Nefesimi düzenleyemiyorum, titrememi kontrol edemiyorum. Neyim var benim?

Sadece sikişmek için sikişmiyorum.

Bu benim için bir anlam ifade ediyor. Tanrım.

En üste ulaştık ve Dec beni sola, çift kapıya doğru yönlendirdi, yanımdan eğilerek altın renkli kapı kolunu çevirdi. "Tamam mı?" diye sordu ve kapı açılır açılmaz ışığı yaktı.

"İyiyim." Yatak odası görünür, *onun* yatak odası, ve ayaklarım süper yumuşak halıya batar. Dec beni kendine doğru çevirmeden önce bu rahat mekanı sadece bir saniye sürebilirim.

"O zaman neden titriyorsun?"

Nefesim uzundur ve o başını sallar, anladığını söyler. Ben erkekleri beceririm. Hepsi bu. İstediyimi alıp giderim, bir daha düşünmeden, kalbimin kırıklığını kısa süreliğine de olsa hafifleten bir sonraki erkeğe geçerim. "Seni burada öpersem," diye mırıldanır, eğilip dudaklarını boynuma koyar, "daha az gergin olur musun?"

Kırık iniltiyi bastırıyorum, başım dönüyor, o çeneme kadar öpüyor.

"Bu evet demek gibi."

Konuşmadan başımı sallıyorum.

"Peki ya burada?" diye sordu sessizce, dudaklarını ağzımın kenarına bastırarak.

Yine başımı sallıyorum, içim daha fazlasını istiyor.

"Buraya ne dersin?" Dudaklarını hiçbir yerde hissetmiyorum, bu yüzden gözlerimi açıyorum ve açtığım anda, onun parıldayan bakışlarına bakıyorum. Elini kalçama kaydırıyor ve beni kendine çekiyor, sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Ellerim saçlarına uçuyor ve avuçlarımı açarak ona kendimi açıyorum, ortada dilimizle buluşuyoruz.

"Kesinlikle evet." Beni geriye doğru çekmeye başlar, ağzımı ele geçirir, daha önce hiç öpülmediğim gibi gerçekten öper. Yumuşak, yavaş, ölçülü ve amaçlıdır. Sinirlerim sanki hiç yokmuş gibi kaybolur, her parçam ona boğulur. Ellerinin sırtımda elbisenin fermuarını bulduğunu hissederim ve o, öpüşmemiz hiç kesilmeden, fermuarı omurgamdan aşağıya doğru yumuşakça çeker. Omuzlarım içe doğru çekilir, kollarım boynundan ayrılır ve elbiseyi çıkarmam için ona izin veririm. Elbisenin ayaklarımın etrafına düştüğünü hissettiğimde nefes alırım. "Tamam mı?" diye tekrar mırıldanır, sürekli kontrol eder, avucunu yan tarafımdan kalçama doğru kaydırır. Sadece beni öpmeye devam etmesi gerekiyor. Beni öpmeyi asla bırakmasın. "İyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." Yutkunup parmaklarımı gömleğinin düğmelerine götürdüm, en üstten başlayarak, o beni izlerken yavaşça göğsünü ortaya çıkardım. Gözlerimi işimden ayırmadım ve son düğmeyi açar açmaz, avuçlarımı omuzlarına koyup gömleği çıkarmadan önce, ortaya çıkan deri parçasını bir an hayranlıkla seyrettim.

Elleri hızla yükselir ve bileklerimi yakalar, gözlerimi gözlerine çeker. "Bana bırak," der, geri adım atarak bana en iyi görüş açısını sağlar. Ve o da bana. Burası çok aydınlık — ben puslu karanlığa alışkınım, yaptığım şeyi görebilecek kadar ışık yeter.

Gözlerim doğal olarak masa lambalarına kayıyor, yarı çıplak halimden rahatsızlık duyuyorum. "Işıklar açık kalacak," diyor Dec, sesi şehvetle boğuklaşmış. "Benden saklanamazsın, Camryn."

Gözlerimi ona dikip nefesimi tutuyorum, o omuzlarını silkiyor ve beyaz gömleğini yavaşça, alaycı bir şekilde çıkarıyor, ama yüzü ciddi kalıyor, gözleri umarım tutabileceği sözlerle dolu. Göğsü beni gözlerimi kırpmaya zorluyor. Her kas arasındaki vadiler koyu renkli, iyi kesilmiş koyu renkli tüyler göğüs kaslarını kaplıyor. Ağzım sulanıyor, gözlerim göbek deliğinden başlayıp pantolonunun beline kadar uzanan izi takip ediyor.

Dec gömleğini benim elbisenin yanına bırakır ve kemerini çözer. "Sütyenini çıkar," diye fısıldar, göğüslerime doğru başını sallar. Gözlerimi onun yüzünden ayırmadan sütyenimin kopçalarını açar ve askılarını kollarımın kıvrımlarına bırakarak ağrıyan göğüslerimi serbest bırakırım. Meme uçlarım karıncalanıyor ve Dec'in gözleri dumanlanıyor, elleri fermuarında titriyor. Pantolonunu açık bırakarak eğiliyor ve çoraplarını çıkarıyor. Sonra pantolonunu aşağı indiriyor ve koyu renkli kıllarla kaplı kalın uyluklarını, onlara sarılan boxerını ortaya çıkarıyor.

Ereksiyonunun şişkinliği.

Dudaklarımı ısırıp ona bakıyorum. Bu olgun, erkeksi adam.

"Hâlâ gergin misin?" diye soruyor sessizce, birbirimizin karşısında dururken, ikimiz de onun boxer şortu ve benim külotum dışında çıplak.

Başımı sallıyorum, bir an daha mesafemi koruyamıyorum. Göğsüne doğru yürüyorum ve ağzını ağzıma çekiyorum, inlemesini yutuyorum. Parmakları külotumun kenarından içeri giriyor ve onu uyluklarımdan aşağı itiyor, ben de aynı şeyi yapıyorum, iki elimi boxerının kumaşının içinden geçirip kalçalarının üzerinden aşağı indiriyorum. Sadece

Birkaç saniye içinde ikimiz de tamamen çıplak kalıyoruz ve Dec'in avuçları kalçalarımdaya duruyor, beni vücuduna doğru kaldırıyor. Kollarım boynuna dolanıyor, bacaklarım beline sarılırken dudaklarım bir an bile onunkilerden ayrılmıyor. Bu kadar çok şey hissederken görmeye ihtiyacım yok.

Beni rahat ettirmek için başını geriye doğru eğerek, birkaç adım atıp eğilirken dilimi hafifçe daireler çiziyor ve beni yatağa indiriyor. Girişime dokunuyor ve ben inliyorum, bacaklarımın arasında çok güçlü bir ihtiyaç hissediyorum, onun da hissettiğini, sert ve zonklayan uzunluğunu hissediyorum. "Umarım bana örtünmeme gerek olmadığını söylersin," diyor acil bir şekilde, vücudunun her santimi bana sürtünürken, ağzını ağzımdan ayırıyor, beni nefes nefese bırakıyor ve göğüslerimin arasına öpücükler konduruyor, avucunu göğüslerimin üzerinde nazikçe gezdiriyor, meme uçlarımı okşayacak kadar yakın.

İkimiz de çocuk sahibi olamayacağımızı söyledik, bu yüzden kazara hamilelik endişesinden bahsetmiyoruz. Benim çapkın yaşam tarzımdan bahsediyoruz. "Gerek yok." Çarşafın üzerinde kıvranıyorum, uyluklarımın iç kısmında onun sert kıllarının çizdiğini hissettiğimde daha da mutlu oluyorum. Başım dönüyor. Ona da aynı şeyi sormam mı gerekiyor? Ne kadar aptalım. "Ya sen?" diye soruyorum, nefessiz.

İç uyluklarımı ısırtıyor ve vücuduma bakıyor. "Bana ne olacak?"

Kafam karışıyor ve bu beni çok rahatsız ediyor. "Sen...?" Kahretsin, bunu nasıl ifade edebilirim?

"Neredeyse beş yıldır kimseyle yatmadım, Camryn."

O bana pişmanlık duymadan ve utanmadan bakarken ağzım açık kalır. "Beş yıl mı?"

"Ne zamanım ne de isteğim vardı." Yüzünü uyluğuma çevirip tekrar ısırtıyor. "Şimdi gerçekten isteğim var."

Beş yıl mı? Nasıl? Bu yakışıklı, başarılı, düşünceli, seksi adam. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti." Ve ben şoktayım. Beş yıl mı? Karısının dört yıl önce onu terk ettiğini söylemişti.

"İyi." Dili benim sıcaklığımla buluşuyor.

"Aman Tanrım!" Yataktan fırladım, milyonlarca zevk dalgası içimi kapladı. "Dec!"

"Şşş," diye fısıldadı ve klitorisimi nazikçe ağzına aldı. "Bacaklarını daha fazla aç."

Başım dönüyor, sanki uçuyorum, bu da her gün taşıdığım ağırlığı silip süpürüyor gibi. Bacaklarım açılıyor, elim saçlarına kayıyor, o gevşek diliyle amımı baştan çıkarıyor, her vuruşumu emdiğimi görmek için bana bakıyor. Onu görmek için boynumu uzatmaya devam etmek istesem de, zevkten kemiklerim eriyor. Bu yüzden başımı yatağa yaslayıp tavana bakıyorum, kalçalarımı ağzına doğru döndürüyorum.

Süzülüyorum.

Gözlerimi kapatıp çarşaflara gömüldüm, o ateşi yakarken saçlarını okşadım, kan başıma hücum etti. *Beş lanet yıl* boyunca onun yoksunluğuyla ilgili tüm düşüncelerim kayboldu ve ona olan hislerim hızlandı.

Eli göğsüme konup sıkınca, elini tutup yerinde tutuyorum ve onunla birlikte masaj yapıyorum.

Senin sikip unuttuğun bir erkek olmayacağım, Camryn.

Dec bana hiç dokunmamış, beni hiç öpmemiş, hiç kucaklamamış, benimle hiç samimi olmamış olsa bile, onu yine de unutamazdım. Onun hakkında, barda yanıma geldiği andan itibaren beni etkileyen nazik bir otorite var. Benim aşına olmadığım bir güç.

Aşık oluyorum.

Bu andan önce de aşık olmuştum. Beni öpmeden önce bile aşık olmuştum. Şimdi geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimi hissediyorum ve o beni taparcasına sevdiğinde, bunun ne anlama geldiği umurumda değil.

İç duvarlarım daralırken gözlerimi açıyorum, basınç hızla patlama noktasına yaklaşıyor. Elim onun saçlarını sıkıca kavrar, diğer elim ise göğsümü tutan elini kapar, bakışlarım göğsüme düşer. Uykulu gözler benimkilerle buluşur ve ben nefesimi keser, kalçalarımı esnetirim. Serbest eli uyluğumun altına kayar ve bacağımı geriye doğru iter, beni daha da açar ve kısa bir süre nefes almak için yukarı çıkar, nefes nefese, ağzı parıldayarak şişmiş amımı izler.

Islak saç telleri alnına dökülüyor, gri benekler parıldıyor ve sonra gözleri tekrar beni buluyor, yavaşça eğilip önümden arkama doğru merkezimi yalıyor. "Dec." Adı bir uyarı, sinirlerim titriyor. Ağzını benden çekiyor ve ben

elini göğsümden çekip göğsümün ortasına bastırıyorum, böylece kalbimin çarpışını hissedebilsin. "Sanırım zevkten öleceğim," diye fısıldıyorum, ona sarhoş olmuşum. Doymamışken doymuşum.

Yavaşça, neredeyse avlanıyormuş gibi vücudumda yukarı doğru sürünür ve ayaklarımdan başıma kadar üstüme yerleşir, arzumuz aramızda sıkışmış, sıcak ve ıslak, sızan ön sıvıyla. Eğik kollarında başımı tutar. "Ne güzel bir ölüm," diye mırıldanır, yüzüme uzanır ve nazikçe bir tutam saçımı geri iter. "Tadın çok güzel."

Başparmağımı onun alt dudağına sürterek kendimi onun ağzından silip, o bana bakarken, zihnimde dolaşan düşüncelerden korkarak yutkunuyorum.

Onu seviyorum.

Hiç mantıklı gelmemesi gerekirken, aslında çok mantıklı. Sabırlı biri. Zorlayıcı olmadan güçlü. Yumuşak olmadan duyarlı. Çılgınca yakışıklı olması da bir artı. Sevişirken dünyamı ateşe vereceğini bilmem de bir başka artı. Beş yıldır kimseyle yatmamış olması da onu benim için daha da özel kılıyor ve bu kadar uzun süre seks'i kaçış yolu olarak kullandığım için şu anda kendimden gerçekten nefret ediyorum.

Onu seviyorum çünkü benden vazgeçmedi, yani beni buldu.

Ama en çok da onu seviyorum çünkü o inanılmaz bir insan ve bana yeniden sevebileceğimi gösterdi.

Ama sadece o ise.

Dec'in gözleri biraz kısılır, sanki zihnimi okuyup düşüncelerimi beğenmiyormuş gibi. Bu beni göz kırpmaya ve başka yere bakmaya zorlar, birdenbire düşünce sürecimin tuhaf olduğunun farkına varırım. Karşılıksızsa, tüm sonuçlarımın bir önemi kalmaz, çünkü o zaman Dec beni yok eden başka bir şey haline gelir.

"Hey." Bir dirseğiyle kendini destekleyip çenemi tutar ve yüzümü kendininkine doğru çevirir. "Ne oldu?"

Başımı sallarım, eli yüzümü sıkıca tuttuğu için konuşamam ve Dec beni inceler, tüm durum birden ciddiye biner, şehvet ve tutku yerini başka bir şeye bırakır, ama ne olduğunu bilemem.

Elini gevşetir, yüzü benimkine yaklaşır, gözleri yüzümde dolaşır. "Yakın olduğumuzda nefes alabiliyor musun?" diye sorar sessizce, sesi alçak ve kalındır, sanki boğazında bir yumru varmış gibi. "Çünkü ben alamıyorum."

Nefes alıyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum, hafifçe başımı sallıyorum. "Seninle tanıştığımdan beri düzgün nefes alamıyorum," diyorum, cesur hissederek. Hemen atlıyorum. "Ve bunun en iyi nedenleri var."

O üzerime atlayıp beni derin bir şekilde öper, bizi yuvarlar, daha sert öper, elleri yüzümün, başımın, sırtımın her yerinde, ben onun üzerine otururken, ta ki bizi tekrar yuvarlamaya başlayana kadar, yatağın ortasına, beni altında sıkıştırarak. Dudaklarım, ağızlarımızın sürtünmesinden yanıyor, dilim ağrımaya başlıyor.

Yine de bunu asla durduramayacağımı biliyorum, hayatım buna bağlı olsa bile. Bu yüzden Dec ağzını çekip nefes almaya çalıştığıında, boynuna uzanıp onu geri çekme içgüdümü engelleyemiyorum. O da buna uymuş, avuçlarını başımın iki yanındaki yatağa gömmüş, kalın uylukları belime dolanmış, penisi karnımın her yerine daha fazla ön sıvı döküyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyor, ellerini iterek kollarını güzelce şişiriyor, topuklarına yaslanarak kalın uyluklarının genişliğini iki katına çıkarıyor. Ellerimi tutup beni kucağına çekiyor. Kaslarım beni tutmak için gerilirken, aramızda onun kökünden kendini yumruklayan eline bakıyorum. Boğazım düğümleniyor, ağzım sulanıyor. Onu tekrar öpmeliyim. O kendini tatmin ederken onu öpmeliyim. Boynuna odaklanıyorum, kırık bir iniltiyle başını geriye doğru zorluyorum. Boğazı gergin, dudaklarım dikenli derinin gergin yüzeyini okşarken, o beni belimin alt kısmına büyük avucunu koyarak sıkıca tutuyor. "Kaldır" diye emrediyor, yüzünü bana çevirip geri çekiliyor, böylece emrimi yerine getirdiğimi görebiliyor. Kalkarken uyluk kaslarım ağrıyor, kalçalarım geriliyor. Dec'in bakışları vücudumun her yerini dolaşıyor, ellerim hafifçe omuzlarında duruyor.

Onun ıslak ucu benim girişime dokunduğunda dudaklarını ısıırıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, klitorisim karıncalanıyor, sürtünme için yalvarıyor. Onun sert, ıslak, sıcak her santimini içime girerken hissetmem ve hepsini alırken yüzünü izlemem gerekiyor.

Kaslarımı gevşetip biraz aşağı inerken, boynundaki damarların şişmesini, burun deliklerinin genişlemesini hayranlıkla izliyorum. İçimdeki ateş şiddetleniyor, penetrasyonla söndürölmek için yalvarıyor.

Biraz daha aşağı.

Nefesimi tutuyorum, gözlerine bakıyorum. Titremeye başlıyor. "Daha fazla, Camryn," diye homurdanıyor, elini omzuma getirip sıkıca masaj yapıyor, sırtımdaki eli kıcıma kayıyor.

Biraz daha aşağı inip çığlık attım.

"Lanet olsun," diye bağıırır, çenesi göğsüne düşer.

Hayır, hayır, hayır. Parmağımı altına sokup yüzünü benimkine yaklaştırıyorum. "Yakın olduğumuzda nefes alabiliyor musun?" diye fısıldıyorum, hayranlıkla başımı yavaşça sağa sola sallayarak. "Çünkü ben alamıyorum."

"Siktir," diye inler, avucuyla boynumu kavrar ve kontrolü ele alır, çaresizce adımı mırıldanarak beni öper. Geri kalan kısmı da yavaşça indiririm, dolgunluk ve zevkten boğulurum, omurgam dikleşir ve gövde mi ona daha da yaklaştırım.

"Tanrım, çok derinsin." Ona uyum sağlamak için çok uğraşıyorum, derin nefes almak ve birkaç saniye hareketsiz kalmak zorunda kalıyorum, sonra cesaretimi toplayıp hareket ediyorum.

"Bunun bitmesini istemiyorum," der, cildime nefesini üfleyerek.

"Ben de." Ona doğru sallanmaya başlıyorum, öpüşmemizin hızını korumaya çalışıyorum ama duyularım aşırı yüklendiğinde zorlanıyorum.

"Geriy e yaslan."

İsteksizce ağızından ayrılıp geriye yaslanıyorum ve göğsü bana doğru eğilirken, gri gözleri kapüşonlu ve tembel bir şekilde bakıyor. Kalçalarımız mükemmel daireler çiziyor, vücudum doğal olarak onun sözsüz talimatlarını takip ediyor. Yanakları şişiyor, elleri kalçalarımı tutuyor, benimkiler ise omuzlarını. Ve o beni izliyor.

Daha sert

pompalıyor.

Daha hızlı nefes

alıyor.

Boynundaki damarlar zonkluyor, gözleri kararıyor. Dec'in patlamaya doğru ilerlediğinin tüm işaretleri, benim kendi doruğumu daha da hızlandırıyor. "Geliyorum," diye panik içinde haykırıyorum.

"Lanet olsun." Dizlerinin üzerine çöküyor, beni de beraberinde çekiyor, iki eli de kalçalarımı kavıyor. İçimde birikmiş basıncın cızırdamaya ve patlamaya başlamasından bir saniye önce, onun içimde şişip tekmelediğini hissediyorum.

Göğüslerim onun göğsüne yapışır, sırtım kavislenir ve tavana doğru boşaldığımı haykırıyorum, iki kolumu da boynuna dolayarak kendimi yerde tutarım. Ayak parmaklarımdan başıma kadar bir sıcaklık dalgası geçer ve içimde en güzel sıcaklık hissini bırakır. Nefesim kesilir. Doymuş olmaktan çok daha fazla nedenden dolayı.

Zevk içimi kaplıyor, vücudumun hiçbir yerine dokunmadığı bir yer kalmıyor, cildim her yerinde karıncalanıyor, Dec pürüzsüz ve net bir şekilde itiyor, göğüslerimiz birbirine yapışıyor, kollarım ve bacaklarım sarmaşık gibi ona sarılıyor. Başım düşüyor, kendimi çok sersemlemiş hissediyorum ve alnım onun alınına düşüyor. Gerginlik yüzünü buruşturuyor, konsantrasyonu gözlerinin etrafındaki güzel kırışıklıklarda görünüyor.

Yanağını avuçlarım, onu tutarım, her şeyi onun kontrol etmesine izin veririm, beni kaldırır, batırır, yuvarlar, o sonuca ulaşmaya çalışırken orgazmım yavaşça sönüp gider. Onu izlemek de en az bu kadar zevkli.

Daha zevkli.

Ağzımı onun ağzına bastırıp nazikçe öperim, o da hareketsiz kalır, derin nefesiyle göğsü genişler. "Siktir," diye nefes alır, vücudu içimde şişip sarsılırken sönükleşir, topuklarının üzerine çöker ve beni kollarında sıkıca tutarken titrer. Bana sarılır. Çok sıkı.

Dec sıcaklık.

Nefesimi kesiyor.

Gölgeme ışık tutuyor.

"Bu çok güzeldi," diye mırıldanıyorum, vücutlarımız yuvarlanıp inip kalkarken, onun köprücük kemiğinin üzerindeki çukura.

Parmakları saçımı tarar ve hafifçe çeker, kolaylıkla ve ustalıkla hareket eder, sırt üstü düşer ve bir şekilde içimden çıkmadan beni de yanında götürür. Ön tarafım göğsüne yerleşir, içimde yumuşadığını hissedirim ve yüzümü boynuna gömerim, temiz ter ve seks kokusuyla karışık her zamanki kokusunu içime çekerim.

Elleri sırtımda sürekli daireler çiziyor, nefesi yakınımda, dudaklarım boğazına yapışmış ve sıcaklığı hala içimdeyken, şu anda başka bir yerde olmak istediğim bir yer aklıma gelmiyor.

Hayatım etrafımda çökmeden önceki üç yıl öncesine dönmek dışında.

14 Aralık

Onun içimden kayıp gittiğini hissetmem beni kendine getirir ve gözlerimi açarım. Çarşaf lar üzerimize çekilmiştir ama ben kıpırdamamış ımdır. Dec de öyle; kollar ı uykuya daldığımda oldu ğu yerde, biri beni gö ğsüne sık ıca sararken, di ğeri popomun üzerinde durmaktadır. Kula ğımın yanında hafif nefes alıp verişini duyabiliyorum ve bu, üç yıldır uyanık oldu ğum anlarda duydu ğum tek hoş ses. Geçmişimin ç ığ ılıkları yok. Penceresinin ötesinde akan günlük hayat yok. Sadece... nefes alıp verme.

Baş ımı hafifçe kaldırıp ona bakıyorum ve ış ık yetersiz olmasına rağmen onu çok net görebiliyorum. Hafifçe gülümsüyorum ve baş ımı dikkatlice komodine doğru çeviriyorum. Dijital saatin parıldayan ış ığına doğru. Gece yarısı geçti ve susadım. Ama o çok huzurlu ve sakin görünüyor, onu rahatsız etmek tam bir suç olur.

Yüzümü buruşturarak, yataktan nazikçe kalkıyorum ve yatak odasının serinli ği tenime de ğiyor. Neredeyse tekrar yorganın altına dalıp bir daha çıkmamak istiyorum, ama şimdi hareket etti ğim için tuvalete gitmem gerekiyor.

Kollar ımla a ğırlı ğımı tutarken nefesimi tutuyorum, ellerimi yata ğa bastırıp ayaklar ımla hal ıya basıyorum. Bu bir mucize, ama o hiç kıpırdamıyor, tamamen baygın durumda.

Bir tiş ört bulup giyiyorum, odanın di ğer ucunda bir kap ı görüyorum ve bunun banyo olmasını diliyorum, ama oraya doğru giderken bir şey hatırlıyorum.

Lynette.

Ç ıplak bacaklar ıma bakıp iç çamaş ır ı giymedi ğimi düşünüyorum. Lynette'i tanımıyorum, evde yaşıyan bir hizmetçinin nasıl çalış tı ğını bilmiyorum, ama yarı çıplak halde ona rastlamak istemedi ğimi biliyorum. Utanç la omzuma bakıp gözlerimi deviriyorum.

Yerdeki elbisemi fark ediyorum. Tişörtümü çıkarıp elbisemi giyiyorum, artık neredeyse düzgün giyinmiş olduğum için külotumu aramaya zahmet etmiyorum. Kapiya doğru yürüyüp sessizce açıyorum ve banyoyu görüyorum. "Oh, şükürler olsun," diye fısıldıyorum. Eşiği geçtiğim anda, düşük seviyeli spot ışıkları yanıyor ve bana yeterli ışığı sağlıyor ama gözlerimi kamaştırmayacak kadar. Doğruca tuvalete gidip çömeliyorum ve işerken -ki bu sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor- mekanı inceliyorum. Her şey muhteşem, her yer beyaz porselen ve fırçalanmış pirinç aksesuarlarla donatılmış, ama asıl hayranlık uyandıran şey, kemerli vitray pencerenin önündeki pençeli ayaklı küvet.

Hala işiyorum.

İkiz lavaboların üzerindeki aynalar tavandan altın çubuklarla asılı, zemin siyah ve beyaz fayanslardan oluşan bir satranç tahtası gibi, duş beyaz yarım boy tuğla fayanslarla kaplı ve üstünde cam bir perde var, pencere pervazında bir sürü mum dizili - hepsi altın rengi.

Hala işiyorum.

Küvetin üzerinde, küvette vakit geçirenlerin eşyalarını koydukları banyo sepetleri gibi bir tepsi var — kitap, bir kadeh şarap, mum, losyonlar ve iksirler, her şey elinizin altında. Dec Ellis köpük banyosunda mı yıkanıyor?

Gülümsüyorum, boynuna kadar köpüklerle kaplı, rahatlamış halini hayal ediyorum.

Küvette şarkı söyler mi? Kitap okur mu?

Yoksa bu karısının mıydı?

Gülümsemem kaybolur. O burada on yıldır yaşıyor. Dört yıl önce, onu bulabilirse boşanacağını söylemişti. Kadın burada yaşıyordu.

İşimi bitirdim.

Kendimi siliyorum, onun boşaldığının izlerini de hissedince yüzüm buruşuyor ve elbiseyi tekrar aşağı çekiyorum. Sifonu çekmiyorum, onu uyandırmak istemiyorum, ama yerine klozet kapağını indirip ellerimi yıkıyorum.

Ben banyodan çıktığımda o yerinden kıpırdamamıştı. Kapiya sürünerek yaklaştım, kapiyı açtım ve dışarıya göz attım, bir dakika dinledikten sonra merdiven sahanlığına çıktım. Merdivenlere, güzel, geniş spiral merdivenlere ulaştım ve korkuluğa tutunarak, hayranlıkla etrafa bakarak merdivenleri indim, daha önce yüksek beklentilerim ve tam bir

endişe. Evin tepesinden sarkan avize, bir bebek piyanonun hemen önünde son buluyor. Duvarda asılı bir ayna, giriş holünü olduğundan daha büyük gösteriyor ve burası zaten oldukça geniş. Sayısız kapalı kapı var, hepsinden uzak duruyorum — meraklı davranmak istemiyorum — ama çok sayıda açık kapı da var. Sağdaki bir odadan geçiyorum. Karanlık ama kesinlikle bir masa ve kitaplık görüyorum - ev ofisi mi? - ve kapalı kapılardan biri, kapıdaki tabeladan anlaşıldığı üzere banyo. Daha ileride, buzdolabının belirgin uğultusu gelen başka bir açık kapıya yaklaşıyorum ve tezgah altı spot ışıklarıyla aydınlatılmış güzel bir mutfığa çıkıyorum. Modern bir mutfak, dış cephenin orijinal mimarisiyle ve Dec'in banyosu ile koridorunda gördüklerimle çelişiyor. Ceviz dolapların kulpları yok, tezgahlar cilalı krem rengi taştan yapılmış. Odanın ortasından geçen uzun ada boş, ancak uzun saplı beyaz güllerle dolu bir cam vazo var, koridordaki masadaki gibi kısa saplı güllerin olduğu şişman bir camdan farklı olarak.

Yemek alanına inen üç basamağı inerim. Yuvarlak bir masanın etrafında sekiz sandalye vardır. Oradan rahat bir alana geçilir. Kemerli, taş rengi kadife bir kanep, görkemli krem rengi taş şöminenin üzerinde asılı duran duvara monte televizyonun önüne yerleştirilmiştir. Geniş ama rahat, geleneksel ama modern bir odadır.

Çok güzel.

Arka tarafın tamamını kaplayan tavandan tabana kadar uzanan kapılara gidip bahçeye bakıyorum. Ortadaki tuğla yolu, karla kaplı kısmı temizlenmiş ve spot ışıklarıyla aydınlatılmış.

Gülümserim ve tekrar odaya bakarım, Dec'in evinin muhteşemliğinin ötesinde bir şey zihnimin bir köşesinde beni rahatsız eder.

Noel süsleri yok. Hiçbir şey yok.

Belki de henüz çok erken olduğunu düşünüyorum. Bazı insanlar 1 Aralık'ta Noel moduna girerler. Daha muhafazakar olanlar ise ilk veya ikinci hafta sonunu beklerler. Ve sonra süslemelerle hiç uğraşmayanlar vardır. Noel'den *nefret eden*, Noel'i *sevmeyen*, Aralık ayı boyunca kış uykusuna yatıp, Ocak ayının daha güvenli, daha az ısıtılı ve neşeli tarafında uyanmak isteyen ruhlar.

Aralık ayı boyunca kış uykusuna yatıp, Ocak ayının daha güvenli, daha az ısıltılı ve neşeli tarafında uyanmak isteyen ruhlar.

Benim gibi ruhlar.

Dişlerimi dudağıma batırıyorum, bir Noel kartı bile olsa bir şey arıyorum. Dec'in benim gibi olmadığını, benim gibi Noel'i hor görmediğini gösteren herhangi bir şey. Hiçbir şey yok.

"Gidiyor muydun?"

Sıçrayıp dönerek, elimi göğsüme koyuyorum. "Beni korkuttun." Ama bu korku hızla başka bir şeye dönüşüyor ve birdenbire yemek odasının zemininde bir çamur birikintisi haline geliyorum. Dec. Boxer şortuyla. Hayranlığımı dışa vurarak, Dec Ellis'in muhteşemliğinin her bir parçasını içime çekiyor ve hafızama kaydediyorum.

Onu kaybedersen diye.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, parmaklarım gergin bir şekilde birbirine dolanıyor. "Bir bardak su alıyordum," diyorum, sonsuz dolapları işaret ederek, orada sadece iki bardaktan fazlasının olduğunu umuyorum.

"Yani gitmiyordun?" diye soruyor, ilgilenerik kaşlarını kaldırarak yanıma yaklaşıyor.

"Hayır." Sözcüğü uzatıyorum, dudaklarımın kenarları korkutucu bir şekilde sırtmaya benzer bir şekilde kıvrılıyor. "Senden kaçmıyordum."

"Güzel." Güçlü kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor, ellerimi göğsüne doğru itiyor, omurgam geriye doğru eğiliyor ve onu gözümün önünden ayırmıyorum. Avuçlarımın altındaki koyu renkli tüyler yumuşak geliyor, ellerimi omuzlarına doğru kaydırıp ona tutunuyorum. Beni incelerken dudakları düşünceli bir şekilde büzülüyor, ben nefesimi tutarak bekliyorum. "Susadın."

Ben başımı sallıyorum, o da beni kaldırıp mutfak adasına oturtuyor, sonra dolaba gidip bir bardak alıyor, doldurup yarısını içerek bana geri dönüyor. Bardağı elime veriyor ve geri kalanını içmemi izliyor.

"Bitti mi?" diye sorar, bardağı boşaldıktan sonra alır ve kenara koyar.

"Bitti."

"O zaman seni yatağa geri götürebilir miyim?"

Dudakları dudaklarıma değdiğinde başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımız birbirine değdiği anda ona kendimi açıyorum, onun tatlı sevgisine derinlemesine kapılıyorum. Beni indirip elbisenin eteğini buluyor ve tek bir hızlı hareketle belime kadar çekiyor. Beni kaldırmadan önce avuçları cildimde kısa bir süre kayarken uyluklarımla arkası ısınır, bacaklarım beline, kollarım boynuna dolanır.

Ve beni mutfaktan çıkarken, merdivenlerden yukarı çıkarken, koridorda ve yatak odasına girerken öpüyor, beni yatırıp vücuduyla sarıyor, ağzımı alıp bir kez daha beni unutulmaz bir öpücüğe boğuyor.

"Bir soru sorabilir miyim?" diye mırıldanıyorum, konuşurken bir an ritmimi kaybediyorum.

"Hmmm." O ritmini hiç kaybetmiyor. "Noel'i kutluyor musun?"

Bizi yuvarlar ve dudağımın kenarını ısırır, beni beline oturtmak için yukarı iter. Onun artan uyarılması arkama doğru ittiğinde kaşlarım yukarı fırlar.

"Beni öpmeyi keseceğini bilseydim sormazdım."

O otururken kasları dalgalanır ve enseme tutarak dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırır. "Noel ile aşk-nefret ilişkisi yaşıyorum."

İlginç. "Bu yüzden mi süsleme ya da ağaç yok?"

Bana bakarken kaşları çatılır, ne diyeceğini bilmediği bellidir.

"Ağacın ya da süslemelerin olmasa da umurumda olmaz." Bu sözleri söylediğim anda dudaklarımı sıkıştırıyorum. Ya da daha doğrusu, ince bir ima yaptığım anda.

Aniden maruz kaldığım inceleme acı verici, bu da neden ağzımı açtığımı sorgulamama neden oluyor. "Beni aydınlatır mısın?" diye soruyor.

"Şu anda değil. Beş yıl mı?"

"Ben meşgul bir adamım."

Yani en son yattığı kadın karısıydı. "Şu anda pek meşgul değilsin," diye fısıldıyorum, gözlerim onun ağzına düşerken ellerini tutup elbisenin arkasındaki fermuara götürüyorum.

"O zaman bunu düzeltmem gerek." Elbisemi yukarı çekip bir kenara atıyor ve beni sırt üstü çeviriyor. "Bence çok güzelsin," diyor sessizce, gözlerime bakarak. "Ve senin içinde olmak inanılmaz bir his."

Dayanamıyorum. Bu adam ne kadar da muhteşem, dayanamıyorum. Kabul ederek başımı sallıyorum ve o, ağır nefes alıp vermayla karışık bir inilti sesi çıkararak nefesini veriyor ve kalçalarını esnetip içime derinlemesine girerken ağzını ağızıma doğru kaydırıyor.

Beşten beri uyanığım ve saat birden sonra uykuya dalmış olmama ve sadece dört saat uyumuş olmama rağmen kendimi dinç hissediyorum. Tamamen uyanığım. Saat altıda kalkıp eve yürüyerek gitmeliydim ki giyinip işe zamanında yetişebileyim. Ama Dec'in yatağının sıcaklığından kendimi koparamadım. Kollarının arasında, yanağım göğsüne yaslanmış, parmaklarım göbek deliğinden karnının alt kısmına uzanan tüyleri okşuyordu. Nefesini dinliyordum. Yanağımın altında kalp atışlarını hissediyordum.

Düşüncelerimde
kayboluyorum. Umut
etmeye cesaret ediyorum.

Sakinlik, genellikle telaşlı ve yalnız kalbimi saran rahat bir battaniye gibidir.

Kendime, biraz daha burada kalmak için metroya binmeye cesaret edeceğimi ya da taksi tutacağımı söyledim. Ve yatakta geçirdiğim zamanı sonuna kadar uzattım. Saat yedi. Bir saat sonra işte olmam gerekiyor. Sözleşmem gereği değil, çalışma saatlerim dokuzdan beşe kadar, ama öngörülebilirlik adına. Her zaman sekizde ofisteyim.

Dec'ten uzaklaşırken somurtarak, yatak odasında dolaşıp eşyalarımı topluyorum. Merdivenlerin yarısına geldiğimde Lynette, elinde bir sepet çamaşırla beliriyor. Durup, korkuluğa tutunuyorum ve kendimi çok garip hissediyorum. "Günaydın." Gülümsüyorum, bu da garip geliyor ve yerinde kıpırdanıyorum.

"Günaydın, Camryn." Onun gülümsemesi hiç de garip değil. Bir gülümsemenin olabileceği kadar samimi. Burada olduğuma şaşırmamış. "Sana

bir kahve ya da başka bir şey getireyim?"

Merdivenlerin geri kalanını inip topuklu ayakkabılarımı giyerken, düşüncelerimin bu konuya takılıp kalmasını engelleyemiyorum. *Benim burada olmam onu şaşırtmadı.* "Hayır, teşekkürler, gerçekten eve gitmem lazım, yoksa işe geç kalacağım."

"Kalmayı düşünmüyor muydun?" diye soruyor, mutfığa doğru ilerlerken, arkasından konuşmaya devam ediyor.

"Kesinlikle kalmayı beklemiyordum," diyorum sessizce, onu takip ederek. Ve beş yıl olduğunu bilseydim, yatıya kalmaya daha şüpheyle yaklaşırdım. Beş yıl. Aklım almıyor. Hiçbir erkekle yapamazdım, ama Dec? O tam bir paket. Dürüst müydü? Kafamı eğiyorum. Neden bu konuda yalan söylesin ki? "Dec sık sık misafir ağırlar mı?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, kendi soruma irkiliyorum. "Tanrım, çok özür dilerim, bunu sadece kafamda sormam gerekiyordu."

Lynette gülerek sepeti adanın üzerine bıraktı. "Senin yerinde olsam, ben de muhtemelen aynı soruyu sorardım."

Burnumu kırıştıtırırım. "Uygunsuz bir davranıştı." "Dört yıldır Dec için çalışıyorum."

"Kesinlikle uygunsuzdu."

"Ve onun hiç misafirini gece yatırmadığını biliyorum."

Midem kıpır kıpır oluyor. "Ama *misafirleri* oldu mu?" Neden bu konuyu kurcalıyorum ki?

"Hiç."

"Hiç kimse mi?"

"Sanırım kadınlardan bahsediyorsun." Kahve makinesini çalıştırdı.

"Ağzımı kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyor, açıkça." Arkamı işaret ediyorum, suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. Tabii ki yalan söylemezdi. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum ve şimdi, açıkçası, bundan şüphe ettiğim için kendimden çok utanıyorum. Ama, savunmam gerekirse, neredeyse beş yıldır ilk kez seks yapmıyordu. "Ceketimi alayım. Dec uyuyor, onu rahatsız etmek istemedim."

"Ona bir mesaj iletmemi ister misin?"

Kapıda düşünmek için duruyorum. O da benim kaçtığımı düşünüyor. "Kalem ve kağıdın var mı?"

Gülümsüyor ve bir çekmeceyi açıp bir defter ve kalem çıkararak bana doğru ittiğinde, bana biraz mahremiyet tanıyıp mutfağın sonundaki kapıdan kaybolmadan önce, içimden bir ses onun memnun olduğunu söylüyor. Kalemi alıp tezgahın üzerine eğilip, fazla düşünmeden, kalbimin bana yazmamı söylediği şeyi yazıyorum.

Kaçmıyorum. Harika biri olduğun için teşekkür ederim. Camryn x

Kalemi bırakıp koridorda çantamı buluyorum, omzuma atıp dışarı çıkıyorum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, kar tanelerinin uçuşan ortasına adım atarken. Beyaz bir örtü, sokağa inen basamakları tekrar gizliyor, kürekle temizlenmeyi bekliyor. Gözlerim topuklarıma düşer, ayak parmaklarım kar örtüsüne değiyor, ayakkabılarım karın ulaşmadığı ön kapının yanındaki küçük alanda güvende. "Lanet olsun." Çantamı bırakıp, kendimi desteklemek için elimi kapı çerçevesine sıkıştırıyorum ve botlarımı giyiyorum. Merdivenlerden aşağı inerken, Aralık ayının başındaki loş ışıktaki Dec'in evine bakıyorum.

Resim gibi mükemmel.

Burada yaşayan adam gibi.

Gözlerim caddedeki diğer evlere sağa sola kayıyor. Hepsinin ön kapılarının yanındaki çitlerde ve ağaçlarda peri ışıkları var. Hepsi aynı. Sanki sakinler bu yılın teması konusunda birbirleriyle görüşmüş ve sade ve şık olanı oylamışlar gibi. Renk yok. Gösteriş yok.

Sadece güzel peri ışıkları, sıcak sarı bir parıltıyla her evi süslüyor.

Dec hariç.

Noel ile aşk-nefret ilişkisi yaşıyorum.

Kendimi kucaklayarak mırıldanıyorum ve en yakın metro istasyonuna doğru karda yürümeye başlıyorum, Dec Ellis'in etkilerini hissederek, iç uyluklarımdan eti hassas ve içim derinden ağrıyor.

Yakın olduğumuzda nefes alabiliyor musun? Çünkü ben alamıyorum.

Ve bunun gerçekten en iyi nedenleri var.

Gülümsüyorum, içimden geçen gerçek mutluluğu kabul ediyor ve takdir ediyorum. Ve sorun yok.

Mutlu hissetmek benim için sorun değil.

Bunu önceden tahmin etmeliydim. Metrolar çalışmıyordu. Hepsi iptal edilmişti, kar kalınlığı birkaç santimetreyi aşmıştı, bu da durumu rahatsız edici olmaktan çıkıp felakete dönüştürmüştü. Bu yüzden karın içinde zorlukla ilerlerken, sürekli Uber uygulamasını kontrol ederek yakınlarda bir araba olup olmadığını kontrol ediyordum. Araç sayısı çok azdı, sadece karda çalışabilecek araçları olan şoförler çalışıyordu.

Bunlar da çok fazla değildi.

Bu da, yakınlarda bir araç görünene kadar kırk dakika boyunca yürüdüğüm ve onu yakaladığım anlamına geliyordu.

Eve vardığımda ayak parmaklarım donmuştu ve duş alıp giyinip ofise gitmek için tam on dakikam vardı. Geç kalacağımı kabullenmişim; dayanabilseydim evden çalışırdım.

Birkaç sert itmeyle kapıyı açar, karları geri iter ve dikkatli adımlarla kapıya doğru yürür, kapıyı açarım. Dışlarım takırdıyor, cildim yanıyor, o kadar soğuk ki. Neden Dec'le yatakta kalmadım ki?

Anahtarım kilidin yarısına kadar girmişken, Bay Percival'ın kapısı açılır. Beni baştan aşağı süzer. Ağzının hafifçe aşağı doğru kıvrılmasından hoşlanmadığımdan eminim. "Günaydın, Bay Percival."

"Saat kaç sanki?" "Ha?"

Eski saatini çıkarıp bana doğru salladı. "Yedi elli!" "Saatin kaç olduğunu biliyorum, Bay Percival."

"Endişelendim." "Öyle mi?"

"Evet, biliyorum. Pazartesi'den Cuma'ya kadar sabah beş buçukta koşmaya çıkıp altı buçukta dönüyorsun. Sonra saat yedide, sanırım işe gitmek için çıkıp en erken saat onda dönüyorsun. Cumartesi günleri

biraz daha geç koşuyorsun, sonra öğlen tekrar çıkıp en erken saat 11'de . Bazen gece yarısı kadar geç. Pazar günleri..." "Anladım, Bay Percival."

"Peki nerede kaldın?"

Gülerek anahtarı çeviriyorum. "Bu özel bir konu." Kırılmış gibi geri çekiliyor.

"Bay Percival, endişenizi anlıyorum, ama buna gerek yok."

O, yürüme çerçevesiyle bana doğru gelerek homurdanır. "Sen çok güzel bir genç kadınsın, Camryn."

Sevgiyle gülümserim. "Teşekkür ederim."

"Sen bekarsın ve yalnız yaşıyorsun. Buraya koşuyorsun, oraya yürüyorsun ve gerekenden çok daha geç saatlere kadar dışarıda kalıyorsun." Bana parmağını salladı. Gerçekten parmağını salladı. "Ve bu binaya taşındığından beri senin hakkında bildiklerime göre, benim dışımda senin için endişelenecek kimse yok."

Ah.

"Şey, var... Dec var." Percival, Dec'i görmüş, çünkü beni gözetliyor.

"Numaralarımızı değiştirirsek kendimi çok daha iyi hissederim." Ev büyüklüğünde bir telefonu çıkarıp bana doğru uzatıyor. "Eğer sakıncası yoksa."

"Numaramı mı istiyorsunuz?"

"Rutininde bir değişiklik olursa beni haberdar etmen için, endişelenmemem için."

Gülerek, anahtarı kilitten çıkarıyorum. Reddedebilirdim. Ama tabii ki reddetmiyorum. İç çekerek, Bay Percival'ın yanına gidiyorum, bana doğru topallayarak gelme zahmetinden ve zahmetinden kurtarmak için, elinden tuğlayı alıyorum. O sadece beni kolluyor, belki de Dec'in beni eve kadar geçirdiğini gördüğü için şimdi daha da fazla. "Bu canavarı nasıl çalıştırıyorsun?" diye homurdanıyorum, numaramı tuşluyorum, her tuşa bastığımda yüksek bir bip sesi çıkıyor.

"Görünüşe göre nasıl kullanıldığını anlamışsın."

Ekrandaki numaram sanki hesap makinesindeymiş gibi görünüyor. Yemin ederim, bu rakamları lanet olası aydan bile okuyabilirsin. "İşte." Arama tuşuna basıyorum ve telefonum cebimde çalmaya başlayınca kaşlarımı kaldırıyorum. "Numaranızı kaydedeceğim Bay Percival, böylece beni taciz edenin siz olduğunu bileceğim."

"Harika." Cep telefonunu alır —eğer ona cep telefonu denilebilirse, çünkü o şeyin kendi yürütecisi olması gerekiyor— ve ayaklarını sürüyerek dairesine geri döner.

"Akıllı telefon almayı hiç düşündünüz mü, Bay Percival?"

"Şaka yapıyorsunuz herhalde. Bunu kullanmayı öğrenmem yirmi yılımı aldı."

"Bu arada, Dec'in evindeydim."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim." Kapı çarparak kapanır.

"Demek benim için endişelenen başka biri daha var," diye içimden sessizce ekliyorum ve gülümsüyorum.

Daireme girip doğruca mutfığa giderim, buzdolabından Bay Percival'ın pastasını çıkarır ve bir dilim keserim, bu saatte alışılmadık bir şekilde acıktığımı hissediyorum. Dilimi bir parçaya sarar ve mırıldanırım, dönerken bir kırıntı yakalarım.

"Siktir!" Mutfak masasından bir şey atlar, havada uçarken şok içinde çılgıncı atar, tezgahın üzerine iner ve kaçır.

Korkudan ödüm patlar, o kadar sert nefes alırım ki kek boğazımın arkasına kaçır ve öksürürüm, kahvaltımı düşürür ve tezgaha tutunurum, hırıltılı nefes alırım. "Tanrım." Yine kapıda belirir, kocaman şişman kızıl bir şey, tam ortada oturur, kuyruğunu ileri geri sallayarak bana doğru bakar. "Kış kış," derim, elimi ona doğru sallayarak. "Git buradan." Ayağımı öne doğru vuruyorum, ama bu küstah kediyi caydırmıyor. "Defol buradan." Gözleri şüpheyle kısılmış, yüksek sesle mırılıyor. Tedirginim. Bana saldıracakmış gibi görünüyor. "Kış!"

Neredeyse ilgisiz bir şekilde, ön kapıya doğru yürüyerek ilerliyor ve ben de onu takip ediyorum. Arkasına dönüp bana bakıyor, sanki kapıyı açmamı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi. "Buraya nasıl girdin?" diye soruyorum, üzerine eğilip kapı mandalını açarken.

"Maureen!" diye bağırır Bay Percival. "Neredeydin?" "Maureen mi?" diye sorarım. "Bu Maureen mi?"

"Ben de öyle dedim, canım." Maureen, hafif adımlarla Bay Percival'ın yanından geçer, burnunu havaya kaldırır ve cücüler denizinde kaybolur.

Percival'ın yanından geçip, burnunu havaya kaldırarak cücüler denizinin arasında kaybolur. "Demek şimdi de kendini beni gözetlemeye gönderiyorsun, ha?"

"Sen evde değilsen seni gözetleyemez." Başını eğiyor. "Değil mi?"
"İyi günler, Bay Percival," derim, gözlerimi devirip duş almaya giderim.

Ofise vardığımda saat dokuz olmuştu, ama en azından personelin yüzde sekseni gibi geç kalmamıştım. Bu yüzden ortam oldukça sakindi ve rahatsız edilmeden çalışabilirdim. En azından TF Shipping çalışanları tarafından rahatsız edilmeden. Gün boyunca Dec beni çok rahatsız ediyor ve mesajların labirentine düşüyorum, telefonum her pinglediğinde gülümsüyor, her mesajı sabırsızlıkla bekliyor, midem durmadan taklalar atıyor.

■ Kaçmadığın için sevindim. Beni uyandırmalıydın, seni işe götürürdüm. Dışarı çok soğuk

Camryn. Yürümemiş olmanı umarım.

■ Yolun yarısını Uber ile gittim. Metro seferleri iptal edilmişti.

■ Hadi canım. Gece boyunca yağın 60 santimlik karla bir ilgisi olabilir.

■ Yürümek hoşuma gidiyor.

■ Bir daha yapma.

Gülümserim, gelen kutuma düşen şirket notu dikkatimi bir anlığına dağıtır. Hızlıca göz gezdirip Dec'e geri dönerim.

■ Bu akşam ne yapıyorsun?

Telefonumu masaya bırakıp dudaklarımı sıkıştırıyorum. Cevap vermesi uzun ve acı verici on dakika sürüyor.

■ Keşke seni görebilseydim diyebilseydim. Maalesef, katılmam gereken bir şirket etkinliği var. Seni arayacağım

seni ararım.

Hayal kırıklığıyla sönüyorum, sağlıksız bir bağ kurduğumdan endişeleniyorum. Ama aşık olmak bu değil midir? Neredeyse bir takıntı? Tüketilmek? Ve ben kesinlikle öyleyim.

Tamamen.

Günün son saatini, Thomas'tan gelen bir e-postayı anlamaya çalışırken takıntılarımınla uğraşarak geçiriyorum. Bu e-posta, özellikle hiçbir şey hakkında olmayan uzun ve ayrıntılı bir deneme, ancak sonunda karısının ve oğlunun son zamanlardaki aşırı harcamalarını kendisine bildirdiğim için teşekkür ediyor. "Hepsi bu mu?" diye ekrana soruyorum.

Barbara ve Anthony'nin işle ilgili olmayan harcamaları geri ödeyip ödemeyeceğini sorarak hızlı bir cevap yazıyorum. İçimden bir ses umutlu olduğumu söylüyor. "Ah Thomas, beni ne kadar strese sokuyorsun," diye mırıldanarak gönder tuşuna basıyorum. Cevabı hemen geliyor ve kısa. "Ciddi misin?" diye ekranıma inanamadan haykırıyorum. "Hayır, bu konuyu hassas bir şekilde ele almaya gerek yok, Thomas," diye cevap veriyorum. Seni, şirketini ve beni resmen dalga geçiriyorlar. Başka biri olsa, ağır suistimalden kovulurdu. *Thomas, biraz cesaretlen artık.* Dişlerimi sıkarak klavyeye vurmaya devam ediyorum. "Bunun CFO olarak itibarım üzerinde yaratacağı etkiyi takdir ettiğine eminim," diye mırıldanarak yazıyorum. "Beni alay konusu yapacaksın Thomas, bunu kabul edemem."

Klavyeyi kenara itip, sinirli bir nefesle sandalyeme yaslanıp saçlarımı elime alıyorum. Finansal bir felaketle ilişkilendirilirim kimse beni işe almaz ve işler bu yönde ilerliyor. Kendi kendime homurdanarak ayağa kalkıyorum, eşyalarımı topluyorum ve annemi gördükten sonra gecemi nasıl geçireceğimi düşünüyorum. Bara gidemem. Bara gitmek *istemiyorum*.

Terk edilmiş binadan çıkarken, ziyaretime hazırlanıyorum, bugün ondan daha fazlasını alabileceğimi umuyorum ama içten içe bunun olmayacağını biliyorum. Onu görmeyi uzun zamandır iple çekmiyordum, çünkü artık annemi görmüyorum. Dec'e ailemden bahsetmek

Onlar hakkında ilk kez biriyle gerçekten konuştum. Bundan çok korkuyordum ama paylaştığım her kelimeyle inanılmaz bir rahatlama hissettim. Babamı aniden kaybettiğim gibi annemi fiziksel olarak kaybetmemiş olabilirim, ama Alzheimer teşhisi konduğunda onun özünü kaybettim. O kadar hızlı bir şekilde kötüleşti ki, bunu kabullenmek için bana zaman bile tanımadı. Sonra babam da aniden gitti ve dünyam yıkılmakla kalmadı, paramparça oldu. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onları özlüyorum. *Çok özlüyorum.* Annemi ziyaret ettiğimde her zaman aynı şey olsa da, babamın, o yatakta solup giden kadının kabuğunun ötesinde, onun eskiden olduğu kadının bir parçasını bile bulmamı isteyeceğini biliyorum. Yine de, bir şekilde, yıkıcı bir şekilde, onun hayatındaki varlığım, hafızasından tamamen silinmiş durumda.

Annem iyileşmeyecek ve babam asla geri dönmeyecek. Daha kötüsü olamaz diye düşünmüştüm.

Büyüyen yumruğumu yutuyorum ve eldivenlerimi ve şapkamı giyerek karın içinde zorlukla yürüyorum. Londra'nın merkezinde saat altı olmasına rağmen ürkütücü bir sessizlik var, karanlık sonsuz beyaz örtüyle aydınlatılıyor. Aynı zamanda ürkütücü bir güzellik de var. Yan sokağa giriyorum — botlarımla bu mükemmel örtüyü bozduğum için kendimi kötü hissediyorum, tek ses, tabanlarımın çıtırtısı ve omzumdaki çantamın hisırtısı.

Ta ki arkamda bir ses duyana kadar.

Omzumun üzerinden arkama bakıp etrafı tarıyorum, ama etrafta tek yaşayan ben varım, karda sadece benim ayak izlerim var. Lamba direğine bakıp daha fazla kar yağdığını görüyorum. Ayak izlerim yakında yine tamamen düzgün bir kar tabakası olacak.

Gözlerimi indirip çantamdan telefonumu çıkarmak için uzanırken, telefonumun bip sesini duyarım ve omzumun üzerinden tekrar arkama bakarım, arkamda çıtırtıdayan ayak sesleri duyduğuma eminim. Ama... hiçbir şey yok.

Sokağın sonunda sağa döndüm ve adımlarımı hızlandırdım, bilinmeyen numaradan gelen mesajı açarken omurgamdan garip bir titreme geçti.

■ Bu akşam eve gelmeyi beklemeli miyim?

Kaşlarımla çatıyorum, beynim gecikiyor, ama sonra tıklıyorum, gülüyorum. "Aptal yaşlı adam," mırıldanıyorum. "Maalesef, evet, beni evde bekleyebilirsin."

Cevabımı yazıp telefonumu cebime koymadan önce onun numarasını kaydettim.

Arkamda bir dizi sönük gürültü duyulur ve bir kez daha omzumun üzerinden geriye bakarım, caddenin yine boş olduğunu görünce yavaşlayarak dururum. Omurgamdan aşağı kayan buz hissi hoşuma gitmez. "Merhaba?" Gözlerim ıssız caddeyi tarar, geriye doğru çekilirken omuzlarım doğal olarak kulaklarımın etrafında toplanır, yavaşça dönüp hızımı artırırım.

Yine geliyor, sanki biri karda koşuyormuş gibi güm güm sesler. Dönüp bakıyorum.

Elin yüzüme doğru uçtuğunu çok geç fark ettim.

Bu kuvvet başımı şiddetle sarsar ve yola tökezlerim, karın yumuşaklığı sayesinde yumuşak bir iniş yaparım.

"Hey, sen! Saldır!" diye bağılıyor bir kadın.

"Siktir," diye küfrediyorum, gözlerimden siyah noktalar geçiyor, yanağım öfkeli alevlerle patlıyor. Bu farkındalık, o elin sahibi kadar sert bir şekilde bana çarpıyor ve çılgınca etrafıma bakınıyorum, kalbim hızlanıyor ve göğsümde panik içinde çarpmaya başlıyor. Sokak boş, kimse görünmüyor. Çantamı birkaç metre ötede, karın altında gömülü olarak görüyorum, telefonum da birkaç metre ötemde gömülü. "Ne oluyor lan?" diye fısıldıyorum, ayaklarım jöle gibi titreyerek ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Siktir." Yanağımı hissederek yüzümü buruşturuyorum, karın altından yeni çıkardığım soğuk elim aslında yanağımı yatıştırıyor.

"Hey, iyi misin?" Bir kadın hırka ve tayt giymiş, ayaklarında UGG terlikleriyle ortaya çıkar.

"İyiyim." Titreyerek, etrafta dolaşıp arıyorum. Hiçbir şey yok. Kimse yok. Ama yakından baktığımda, başka bir köşeden gelen ikinci bir ayak izi görüyorum. Daha da yakından incelediğimde, beni takip eden kişinin benim ayak izlerimin üzerinde yürüdüğünü anlıyorum — daha büyük ayaklar, benim küçük ayaklarımın izlerini yutuyor. "Onları korkutup kaçırdığın için teşekkürler." Gülümsüyorum, ama gülümsemem zorlama.

"Penceremden dışarı sarkmış sigara içiyordum." Yaklaşır ve soğuk, temiz havayla karışık nikotin kokusu burnuma gelir. "Oh, bu bir arı sokması gibi görünüyor."

"O kadar da kötü değil." Yanağımı kapatıp eşyalarımı topluyorum. "Tekrar teşekkürler." Gözlerimi sürekli sağa sola çevirerek ters yöne doğru yürüyorum.

"Polisi aramalısın!"

Ve onlara ne diyeyim? Kim olduğunu bilmediğim birinin beni sokakta saldırdığını mı? *Nedenini* de bilmediğimi mi?

Elimi kaldırıp onu uzaklaştırdım ve adımlarımı hızlandırdım.

Eve. Eve gitmem lazım.

Bay Percival'ın beni bulmasını beklemeden içeri girip kapıyı kilitliyorum — daha önce hiç yapmadığım bir şey. Aynaya baktığımda, sabahleyin yanağımda etkileyici bir morluk olacağını anlıyorum. "Harika," diyorum, yüzümü buruşturarak soğuk kompresle nazikçe ovuşturuyorum. Her dakika daha da kızarıyor gibi görünüyor, muhtemelen şimdi yüzümdede kan dolaşımı var. İç çekiyorum, avuçlarımı lavabonun kenarına dayayıp, morarmasını engellemeye çalışmaktan vazgeçiyorum. Darbe çok sertti, tam isabet etmişti. Dokunurken dişlerimin arasından hava çekiyorum. Zavallı yanağım hırpalanmış, annemin tokatından kalan iz daha yeni kaybolmuştu. Fırsatçı mıydılar? *Ama çantamı ve cep telefonumu almadılar.* Rahatsız edildikleri için mi?

Mutfağa geri dönüp annemin bakım evini arayarak bu akşam gelemeyeceğimi bildiriyorum, sonra kompresimi çöpe atıp yatağıma gidip yatağa uzanıyorum. Dec beni aramıyor ve hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen, aynı zamanda rahatlamış da hissediyorum.

Ona bu akşam olanları anlatmak istemiyorum. Bu da sessiz bir yalan daha olur.

15 Aralık

Kar biraz eridi. Hava durumu spikeri, özgürlüğümüze tekrar fazla kapılmamamız gerektiğini söylüyor. Hafta sonu birkaç gün sıcaklıkların yükseleceğini, ancak Pazar akşamı düşeceğini ve İngiltere'yi ikinci bir kar dalgasının vuracağını tahmin ediyor. Bu bir rekor. Bu Aralık ayında, son on yılın toplamından daha fazla kar yağacak. Bu eşi görülmemiş bir durum. Ve gerçekten çok rahatsız edici. Ancak çocuklar, bitmek bilmeyen kar ve okulların kapanmasından çok memnunar.

Yutkunup asansör aynasına bir kez daha bakıyorum ve yanağıma bakınca irkiliyorum. Hasarı hafife almışım. Bir gecede yanağım kırmızıdan kızıl kırmızıya dönmüş. Üzerine sürdüğüm bombaya dayanıklı kapatıcıdan bile parlıyor. "Kahretsin." Tüpü çıkarıp bir kat daha sürüyorum, yanık yanağıma nazikçe dokunarak. Yıllardır Londra sokaklarında, gündüz ve gece her saatte dolaştım. Hiç güvensiz hissetmedim. Savunmasız hissetmedim. Ama etrafta her zaman insanlar vardı; bu Londra'da normaldir.

Karla kaplı olmadığında.

Aptalmışım. Bunu düşünmeliydim. Yanağıma dokunup kendime olan öfkemi dışarı veriyorum, Dec'in bundan etkilenmeyeceğini düşünüyorum. Bay Percival da etkilenmeyecek.

Kapılar açıldığında sallanan elfler beni selamladı ve ben de onların altından geçerken iç geçirdim. "Bu şeyler sağlık ve güvenlik açısından tehlike arz ediyor," diye mırıldandım, Debbie masasından kalkıp benimle birlikte ofisime doğru yürürken. "Ofisin yeniden canlandığını görmek güzel."

"Yalancı," diye karşılık verir ve bana bir dosya uzatır. Yüzünün düştüğünü görünce, yaralanmamı fark ettiğini anlarım. "Aman Tanrım, Camryn, ne oldu?"

"Hiçbir şey." Dosyayı elinden alıyorum. "Bu ne?"

Dudaklarını büzüyor ama ısrar etmiyor. "İstediğin pazar karşılaştırmaları."

"*Benim* istediğim mi?"

"Evet, dün. E-posta ile."

Aklımı zorluyorum, ama Debbie'ye e-posta gönderip karşılaştırma istediğim anı bir türlü hatırlayamıyorum. Ancak neden istediğimi biliyorum. "Thomas geldi mi?"

"Evet, ofisinde. Barbara da burada."

"Onun gözünde pek iyi bir izlenim bırakmadım."

"Gerçekten şirket kartıyla enjeksiyonluk dolgu maddelerinin parasını mı ödedi?"

"Yani dolgu maddesi miydi?" Onun tam olarak neyi düzelttiğini merak ettiğimi itiraf etmek istemiyorum. "Dolgu maddesi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Crystal, Thomas'ın onunla telefonda konuştuğunu duymuş. Hiç de mutlu görünmüyordu. Anthony de şirketin işiyle Karayipler'de, değil mi?"

"Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim." Ofisime giriyorum. "Yani ofiste dedikodular dolaşıyor mu?"

"Barbara'nın yoluna çıkmasan iyi olur."

"O beni korkutmuyor."

"Tabii ki korkmaz." Debbie gözlerini devirdi. "Pazartesi günü Gizli Noel Baba'yı unutma." Kaşlarını kaldırdı. "Sana fikir vermekten çekinmem, söyle yeter."

"Fikre ihtiyacım yok, çünkü Gizli Noel Baba'ya katılmıyorum." "Noel kazakları için katıldın," diye karşılık verir, tiz bir sesle.

"Evet, ve bunun beni nereye getirdiğine bak." Yine de, Dec'in güldüğünü ilk kez duyuyordum, bu yüzden neredeyse buna değdi. Çantamı masamın üzerine attım. "Bir kız burada kahve içmek için ne yapmalı?"

"İstemek."

Gülümserken dişlerimi sıktım. "Bir kahve alabilir miyim, *lütfen*?"

"Tabii." Debbie reverans yaptı. "Şeker ister misin diye sorardım, ama

bütün bina on tane istediğini biliyor." "Bu işi istiyor musun?"

O eğilerek odadan çıkar ve kapıyı kapatır, ben de paltomu çıkarır ve askıya asarım. Daha

gelir ve kalbim bir an durur, telefonumu bulmak için acele ederim.

Dec olmadığı için rahatlama mıyım yoksa üzülmeli miyim bilmiyorum. Ama kesinlikle içimde tarif edilemez bir ateş hissediyorum, çünkü *bu* benim kocam.

■ Eve geri taşınıyorum. Sen kafanı kuma gömerken evin boş kalmasına gücümüz yetmez ve ben de sonsuza kadar ipotek ve kirayı ödeyemem. Eminim senin de ödeyemeyeceğinden eminim.

Tek merak ettiğim şey, dayanılmaz acıyı sürdürebilecek miyim? Para umurumda değil. Ev umurumda değil. O yere bir daha asla adım atamam ve onun oraya, her odada, her köşede anılarla yaşayabilmesi beni son derece kızdırıyor. Mutfakta yemek pişirdiğimiz akşamlar. Kocaman kanepede tembel tembel geçirdiğimiz günler. Bahçede yabani otların hangileri olduğunu, hangilerinin bitki olduğunu anlamaya çalıştığımız yazlar.

"Siktir git," diye mırıldanarak gelen kutuma gidip e-postaları kaydırıyorum. İş. İşe odaklanmam lazım. Piç kurusu eski sevgililere değil. Londra'nın ıssız sokaklarında beni soymaya çalışanlara değil. İşe.

Muhasebeciden gelen, yöneticilerin kişisel vergi faturalarını detaylandıran bir e-postayı açarım. Biri Ocak sonu, diğeri Temmuz sonu için. "Tanrım." Telefonumu alıp onu ararım. "Kişisel vergi tahminlerini aldım. Ekim ayında ödenecek kurumlar vergisi faturası hakkında bir fikrin var mı?" diye sorarım, kalkıp masamın etrafında dolanmaya başlarım.

"Durum pek iyi değil."

"Hiçbir zaman güzel olmaz."

"Birkaç milyon farkla."

"Birkaç milyon düşmek istiyorum, Jeff. Thomas'ın karısı ve oğlu, vergilerin nasıl işlediğine dair acil bir kursa ihtiyaçları var. Kocaman banka hesaplarına bakıp ellerini ovuşturuyorlar. Bunun büyük bir kısmının şirket ve kişisel vergiler için ayrılmış olduğunu akıllarına bile getirmiyorlar."

"Sana yalan söylemeyeceğim, Camryn. Son birkaç ayda öksürenler önemli ölçüde azaldı. Bu seni şok edebilir..."

"Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor, Jeff."

"Yöneticiler son birkaç haftadır modası geçmiş gibi temettü çekiyorlar."

Son birkaç hafta mı? "Yöneticiler derken, özellikle Barbara ve Anthony'yi kastediyorsun sanırım."

"Evet. Banka hesap özetlerini gördün mü?"

"Holding hesabının mı? Hayır. Günlük olarak cari hesaplara göz atıyorum, ancak holding hesaplarının ekstreleri ayın otuzunda geliyor, çünkü hareketlilik çok az."

"Şu anda o kadar az değil. Sızıntıları onarmazsanız gemi batacak."

Kıçımı masanın kenarına dayadım. "Kaybedilecek bir savaşta savaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Neden hâlâ oradasın, Camryn?"

Kaşlarımı çatarak gözlerimi

kırpıştırdım. "Ne?"

"Senin kalibrede bir kadın. Neden yürümedin?"

Çünkü bu işe ihtiyacım var. "Zorlukları seviyorum," diyorum esprili bir şekilde ve o gülüyor. "Bak Jeff, önemli soru şu: TF Shipping bu vergi faturalarını karşılayabilir mi?"

"Evet, ama bu onları mahveder."

"Barbara için iş hayatında artık dolgu malzemesi yok," diye sessizce mırıldanırım. "Ne?"

"Hiçbir şey." İç çekiyorum. "Cuma gününe güneş ışığı gibi parıldadığın için teşekkürler." Telefonu kapatıp, popomun yanındaki masaya telefonumla vuruyorum ve bugün başka bir savaşa hazır mıyım diye ciddi ciddi düşünüyorum. Vahşi atları ehlileştirmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Ve kahvem nerede? Kapıyı açtım ve Debbie'yi telefonda buldum. Yanından geçerken ona kaşlarımı çattım. "Kendi kahvemi kendim alacağım, yoksa kafein eksikliğinden öleceğim."

McDonald's kamyonunun çiftliğe geldiğini gören bir inek kadar etkilenmiş görünüyor. "Üzgünüm," diyor, elini ahizeye koyarak.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Zaten bacaklarımı esnetmek istiyordum." Ve mağaradan geçmek için eğilip dalıyorum. Geçerken parıldayan bir kardan adama kaşlarımı çatıyorum. Hala zaten tıkanmış koridora bir şeyler ekliyor mu?

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, yapay karla kaplanmış ahşap bir kulübeyi geçerken.

Mutfağın kapısını açtığımda kafein kokusu burnuma çarpar ve Crystal'ın bardaklara eggnog döktüğünü görürüm. "Ofise gelemediğin birkaç günü telafi ediyorsun, değil mi?"

Bir fincan alırken bana sıkı bir gülümseme atıyor, ama yanağımı fark edince gülümsemesi kayboluyor. Yine de sormuyor. Bu küçük bir merhamet. Tabii Debbie hariç kimse sormayacak. "İster misin?"

"Eggnog mu? Hayır." Percolator'ı alıp içkiyi dolduruyorum. "Thomas hakkında ve onun özel telefon görüşmelerinde söylediklerini dedikodu yapmamalısın." Gözümün ucuyla ona bakıyorum, hala içkiyi dolduruyor, zihni açıkça çok hızlı çalışıyor.

"Emin misin, istemiyor musun?" Bir fincan alır ve bana doğru uzatır, yüzünde yapmacık, suçlu bir gülümsemeye.

Kahvemi alıp kaldırdım, bir Panettone ve sevimli küçük Noel Baba kekleri gördüm. "Tabii," dedim ve kahvemi yavaşça dudaklarıma götürdüm. Gözlerimi kırptım ve eski evimin mutfağında, her yer şekerle kaplı halimi gördüm. Slade Alexa'dan bağıırıyordu. Soba üzerinde sıcak şarap kaynıyordu.

"Emin misin, yoksa emin değil misin?"

Flashback'ten çıkıp Crystal'a kaşlarını çatarak bakıyorum. "Ne?" Gözlerim aramızda duran bardağa kayıyor. "Hayır dedim." Biri mutfağa girip beni fark edince, hızla geri dönüp dışarı çıkıyor. "Thomas," diye seslenip peşinden gidiyorum.

"Üzgünüm, bir görüşmeye geç kaldığımı hatırladım."

Bu topuklu ayakkabılarla oldukça zor bir iş ama bir şekilde onu geçip yolunu kesmeyi başarırım. Thomas geri çekilir ve başımın üstünden bakmaya çalışır, ben de onun bakışını takip edip tavandan sarkan bir demet ökse otu görürüm. "Buna nasıl izin verdin?" diye sorarım, uzanıp onu aşağı çekerim. "Cinsel taciz davası açılmasını istiyorsun sanki."

"Hey, bir dakika, ben öyle demek istemedim..."

"Genel olarak konuşuyorum, Thomas." Buradaki çoğu insan gibi o da bana karşı temkinli, bu yüzden beklenmedik bir şekilde ökse otunun altında yakalanma tehlikesi yok.

"Yüzüne ne oldu böyle?"

"Eve giderken düştüm." Onun sorgulayan bakışlarından yüzümü saklamak için içgüdüsel olarak elimi yüzüme götürme isteğine direniyorum. "Az önce Jeff'le telefonda konuştum. Bize..."

"Dede!" Çığlık kulak zarlarımı titretir ve Thomas, önümden hızla uzaklaşır, belki on dört yaşında bir kız çocuğı ona sarılır.

"Marcy," diye şarkı söyler, onu kollarının arasına alıp sarılır.

"Merhaba baba," der bir kadın, eldivenlerini çıkararak, pembe dudaklarını genişçe açar.

"Gail." Thomas, onu gördüğüne rahatlamış gibi iç geçirir, Marcy'yi göğsüne sıkıca sararken, diğer kolunu kızına açar. Kız doğrudan ona doğru yürür. "Curtis nerede?"

"Kiralık arabayı park ediyor. Karları Colorado'da bırakacağımızı sanıyordum!"

"Camryn, bu benim kızım Gail ve benim güzel torunum Marcy. Kızlar, bu Camryn. Sana Camryn'den bahsetmiştim, hatırladın mı Gail?"

Öyle mi? Herhalde her türlü iltifatlar yağdırılmıştır. Thomas'a anlamlı bir bakış atarak Gail'e elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum." *Sen de kardeşin kadar pislik misin?*

Gail gülerek babasının kucaklamasından kurtulur. Yüzümü fark ederse de hiçbir şey söylemez. "Ben sarılmayı severim." Sonra beni göğsüne çekip sıkıca sarılır ve ben de kahveyi başımın üzerine kaldırarak ikimizin üzerine dökülmesini önlerim. Thomas, baştan aşağı gerginleşip gözlerimi ona dikerken bana sırtarak bakar. "Kesinlikle öylesin," derim sessizce, nazikçe uzaklaşarak. "Peki, çok memnun oldum." Thomas'a dönerim. "Sonra görüşürüz." Bu bir tehdittir ve o da bunun farkındadır.

Thomas ve ailesini bırakıp ofisime geri dönüyorum, geçerken Debbie'ye kahvemi uzatıyorum. O benim alaycılığımı tamamen görmezden geliyor. Masama oturduğumda, sanki ruh halimi daha da bozmak istermişçesine kocamın mesajını tekrar okuyorum. Sonra, ondan aldığım diğer tüm mesajlar gibi bunu da siliyorum. "Kirayı ve ipoteğı ödeyemesen de umurumda değil," diye homurdanıyorum. "Ben kendi payımı ödeyeceğim." *"Mantıksız davranış" ifadesini çıkarırsan, lanet olası belgeleri imzalarım.*

Sandalyeye yaslanıp, yanaklarımın zonkladığını hissederek, kompakt aynamı çıkarıp durumu kontrol ediyorum ve iyi bir kapatıcılık elde etmek için ne kadar sürede kaybolacağını zihnimde hesaplıyorum. —tamamen saklayacak kadar. Üç. Belki dört. Şanslıysam. Yenilgiye uğramış bir nefesle aynamı kapatıyorum. Şu anda, Dec'i üç veya dört gün görmemek bir ömür gibi geliyor. Bu yüzden, telefonum masamda dans etmeye başladığında, korkunç bir ikileme düşünüyorum. Onu görmek istiyorum. Fırtınamı yatıştırmasını istiyorum. Ama yanağımdaki düzgün izi açıklamak zorunda kalmak istemediğimden eminim. Ve kesinlikle yalan söylemek istemiyorum. O kaçınılmaz olarak görünmeyen izleri ortaya çıkardığında, onları açıklamayı düşünmek beynimi yakıyor. Sokaklar bomboşken karanlıkta tek başına eve yürüdüğüm için beni kaçınılmaz olarak azarladığında, Dec ile başa çıkacak gücüm yok. Ve, şey, yanağım berbat durumda. Bu yüzden telefonumun çalmasına izin veriyorum ve bir mesaj geldiğinde yüzümü buruşturuyorum.

Dün gece seni aramadığım için özür dilerim. İşler uzadı. Geç
Öğle yemeği?

Dudaklarımı ısırıp bir cevap yazıyorum.

Önümüzdeki birkaç gün çok yoğun geçecek. Pazartesi ararım.

O kadar utanıyorum ki, sandalyede küçülüp, Dec cevap verene kadar on beş dakika boyunca orada kalıyorum.

tamam.

Tek bir kelime. Ama bu tek kelimeyi göndermek on beş dakika sürdü ve bu tek kelime "tamam"dan çok daha fazlasını ifade ediyor. Şöyle diyor: Garip. Şöyle diyor: Hayır, bu tamam değil. Şöyle diyor: Neler oluyor? Şöyle diyor: Şüpheliyim ama başka ne diyeceğimi bilmediğim için sadece "tamam" diyeceğim. Ve diyor ki: Sonuçta sen çok zahmetlisin ve ben çekiliyorum.

Tanrım, başım!

Telefonumu kapatıp Debbie'yi arıyorum. "Bana bekleme hesabı ekstrelerini getir." O bana iki hafta erken olduğunu söylemeden telefonu kapatıp gelen kutuma geri dönüyorum.

Üç saat sonra beynim yanıyor. Jeff yanılmamış. Bekletme hesapları büyük darbe almış, ama en aktif olan Barbara. Thomas'a karısının çekimlerinin tüm ayrıntılarını e-postayla gönderiyorum, zihnim çeşitli senaryoları değerlendirerek hızla çalışıyor, ama her zaman aynı sonuca varıyorum.

Onu meteliksiz bırakıyor.

Tabii ki bunu açıkça söylemiyorum, bu çok ileri gitmek olur, ama tohumunu ekebilirim. O bunu görüp görmezden gelemez. Thomas'ın planlarını sabote etmeye çalıştıklarını hissediyorum. Aslında, bundan da öte, Thomas'ın işini sabote etmeye çalışıyorlar ve bu hiç mantıklı değil. Neden gösteriş yapmaktan hoşlandığınız kendi servet kaynağınızı soyasınız ki? Barbara ve Anthony'nin Thomas'ın TF Shipping'i halka arz etme planlarından pek hoşnut olmadıklarını şüpheleniyorum, hatta eminim. Ve bunun nedeninin, daha geniş bir yönetim kuruluna hesap vermekten hoşlanmamaları olduğunu düşünüyorum. Artık şirket kartlarıyla kişisel lüksler için gereksiz harcamalar yapamayacaklar.

Gönder tuşuna bastım ve kapıma baktım, çünkü ahşaptan garip bir ses geliyordu. "Olamaz!" diye mırıldandım, ayağa kalkarak, kapıya gidip deli olmadığımı kontrol etmekle, burada kalıp riske girmeden masamın altına saklanmak arasında kararsız kaldım. İkincisi daha cazipti, ama bacaklarım beni kapıya götürdü ve kapıyı açtım.

"Ho-ho-ho!"

Geri adım atarak önümdeki her şeyi kavramaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Çok fazla şey var. Ve sonra aniden çığlıklar da duyuluyor. Onlarca çığlık.

Çocuklar.

Her yerde.

Çılgınca koşuyorlar, Noel Baba'nın ayak bileklerini ısıyorlar, o ise ortada, inananlarla çevrili, gerçek gibi duruyor.

Bir kaya karnıma o kadar sert vurur ki, birkaç adım geriye, ofisime doğru savrulurum. Gürültü. *Dayanılmaz*. Debbie'nin bana baktığını, gülümsemesinin kaybolduğunu görürüm. Avuç içleri, Noel Baba'ya hayranlıkla bakan küçük bir çocuğun omuzlarındadır. "Ne oluyor?" diye sorarım, ama sesim onun duyabileceği kadar yüksek değildir. "Ne oluyor?" diye bağırırım.

Çocuğu ile bana doğru gelir ve ben geri çekilirim. "Çocuğunu İşe Getir Günü" der, neredeyse özür dilercesine.

"Ne zamandan beri?"

"Dün gönderilen nottan beri."

"Ben herhangi bir not görmedim." *Kahretsin, notu görmüştüm.* Sadece notu düzgün okumamıştım. "Bu durumda çalışamam," diyorum, öfkenin eşiğinde. "Lanet olsun."

Debbie'nin avuçları çocuğun kulaklarına dayanırken, çocuğun gözleri bana dikiliyor.

Buradan çıkmam lazım.

Çantalarımı alıp kaosun içinden aceleyle geçiyorum, asansör çağırma düğmesine acilen basıyorum. Kapılar açılıyor ve bir sürü çocuk daha bana doğru koşuyor, Noel Baba'yı görünce bağırlıyorlar. Vücudum geriliyor, uzuvlarımı içeri çekiyorum, kendimi olabildiğince küçültüyorum, onlar iki yanımdan hızla geçiyorlar.

Asansöre girip köşeye sıkışıyorum ve kapılar kapanıp asansör beni bu bitmek bilmeyen tetikleyicilerden uzaklaştırdığında rahat bir nefes alıyorum. *Noel'den nefret ediyorum.* Gürültüden. Çığlık atan çocuklardan. Hayatımın parçalandığı bu zamanlarda herkesin yaşadığı mutluluktan. Ve yine de o, elbette, kolayca hayatına devam edebiliyor. Çünkü benim mantıksız olduğumu düşünüyor. Gitti. Öylece gitti. Saatile bakıyorum. Özellikle de tarihe. On dokuzuncu gün sadece dört gün sonra. Üç yıl nasıl geçti?

Asansör birdenbire boğucu hale gelir ve ben daha hızlı hareket etmesini isterim. Kapılar yeterince açılır açılmaz, aralıktan sıyrılıp lobiye geçerek değerli havayı içime çekerim. Dışarı çıkıp karla karışık çamurda topuklarıma bakarım. "Kahretsin." Çantamı yakındaki bir direğe bırakıp botlarımı ve çoraplarımı çıkarır, giyerim ve sonra düşünmeden ayaklarımın peşinden giderim.

Sonunda annemin bakım evine varıyorum. Her şey olağan: resepsiyoniste sıkı bir gülümseme, koridorda yavaşça yürümek, midemin

, kapıdan dikkatlice içeriye bakıyorum, onu görünce kalbim sıkışıyor.

Yemeği yatak başında dokunulmamış, oda puslu bir ışıkla aydınlatılmış ve o uyuyor. İçeri girip zorunlu işlerimi yapmaya başlıyorum, sürahideki suyu değiştiriyorum, solmuş çiçekleri atıyorum, vazoyu temizliyorum ve yeni karanfillerin saplarını kesip düzenliyorum. Sonra oturuyorum. "Yemek yemedin," diyorum, makarnasındaki çatalı alıp kasede karıştırıyorum. "Aç değil misin?"

Gözleri açılır ve bana boş boş bakar. Gözlerinin arkasında hiçbir şey yoktur. "Birkaç lokma yiyebilirim, hemşire," der, yüzünde hiçbir ifade olmadan, sesinde de hiçbir duygu olmadan. Sadece duygusuz kelimeler.

Yutkunup sandalyemi yaklaşıtıyorum, bir parça penne makarnayı çatalla alıp ona uzatıyorum. Ağzı açık kalıyor, başı hala yastığa gömülü, ben de makarnayı ağzına atıyorum, yavaşça çiğnemesini izliyorum, boş bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Onu sevdiğimi söylemiyorum. Ona *anne* demiyorum. Şiddetli bir tepki yaratacak hiçbir şey söylemiyorum. Sadece burada oturup ona yemek yediriyorum, sadece *hemşire* olmaktan mutluyum. Neredeyse... huzurlu. Sessizlik. Derin bir nefes alıyorum ve bir an için, umutsuzlukla kaplı üzüntü örtüsünü bırakabiliyorum. Anlık bir şey, ama ben bunu kabul ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kasesinin dörtte birini bitirmeden önce ağzını benim için açmaz hale gelir. "Su ister misin?" diye sorarak ona pipeti uzattım. Pipeti dudaklarıyla kavradı, eskiden gün boyu kırmızı renkte olan dudakları artık soluk ve renksizdi. Hayat yoktu onlarda. Gülümsemiyorlardı, utangaçça dudaklarını büzmüyorlardı, beni kızdırdığında sırtıtmıyorlardı. Ve duymayı çok istediğim sözleri söylemiyorlardı.

Annen burada, benim küçük papatyam. Her şey yoluna girecek.

Çünkü o artık burada değil. Ve hayatımda beni koşulsuz seven bir ruh kalmadığı için hiçbir şeyin bir daha yoluna giremeyeceğinden korkuyorum.

Kederimi içime atıp, o tekrar uykuya dalana kadar bekledikten sonra bulaşıkları topladım ve paltomu giydim. Onu uyandırmamak ve telaşlandırmamak için eğilip alına nazikçe bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Beni göğsüne sıkıca sararken, avucuyla sırtımı okşayarak boynuma nefesini üflerken gülümserim. "Otuz yaşında birine 'güneş çiçeği' denmesi için çok yaşlı değil miyim anne?"

O burun kıvrır. "Asla. Dört yaşında da olsan, kırk yaşında da olsan, sen her zaman benim küçük buttercup'ım olacaksın."

"Tamam," diyorum, ellerinin saçlarıma uzandığını ve saçlarımı taramaya başladığını hissederek.

"Benim buttercup'ım," diye mırıldanır.

Gözlerimi kapatıyorum, annemin sözlerini asla tuttuğu için minnettarım... ve her zaman en iyi, en iyileştirici kucaklamaları verdiği için.

Binaya girdiğimde Bay Percival'ın kapısı ardına kadar açıktı ve içeriden gürültü geliyordu. Kapıyı tıklattım ve ona seslendim, ama cevap gelmedi, ki gürültüye bakılırsa bu pek de şaşırtıcı değildi. "Bay Percival?" Daha yüksek sesle seslendim, koridoru çevreleyen cücelerin arasından geçerek. "Bay Percival, ben Camryn."

"Camryn?"

"Kapınız açık."

"Biliyorum canım. Maureen açtı."

Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde, kulakları sağır eden bir gürültü duyuyorum ve Bay Percival'ı masada, elinde bir mutfak robotu ile çalışırken buluyorum. Titriyorum. Kahretsin, burası buz gibi. Beni görüyor ve gülümsüyor, düğmeye basarak robotun yavaş yavaş durmasını sağlıyor. "Doldurmamı hazırlıyorum, canım. Kızılmış fındık."

Ellerini yün eldivenler kaplıyor, boynuna birkaç kez atkı sarmış, tüvit ceketinin tüm düğmeleri iliklenmiş, başında da bere var. Bay Percival'ın tek izleyicisi ben değilim. Cüceler de etrafında toplanmış, izliyorlar. "Bay Percival, burası buz gibi."

"Isıtma bozuldu, canım." "Birini aradınız mı?"

"Evet, canım. Bir mühendis altı saat içinde burada olacak." Cebinde bir şeyler arıyor ve saatini çıkarıyor. "Üç saat oldu."

saat üç oldu."

"Tamam." Kollarımı vücuduma doladım.

"Ama sadece ısıtıcıları çalıştıran devre kartı bozulmuş, yani hala elektriğimiz var."

"Mutfağı mı kullanmak ister misin?"

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü burası Sibiry'a gibi değil."

"Siz gençler." Eldivenlerini silkeliyor ve doğradığı fındıkları bir kaseye döküyor. "Haftalarca siperlerde kamp yapmayı dene, canım."

"Ne?" Geri çekildim. "Savaşta mı?"

"İkinci Dünya Savaşı'nda, canım."

"Kaç yaşındasınız, Bay Percival?"

"Doksan dokuz, canım."

"Siktir." Ona karşı çıkarım. "Neredeyse yüz yaşındasınız."

"Kral'dan doğum günü kartımı almak için direniyorum, canım." Bana sırtlıyor.

"Doğum gününüz ne zaman?"

"Ocak." Tahta kaşığı kaseye sokup karıştırmaya başlar ve bugün ilk kez gülümserim. *Sen inanılmaz bir adamsın.*

"Neredeyse yüz yaşında bir adam için olağanüstü görünüyorsunuz, Bay Percival."

"Biliyorum." Gözlerini kısınca parlayan gözleri kararır. "Yanağına ne oldu?"

"İş yerinde bir kapıyla çarpıştım," diyorum, spontane bir şekilde. "O sallanan kapılardan biri. Nereye gittiğime bakmıyordum ve biri önümden geçti, kapı geri sıçradı ve yanağımı çarptı." Çalıştığı küçük masaya yaklaşıyorum. "Doldurma yapmak için biraz erken değil mi?"

"Noel için hazırlık yapmakta aşırıya kaçmak diye bir şey yoktur, Camryn. Onu hindi ve jambonla birlikte dondurucuya koyacağım."

"Yardımcı olabilir

miyim?" "Yardım

etmek ister misin?"

"Neden olmasın?" Yapacak başka bir şeyim yok. "Bana yüz yıllık hayatının hikâyesini anlatabilirsin."

"Bütün hafta sonu burada kalabiliriz," diyor gülerek, ben çantamı yere bırakırken.

"Umarım," diye cevap veriyorum, talimat bekliyorum. "Biraz Noel şarkıları çalalım mı?"

"Senin konuşmanı dinlemeyi tercih ederim." "Peki, senin istediğin gibi olsun."

Dört saat sonra, onun mince pies'leri için kıyma hazırladım, bütün bir fındık kızartması yaptım, sosislerin içini çıkardım, bazı chipolataların etrafına domuz pastırması sardım ve daha bir sürü şey yaptım. Ve tüm bu süre boyunca, Bay Percival'ın kimler için yemek pişirdiğini ve onları nereye oturtacağını merak ediyordum. Ailesinin olmadığını söylediğini çok net hatırlıyorum, ama ona sormadım çünkü savaştaki günlerini anlatmakla meşguldü — sadece bir yıl sürmüş, ama siperlerde sıkışıp kaldığınızda bir ömür gibi gelir — ve 1999'da vefat eden Edith ile olan evliliğini ve Bay Percival'ın trajik bir şekilde hayatta kaldığı oğulları Miles'ı anlatmakla meşguldü.

Çırpma teli ile çift kremayı karıştırmaya devam ediyorum, kalınlaşmasını sonsuza dek beklerken, o sevgi dolu anılarını anlatıyor ve ben nasıl olduğunu merak ediyorum. Nasıl olur da sevgisini, oğlunu kaybetmiş ve hala burada gülümsüyor olabilir?

Yaşamak.

"Sanırım bu kremada bir sorun var," diyorum, popom taburede uyuşmuş, kolum bu kadar uzun süre çırpıtığım için düşecekmiş gibi hissediyorum. Terliyor muyum?

O, masanın etrafında, masaya tutunarak, masanın kenarını tutarak topallıyor. Bu beni tedirgin ediyor, düşerse onu tutmak için ellerimi hazırlıyorum. "Bir müdahaleye ihtiyacımız var." Elektrikli çırpıcıyı eline alıp kaşlarını kaldırıyor.

"Yani kolum düşecekmiş gibi hissedene kadar çırpıyordum ve sen bunca zaman bunu mu yapıyordun?"

Omuzlarını silkiyor, biraz yaramazca. "Aklımdan çıkmış."

"Tabii ki öyle," diye homurdanarak elinden kapıyorum. Onun oyununu biliyorum. Beni olabildiğince uzun süre burada tutmaya çalışıyor. Benim için sorun değil. Onunla birlikte yemek pişirip pasta yaparken geçirdiğim öğleden sonra şaşırtıcı derecede güzeldi.

Ne pişirdiğimi tam olarak düşünmedim, sadece söyleneni yaptım ve Bay Percival'ın sohbetini dinledim.

"Bu yüzden mi eve erken geldin?" diye sordu, kaşığına yanağıma doğrultarak.

En kolayı bu olduğu için başımı sallıyorum ve ırpıcıyı çalıştırıyorum, ama çalışmıyor. Ona kaşlarımı çatarak birkaç kez daha düğmeye basıyorum. "Bozulmuş."

Kaşlarını çatıp buzdolabına gider ve kapısını açar. "Hay aksi, diğer devre kartı da bozulmuş."

ırpıcıyı iç çekerek indiriyorum. "Harika."

"Brandy!" diye bağırır bana, cep şişesini çıkarır, kapağını açar, bir yudum alır, sonra kremaya biraz döker ve şişeyi bana uzatır.

Onu alaycı bir şekilde tsk tsk yapıyorum. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Günde bir şişe içki, hastalıkları uzak tutar. Sence ben nasıl yüz yaşına kadar yaşadım?"

"Henüz o yaşa gelmedin," diyorum, kabul ederek. "Demek sırrın bu mu? Brendi mi?"

"Şerefe," diye şarkı söyler, ben de matara dudaklarıma götürüp yutarım. "Tanrım." Boğazımdan aşağı kayarken yanmayı engellemek için gözlerimi kırıştırırım. Karnıma çarparak daha fazla yanma hissi verir. "Bu seni hayatta mı tuttu?" diye hırıltıyla sorarım.

"Denizcinin gücü, canım." Göz kırpar ve küçük gümüş kapağı tekrar vidalar, ceketinin içine sokar. "Krema nasıl gidiyor?"

"Yavaşça." El ırpıcısını alıp işe geri dönüyorum, yükü dağıtmak için sürekli ellerimi değiştirerek, sonunda kıvamlanana kadar ırpıyorum. Göstermek için kaseyi başımın üzerine ters çeviriyorum, bu da Bay Percival'ı kahkahalara boğuyor.

"Oh, bu kim peki?" der, arkamdan bakarak.

Hâlâ gülümseyerek, kase hâlâ başımın üzerindeyken, mutfak kapısında Dec'i görüyorum.

"Kapı açıldı," diyor, gözleri üzerimde. "Birkaç kez seslendim, ama belli ki beni duyamadın."

"Belli ki," der Bay Percival mırıldanarak.

Gülümsemem, kaseyle birlikte masaya düşer. "Dec."

O adım ileri ellerini eller suda ceplerinde
ceplerinde ceplerinde. "Yüzüne ne oldu?"

"İş yerinde yaptı," diyor Bay Percival, bu bilgiyi paylaşmaktan neredeyse gurur duyuyor.

"İş yerinde yaptım," diye sessizce tekrarlıyorum. Onu görmek çok güzel, ama mutlu görünmüyor.

"Nasıl?"

"Kapı yüzüne çarptı," diye devam eder Bay Percival.

Dec'in gözlerinin kısıldığını görünce dudaklarım düzelir. Şüpheli davranıyor. "Pazartesi günü seni arayacaktım."

"Biliyorum. Pazartesiye kadar beklemek istemedim." Bay Percival'a doğru gider

Percival'a gider ve elini uzatır. "Dec Ellis."

Bay Percival bana etkilenmiş bir bakış attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dec Ellis." Bay Percival eldivenli elini Dec'in eline vurdu. "Percy Percival."

"Adın Percy mi?" diye hafifçe gülerek soruyorum. "Percy Percival mı?"

Yaşlı adamın sırtı düzelir, bu da onu bir santim daha uzun gösterir ve omuzları geriye doğru çekilir. "Doğru."

"Ve çok da güzel bir isim," der Dec, benim eğlencemi fark ederek. "Değil mi, Camryn?"

"Doğru."

"Percy, yardımcını benden çalarsam sorun olur mu?" "Hiç sorun olmaz!"

"Teşekkürler." Dec parmaklarımı kaseden ayırır ve elimi tutar. "Gidelim."

Omzumun üzerinden geriye bakarak Bay Percival'a veda ve teşekkür gülümsemesi atarım, o da anlayışla başını sallar. "Azar işitecekmişim gibi hissediyorum," derim.

"Orası neden bu kadar soğuk?" diye sorar Dec huysuzca.

"Isıtıcı bozulmuş."

"Tamir ediliyor mu?" "Evet."

"İyi."

"Elektrik de kesildi," diye ekliyorum. Dec kapımın önünde durup işaret ediyor. "Aç."

Reddetmek aptalca olur diye düşünüyorum, bu yüzden anahtarımı çıkarıp kilide sokuyorum ve kapıyı açıyorum. Dec'e bakıyorum. O sessizce kapıyı işaret ederek başını sallıyor, ben de biraz endişeli bir şekilde içeri giriyorum. Yanağım hakkında sorguya çekileceğim. Daha önce gönderdiğim reddedici mesajım hakkında. Neden normalden çok daha erken eve geldiğim hakkında.

Kapının kapandığını duyuyorum ve arkamı dönüyorum, Dec hemen üzerime atlıyor, açgözlülükle dudaklarımı öpüyor, beni en yakın duvara götürüyor ve duvara itiyor.

Gününüzün mutsuzluğu kaybolur.

Unutulacak kadar öpülüyorum, eli boynumu kavlıyor, başparmağı yaralı yanağımı nazikçe okşarken zihnimi alt üst ediyor ve nazik bir otoriteyle ağızma saldırıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, her sinir ucu harekete geçiyor. Dec beni öptüğünde, başka hiçbir şey yok.

Sonunda, gözleri parlak ve yumuşak bir şekilde, ben nefes nefese, ağızım açık, dudaklarım şişmiş ve ıslak bir şekilde, ondan uzaklaşıp. "Anlaştık mı?"

"Evet," diye fısıldarım, ensesindeki saçlarını okşayarak.

"Neden benden kaçınıyorsun?"

"Bunu görmeni istemedim."

Yarı kaşlarını çatmış, yarı somurtmuş. "Kapı yüzüne mi çarptı?" diye sorar, kontrol ederken yüzünü buruşturur.

Utanç ve suçluluk duygusu midemi sıkıştırırken başımı sallarım. "Ben sakarım."

O iç çeker ve bana karşı çıkacak gücü olmadığını anlarım. "Seninle birlikte olmadığım zamanlarda seni pamuklara sarmam mı gerekiyor?"

Bu harika olmaz mıydı? Zarardan korunmak. Acıdan korunmak. "Benim için sorun olmaz." Kollarımı boynuna doladım ve çenesinin altına burnumu gömdüm. "Özür dilerim."

O inleyerek beni kaldırır, yatak odama taşır ve yatırır, tamamen üstüme çöker. Yine nazikçe öper. "Brendi gibi tadı var."

"Bay Percival beni sarhoş etmeye çalışıyordu," diyorum, dillerimiz birbirine dolanırken, o benim uyluğuma sertçe bastırıldığında gözlerim büyür.

"Siktir et." Ağzını ağızımdan ayırır, avuçlarını yatağa dayar ve gövdesini kaldırır. "Bunu sonraya bırakmalıyım."

"Neden?"

"Ron dışarıda bekliyor ve bizi bıraktıktan sonra gitmesi gereken bir yer var."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yemeğe." Ayağa kalkar ve beni de ayağa kaldırır. "Ama Dec, yüzüm..."

"Güzel. Değiştirmek ister misin?"

İç çekip önüme bakıyorum, onun da benim gördüğümü görüp görmediğini merak ediyorum. "Sanırım öyle."

"Ben burada bekleyeceğim" — omzunun üzerinden geriye doğru bir hareket yaparak — "dışarıda." Dönerek yüzünü buruşturur ve kıyafetini düzeltir, ben de gülümsememi engellemek için dudakımı ısırıyorum. Bu çok saçma. Neden engelleyeyim ki? Bu yüzden mutluluğumu serbest bırakırım. Bu tanrının unuttuğu dünyada her şeyi daha kolay katlanılır kılan bir şeyden neden kendimi mahrum edeyim ki?

Çıkarken bir elektrik mühendisinin yanından geçiyoruz, bu da Bay Percival ve buz dolabı hakkında içimi çok rahatlatıyor. Sanki rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hâlâ parmaklarımın ve ayak parmaklarımın hissini geri kazanmasını bekliyorum.

Dec merdivenlerde aniden durur ve ben de onun bakışlarını takip ederek yanına sendeleyerek dururum. Gülümserim. Dec, şaşkınlıkla dolu bir sesle mırıldanır. "Neden karda bir hindi var?" diye sorar, kapının önüne bırakılmış donmuş kuşu işaret ederek. Üzerine, muhtemelen Maureen ve diğer komşu kedilerden korumak için tel örgü serilmiş.

"Bay Percival," diyorum. "Elektrik kesildiğinde dondurucusu çalışmayı durdurmuş olmalı."

Dec bana endişeyle bakar. "Sanki insanların evlerinin dışındaki karda hindi bırakması tamamen normalmiş gibi konuştun."

"Bay Percival için öyle. O doksan dokuz yaşında, Dec. Doksan dokuz! O kadar yaşlı olmayı hayal edebiliyor musun?"

O homurdandır. "Hayır. Şu anda kendimi oldukça yaşlı hissediyorum." Gülüyorum. Ve duruyorum. "Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum." "Otuz dokuz. İş yerinde uzun bir gün geçirdim."

Sağlıklı bir 39 yaşındaki gibi görünüyor. Olgun. Yıpranmış. Mükemmel. "Bugün neyi birleştiriyor ya da satın alıyordun?"

"Seni satın alıyorum." Gülümsemeye izin vererek gözlerini göğüslerime indirdi. "Bunu sevdim."

"Ceket mi?"

"Hayır," diyor, kelimeyi uzatarak, uzun siyah paltomun kenarlarını tutup açıyor. "Bunu."

"Siyah bir elbise." İşe giderken giydiğim bir elbise. Özel bir şey değil. Bu yüzden işe giderken giyiyorum. Doğrusu, gardırobumda hiçbir ayırım yok. İş kıyafetleri bölümü, gündelik giyim bölümü, akşam giyimi bölümü yok. Spor kıyafetleri ve iş kıyafetleri karışık. Birkaç kot pantolon. Birkaç kazak ve süveter.

Hepsi siyah.

"Beğendim," diyor yine, beni çekip Defender'ın kapısını açarak. "İçeri gir."

Koltuğun üzerinde kayarak, dikiz aynasından şoföre gülümseyerek selam veriyorum.

"Langans, teşekkürler Ron." Dec kapıyı kapatır ve yüzü aşağıya dönük olarak telefonuna bakar. Ekranının ışığı yüzüne yansır ve kirpikleri özellikle uzun görünür. Onu bütün akşam izleyebilme imkânım olmasına rağmen, cep telefonunda ne yapıyorsa ona bırakıp pencereden dışarı bakıyorum. Ron ana yola döndüğünde, renkli bir gökkuşağı ön camdan arka koltuğa doğru ok gibi fırlıyor, Noel ışıkları arabada bir disko havası yaratıyor.

Dec'in telefonu çalar, o iç çeker ve gözlerim doğal olarak ekrana kayar. "Baba," derim, onun gergin halini değerlendirerek. "Onu açmaya hazır mısın?"

Başı yavaşça bana doğru döner. "Açacak bir şey yok. Annem öldü, babam bir yıl sonra yarı yaşında bir kadınla yeniden evlendi, ondan iki şımarık çocuğu oldu ve neden onu sevmediğimi anlayamıyor gibi görünüyor."

Onun bu kadar az duygu göstererek bunu anlatmasına oldukça şaşırarak gözlerimi kırıştıtırırım. "Üzgünüm. Annen için."

"Ben de. Harika bir kadındı."

"Madem konuşmuyorsun, baban neden arıyor?"

"Çocuklardan biri nişanlandı." Bana attığı bakış oldukça eğlenceli, özellikle de bu bakış, anlaşılmaz derecede düşünceli olan Dec'ten geldiği için. Anlamadığım ama belki bir gün anlayacağım bir parça ironi var. Ama çoğunlukla inanamama var.

"Ona hislerini söyledin mi?" diye soruyorum.

"Söylemem gerekir mi?"

"Evet, eğer dar görüşlü ise."

"Dar görüşlü," diye tekrarlar, eğlenerek. "Bu daha kibar bir ifade. Ben ona hep kendini beğenmiş pislik derim."

"Yüzüne karşı mı?"

"Bir iki kez." Sırıttıyor. Babasının önemsiz biri olduğuna beni ikna etmek için berbat bir girişim.

"Dec Ellis, babanla sorunların mı var?" diye soruyorum, kendi şakacılığımın şaşırarak ve o hafifçe güldüğünde daha da heyecanlanarak, pencereden Londra'nın gece ışıklarının ara sıra parıldadığı altında onun muhteşem gözlerinin ışıldamasını izliyorum. Yine de, bu beni memnun etse de etmese de, bu da kayıtsızlığın başka bir kötü örneği.

"Camryn Moore, kesinlikle babamla sorunlarım yok."

"Hmmm."

Dec dizime uzanıp şakacı bir uyarı olarak sıkıca tuttuğunda, ben de bağırarak koltuğumda sıçradım.

"Kesinlikle babasıyla sorunları var," diye Ron ön koltuktan seslenir, kaşları o kadar yüksektir ki, aynada gözlerinin yansımasının üzerinde kaybolurlar.

"Bu konuşmaya dahil değilsin, Ron," diye mırıldanır Dec. "Anlaşıldı."

"Baban ne iş yapıyor?" diye sorarım, Dec hakkında daha fazla bilgi edinmek için can atarak. "Satın almalar ve birleşmeler."

"Birlikte mi

çalışıyorsunuz?" "Tanrım, hayır."

Nefesimi tutarım.

"Rakipsiniz mi?" "Aynen öyle."

Resmi tamamlıyorum. Dec babasını cezalandırıyor. Hak iddia eden veletleri cezalandırıyor. "Peki babanla sorunların yok mu?"

"Hayır."

"Hmmm."

Beni belimden tutup kucağına çekiyor. "Sen istedin."

"Sen benimle seviş, Casanova." Burnumu onun burnuna dokunduruyorum. "Sen benim sikip unuttuğum bir erkek olmayacaksın, unuttun mu?"

"Bu, senin becerip hatırlayacağın bir erkek olamayacağım anlamına gelmez." "Senin benimle sevişmeni seviyorum."

"Sen romantiksin."

"Kapa çeneni." Ağzımı onun ağzına yapıştırıp, başını koltuğa yaslayarak, açgözlü dudaklarım ve acımasız dilimle onu öpüyorum. "Üzgünüm, Ron," diye mırıldanıyorum ve o ön koltuktan gülüyor.

"Beni takma. Bu çok ferahlatıcı bir Dec."

Dünyada Dec'i öpmeyi bırakmamı sağlayacak çok az şey var. Dec'in kendisi, tabii ki. Ve bu sözler. Gözlerini deviriyor, ilgimin uyandığını çok iyi biliyor. Bakışlarımı Dec'te tutuyorum ama Ron'a konuşuyorum. "Canlandırıcı mı?"

"Bu cümleyi çok fazla derinlemesine yorumlama," diye uyarıyor Dec.

"Tamam, çok fazla anlam yükleme." Omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu ne demek, Ron?"

"Hiçbir şey hiçbir hiçbir şey diyor daha daha garip daha Dec. "Langhans mı dedin?"

"Langhans," diye onayladı Dec, beni yanındaki koltuğa oturtup elini tekrar dizime koydu.

"Ne demek istediğini söyle," diye hafifçe ısrar ettim.

Dec bana ciddi bir bakış attı. Hiçbir hafiflik yoktu. "Neden boşandığını söyle bana."

Gerçek ve mecazi anlamda geri çekiliyorum, bir an önce hissettiğim hafiflik yerini karanlığa bırakıyor. "Belli ki hassas bir noktaya dokundum," diyorum ve dikkatimi Noel'in hızla geçtiği gece Londra'ya çeviriyorum. "Üzgünüm." O mermiyi ateşlemesine gerek yoktu.

"Siktir, özür dilerim." Koluma uzanır, tutar ama beni kendine çekmez.

"Hey, buraya gel."

Dönerek derin bir nefes alıyorum. "İki dakika geri sarabilir miyiz?"

Beni kucağına çekip yüzümü tutuyor. "Bu, senin sikip hatırlayacağın bir erkek olamayacağım anlamına gelmez," diyor sessizce, gözleri beklentiyle ağzıma düşüyor. Öpüşmeyi başlatma şansım olmadı, çünkü Dec bunu halletti, elini enseme kaydırıp ve beni dudaklarına çekti. Ve şimdi akşam yemeğini atlayıp, onunla eve gitmek ve kollarında uykuya dalmadan önce beni yıldızlara götürmesini istiyorum.

Göğsümü göğsüne bastırıyorum ve o inliyor, vücudu bana karşı sertleşiyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Ben de."

Telefonunun çalması, anımızı zamansız bir şekilde sonlandırıyor ve o burnunu kırıltırıyor. "Kız kardeşim," diye mırıldanıyor ve beni kucağından indiriyor.

Kız kardeşi mi? "O
velet mi?" "O velet
değil."

Yani üvey kız kardeşi değil, gerçek kız kardeşi mi? "Kız kardeşin olduğunu hiç söylememiştin."

"Bir kız kardeşim var," diyor, ifadesiz bir yüzle ekranına bakarak.

"Onu alacak mısın?"

"Onu geri arayacağım." Ön cama doğru başını sallar. "Geldik."

Ron restoranın önüne park eder ve Dec arabadan atlayarak bana kapıyı açar. "Ablan mı, kız kardeşi mi?" diye sorarım, merakım doruk noktasına ulaşmıştır.

"Ağabeyim." Elini belime koyarak beni restoranın girişine yönlendirirken, arkasına dönüp Ron'a teşekkür etmek için el sallıyor.

"Kaç yaş fark var?" "Dört
yıl."

"Adı ne?"

Bana gülümser. "April." "Nisan
ayında mı doğdu?"

"Evet. Annemiz çok özgündü." Kapıyı açar ve bizi içeri alır, kapının üzerindeki ısıtıcı bize sıcak hava üfler.

Etrafa bakındım, gördüğüm herkesin başında kağıt şapkalar vardı. Noel partileri. Her yerde kutlama yapan insanlar, patlayan

İnsanlar, diğerlerinin konuşma seslerini bastırmak için yüksek sesle gülüp konuşurken, havayı yaran kraker sesleri duyuluyor. Yıllardır restorana gitmedim, hele Noel'de hiç gitmedim. Hafif bir panik dalgası içimi kaplıyor, ama Dec'e bakarak onu bastırıyorum. O da benim kadar isteksiz görünüyor.

"Yoğun, değil mi?" diye mırıldanıyorum, o da ellerini paltomun omuzlarının altına sokup onu çıkarıyor.

Kaşlarını çatıyor, ama yakından baktığımda, daha çok somurtuyor gibi görünüyor. "Başka bir yere gitmek ister misin?" diye soruyor.

"Yani Noel'i sevdiğinden çok nefret mi ediyorsun?"

"Ve sen bundan nefret ediyorsun, değil mi?" diye soğukkanlılıkla karşılık veriyor ve ben, içimdeki şeytanları ortaya çıkarma ihtimalinden korkarak donup kalmak yerine gözlerimi deviriyorum. Bunun er ya da geç gerçekleşeceğini biliyorum, ama şimdi değil. Bu gece normal bir çift gibi akşam yemeği yiyeceğiz. Biz öyle bir çift miyiz?

"Bir soruyu başka bir soruyla cevaplamak, soruyu cevaplamak değildir," diyorum, çılgınlığı tekrar kabullenerek. "Kalmalıyız." Bunu yapabilirim. Bunu yapmalıyım.

Ceketlerimizi vestiyer görevlisine verir ve adını maître d'ye söyler, o da bizi masaların arasından en arkaya kadar götürür. Burası daha sessiz değil, ama en azından daha gürültülü de değil. Dec sandalyemi çeker ve su sipariş eder. "Bana iki dakika ver," diyor, eğilip saçımı öpüyor, sonra muhtemelen daha sessiz bir yer bulup kız kardeşini aramak için uzaklaşıyor. Bir garson kendini tanıtıyor ve bana şarap ve Noel menüsünü uzatıyor.

"Teşekkürler." Şarap menüsünü Dec'in yerine koyup Noel menüsüne göz gezdiriyorum. "Affedersiniz," diye sesleniyorum, o uzaklaşırken. "Normal menünüz yok mu acaba?"

Sanki vurulmuş gibi geri çekildi. "Normal menü mü?"

"Evet, normal menü. Noel ile ilgili hiçbir şeyin olmadığı menü."

"Maalesef hayır, hanımefendi. Noel menüsünü sadece 10 Aralık'tan Ocak ayına kadar sunuyoruz." Sonra Dec'in yanından geçerek uzaklaşır.

"Ne oldu?" diye sorar Dec, eğilirken.

Ona menüyü gösteririm. "Noel'den nefret etsen bile Noel yemeklerini sevdiğini umarım."

"Aslında nefret etmiyorum," der, şarap menüsünü eline alarak. "Sadece sevmiyorum. Kararsızım." O seçenekleri incelerken sessiz kalırım, sonunda bana bakar. İç çeker ve menüyü indirir. "Noel benim için güzel anılarla dolu değil."

"Oh." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Dediğim gibi, babam bir pislik."

"Aslında ona kendini beğenmiş bir pislik demiştin."

Garson bize su doldururken gülüyor. "Şarap istemiyoruz, ama iki dirty martini alalım."

"Dirty martini'yi gerçekten seviyor musun?"

diye soruyorum. "Yakın zamana kadar hiç denememiştim."

Gülümsüyorum. "En sevdiğim içki değil," diye itiraf ediyorum. "O zaman neden içiyorsun?"

"Çünkü güçlüler." Omuz silkiyorum. Bu ve sözlerim çok açıklayıcı. Alkolün keskin etkisi, bir hap almak gibiydi, anında beni uyuşturdu. Sonra alışkanlık haline geldi. Yıllara uzanan karanlık, kasvetli bir dönemin alışkanlığı.

Dec, suyunu yudumlarken gözlerini kısar, kolunu havaya kaldırır. "Affedersiniz, bayım," der ve garsonu geri çağırır. "Martiniyi iptal edin. Bir şişe şampanya alacağız."

Dudaklarım gülümsemeyle seğirdi. "Neyi kutluyoruz?" "Bay Percival'ın kurtardığı hindi."

Ağzımdan keskin bir kahkaha yükselir ve Dec, kendinden çok memnun bir şekilde sandalyesine yaslanır.

"Sık sık gül, Camryn." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyar, gülümsemesi küçük ama anlamlıdır. Elimi onun elinin üzerine koyarım ve parmaklarının benim parmaklarımı saran hissini zevkle tadarım. "Bana her şeyi anlatabileceğini hissetmeni istiyorum," der. "Her şeyi. Hiçbir şey değişmeyecek. Sana karşı hislerim aynı kalacak."

Kabul ve anlayış vaadi göğsüme sert bir darbe indiriyor. Beni biraz daha düşürüyor. Ne kadar açık sözlü. Hem sözleriyle hem de davranışlarıyla nasıl iletişim kuruyor. Kabuğuma çekilmeli, geri çekilmeliyim. Duvarlar yükselmeli, ama ben olanları sindirmeye çalışıyorum. Söylediklerini. Elbette bunu düşündüm, bu birkaç haftadır oluyordu, ama bunun benim için ne anlama gelebileceğini gerçekten anlamadım. Ve ben

Şimdi burada oturmuş, masanın karşısındaki bu adama bakıyorum, gözleri ilk kez bana dikilmiş. Kesinlikle nefret ettiğim bir mevsimde, bu absürt derecede kalabalık restoranda oturuyorum ve bugün o kadar da kötü değil. Başa çıkabiliyorum.

Dec, artık tanımadığım bir dünyada huzur. O, hiç düşünmediğim ve beklemediğim ikinci bir şans. "Aralık benim için iyi bir ay değil," diyorum, içimden gelenleri söyleyerek, gözlerimi masaya indiriyorum. Dec'in elimi sıkıldığını hissediyorum ve başımı kaldırıp onun sandalyesinden kalkıldığını görüyorum.

Masamın yanına geliyor ve yanımda çömeliyor. "Şimdi bunu yapmayalım," diyor yumuşak bir sesle. "Kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Yiyelim, eve gidelim, sana sarılayım, canın isterse konuş, ben dinleyeceğim. Dediğim gibi, benim için hiçbir şey değişmedi." Yarı ayağa kalkıp yanağıma öpücük konduruyor ve gözyaşları akmak üzere. "Tamam mı?"

"Tamam," diyorum, yanağımdaki dudaklarının hissini içime çekerek. "Teşekkür ederim."

"Kapa çeneni." Garsondan şampanya şişesini alır, bana bir kadeh doldurur ve elime verir. "Biraz daha sert bir şey istersen, evde martini yapmak için gereken her şey var."

Konuşurken içmek için daha sert bir şey. "Bir daha martini istemiyorum."

"O zaman sana başka bir şey hazırlayayım." Oturup dirseklerini masaya dayadı. "Percy Percival'a geri dönelim. Doksan dokuz mu lan?"

Ve işte böylece, konuşmayı tekrar o konuya getirir. "İnanılmaz, değil mi?"

"Ayrıca çok zeki."

"Oh, öyle." Gülerek, alışılmadık sesin tekrar daha tanıdık gelmeye başladığını fark ettim.

"Peki yüzlerce cüce neyin nesi?"

"Eski evinin bahçesindeydiler." Dudaklarımı büzerek şampanyadan bir yudum alıp mırıldanırım, soğuk, ısıltılı sıvı damak tadımı uyandırır. "Bence o yalnız."

"Yaşlı ve yalnız," diye düşünür. "Bir gün benim de öyle olacağımı biliyorsun."

"Yaşlı ve yalnız mı? Senin gibi yakışıklı, başarılı bir adam mı?" Kadınlar onu kapmak için sıraya giriyor olmalı. Bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden ben?

Omuzlarını silkiyor. "Kin tutmayı bırakmakta pek iyi değilim."

"Baban," diyorum, sonucumu söyleyerek, sandalyeme yaslanırken Dec, bardağının sapını parmaklarıyla oynuyor, açıkça rahatsız olduğu belli. "Bana neden Noel'e kayıtsız kaldığını söyle."

"Her zaman biraz saçma bir şeydi. Babam ortadan kayboluyor, annem fark etmemiş gibi davranıyordu."

Ohhhh. "Annen biliyor muydu?"

"O biliyordu. Sanırım ayrılacaktı, ama sonra hastalandı. İhtiyacı olan tedavi inanılmaz pahalıydı, ama sonunda bunun bir önemi kalmadı. Ben on üç yaşındayken öldü ve ben yatılı okula gönderildim, babam ise annem hiç var olmamış gibi kendi işlerine devam etti. Yeni çocuklarıyla benim hiç yaşamadığım Noel'leri yaşadı. Tatillerde eve gitmeyi bıraktım ve babam bundan pek rahatsız görünmüyordu."

"Peki ya kız kardeşin?"

"O dünyayı dolaşıyordu."

Rahatsız ve korkunç bir suçluluk duygusuyla koltuğuma gömüldüm. Özellikle Dec bana bakıp gözlerine kadar ulaşmayan küçük bir gülümseme attığında. Bakışlarında çok fazla kin vardı. Çok fazla öfke. Onu motive eden şey buydu. Babasına olan öfkesi. Bu yüzden bu kadar başarılıydı, sanki babasına *"siktir git" diyordu*. "Onu işinde mahvetme konusunda ne kadar başarılı oldun?" diye sordum.

"Çok."

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Sandalyesinde kıpırdanıyor, rahatsızlığı giderek artıyor... benim suçluluk duygum da öyle. Bana içimi dökmem için izin verdi, ama ben onu sorguya çekiyorum. Yine de paylaşmak istediğini hissediyorum. Ben de öyle, ama Dec'in aksine, nereden başlayacağımı bulmakta zorlanıyorum ve kelimelerin kolayca çıkmayacağını biliyorum. "Terapiye göre daha iyi sonuç verdi," diyor düz bir sesle, kadehini kaldırarak. "Ve April var, Noel'in zor olsa da bir anlam ifade etmesini sağlayan kişi."

Nefes alıp, ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşarak onun yanına çömeliyorum. Bana kaşlarını çatarak baktığında gülümsüyorum. "Şimdi bunu yapmayalım," diyorum,

onun sözlerini taklit ederek.

Hafifçe güldü. "Az önce yaptık, Camryn." "Beni memnun et."

"Tamam."

Eğilip onu nazikçe öpüyorum. "Yiyip eve gidelim." Bu, benim de paylaşmaya hazır olduğumu ona söyleme şeklim. Çünkü...

Kahretsin.

Çünkü onu seviyorum. Onu derinden seviyorum ve birini sevmek için, kendinizin en çirkin yanlarını ortaya koymanız gerekir. Sevdğin kişinin, gerçek seni seveceğinden emin olmalısın. Bu karanlık tarafım gerçek ben değil, ama yine de Dec hayatımda olsa bile, kendimi bundan asla arındıramayacağım konusunda içimde bir korku var. Ama bu adımı atmadıkça bunu asla bilemeyeceğim. O, benim kendimde görmediğim bir şey gördü. Umut. Yumuşaklık. Ve bunun için onu daha çok seviyorum.

Anlayış, onun bakışlarında çok güçlü. "Sipariş verelim."

Başımı sallayıp ayağa kalkarım, ama popom koltuğa oturmaz, birisi restorana girdiğini görünce vücudum yarı yolda donar.

Tüm kanım başımdan çekilir ve vücudum soğur.

"Camryn?"

Uyuşmuş, başım dönüyor, nefesim kesilmiş bir halde koltuğa çöküyorum ve aniden kuruyan ağzım için suya uzanıyorum, ama titreyen elim beni yarı yolda bırakıyor. Bardağı deviriyorum ve su masanın üzerine dökülüyor.

"Camryn, ne oluyor lan?" Dec, suyun kucağına dökülmesini önlemek için koltuğundan fırlar ve masa aniden yardım etmek için koşuşturan garsonlarla çevrilir, etrafımızda telaşla dolaşırlar ve bir kargaşa çıkar.

Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, ama görebiliyorum ve etrafımızdaki tüm bu kargaşa, onun da beni gördüğü anlamına geliyor. Gözlerimi onunla birlikte olan kadına çevirdiğimde yüzü düşüyor. Kadın gülümsüyor. Farkında değil.

Mutlu.

"Camryn?" Dec'in sesi kulağıma çok yakın ve gözlerimi ona çeviriyorum. Şaşkın bir şekilde geri çekiliyor ve boş bakışlarımı inceliyor. "Bebeğim, ne oluyor?"

Gitmem lazım! Beni buradan çıkarın!

Sandalyeye beceriksizce ve kaotik bir şekilde fırlıyorum, etrafta duran eşyaları deviriyorum. "Camryn?" Sayısız garson kaçışımı engelliyor, onları itip kakarak geçmek zorunda kalıyorum. "Camryn!"

Yürürken bacaklarımı hissetmiyorum, kalbim deli gibi atıyor, boğazım öfke ve endişeyle dolmuş. Kapiya doğru gittiğimi görüyor ve yan tarafa çekiliyor, onu da yanında götürüyor, benden kaçıyor. O da ona soru dolu bir bakış atıyor.

"Camryn," diyor Dec, parmaklarını bileğime dolayarak beni durduruyor.

Onu çekip çıkarırım. "Beni rahat bırak," diye bağırırım, dengemi kaybedip yakınımıdaki bir sandalyeye tutunarak kendimi dengelerim.

Dengemi bulduğumda, hala çok sallantıda olsam da, geri dönüyorum. O da beni görmüş ve yüzündeki ifade, kim olduğumu bildiğini gösteriyor. Bir fotoğraftan mı, yoksa onları nefret ediyormuş gibi baktığım için mi, bilmiyorum. Yürüye bilme yeteneğim yine beni terk etti ve ben burada, restoranın ortasında, boş bakışlı, titreyerek, çığlık atmak isteyen bir kadın olarak duruyorum.

Ama çığlık atamıyorum. Ben "mantıksız" biri değilim. İçimden gülüyorum, hasta, karanlık bir uluma gibi. Tabakları fırlatmaya başlamadan önce buradan çıkmam lazım.

"Camryn," diyor Dec, önümde beliriyor, ellerini omuzlarıma koyuyor, gözlerime bakmak için eğiliyor.

"Kocam," diyorum düşünmeden. Dilimde yanlışı geliyor. Kurtulmak için tükürdüğüm kötü bir kelime.

Dec geri çekilir, yüzünde çizgiler belirir ve omzunun üzerinden bakar. Anladığını fark edince omuzları yükselir. "Tamam, buradan gidelim." Kolunu bana dolayarak, beni onlardan en uzak tarafa götürür ve dışarı çıkmaya başlar, ama sadece iki adım atabiliriz, sonra tekrar heykel gibi donarım, Dec'in beni hareket ettirme çabaları boşunadır.

"Camryn, hadi, gidelim."

Kocam elini saçlarına geçirir ve tavana bakar. "Cam, bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim."

Gözlerim onun yanındaki kadından ayrılmıyor. Ve şişmiş, hamile karnından.

"Siktir," diye fısıldadı Dec, beni tutan eli gevşedi, beni dışarı çıkarmaya odaklanması bir anlığına kayboldu, benim baktığım şeyi fark etti. Parçaları birleştiriyordu. Daha net bir resim çiziyordu.

Kadın hamile. İleri derecede hamile. O hayatına devam etmiş, kadın ise *hamile*. Bir çocukları olacak. Bir aile olacaklar.

Ben çocuk sahibi olamam.

"Dominic?" diye fısıldayarak ona yaklaşır, kolunu karnına dolayarak sanki doğmamış çocuklarına zarar vereceğimden korkuyormuş gibi. Şu anda ne kadar çılgın görünüyorum? Ne kadar dengesiz?

Gırtlığımdaki yumru galip gelir, gözlerim yaşlarla dolarken boğulurum. Ona bakarım. Artık bana yabancı olan gözlerinde gördüğüm suçluluk, utanç ve üzüntüden nefret ederim. Kafamı çok hafifçe salları, ona inanmadığımı gösteririm. Yıkılmışlığımı. Aniden, boşanma konusundaki aciliyeti tamamen mantıklı gelir.

Aceleyle hayatına *devam etmek* için benim yardımına ihtiyacı var. "Cam," diyor Dominic yumuşak bir sesle.

"Şu anda konuşmaman gerektiğini düşünüyorum," diyor Dec, sesi tehlikeli bir şekilde soğukkanlı. "Aslında, bir daha onunla asla konuşma." Kolunu kaldırıyor, benimle onların arasına bir bariyer oluşturuyor. Kolunu aşağı itiyorum ve restorandan çıkıp soğuk havaya çıkıyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerime hava giremiyor gibi.

Yürümek.

Yürümem lazım.

Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Sadece uzaklara. Çok uzaklara.

Uzaklarda bir otel barı var. Bana tanıdık gelmiyor. Daha önce kendimi sahte bir huzurla sarhoş ettiğim bir yer değil. İçeri giriyorum, elbise giymiş, paltosuz, yüzüm acı ve ıstırap dolu, cildim muhtemelen soğuktan morarmış haldeyken bana bakışların farkındayım. Üşüdüğümü hissedemiyorum. Kalbime sürekli saplanan bıçak darbelerinden başka hiçbir şey hissetmiyorum. "İki kirli martini," diyorum barmene, en uçtaki tabureye otururken. Yanımdaki boş tabureye bakıyorum. Oraya koyacak paltom yok, çantam yok.

O hamile.

Gözlerimi kapatıyorum ve küçük yara izlerinin olduğunu bildiğim karnıma dokunmamaya çalışıyorum. Her iki tarafta iki küçük kesi, işe yaramaz rahmimi kesip içimden emip çıkarmak için makas sokacak kadar büyük. Zorlukla yutkunuyorum, burnumu çekiyorum ve gözlerimi elimin tersiyle sertçe siliyorum.

İçeceklerim önüme gelir ve yedek olanı yanımdaki yere kaydırır, zeytini çıkarır ve bir dikişte içerim. "Bir tane daha." Bardağı masaya koyar ve sabırsızlıkla bara vururken, o yanımdaki dokunulmamış martiniye kaşlarını çatar. "Bir tane daha," diye tekrarlıyorum ve o hemen işine koyulup içkiyi bana uzatıyor. "Bir tane daha alayım," diyorum ve ikincisini de bir dikişte içip kaçınılmaz uyuşukluğun gelmesini bekliyorum. Ama gelmiyor. Ben de üçüncüyü alıyorum. Ve dördüncüyü.

"Yeter."

Dec'in sesini duyunca dönüp baktığımda, onu barın karşısındaki bir sandalyede sessizce otururken buldum. Paltolarımız kucağında duruyordu ve benim kendimi komaya sokmaya çalışırken içki içmemi izliyordu.

"Yeter artık, Camryn."

O ceketlerimizi sandalyeye koyup ayağa kalkarken, dudaklarım titriyor. Birisi kuduz bir vahşi hayvana yaklaşır gibi bana yaklaşıyor. "O hamile," diye mırıldanıyorum ve o nefesini çekip başını sallıyor. "Birazcık hamile falan değil." Çok hamile. Yedi ya da sekiz aylık olmalı. Beni karanlıkta bıraktı ve şimdi ben bir aptalım. Kırık, umutsuz bir aptal.

"Seni eve bırakayım," diyor Dec nazikçe. Sakinleştirici bir şekilde.

Başımı sallayarak barmene bakıyorum. Rafları silerken beni dikkatle izliyor. Sessizce başımı sallayarak ona bir tane daha içki getirmesini ve acele etmesini işaret ediyorum. Arkamdan bakıyor ve sonra işine geri dönüyor.

"Ona hayır deme," diyorum

sertçe. "Seni eve bırakmak istiyorum."

"Benim bir evim yok." Burası, içinde bulunmaya dayanamadığım sıkıcı, cansız bir daire. Boş bardağımı sırayla kaldırıyorum, ama Dec onu alıp masaya koyuyor. Taburem ona dönük ve o, görüş alanımı tamamen kaplayacak şekilde duruyor, büyük bir adam, büyük bir varlığı var, yüzü yumuşak ama sert. "Ben senin evin olabilirim, Camryn," diyor sıkı bir şekilde, zorlanarak. soğukkanlılığını koruyor. "Senin her şeyin olabilirim."

sıkıca tutar ve burnunu burnuma yaklaştırır. "Sadece bana izin vermelisin."

Boğuk hıçkırıkları omuzlarımı sarsıyor. "Sen beni istemiyorsun." Bundan eminim ve o da yakında bunu anlayacak. Neden henüz anlamadığını anlayamıyorum. Bir erkeğın beni isteyebileceğı bir dünyayı kavrayamıyorum, çünkü her şey çok çarpık. Dünyayı aynı parlak, aç gözlerle görmüyorum. Karanlık ve kasvet görüyorum. Zihnim çarpık, kaygılarım beni yönetiyor. Maskeyi takılı tutmak beni yıpratıyor, bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum.

Dec ile birlikte kaydı.

Onu yeniden düzeltmem gerekiyor. Onunla tanıştığımından beri maske takıp çıkarıyorum. İş için takıyorum, Aralık için çıkarıyorum. Bu işe yaramıyor. Maskeyi sürekli takmam, kendimi sürekli korumam gerekiyor.

Şu andan itibaren.

Ellerini yüzümden çekip ona geri itiyorum. Yüzünde acı değil, öfke beliriyor. "Bunu yapma Camryn," diye uyarıyor. "Aldatıcı cesaretin ve acınası samimiyetsizliğınle beni kandırabileceğini sanma. Çok şey gördüm ve bir an bile olsa seni bırakıp buradan gideceğimi düşünüyorsan, bir daha düşünsen iyi olur, hem de çabuk düşünsen iyi olur, çünkü seni bu tabureden kaldırıp dışarı taşımak benim için hiç de zor değil. Bir içki daha içmeyeceksin. Burada kalmayacaksın. Durumu tersine çevirmeye çalışmayacaksın. Beni şimdi reddedemeyeceksin." Yüzünü tekrar benimkine yaklaştırıyor, gözleri çılgınca, derinlerinde bir duygu ve öfke fırtınası kopuyor. Gözlerimi kırıpıyorum ve biriken gözyaşları soğuk yanaklarımdan aşağı akıyor.

Geri çekilirken nefes verir ve elini uzatır. Tek yapmam gereken onu kabul etmek.

"Elimi tut, Camryn," diye yumuşak bir sesle emreder.

Ona bakarım ve o başını sallar. Ayakta durmak, hatta hareket etmek için gücüm yok. Dec beni tabureden kaldırır ve ben itiraz etmem. Onunla mücadele etmem. Barın üzerine birkaç banknot atar, sonra sandalyenin üzerine asılı olan ceketimi alır ve omuzlarıma örter, ardından beni kaldırım kenarındaki arabaya götürür.

Ron.

İçeri girer girmez Dec kapıyı kapatır, beni kendine doğru çeker ve ben bitkin bir halde onun yanına yığılım. "Buraya," der ve başımı kucağına doğru eğmemi teşvik eder. Önümdeki sürücü koltuğunun arkasını izlerim. "Onu unutmanı istiyorum," der ve saçlarımı okşarken fısıldar.

Onu unutmak mı?

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve sahip olduğum şeyi görüyorum. Her gün yaşadığım mutluluğu.

Peki onu nasıl unutabilirim?

Asla.

Dec beni arabadan indirirken, Ron kapıyı açık tutarken uyanıyorum. Kollarını bana dolayarak beni merdivenlerden yukarı taşıyor. "Yürüeyebilirim," diyorum, kafam biraz bulanık.

"Gerek yok."

Ron kapıyı açar ve veda etmek için başını sallar. Onu gözden kaybetmeden önce ciddi ifadesini yakalarım. "Donuyorsun," der Dec, beni nazikçe ayağa kaldırırken. O anda farkına varırım, cildim pütürlü, tüylerim diken diken. Dec ceketimi askıya asarken ben kollarımı ovuşturuyorum, sonra çantamı yere bırakıp yavaşça kendi ceketini çıkarıyor. Zihninin dakikada bir mil hızla çalıştığını duyabiliyorum, benimki de dönüyor.

Yüksek sesle nefes vererek, ellerini ceplerine sokar ve bana döner. Bana doğrudan bakar, kaçınmaz. Şimdi konuşmam mı gerekiyor? Öyleyse, ne söyleyeceğim? Denemeli miyim?

Sessizlik, çantamdan gelen telefonumun boğuk sesiyle bozulur. İkimiz de ona bakarız, ama Dec eğilip telefonu çıkarır ve ekrana bakar. Boğazının derinliklerinden kısa ve keskin bir kahkaha çıkar ve burnunun köprüsüne uzanıp onu çimdikler, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirir.

Buna ne tepki vereceğimi bilmiyorum. Sabırsızlık ve hayal kırıklığı onun her hücrelerini ele geçirmiş durumda. Ve ilk kez, şok ve incinmişliği bir kenara bırakıp, onun tam olarak ne düşündüğünü düşünmeye başlıyorum.

Sonuca ulaştığımdan nefret ediyorum.

Onu unutmanı istiyorum.

Cesur olmalıyım. Ona bunu göstermeliyim.

Ona doğru, tereddütle de olsa, yürüdüm ve cep telefonuma uzandım, ama eli onu sıkıca kavramıştı. "Lütfen," diye fısıldadım, başımı eğerek onun aşağı bakan gözlerine baktım. Parmakları gevşedi ve cep telefonumu çantama attım, çalmaya devam ediyordu, ekranında kocamın adı yanıyordu.

Dec bir an durur, iki elimi de tutar ve gözlerini kapatarak sıkıca sıkar. Ona zaman tanırım, çünkü benim de buna ihtiyacım var.

Uzun birkaç dakika geçer, sessizlik garip bir şekilde rahatlatıcıdır, başparmakları ellerimin üstünde yavaşça daireler çizer, sonunda nefes alır ve bana bakar. "Burada olmak istiyor musun?" diye sorar.

"Her şeyden çok," diye fısıldadım.

Kafasını sallar, ellerimden birini bırakır ve beni nazikçe merdivenlere doğru çeker.

Onun birkaç adım arkasında, kollarımızı birbirimize doğru uzatarak, banyosuna kadar takip ediyorum. Orada elimi bırakıp küvete gidiyor, musluğu açıp elini altına tutuyor ve banyo tuzu ekliyor. Sonra yavaşça soyunmaya başlıyor, çıplak kalana kadar kıyafetlerini bir yığın halinde yere atıyor. O bana doğru yaklaşırken titreyerek vücudunu izliyorum, sonra loş ışıkta yüzünü inceliyorum, o sessiz ve odaklanmış bir şekilde beni soyuyor. Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve o eğilirken omuzlarını tutuyorum, elbiseyi aşağı çekiyor, ben içinden çıktığımda onu kenara itiyor.

Her şey yavaş. *Sessiz*. Her şey ölçülü. Her şey sakin.

Ben bile. Ben de sakınım. Kabulleniyorum. Aniden zihnim çok netleşti. Ona onu istemediğimi inandırdım ve bu canımı yakıyor. Bu adamı nasıl istemeyebilirim ki?

Bizi banyoya götüren Dec, su hala akarken içeri girer ve bana yardım eder, ellerimi tutarak onun bacaklarının arasına oturmamı ve göğsüne yaslanmamı sağlar. Su, soğuk tenimde sıcak hissedilir, ancak atmosfer, söylenmemiş ama hiçbir şekilde rahatsız edici olmayan bir yoğunluktadır.

rahatsız edici değildir. İkimiz de sadece bekliyoruz, acele etmiyoruz, her şeyin doğal akışına bırakıyoruz.

Dec sonunda sessizliği yumuşak ama dayanılmaz derecede yüksek sesli sözlerle bozar. "Seni beni sevmeye zorlayamam."

Onun bükülmüş dizlerinin benimkini çevreleyen görüntüsüne bakıyorum, zorlukla yutkunuyorum, orada hissettiğim yumruğun, zaten kaybettiğim şeyi mi yoksa kaybedebileceğim şeyi mi temsil ettiğini ayırt edemiyorum. Her ikisini mi? Yine de kalbimde, bir şeyi kaybetmek için önce ona sahip olman gerektiğini kabul ediyorum. Ve tekrar kaybetmekten çok korkuyorum. Bu akşamki travmanın ortasında, Dec'in hayatıma getirdiği sihrin yerini kaybettim. Onun alışılmadık ışığı, benim karanlık geçmişimin gölgesinde kalsın. Başka birini sevdiğim için onu sevmeyeceğime inanmasından nefret ediyorum. Bu yüzden ciğerlerimi doldurup sözleri ağzımdan çıkarıyorum. "Beni seni sevmeye zorlamana gerek yok," diyorum fısıldayarak, sözlerim parçalanmış ve yırtılmış gibi geliyor. "Zaten seviyorum." Nefes alışını beni de yukarı kaldırıyor ve nefesini tuttuğunu biliyorum çünkü ıslak tenim sudan çıktığım için birkaç saniye soğuyor, ta ki nefesini verip beni tekrar suya batırana kadar.

Beni geçip akan suyu kapatır, sonra beni ters çevirir, böylece onun göğsüne yaslanırım, yüzüm onun boğazına denk gelir. "Ama sen onu hala seviyorsun."

"Onu sevmiyorum. Onu unutmam gerekmiyor, çünkü onu unuttum," diyorum kararlılıkla, boğazımdaki kasların gerilmesini engellemeye çalışarak. *Bunu yapabilirim.* Kendimi kurtarmanın bir şansı varsa, bunu yapmalıyım. Ve bunu istiyorum. Dec için. Ona göstermek istiyorum.

Bunu söylemeliyim.

"Ama küçük oğlumu asla unutmayacağım," diye mırıldanıyorum, bu sözleri yüksek sesle söyleyince kalbim göğsümde çarpıyor.

Dec o kadar sert bir şekilde sarsılır ki, su sıçrar, gizlice ona baktığımda gözleri fal taşı gibi açılır ve dehşete kapılır. "Ne?"

"Dört yaşındaydı," diye devam ediyorum, tekrar başlayamayacağımdan korkarak durmak istemiyorum. Bitirmek için. Dec'e tam bir resim vermek, Dominic'e ve ona karşı hislerim hakkında sahip olduğu tüm şüpheleri silmek için.

Onu unutmanı istiyorum.

Asla.

"O ezildi." Sesim robot gibi çıkıyor. Tek yol bu. "Sarhoş bir sürücü tarafından. Cuma günü saat 15:15'teydi. 19 Aralık." O bir heykel gibi. Donmuş. Sarsılmış. "Sürücü, bir kadın, iş arkadaşlarıyla alkollü bir Noel yemeği yemişti. Çocuğunu almaya geç kalmıştı, çok hızlı sürüyordu." Göz teması kurmayı nasıl başardığımı bilmiyorum, ama kuruyorum. *Kararlıyım*. Ondan bir şekilde güç alıyorum. Dec de gözlerime bakıyor, ama bunun sadece şoktan kaynaklandığını biliyorum. Bu gerçeklik bana işlemiyor. "İki yıl hapis cezasına çarptırıldı." İlk kez gözlerimi ondan ayırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Onu geçen gün gördüm. Bir giyim mağazasında. Çocuk kıyafetleri alıyordu. Noel hediyeleri sanırım. Gülümsüyordu. Küçük bir aksilikten sonra hayatına devam ediyordu. Bir yıl sonra serbest bırakıldı. Çocuklarıyla geçireceği bir yılı kaybetti." Dec'e baktığımda, boş bakışlarında hiçbir değişiklik görmüyorum. Gözleri sabit, kırpmadan. Sorun yok. Onun telaşlanmasını, beni kucaklamasını veya gözlerimi silmesini istemiyorum. Sadece dinlemesini ve anlamasını istiyorum. "O gün Noah'ı almam gerekiyordu, ama son anda bir toplantıya çağırıldım, bu yüzden Dominic onu aldı. İş görüşmesi yapıyordu. Dikkatini vermiyordu, elini tutmuyordu. Herkes bilir ki, yaya geçidinden geçmeden önce iki tarafa da bakıp arabaların durmasını beklemek gerekir, ama o çok hızlı gidiyordu, durması imkansızdı." Nefes veriyorum, nefes almadan kelimeleri kusarcasına söylediğimi fark ediyorum, sadece içimden atmak için. O hala hareketsiz, hala sessiz, hala boş bakıyor. "Dec?"

Bir göz kırpma. Bir yutkunma. Çenesi içeri çekiliyor, başını hafifçe sallıyor, sanki sersemliğini atmak istercesine. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar çok derin, kaşları çatık. Her şey onun anlamadığını gösteriyor. Kavrayamadığını.

Çünkü bunu asla tahmin edemezdi ve bana bunu söylemesine gerek yok.

Ellerini koltuk altlarımın altına sokarak beni geri iter, böylece bacaklarının arasında diz çökmüş olurum, bakışları artık benimkilerden kaçır. Ayağa kalkar, çıplak vücudundan su damlar ve küvetten çıkar. Havlu almaz, kendini kurulamaz. Uzun adımlarla banyodan çıkar, sırlıslıklamdır, beni küvette yalnız bırakır, ben de ne halt olduğunu merak ederim.

Gözlerim, diz çökmüş halimin etrafında nazikçe dalgalanan suyu tarar. Onun peşinden gitmeli miyim? Kendimi kurulayıp giyinip gitmeli miyim? Belirsizliklerin dalgaları, karışık zihnimi daha da karıştırır. Bana söyleme, her şeyin üstüne, Dominic'i hamile bir kadınla görmek, onun hayatına devam ettiğini, bizim küçük oğlumuzun yerini aldığını, yeni bir aile kurduğunu bilmek, Dec ile bulduğum huzuru da yas tutmam gerekecek mi?

Onun kaybını da yas tutmam mı gerekecek?

Ona onu sevdiğimi söyledim. Nasıl bu kadar yanılabildim?

O, kendisi için hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledi.

Dudaklarımı ısırarak, kalbimi delen yeni bir acı dalgasını bastırmaya çalışarak, küvetin kenarlarına uzanıp kendimi dışarı çıkarmaya çalıştım, ama yüksek bir patlama sesi ve ardından evin içinde yankılanan bir çarpma sesi beni durdurdu. Kapıya bakarak, onun yüksek sesle küfür ettiğini duydum.

Sonra... sessizlik.

Ve sonra kendimi kapatıyorum. Bunun olduğunu hissedebiliyorum, demir duvarlar yükseliyor, zihnim bana gelen her çirkin düşüncüyü engelliyor, onlara tutunup kalmalarını engellemeye çalışıyor. Saptırıyor. O gerçeğe başa çıkamıyor. Benimle başa çıkamıyor. *Her zaman korktuğum gibi.*

Vücudumdaki her kas, ayağa kalkıp buradan çıkmaya hazırlanmak için sertleşiyor.

Ve sonra Dec kapıda belirdiğinde tekrar gevşer. Hala çıplak.

Yüzündeki ifade artık boş değil, acı dolu.

Her iki elinde de kısa, şişman kristal bardaklar var, ikisi de yarısı berrak sıvıyla dolu. Bir şey bana bunun su olmadığını söylüyor. Dec bir yudum alır. "Elin kanıyor mu?" diye soruyorum, parmak eklemlerindeki sıyrıkları fark ederek.

"Önemli değil." Bana yaklaşır ve içkiyi elime verir. "İç."

"Hepsini mi?"

Cevap vermez, bunun yerine kendi içkisini yudumlar ve tıslar. Kadehini lavabonun üzerine koyar, sert alkolün etkisini atlatmak için başını sallar ve küvete geri girer, karşımda diz çöker. "Onu içecek misin?"

Bardağa bakarken, Dec onu alır ve küvetten dışarı eğilerek yere koyar. "Gittiğim için özür dilerim."

Gergin kaslarım gevşer. "Anlıyorum."

Kafasını sallar. "Söylediklerini sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Yanlış bir şey söylemek istemedim."

"Yanlış bir şey söylemek yok."

Yüzü düşer, avuç içleri yanaklarımı sıkıca kavrar. "Seni seviyorum."

Durum tersine döndü. Şimdi hareketsiz ve şaşkın olan benim. Onu izliyorum. O da benim bunu kafamda sindirmeye çalışmamı izliyor.

"Derinden, Camryn." Gülümsemesi beni o anda gözyaşlarına boğabilir. "Sana o kadar derinden aşığım ki, kıcımlı dirseğimden ayırt edemiyorum."

Sanırım buna gülmem gerekiyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, kalbim senin için acıyor. Cesur kariyer kadını olmanı seviyorum, ama şu anda onun gibi olman gerekmesini sevmiyorum. Nadiren gösterdiğin gülümsemeni seviyorum, bu yüzden bana gülümsediğinde daha da özel oluyor. Düşünürken bir gözünü kapatmanı seviyorum. Mükemmel bir sessizlik içinde olabilmeni ve benim de seninle birlikte o sessizlikte olabilmemi seviyorum. Noel'den nefret etmeni seviyorum, ama bunun nedenini bilmek beni üzüyor. Tutkunu seviyorum. Yanağındaki benini seviyorum. Kokteyl bardağını parmaklarıyla makas gibi tutuşunu ve gergin olduğunda dudağını ısırışını seviyorum." Derin bir nefes alır, omuzları çöker. "Fawlty Towers'a güldüğün ve hemen kendini düzelttiğin hali. Beni öpüşünü seviyorum, ama hepsinden çok," diyor, yüzümü bırakıp topuklarının üzerine yaslanıyor. "*Her şeyden* çok, bana bakışını seviyorum. Ve hayatımın geri kalanında her gün bana öyle bakmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla kıcımlı üstüne çöküyorum, beynimin karamsar kısmı onu yanlış duyduğumu söylüyor. Son birkaç dakikayı hayal ettim. Bu gerçek değil, o beni sevmez. Kim sevebilir ki?

Ama Aralık... öyle mi?

Aşık olduğum kadını tanımak istiyorum.

Ve şimdi gerçekten öyle. Ve... beni seviyor.

Ellerimi yüzüme kapatıp dizlerimi çeneme kadar çekiyorum. Gözyaşlarını tutamıyorum ve bunu denemeye bile gücüm yok. Bugün Dominic'i gördüğümde, onun bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum, hayatımın en kötü günüydü, cerrahın yüzü ciddi bir ifadeyle ameliyathaneden çıktığını gördüğüm ve anladığım günden beri. Ben sadece... anladım.

Şimdi mi?

Sanki altıma bir güvenlik ağı serilmiş gibi hissediyorum. Her gün düştüğümde, bir şey yaparken ve sonra hatırladığımda hissettiğim sürekli darbeleri hafifleten bir şey...

Küçük oğlum öldü.

Birkaç gün sonra, onun küçük elini son kez tutalı üç yıl olacak. Küçük alnını öptüğüm, küçük gülümsemesini gördüğüm, küçük sesini duyduğum gün.

"Seni seviyorum anne. Bu kadar çok," diyor peynirli pufla ağzını doldurmuş, küçük kollarını açarak.

Acı çok şiddetli, hiç azalmıyor, onu kaybettiğim günkü kadar güçlü. Omuzlarım yükselip alçalıyor, kalbim sıkışıyor, ciğerlerim yanıyor, nefes almaya çalışırken.

Dec'in ellerinin bileklerimi kavradığını ve sıkıca çektiğini hissediyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış, lekelerle kaplı yüzüm ortaya çıkıyor. Ve şimdi Dec'in acı dolu ifadesini görünce, daha da çok ağlamaya başlıyorum. Ama o benim saklanmama izin vermiyor. Beni kucaklamak için kendine çekmiyor. Sanki duygularımı görmek istiyor gibi. Dağılmamı görmek istiyor gibi. Ama ben Dec'i tanıyorum ve şu anda yaptığı şey, beni açık, savunmasız ve ağlayan bir halde bırakması, yıllardır bunu bastırdığımı bildiği için.

O kadar bastırdım ki patlayacak gibiydim.

Patlayıp geri dönüşü olmayan bir hasara yol açacaktım.

Ve patladım.

Kendime, kocama, aileme ve işime. Hepsini kaybettim.

Onları uzaklaştırdım. İçimdeki nefreti kullanarak hepsinin *benden* nefret etmesini sağladım. Noah'ı alamayacaksam hiçbirini istemiyordum. Hayat o kadar boştu ki, ondan önce nasıl yaşadığımı merak ettim. Amacım neydi? *Anne* olmasaydım kimdim ben? Ve şimdi burada, tüm bunlara rağmen beni sevdiğini söyleyen bir adamla küvette oturuyorum ve ona karşı hissettiklerim beni şaşırtıyor

. Onunla tanıştığım günden beri böyle, çünkü üzüntü, suçluluk ve kederden başka bir şey hissetmemem gerekiyor.

Arzu, eğlence, huzur? Bunların hiçbiri hayatımda olmamalı.

Nasıl olabilirler ki?

Ve yine de o beni izliyor, her şeyin dökülmesini izliyor, gözyaşları, sümük, boğulmalar, hıçkırıklar ve korkunç, sefil hıçkırıklar. Yüzümü bile silemiyorum çünkü hala bileklerimi tutuyor. Durmak bilmiyor, baraj açılmış, kuruyana kadar kapanmayacak. En azından bugün için. Bu, içimden fışkıran üç yıllık duygu ve her acı verici, dağınık, gürültülü dakika ile vücudum biraz daha gevşiyor. Kaslarım gevşiyor. Göğsüm o kadar sıkışmıyor.

Çünkü o beni seviyor.

Bükülmüş bacaklarını açan Dec, beni arasına alır ve sarmalar, vücudum kıvrılır, kolları sırtımı sarar. Vücudumun titremesi durana ve hıçkırıklarım hafif, ara sıra nefes almaya dönüşene kadar beni tutar. "Seni seviyorum," diye saçlarıma fısıldar.

Ve ben başımı sallıyorum.

16 Aralık

İçimde bir şeyler farklı. Sanki son birkaç yıldır içimi kasıp kavuran, beni paramparça eden fırtına birdenbire dinmiş gibi. Her şey durgun. Sakin. Ve fırtınanın ardında bıraktığı dağınıklık, hayatımın kırık parçaları sabırla toplanıyor.

Aralık

Seni çok seviyorum, kalbim senin için acıyor. Senin mükemmel bir sessizlik içinde olabilmeni ve benim de seninle birlikte o sessizlikte olabilmemi seviyorum. Noel'den nefret etmeni seviyorum, ama şimdi bunun nedenini bilmek beni çok üzüyor.

O, asla kurtarılamayacağını düşündüğüm parçaları kurtarıyor, hayatımın parçalarını topluyor ve daha az pürüzlü, daha az zararlı parçalar haline getirmek için bir araya getiriyor.

O benim can simidim.

Yüzüm gergin, gözlerim ağrıyor, ama gözlerimi açıp loş ışığa gözlerimi kısıyorum. Yanağım göğsüne bastırılmış, elim göğüs kasında, uyluklarım onun uyluklarının üzerine atılmış. Eli hafifçe dizimin üzerinde duruyor.

Sıcak.

Kendimi çok sıcak hissediyorum.

Yüzümü göğsünden dikkatlice çekip ona bakıyorum. Ve nefesim kesiliyor.

Bu güzel adam bir şekilde beni seviyor. Kurtarılmaya değer bir şey görmüş. Benim asla göremeyeceğim bir şey. Bu yüzden onu onun anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum, ama umarım bunu ona gösterebilirim. Dua ediyorum.

Yavaşça ve dikkatlice, ağzım onun ağzıyla aynı hizaya gelene kadar vücudunda yukarı doğru ilerliyorum, göğüslerim çıplak göğsüne yapışıyor. Yüzünü, her bir güzel parçasını inceliyorum, ağzının köşesine hafif bir öpücük konduruyorum. Uyku ve erkek kokuyor.

Tembel bir zonklama uyluklarıma hafifçe vurmaya başlar ve onun kıpırdadığını hissettiğimde donup nefesimi tutarım. Vücudum tepki verir, bacaklarımın arasına bir ağırlık çöker. Hava birdenbire yoğunlaşır ve onu görebilmek için biraz geri çekilirim. Göz kapakları titrer, dudakları açılır. Onun gözlerini açmasını beklemek sonsuzluk gibi gelir.

"Aç," diye fısıldarım, saçlarına uzanıp parmaklarımı tararım.

Küçük bir nefesle gözleri açılır, uykulu bakışları hemen benimkilerle buluşur. O gri gözler ne kadar da parlıyor. Bacağımdaki zonklama daha da yoğunlaşır ve buna karşılık içimdeki nabız atmaya başlar. Uzun bir süre birbirimize bakarız ve Dec'in ilk adımı atmayacağını anladığımda -çünkü... Dec- ben öncülük ederim ve dudaklarımı onun dudaklarına indiririm. O da benim gibi gözlerini açık tutar ve dillerimiz birbirine değdiğinde, derin bir nefes alır, başımın arkasını avuçlar ve beni sırt üstü çevirir. Uyluklarım onu kucakladı, kalçaları kaydı, bacaklarım açıldı ve o bana özenle yavaşça girdi, nefes alıştı düzensiz, benim nefes alıştı uzun ve derindi. Beni sonuna kadar doldurduğu anda, hareketsiz kaldı, ikimize de uyum sağlamak için bir an verdi ve öpücüğünü derinleştirdi. O dudaklarını yanağımdan yukarı doğru çekip alınma koyarken, ellerim sırtında çılgınca dolaşıyor. İki insan birbirine olabildiğince yakın fiziksel olarak bağlanıyor. Ama bu daha fazlası. Dec'e bakıp vücudunun zevkinden kaçış görmüyorum. Ona bakıp göğsüne doğru yürümek ve kucaklanmak istiyorum. Ona bakıp umut görüyorum. Ona bakıp kalbimin sevgi ve minnetle dolduğunu hissediyorum.

O geri çekilir ve yavaşça ilerler, ben de parmak uçlarımla omurgasını okşarken, o da dudaklarını benim dudaklarıma doğru getirir ve dilini içime sokar. Vücudu ve dudakları hareketsiz kalır, omuzlarını hafifçe içime doğru çeker. "Gıdıklanıyor," diye mırıldanır, içimde hareket ederken. Parmaklarım durur. "Durma." Ön kollarını iterek gövdesini biraz kaldırır, göğsü göğüslerimden ayrılır ve yavaşça dışarı çıkar, sonra tekrar içime girer. "Hoşuma gitti." O beni bulutlara çıkarırken, ben nefes almayı hatırlamaya çalışırken gri gözleri bana parıldıyor. Genelde bakımlı olan sakalları daha dağınık, saçları daha da karışık.

Parmak uçlarımı daha aşağıya doğru kaydırıyorum, sırtını daireler çizerek okşuyorum ve tekrar yukarıya doğru, çok yavaşça, çok hafif bir baskı uygulayarak, gözlerinin ağırlaşmasını ve göğsünün genişlemesini hayranlıkla izliyorum. Boğazının derinliklerinden bastırılmış bir inilti geliyor, ritmi bozuluyor. "Tanrım." Aşağı eğilip tekrar ağzımı ele geçiriyor, tekrar ritmini buluyor, yavaş, titiz, lanet olasıca güzel. Zevkimden inliyorum, sırtım kamburlaşıyor, başım sallanıyor. Boğazımı buluyor ve kulağıma kadar yalıyor, kulak mememi ısıyor.

"Dec," diye nefes alırım, ellerimi saçlarına sokup avuçlarımla sıkıca tutarım. *Tanrım.*

"Nasıl hissettiğini söyle," diye fısıldar, kulağıma gelen düşük, boğuk sesi beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırır.

Sözcükleri bulamıyorum. Bulabilsem bile söyleyemem. Başımı eğip, boynumdan yüzünü çekip ona bakıyorum. Daha önce hiçbir erkeğe bakmadığım kadar yakından bakıyorum. Peki o bana nasıl bakıyor?

İyileştirici.

Yutkunuyorum, kelimeler aklıma geliyor ama boğazımdaki yumruyu aşamıyorum. Bu kederden kaynaklanan bir yumru değil. Umuttan kaynaklanan bir yumru. Tekrar tutarlı bir mutluluğa kavuşabileceğimi düşünmek bile benim aklımın almadığı bir şey. "Seni seviyorum."

Hafifçe başını sallar ve dilini ağzıma daldırır, bahsi yükseltir, beni sert ama kısa bir öpücükle öper, sonra ağzını benden ayırır ve bana doğru nefes nefese bakar. Her hareket daha da derinleşir, vücutlarımız dalgalar gibi birbirine karışır, baskı o kadar artar ki aklımı kaçıracağımı hissederim. Ter cildimde damlacıklar oluşturur, inlemelerim nefes nefese kalır, sırtını hafifçe okşamam çiziklere dönüşür.

Boynundaki damarlar şişer. "Geliyorum," diye mırıldanır. "Camryn, geliyorum."

Sözleri beni uçurumun kenarına itti ve ben inleyerek, karın kaslarım kasılırken, yüzümü boynuna gömdüm ve elektrik beni keserken boşaldım. "Tanrım," diye nefes aldım, titreyerek

Dec sarsılır, hareketsiz kalır ve inler, daha derine girer, iri vücudu benim titremelerimi emer.

"Siktir." Yere yığılır, beni sarar, bir koluyla vücudunun beni ezmesini engeller. "İyi misin?" diye nefes nefese sorar.

Nefes nefese, kollarımı yanlara doğru açıyorum, onun ağır başı zorlukla kalkarken, kaşları da yukarı kalkıyor. "Camryn?"

"Yine kaybedemem," diye patladım, kendimi yenik hissederek.

Dec'in tek kaldırdığı kaşı ikiye dönüşür, ilgisi endişeye dönüşür. "Kaybetmeyeceksin," diye yumuşak bir sesle karşılık verir.

Onun bunu söylemesi normal. Belki de başka seçeneği olmayacak. Belki de götürülecek. Mükemmel bir adamla geçirdiğim bu mükemmel anın ardından, karamsar düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Bir daha gülümseyebileceğimi sanmıyordum," diye fısıldıyorum. "Bu kadar acımasız bir dünyada yaşayabileceğimi sanmıyordum."

"Camryn, dur."

"Hayır." Yüzünü tutup, burnunu burnuma yaklaştırıyorum. "Bu mükemmel. *Sen* mükemmelsin. Ama ben mükemmel değilim, Dec. Ve bu an mükemmel, ama çirkin anlar da var. Benimle olursan, çok çirkin anlar da olacak." Çünkü Dec beni iyileştirmiyor. Beni iyileştirebilir, ama beni hiçbir şey iyileştiremez.

"Çirkinliklerle başa çıkabilirim," diyor, tereddüt etmeden. "Başa çıkamayacağım şey, senin olmadığın bir dünya."

"Senin dünyan olduk olduk mükemmel O bunu istemelidir benim acım ve nefretimle onu kirletmemi istememeliydi.

Eğlenerek nefesini dışarı verdi, gözleri aşağıya indi. "Neden bunu sabote etmeye çalışıyorsun?"

"Sabote etmiyorum. Ben sadece..."

"Ne?" diye soruyor, bakışlarını tekrar bana çevirerek. "Hazırlıklı olmamı mı istiyorsun?" Biraz güldü. Bu mizah değil, ironiydi. "Seni o barda ilk gördüğümde boşluğunu görmediğimi mi sanıyorsun? Saklayamadığın acıyı hissetmediğimi mi sanıyorsun? Görmediğimi sandığın gülümsemenin ardındaki umutsuzluğunu hissetmediğimi mi sanıyorsun? Gözlerim açık, Camryn. Kahrolasica açık ve tam sana bakıyorlar."

Dudaklarımı ısııyorum.

"Ve dün gece bana kalbini açtın," diye devam ediyor. "Bana güvendin. Savunmasızdın. Bu, şüphesiz —ve pek şüphe yoktu—seni kalbimde, hayatımda ve günlük düşüncelerimde istediğimi ve senin de benimle tüm bunları paylaşmanı gerçekten çok istediğimi anladım."

Basıncı artırdığımda dudağım acıyla sızlar. "Emin misin?" diye sorarım, hala rahatlamamın tüm gücünü geri tutarak.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Yüzümü tutuyor, sanki inanmayacağımdan endişeleniyormuş gibi acı dolu bir ifadeyle. "Hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim, Camryn. Hiç kimseye bu kadar rahat ve huzurlu hissetmemiştim. Öyleyse bitti mi?"

Onun sesindeki şiddet karşısında şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Gerçekten beş yıl oldu mu?"

"Beklemeye değdi. *Artık* bitti mi?"

Gözlerim büyüdü, içimde genişlediğini hissettim. "Görünüşe göre bitmedi."

Yanakları şişer ve yüzündeki gerginliği bırakıp bana küçük bir gülümseme gösterince gülümserim. Tanrım, gevşediğinde çok sevimli oluyor. Bu iri, ciddi adam. Aşağı doğru kayar, ağzını açar ve boynumu emer, göğsüme doğru öperek iner.

Nefesim, hissettiğim kadar huzurlu, vücudum onun yumuşak yatağına gömülüyor, gözlerim kapanıyor. "Hmmm," diye nefes veriyorum, o da dikkatini göğüslerime bölüyor. "Bütün gün yatakta kalabilir miyiz?" Sorumu sorduğum anda, uzaktan kapı zili gibi bir ses duyuyorum ve başımı kaldırıp Dec'e bakıyorum. Kaşlarını çatması, ihtiyacım olan tek cevap. "Birini mi bekliyorsun?"

Kafasını sallar ve tekrar tenimi öpmeye başlar. Ama sonra telefonu çalmaya başlar. "Siktir et hepsini." Yumruklarını yatağa vurur ve kalçalarını kaldırır, benden çıkarken yüzünde bir kaşlarını çatma ve bir yüz buruşturma karışımı belirir. Bacaklarımı birleştiriyorum ve Dec çeneme bir öpücük konduruyor, sonra yataktan kalkıp telefonunu aramaya gidiyor. Kaslarımın gerilmesiyle nefesimi tutuyorum, yatakta yukarı kayıp başlığa yaslanıyorum. Pantolonunun cebini arıyor ve ekrana baktığı anda içinden küfrediyor ve tavana bakıyor. Güç için mi? O da ne?

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, sormam gerekip gerekmediğinden emin olamadan. Çünkü açıkça yolunda değil.

Oda'nın diğer ucundan görebiliyormuşum gibi bana ekranını gösteriyor. "Babam."

"Baban mı?" diye soruyorum, dik oturup üzerime çarşafı çekerek. Telefon çalması duruyor, ama kapıdaki vurma sesi yeniden başlıyor. "Bekle, o burada mı?"

"Öyle görünüyor." Dec yakındaki sandalyeden bir eşofman altı alır ve giymeye başlar.

"Ne istiyor?"

"Sesinde panik mi var?" diye soruyor, eğlenerek.

Yatağa geri çekildim. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret ediyorum."

"O zaman neden burada olduğunu açıklayabilir misin?" *Cumartesi sabahı erkenden, ben buradayken, senin yatağında çıplakken?*

Dec'in cep telefonu tekrar çalmaya başlar ve bu sefer cevap verir. "Merhaba," der düz bir sesle, gözle görülür şekilde nefes alır. Sabır. "Evet, kapımı yumrukladığınızı duyabiliyorum." Elbisemi alır ve bana doğru fırlatır. Elbise kucağıma düşer ve ben ona "Ne?" der gibi bakarım. "Yoldayım." Telefonu kapatır ve elbisemi gösterir. "Bu, beklediğimden çok daha erken oluyor."

"Ne? Bekle, ne oluyor Dec?" *Lütfen düşündüğüm şeyi söyleme.*

"Harika babamla tanışacaksın." Bana bu bomba gibi sözlerden başka bir şey söylemiyor. "Aşağıda görüşürüz." Sonra dönüp çıkıyor ve beni yatakta ağız açık kalmış bir balık gibi bırakıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıp, çarşafın altına saklanıyorum. "Saklanamazsın," diye sesleniyor.

"Saklanıyorum," diye bağırırım.

"Benden saklanamazsın, Camryn." Sesi uzaklaştıkça giderek azalıyor. Ön kapıya yaklaşıyor. Babasının olduğu yere. "Kahretsin."

Yatağından atlayıp elbisemi kapıyorum, banyoya koşuyorum ve aynanın önüne düşüyorum, telaş içindeyim. Ve ona bakıyorum bunu tamamen, heyecanlı karışıklık. "Oh Tanrım Tanrım," mırıldandım mırıldanıyorum, dağınık saçlarımı dürtüp çekerek, onları düzeltmeye çalışıyorum.

makul ölçüde kabul edilebilir. Yataktan yeni kalkmış gibi görünmeyen bir şey. "Urgh." Saçlarımı bir yandan diğer yana sallayarak aynaya su sıçratıyorum. Vazgeçip, felaket gibi, kontrol edilemez dalgaları kabul ediyorum ve yüzüme soğuk su serpip, biraz renk alabilmek için yanaklarıma tokat atıyorum. "Siktir," diyorum, parlayan yanağım acıyor.

Ne yapıyorum ben?

Dec'in babasını etkilememe gerek yok, o Dec'ten nefret ediyor. "Huh." Bir havlu alıp yüzümü kuruluyorum, elbiseyi giyiyorum ve banyodan çıkıyorum. Kafam ellerime yapmamasını söylese de, ellerim yine de elbiseyi çekip duruyor. Hala saçlarımla uğraşıyorlar, bir o yana bir bu yana sallıyorlar. Hala lekeleri olan yanağımı yokluyorlar. Onu kapatmaya çalışmalıydım, ama Dec'in makyaj malzemesi olacağını sanmıyorum. Tabii, karısının eşyalarını hala temizlememişse başka. Bu düşünce beni ürpertir, merdivenlere doğru yürürken ayaklarımın altında yumuşak halı çöker ve tırazana tutunduğum anda kahve makinesinin çekirdekleri öğüttüğünün sesini duyar ve kokusunu alırım. "Lanet babasıyla buluşmaya gidiyor," diye mırıldanıyorum, merdivenlerin kıvrımını takip ederek koridora iniyorum.

Duvardaki ayna beni kendine çekiyor ve soğuk, sert, acımasız doğal ışıktaki kendimi gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Aman Tanrım, sanki mezardan çıkarılmış gibiyim.* Gözlerim şişmiş, cildim lekelenmiş, yüzümün her yerinde kontrolsüz bir ağlama krizinin izleri var. Yeter. Yukarı kata çekilip saklanacağım. Dec babasını sevmediği için sorun olmamalı.

Merdivenlere koşuyorum, ama ayağım ilk basamağa bile basamıyor. "Bu kötü niyetli ve sen de bunu biliyorsun!" diye bir erkek sesi mutfaktan geliyor.

"Kahve?" Dec sakın ve soğukkanlı bir şekilde soruyor.

"Hayır, kahve istemiyorum. Karşıma geçip bunun sen olduğunu söylemeni istiyorum."

"Kahve içeceğim. Sakıncası var mı?"

"Sen yetişkin bir adamsın, Dec. Ne istersen onu yap."

"Öyleyim ve öyle yapacağım." Birkaç tabak taş tezgahıta çınıladı. "Pasta?"

"Pastalarını siktir et."

Merakım buharlı tren gibi içimde koşturuyor ve beni mutfığa çekiyor. Kahverengi takım elbiseli uzun boylu bir adam sırtı bana dönük duruyor, gri saçlı kafasında aynı renkte bir Trilby şapka, elinde cilalı tahta bir baston var. Bastonu kullanmadan mutfak adasının etrafında birkaç adım attığında, bunun bir moda aksesuarı olduğu sonucuna varıyorum.

Dec beni kapıda görünce gözleri parlar. Ona, kendimi çok garip hissettiğimi anlatan bir bakış atarım. "Dick, bu Camryn. Camryn, Dick."

Dick mi?

Yaşlı adam hızla dönüyor, yüzünde epik boyutlarda bir somurtkanlık belirliyor. "Kim?" diye bağılıyor, beni baştan aşağı süzerken.

"Camryn," diye tekrarlar Dec, parmaklarındaki şekeri yalayarak, elinin arkasına sakladığı küçük, iğrenç bir gülümsemeyle.

"Merhaba," diyorum, öne çıkıp elimi uzatarak, Dec'in babasının bana Avrupa tarzı davranıp öpmeye kalkışmaması için Tanrı'ya dua ediyorum, çünkü dişlerimi fırçalamadığımı şimdi fark ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Ellis."

Endişelenmemeliydim. O arkasını dönerek, şık bastonunu bana doğru uzatır. "Bu da ne peki?" diye sorar. "Bir tane daha mı?"

Elimi önümde boş boş sallanırken geri çekiyorum.

"Bitti mi?" Dec, babasının saygısızlığından hiç rahatsız olmamış gibi yorgun bir sesle sorar.

"Hayır, işimiz bitmedi, evlat."

"Ben senin oğlun değilim," der Dec, gözlerinde bir anlık öfke parlayarak.

"Hoşuna gitse de gitmese de, ben senin babanım."

"Sen benim biyolojik olarak yaratılmama katkıda bulunan adamsın. Daha fazlası değil."

Tanrım, bunu gerçekten benim önümde mi yapıyorsunuz? "Bir telefon görüşmesi yapacağım" diyorum, omzumun üzerinden işaret parmağımla işaret ederek, içimden ölürken. Dec, ondan nefret ettiğini söylerken şaka yapmıyordu.

"Gerek yok." Dec beni almaya geliyor ve bir tabureye götürüp oturtuyor. "O gidiyor."

"Sen olduğunu söyle," diyor babası, Dec kahve makinesine gidip bir fincan kahve alırken

alırken.

"Ben yaptım. Mutlu musun?" Sonra, babası gözle görülür şekilde titremeye başlayıp yüzü endişe verici bir kırmızıya dönerken, o çok rahat bir şekilde kahvesinden bir yudum alır.

"Sen viskiden nefret ediyorsun."

"Bununla ne yapacağım?" diye sorar Dec. "Ah, Dick. Senin gibi bir adamdan gelen bu soru gerçekten çok aptalca." Dec kahvesini masaya bırakır. "Şirketi parçalayıp, içki fabrikalarını, fabrikaları, arazileri ve mağazaları tek tek satacağım."

"Sen intikamcı piç."

"*Şimdi* işimiz bitti mi?" diye sorar Dec, kahvesinden bir yudum alarak.

Dick'in kulaklarından buhar çıkacakmış gibi görünüyor. "Annen mezarında ters dönerdi."

Dec'in bardağı taş tezgaha çarptığında, o kadar sert bir ses çıkardı ki, neredeyse parçalanacaktı. Hala sağlam olması bir mucize. "Asla annem hakkında konuşma," diye ölümcül bir ses tonuyla uyardı. "Anladın mı? Şimdi evimden çık."

"Sanırım bu, Paisley'in nişan partisine gelmeyeceğin anlamına geliyor."

"Ellis ailesinin bayrağını dalgalandırmak mı demek istiyorsun? Düşman karşısında birleşik bir cephe göstermek mi? Hayır, Dick. Benim rızamı alamayacaksın, böylece yeni karın ve veletlerin görünüşü kurtaracak." Onun arkasını işaret eder. "Kapı o tarafta."

Dick öfkelenir, ama ben teslim olduğunu görürüm. Kapıya doğru yürür ve bana bakar. "Fazla rahatlama. Dec Ellis *çok* çabuk sıkılır."

Hakaret edilmiş gibi gülüyorum ve dikkatimi Dec'e veriyorum, bir açıklama bekliyorum.

"O kindar davranıyor. Yıllar önce çok aktif bir insandım." Adaya doğru bir pasta kaydırıyor. "Ve sıkıldım dediğinde, iş hayatında sıkıldım demek istiyor. Kahve ister misin?"

"Lütfen." Hepsi bu mu? Dudaklarım kıvrılıyor, Dec huysuz bir şekilde kahve yaparken belirsizlik midemi ağrıtıyor. *Yıllar önce çok aktifmiş.* Karısı olmadan önce mi? Neredeyse beş yıldır bekâr kalmasının sebebi o mu? Onu o kadar çok incitti mi?

Kendi kendime inlerim, aniden ona istediğimden daha fazla merak duymaya başlarım. "Kaç kadınla çıktın?" Sıradan bir şekilde konuşmaya çalışırım. *Başaramam.*

Dec omzunun üzerinden bana bakar. "Bana kaç kadınla yattığımı soracağın ve benim de sana gerçekte olduğundan çok daha az olduğunu söyleyeceğim bir konuşma mı yapmak istiyorsun?"

"Kaç tane?"

"On beş. Ve bu doğru. Ya sen?"

Tanrım, bunu iyi düşünmemişim. Bakışlarım taş tezgaha düşüyor. "Birkaç tane," diye mırıldanıyorum acınası bir şekilde. Kahramanca bakışlarımın altında bir kahve beliriyor ve Dec'e bakıyorum. "Peki, bu neydi böyle?"

"Oh, hayır." O gülüyor. "Bunu sen başlattın. Sen bitirebilirsin. Kaç tane?"

"Gerçek mi?"

"Evet, gerçek."

"Sayısını unuttum."

Parmağını tabağımdaki kremaya batırıp burnumun ucuna sürüyor. "Seni hala seviyorum."

Ve bu kadar mı? Şaşkınlığımı gizleyemediğimi biliyorum.

"Kaç erkekle yattığın umurumda değil, Camryn. Tek umurumda olan şey, bundan sonra sadece bir erkekle yatman."

Siktir. *Seni daha fazla sevebilir miyim?* "O zaman babanın istediği viski markasını mı aldın?" diye soruyorum, Dec'in izinden giderek geriye değil ileriye doğru ilerliyorum. Babası hakkında hala çok meraklıyım, bu yüzden biraz geri çekilmesini takdir ediyorum, ama yine de. Ben de zamanda geriye gittim. Geleceğim için.

"Doğru."

"Neden?"

"Çünkü iyi bir fırsattı."

Kaşlarımı kaldırıp pastamdan bir ısırık alıyorum.

"Bana kaşlarını kaldırma." O eğilip yüzümü havluyula siler.

"Ama baba sorunların yok, değil mi?" Ağzım doluyken mırıldanıyorum, gülümsememi bastırıyorum.

"Hiç yok." "Tamam."

"Tamam," diye
tekrarlar.

Omuz silkiyorum.

"Tamam."

Tek gözünü kısarak havluyu bırakıp kahvesini alır, parmaklarıyla tezgahı tamburlar. Dudaklarımı büzerek, babasını umursamadığına beni ikna etmek için ne söyleyebileceğini düşünmeye çalışmasını izlerim. "Tamam," diye mırıldanır, fincanını dudaklarına götürür, adanın etrafından yavaş ve rahat adımlarla benim yanıma gelir.

Vücudumu öne doğru eğiyorum, gözlerim onu takip edebildiği kadar takip ediyor. Artık arkamda. Hamur parçaları parmaklarımı kirletiyor, Dec sırtını bana dayayıp kahvesini bırakmak için yanımdan eğilirken tabağa düşüyor. Sıcak nefesi kulağıma çarpıyor ve omurgam birer birer kıvrılıyor, ta ki tamamen düzleşene kadar. "Cumartesi günü kalkmak için çok erken bence." Beni taburede ona dönük hale getirir, hamur işim gevşek elimde sallanır.

"Ben de." Pastamdan bir ısırık alıp çiğnerken, Dec beni düşünceli bir şekilde incelerken, beklentim intikamla geri döner. "Ne?" diye sorarım, ağzım doluyken mırıldanarak.

"İlk yardım görevlisini gördün
mü?" "Ha?"

Elini yanağıma uzatıp yüzümü biraz çevirdi. "Ah,
evet, tabii ki."

"Acıyor mu?"

"Çok değil." Şüpheyle mırıldanarak burnuma bir öpücük kondurur ve beni geri döndürür. "Bu, yatağa geri dönmeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sorarım.

"Biraz enerjiye ihtiyacım var galiba." Tabağa uzanan Dec, bademli kruvasanı alır ve bir hayvan gibi bir parça koparır.

"İki tane yesen iyi olur," diyorum, kahvaltımın sonunu dudaklarımın arasından geçirirken. "Belki üç tane."

Dec gülüyor ve bu manzara inanılmazdan başka bir şey değil. Doymuş bir şekilde gülümserim ve ellerimi silkelerim. "Bu Camryn'i seviyorum," der, dirseklerini adaya dayayarak, pazılarını şişirip karnını kasarak.

"Ben de onu seviyorum," diye itiraf ediyorum.

"İyi." O sırtıyor. Ben de sırtıyorum. O kaşlarını kaldırıyor, ben de kaldırıyorum. O başını eğiyor, ben de eğiyorum.

Beni kızdırıyor. Beni bekletiyor. Ona gidip onu yatakta sürükleyeceğim tam o sırada, mutfığa uzaktan gelen telefonumun zili ulaşıyor. Bu beni rahatsız ediyor, çünkü cumartesi sabahı bu saatte beni kimin arayabileceğini hiç bilmiyorum. Şaşkınlığın hemen ardından korku geliyor. *Annem*. Annemle ilgili bakım evinden arıyor olmalı. Acil durum kaslarımı harekete geçiriyor, tabureden atlayıp mutfaktan çıkıyorum ve çalan telefonumun sesini takip ederek koridora koşuyorum. Çantam, paltomla birlikte askıda asılı. Bir numara beni karşıyor. Bakım evi değil.

"İyi misin?" Dec arkamdan soruyor.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ekrana bakarak. "Cevaplayıp öğrenmek ister misin?"

Dönüp kapı çerçevesine yaslanmış çıplak omzunu görüyorum. "Dec Ellis bugün esprili bir gününde, ha?"

"Seni bana çeken şey, benim kuru mizah anlayışım ve komik deham değildi mi?"

"Hayır, senin yürek parçalayan güzelliğin."

"Kalbini kırmayacağım, sevgilim," diyor ve yanıma gelip yanağıma hafif, rahat bir öpücük konduruyor. "Onu iyileştireceğim." Aynı rahatlıkla, ama çok daha fazla özgüvenle söylüyor bunu, sonra uzaklaşıp merdivenleri tırmanıyor. "Telefonu aç, sonra beni yatağa götür, bebeğim."

"Yoksa seni sonsuza kadar kaybedeyim mi?"

"Hiçbir şey seni benden ayırmaz."

Kalbim. "Bu Dec Ellis'i seviyorum," diyorum, gülümsemem durdurulamaz bir şekilde genişliyor.

"O sadece senin için ortaya çıkıyor."

Memnuniyet, erimiş, kadifemsi çikolata gibi içimi kaplıyor. Pürüzsüz ve zengin. *Bağımlılık yapıcı*. Eğlenceli Aralık. O tatlı biri. Ve çok beklenmedik. Evet, yakışıklıydı. Ama bunun dışında, beni etkileyen derinliğiydi. O bana tek kelime etmeden, hatta herhangi bir duygu göstermeden onu nasıl okuyabildiğim. Çevresindeki herkesin tanıdığı stoik, ciddi iş adamı. Bu, onun eski karısıyla nasıl olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Eski karısı henüz onun eski karısı değil. Ama Dominic de benim eski kocam değil.

Bunu düzeltebilirim.

Dec yapamaz, çünkü onu bulamıyor. Ve sorular akıyor.

Kim o, nereye gitti ve en önemlisi... neden?

Kendim cevaplayamayacağım şeyleri düşünmeyi bitirdiğimde, telefonum çalmayı kesmiştir. Ben de numarayı geri arar, merdivenlere gider ve en alt basamağa inerim.

Biri telefonu açar ama konuşmaz. "Alo?" derim, sesim belirgin bir şekilde temkinli.

"Alo," diye cevaplarlar.

Kaşlarımı çattım. "Bay Percival?"

"Evet, öyle. Tanrıya şükür, iyisin."

"Numaranı kaydettim."

"Cep numaramı, canım. Bu benim sabit hat numaram." "İnsanlar hala sabit hat kullanıyor mu?"

"Cep telefonumdaki ücretsiz dakikalarımı bitirdim."

"Tuğla."

"Ha?"

"Boş ver. Ne istiyorsun?"

"Dün gece eve gelmedin. Endişelendim." "Bir arkadaşım da kaldım." arkadaşım da kaldım."

"Anlıyorum. Bir arkadaşında, ha? Ona böyle mi diyoruz?" Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Elektriğin tamir edildi mi?"

"Evet, şimdi sıcacık, canım. Bu arkadaş... Güvenilir biri olduğunu umuyorum?"

Gülümsedim ve aynı anda kaşlarımı çattım. "Yani hindi artık ön bahçede değil mi?"

"Hindim seni rahatsız ediyorsa özür dilerim. Şimdi, arkadaşına dönelim. O..."

"Gitmem gerek. Daha sonra eve gelirim." Telefonu kaldırıyorum. "Belki." Telefonu kapatıp, telefonumu bırakıyorum ve merdivenleri hızla çıkıyorum, Dec'in sesini duyunca yavaşlıyorum.

"Eh, bana mutlu yıllar dilemek için burada değildi, April." Beni kapıda görür ve ben ona tamamen inanamayan bir bakış atarım. *Bugün onun doğum günü mü?* Dec omuz silker ve yatağının kenarına oturur. "Senin

Kararlı iyimserlik övgüye değer ve zaman kaybıdır. Bu adam tam anlamıyla bencil bir narsist. Gözlerim büyür ve Dec telefonda kaşlarını çatır. "Bu haksızlık. Ben ona hiç benzemiyorum." Kendimi yedek parça ve davetsiz misafir gibi hissederek, çıplak ayaklarımla aşağı kata inmek için dönerim, ama birkaç adım atmadan bir kol belime dolanır ve beni yerden kaldırarak yatak odasına geri taşır. Dec, soğuk ve keskin bir sesle güler. "Onun kalbi yok, April, bu yüzden güvenilmez de olamaz." Beni yatağın ucuna indirir. "Görüşürüz. Ve teşekkürler," diye ekler, içten şükranını daha yumuşak bir sesle ifade eder. "Sizi takdir ettiğimi biliyorsunuz." Telefonunu yatağa atar ve beni yatağa yatırır, yüzünü boynuma gömer.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Babasının kalp rahatsızlığı mı, yoksa doğum günü mü? "Doğum günün olduğunu söylemedin." Bana bu kadar önemli bir bilgiyi vermeyi ihmal ettiği için sinirlenerek çıplak sırtına bir şaplak atıyorum.

"Sıradan bir gün."

"Hayır, değil. Bugün senin doğum günün."

İnleyerek, Dec üzerimden kalkıp yatağa yüzüstü uzanır ve ben de elbiseyi yukarı çekerek onun kışına otururum. Kollarını başının altına koyar ve yanağını oraya dayar, böylece sırtını gıdıklarken profilini görebilirim. Parmaklarımı omurgası boyunca yukarı aşağı gezdiririm, kasları gerilip omuz kemikleri ortada sıkıştığında gülümserim. "Bu çok hoş," diye fısıldar ve gözlerini kapatır.

Eğilip ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Doğum günün kutlu olsun."

Gülümser ve yüzünü benimkine yaklaştırır. "Teşekkür ederim." Sonra kayar. "Telefonda kim vardı?"

"Bay Percival. Benim için endişeleniyordu."

"Ne kadar tatlı."

"Ayrıca senin güvenilir olup olmadığını da sordu." "Küstah herif."

Göğsüne yaslanarak, ellerimle yüzünü çerçeveledim ve nefesimi verirken dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ellerinin sırtımda yukarı kaymasını, ağzının açılmasını, dilinin benimkine dokunmasını hissettim. "Kırkinci yaşın."

"Biliyorum."

"Kırk yaşında hissediyor musun?"

"Hayır." İki avucuyla popomu kavradı. "Otuz yedi yaşında hissediyorum."

Gülümsedim ve çenesini ısırdım, o da inleyerek bizi yuvarladı, beni altına hapsetti ve dudaklarımı öptü.

"Bunu söylemek bana çok acı veriyor," diye mırıldanır, öpüşmemizin arasında konuşmak için bir an durur. "Ama gitmem gerek."

"Hayır," diye inleyerek bacaklarımı beline, kollarımı omuzlarına doladım.

"April öğle yemeğini hazırladı. Çok telaşlı ve ben minnettarmışım gibi davranmak zorundayım. Gelmeni isterdim ama..."

Ne? "Hayır, hayır, anlıyorum." Kafamı şiddetle sallıyorum. Seçme şansım olsaydı babasıyla tanışmazdım - hoş bir adam. Kız kardeşi mi? Bunun için hazırlık yapmak gerekir. Kadınlar artık bana pek sıcak davranmıyor ve bunu nasıl düzelteceğimi tam olarak bilmiyorum. "Ayrıca, biraz erken."

"Öyle mi?"

Dec bana bakarken zihnim boşalır ve geri çekilirim. "Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Şey, dün gece işler oldukça ciddileşti bence."

Aşk meselesiyle ilgili ona döktüğüm itiraf yığınının mı bahsediyor, bilmiyorum. "Bu tür bir incelemeye hazır olduğumdan emin değilim," diyorum, dürüstlük en iyi politikadır diye düşünerek.

"Neden incelendiğini hissediyorsun?"

"O senin ablan. Ablalar böyle yapar. Sanki benim bir ağabeyim varmış gibi."

"Ummm, senin bir ağabeyin var, Camryn." "Beni seven bir ağabeyim yok."

"Aman Tanrım," diye sinirli bir şekilde nefes alır. "Bak, bugün gelmeni istemiyorum. Bu, April'ı çılgına çevirir. O, her şeyin mükemmel olması gereken kadınlardan biri. Fazladan bir misafir, kişi başına düşen yemek miktarını bozar." Ben güldüğümde gözlerini devirir. "Ama sevdiğim insanlarla tanışmanı istiyorum."

"Başka kardeşlerin de mi var?"

"Hayır, sadece April var. Ve kocası Blaine."

"Oh."

Dudaklarıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı. "Seni eve bırakayım." "Sen mi, Ron mu?"

"Ben. Ron hafta sonları çalışmaz. Lynette de öyle."

Onun uzaklaşmasını izlerken, giderken eşofman altını aşağı çekiyor. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor ve dudaklarımı büzüyorum, onu tuvalete girmeden önce lezzetli poposuna bir göz atıyorum.

Biz binamın önünde yan yana durup Bay Percival'ın hindisini seyrederken, kar taneleri etrafımıza nazikçe düşüyor. "Sanırım onu dondurucuma koyabilirim," diyorum, Dec çömelip tel örgüyü örten brandayı dürtüyor, kayalar onu mükemmel bir şekilde yerinde sabitliyor. "Sığarsa tabii." Kafamı eğip zihnimde ölçüyorum. "Yani, bu bir canavar ve onun dondurucusunu gördüm. Hazırladığı çeşitli Noel ikramlarıyla dolu. Beş bin kişiyi besliyor olmalı."

Dec, ellerini ceplerine sokarak ayağa kalkar. "Tuhaf yaşlı adam."

"Neredeyse yüz yaşında, istediği her şey olabilir."

"Kapıyı yavaşça ve nazikçe açıp eşliği geçiyorum."

"Ne yapıyorsun?" Dec arkamdan sorar.

"Tuhaf yaşlı adam tarafından rahatsız edilmeden daireme girmeye çalışıyorum." "Tuhaf yaşlı adam mı?"

"Kendini benim koruyucu meleğim olarak görüyor. Sanırım yalnız. Ya da sıkılmış." Kapıyı açık tutarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Beni kapıma kadar geçirmene gerek yok."

"İstiyorum." Dec kapıyı kaba kuvvetle açar ve kapı arkasındaki duvardan sekince irkilirim.

"Şşş," diye fısıldarım. Ve iki saniye sonra, Bay Percival'ın kapısı açılır. "Kahretsin."

"Ah, utanç yürüyüşü," diye şarkı söyler, kendi kendine gülerek.

"Utanmıyorsam, bu utanç yürüyüşü değil, Bay Percival."

Dairesinden topallayarak çıkar, şapkasını takar ve Dec'e bakar.
"Niyetin nedir?"

Dec ona karşı çıkar. "Anlamadım?"

"Sevimli Camryn'e. Niyetin nedir, evlat?" "Niyetim mi?"

"Evet, niyetin."

"Ben..." Dec bana bakar, ben de ne yapacağımı bilemeden omuz silkerim. "Seninkiler ne?" diye karşılık verir.

"Benim mi?"

"Evet, senin niyetin." Dec dik durur, kaşlarını çatarak kendine bakar.

"Onu bütün gece dışarıda tutan ben değilim, evlat." Bay Percival yürüteçle yaklaşır ve Dec'i baştan aşağı süzer. "Hadi ama. Konuş."

"Bay Percival," diyorum, Dec'in önüne geçerek yaşlı adama sıkı bir gülümseme atıyorum. "Hindi'nizi benim dondurucumda saklamamı ister misiniz?"

O dramatik bir şekilde iç çeker. "Hindim olduğu yerde gayet iyi." Koluma uzanır ve beni kenara çekerek Dec'e tekrar ulaşır. "Ee?"

Hayatımda hiç bu kadar rahatsız görünen bir adam görmemiştim. "Onunla çıkmak istiyorum," diye cevaplar, sözleri yorgun ve rahatsız bir tonda çıkar.

"Yani kur yapmak mı?"

"Ne derseniz deyin, Bay Percival." Dec onu geçip kapıma doğru işaret eder. "Gününüzü devam ettirmemizin sakıncası var mı?"

"Ona saygı gösterecek misin?"

Dec gözlerini bana çevirir ve ben omuz silkerim. Bir iç çekiş daha.

"Evet." "Ona karşı dürüst olacak mısın?"

"Evet," diye cevaplar.

"Ondan yararlanmayacak mısın?"

"Çok geç," diye mırıldanır ve ben gülmemeye çalışarak burnumdan soluyorum.

"Ne dedin sen, evlat?"

"Tabii ki dostum," der Dec, daha yüksek sesle. "Bitti mi?"

"Bir şey daha var." Bay Percival, Dec'e doğru sürünerek yaklaşır ve kar botlarının parmak uçlarında öne doğru eğilir. Dec, kaşlarını çatarak dinlemek için çömelir. Bir şey fısıldanır.

Dec başını sallar. "Hepsi bu kadar." Bunun üzerine Bay Percival yürüme çerçevesini döndürür ve dairesine geri topallayarak gider, arkasından kapıyı kapatır.

"Huh," diye mırıldanır Dec, başını sallayarak, sonra kıkırdar. "Ne dedi?"

Kapıyı işaret ederek, onu açmamı ister. "Hayatıma yönelik zayıf bir tehdit, misilleme vaadi, çok ciddi bir şey değil."

"Bu yersiz görevin nereden çıktığını bilmiyorum."

"Yaşlı adamla ben hallederim. Neyse, seni kollaması hoş bir şey."

Çantamı ön kapının yanına bırakıp Dec'in mutfığa gitmesini izlerim. Onu takip ederim ve buzdolabının kapısını açarken bulurum. Tedirgin olurum. "O ne?" diye sorar.

Buzdolabında başka bir şey olmadığı için, onun neyden bahsettiğini anlamak için fazla düşünmeme gerek yok. "O, Bay Percival'ın pastası." Onu kenara itip tabağı çıkarıyorum, kapağını açıp kendime bir dilim kesiyorum. "Denemelisin, çok özel bir pasta."

"Kahvaltıda meyveli kek mi?"

Ve öğle ve akşam yemeğinde de. Dilimi dilime doladığımda şeker torpido gibi damak tadımı vuruyor ve mırıldanıyorum. Aslında en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. "Bu sıradan bir meyveli kek değil, Dec. Bu Bay Percival'ın meyveli keki."

Gözlerini devirip bana doğru gelir, elimden pastayı alır ve tabağa koyar, bana yaklaşır. *Gitmesini istemiyorum.* Ona bakıp bunu tekrar tekrar haykırırım. Dudakları hoşnutsuz bir şekilde düzleşince, beni duyup duymadığını merak ederim. Pastamı yutarım, dudaklarım açılır, o da elini saçlarıma sokar ve yüzümü kendine doğru çeker, beni nazikçe öper. Her kemiğim parçalanıyor, vücudum ağırlaşıyor, ellerim ceketinin yakasına uzanıyor ve ona tutunuyorum. Öpücüğü erimiş gibi. Sert olmadan güçlü ve ben onun dilinin akışını takip etmekten başka seçeneğim yok.

O çok erken ayrıldığında, ben dengesiz ve şaşkın bir haldeyim. "Seni seviyorum," diyor yumuşak bir sesle, yüzümü avuçlayarak gözlerime bakıyor. "Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o dudaklarını alnıma bastırıyor, sözlerini pekiştirirken düzenli nefes alıyor. Hayır, gitmesini istemiyorum, ama o

sözleri? Onları duymaya ihtiyacım vardı ve beni terk etmek istemediğini hissedebiliyorum. "Git," diyorum yumuşak bir sesle, o da burnumdan dudaklarıma doğru tekrar öperek.

"Tamam." İnleyerek kendini koparır ve geri çekilirken gülümserim. Hafif. Kendimi çok hafif hissediyorum. Ama yine de yoksun.

Saat altı olduğunda, Dec aramamıştı. Ancak Bay Percival aramıştı. Birçok kez. Bir yanım onun sürekli uğramasına minnettar, diğer yanım ise zihnimi boşaltmak için doksan dokuz yaşındaki komşuma bağımlı olduğum için üzgün.

Neden aramadı?

Bay Percival, Maureen'i görüp görmediğimi, gaz kokusu alıp almadığımı, dün gece *yeni arkadaşım*la ne yaptığımı sormak için defalarca kapımı çaldığında, artık sinirlenmekten çoktan vazgeçmiş, yaşlı adamı içeri alıp kahve ikram etmişimdir.

"Oh, çok meşgul değilsen," diyor, iskeleti üzerinde dolaşarak.

"Bekle."

"Ne, canım?"

"Kahvenizde süt ister misiniz?" "Süt ve iki şeker, canım."

"Süt ve şekerin var mı?"

Ondan bir şey istemem onu çok heyecanlandırıyor ve ben su ısıtıcısını çalıştırırken, sürekli telefonumu kontrol etmemeye çalışarak tekrar uzaklaşıyor. Birkaç dakika sonra bir şeker kutusu ve bir litre sütle geri dönüyor. "Git otur," diyorum, onu salona yönlendirip kahvelerimizi bitirirken.

"Çiçeklerin hala çok güzel görünüyor."

"Evet, öyle," diyorum gülümseyerek, kahvesine biraz şeker karıştırıyorum. "Bugün Dec'in doğum günü."

"Oh, akşam yemeğine çıkacak mısın? Seni alıkoyuyor muyum?"

İçeri girip zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Kız kardeşi ile önceden planları vardı." Omuz silkiyorum ve kanepeye oturuyorum. "Onunla tanışmak için biraz erken

biraz erken."

O burun kıvrıyor. "Hiçbir şey için erken değildir. Bana bak. yüz yaşıdayım Camryn. Yüz yaşında! Dün gibi geliyor ama yirmi bir yaşıdaydım."

Gülümserim ve arkanıza yaslanırım. "Bana anlatacak ."

Bana gülümsüyor, hazır olduğunu belli ederek nefesini çekiyor ve ben oturuyorum.

taşındığımdan beri en uzun süre kanepede oturup, yiyeceklerin karneye bağlandığı ve sokağın sonuna kadar yürüyüp ihtiyacı olan her şeyi bulabildiği geçmiş yılların hikayelerini dinledim. Bir kasap, bir fırıncı, Bayan Smith'in bakkalı, ki içinde postane gişesi de vardı. Bir nalbur dükkanı, bir eczane. Doğu Yakası'nda yaşıyordu. Krays kardeşlerle aynı barda içki içerdi. Onların arabalarını da tamir ederdi. Savaşta görev yaptıktan sonra Doğu Yakası'nda bir garajı vardı. "O günler ne güzeldi," diyor yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Sadece zenginlerin arabası vardı. Şimdi ise her serseri ve köpekleri Londra'da dolaşıyor."

"Ben yok," diyorum, ayaklarımı kanepeye çekerek. "Hiç araba kullandınız mı, Bay Percival?"

O sırtarak, "Seksenlerde bir Ford Capri'im vardı. Parlak yeşil renkteydi" der ve devam eder.

Kahve masasından gelen cep telefonumun zil sesiyle kendime geliyorum. Kafam karışık, yönümü bulmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Başımın altında yatağımdan aldığım bir yastık var ve üzerime yorgan örtülmüş.

Uykulu gözlerle telefonuma uzanıp ekrana bakıyorum. "Alo?" diye mırıldanıyorum uykulu bir sesle.

"Seni uyandırdım," diyor Dec. "Özür dilerim."

Üzülmemesi gerek. Saatin kaç olduğu önemli değil, aradığına sevindim. Bu arada... "Saat kaç?"

"Onu biraz geçti. İşle ilgili bir şeyi hallettim ve yatmadan önce sesini duymak istedim."

"Bayıldım," diye mırıldanarak uykulu bir şekilde yastığıma geri uzandım ve o güldüğünde gülümsedim. "Neden doğum gününde çalışıyorsun?"

"Kontrol etmem gereken birkaç sözleşme vardı. Sen bugün ne yaptın?"

"Seni özledim."

"Bayılacağım," diye mırıldanır.

Gülümsemem genişliyor. "Bu gece başka bir adam beni yatağa yatırdı." "Öyle mi? Alfa özelliklerimi ortaya koyup bölgemi işaretlemem mi gerekiyor?"

bölgemi işaretlemem mi gerekiyor?"

"Belki. Beni ciddi ciddi tavlamaya çalışıyor."

"Onunla konuşacağım." Sesinde kahkaha var. "Kız kardeşinle iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet. Seninle tanışmak için çok heyecanlı."

Aniden daha uyanık ve gergin hissediyorum. "Ona benden bahsettin mi?"

Gülüyor. "Korkuyor musun?" "Hiç de değil."

"Tabii," diye gülüyor. "Dinle, uyumaya devam et. Yarın seni ararım, tamam mı?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Tamam." Ve beni huzur içinde uykuya daldıracak sözlere kendimi hazırlıyorum.

"Seni seviyorum."

Gülümsememi saklayamıyorum. "Seni seviyorum," diyorum, içimi bulanık bir sıcaklık kaplıyor. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapatıp memnuniyetle yatağıma kıvrılıyorum. Gülümsüyorum.

Yalnız başına uyumaktan korkmuyorum.

17 Aralık

Mutfağımda durmuş, Bay Percival'ın pastasının son parçasını yiyerek, Dec'in o üç kelimeyi tekrar tekrar söylediğini hayal ederken, interkomun zil sesi duyulur. Kapıya doğru yürürüm ve telefonu açtığımda kapı çalınır. "Merhaba?" derim kapıyı açarken.

"Camryn için teslimat," diyor Bay Percival.

Tam o sırada, telefonun diğer ucundaki kişi "Beş numaraya Tesco teslimatı" diyor.

Kaşlarımı çatıp telefonu kapatırken başımı kapıdan dışarı uzatıyorum ve cam kapıya birkaç kutu istiflemiş bir adam görüyorum. "Tesco mu?"

"Gördün mü!" diye şarkı söyler Bay Percival. "Artık her şey kapına teslim ediliyor. Evden dışarı adımını bile atmaya gerek yok!" Yürüme çerçevesiyle kapıya doğru ilerler. "Karda buraya gelmesi mucize."

Daha fazla kar. Çok fazla kar. Bay Percival kapıyı açarken, yürüteçle çarpışarak, onun arkasından takip ediyorum. "Bu taraftan," diyor ve Tesco teslimat şoförüne yol veriyor. "Nereye koyabileceğinizi göstereyim."

"Teşekkürler, dostum," diyor, kasalarla koridorda zorlukla ilerlerken.

"Camryn Moore için mi?" diye soruyorum, onu takip ederek.

"Doğru. İki yedek var ve çileklerin raf ömrü kısa olduğu için bugün onları yemenizi tavsiye ederim." Bay Percival'ın yardımıyla mutfağıma gelir, kasaları masanın üzerine bırakır ve evrakları çıkarır. "Elma ve zencefil shotları yok, onun yerine bulanık elma suyu koymuşlar. Bana biraz aptalca geldi." Güler. "Bu shot değil." Bir litrelik

elinde tutuyor. "Muzlar evde olgunlaşacak, bu yüzden biraz yeşil. Lütfen burayı imzalayın." Küçük dijital cihazını bana uzatıyor.

"Tesco'dan sipariş vermedim," diyorum, yine de imzalıyorum.

"Siz Camryn Moore musunuz?"

"Evet."

"Burası Park Way Crescent 5 numaralı daire." "Evet."

"O zaman senin olsun, tatlım." Paketleri açmaya başlar ve masanın üzerine bırakır, kasalarını kenara istifler. "Botlar için üzgünüm."

Yüksek görünürlük giysisi giymiş vücuduna ve karla kaplı botlarına bakıyorum. "Önemli değil," diye mırıldanıyorum, ne diyeceğimi bilemeden.

"Bu havada seni çalıştırmalarına şaşırdım," diyor Bay Percival, kasaları açmasına yardım ederken, herkesle sohbet etmeye hevesli bir şekilde.

"Ah, bazıları kar tanesi gibidir." Yüksek sesle kahkaha atar ve beni irkiltti. "Anladın mı? Kar tanesi?"

"Anladım." Bay Percival gülüyor. "Çünkü kar yağıyor."

"Aynen öyle dostum, ve hava gittikçe kötüleşiyor, bu yüzden Doğa Ana programımı mahvetmeden önce gidiyorum. İkinize de mutlu Noeller." Bana başını sallar. "Torununuz iyi mi? Biraz dalgın görünüyor."

"O iyi," der Bay Percival. "Burada pek bir şey olmuyor." Kafasının yan tarafına dokunur ve teslimatçı anlayışla başını sallar.

"Anlamadım?" diye kekeliyorum.

Bay Percival kendi kendine kıkırdar. "Sana da mutlu Noeller, bayım." Cebine uzanır, bir şey çıkarır ve göz kırparak uzatır.

Teslimat şoförünün eline konulan bir poundluk madeni paraya gülümsüyorum. "Çok naziksiniz, bayım." Şapkası olsaydı, şu anda onu kaldırmış olurdu. Bu etkileşimi izlerken içim ısınır. Bay Percival'a, bir poundun sürücünün yerel *barda* bir pint *bira* içmesine bile yetmeyeceğini söylemeye gönlüm el vermez. "Yakında tekrar görüşmek dileğiyle." Giderken, botları ahşap zeminde kar topakları bırakır

zeminde kar toprakları bırakarak, içeri girerken bıraktığı diğer eriyen toprakların yanına katılır.

"Dikkatli olun Bay Percival," diyorum, tezgahdan bir havlu alırken. "Zemin kaygan olabilir."

"İyiyim, canım." O market poşetlerinin yanına giderken, ben çömelip bitmek bilmeyen su birikintilerini siliyorum. "Kar botlarımı giydim. Bakalım burada ne varmış?"

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi." "Bay Ellis," diyor.

"Ne?" Ayağa kalkıp, satın almadığım yiyeceklerin üstüne bırakılmış evrakları karıştıran Bay Percival'ın yanına gittim. "Dec mi sipariş etti bunu?" Fatura adresi bunu doğruluyordu, tıpkı dün boş buzdolabımın önünde endişeli bir şekilde durduğu anımsadığım gibi. Evrakları bırakıp market alışverişine baktım — hepsi sağlıklı ürünlerdi, belirtmek gerekir.

"Dün gelmemesi ne yazık. Süt ve şekerimi ödünç almanıza gerek kalmazdı."

"Şey, şimdi sana geri verebilirim. Dün gece beni yatırdığına teşekkür ederim."

"Rica ederim, canım. Şimdi, mince pies için hamur işlerini hazırlamam lazım. Royal British Legion daha sonra beni alıp kulübe götürecektir. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, canım."

Ona ihtiyacım olursa. Komik. Sanırım ikimiz de birbirimize ihtiyacımız var.

Masadaki yiyecekleri seyredip iç geçiriyorum. Dec bana kendime dikkat etmemi böyle mi söylüyor? Açıkçası ne anlamam gerektiğini bilmiyorum. Yanımdaki telefonumu alıp bir mesaj yazıyorum.

Teşekkürler x

Seni özledim, ne zaman tekrar görüşebiliriz diye eklemiyorum. Bunun yerine, yiyecekleri paketlemeye başlıyorum, çoğu buzdolabına giriyor, sadece temel ihtiyaçlar hariç: çay, kahve, şeker, ekmek. Hazır yemek yok, sadece taze ürünler var. Malzemeler. Bu yığının altında bir yemek kitabı bulsam şaşırmam.

Telefonum çaldığında kalbim hızla atıyor ve mutfağın diğer ucuna koşarak telefonu almaya gidiyorum.

Rica ederim. Tamamen özverili bir davranış değil, yarın akşam benim için yemek pişireceksin.

yarın akşam benim için yemek pişireceksin x

Gülümsemem o kadar geniş ki, yüzüm kırılabilir.

Beni ocağa mı zincirliyorsun?

sonra da yatağa.

Sandalyeye oturuyorum, başım dönüyor, karnım kıpır kıpır, kafam dönüyor. Aralık, bir hayatın sonu oldu. Şimdi ise, başka bir hayatın başlangıcı gibi geliyor. Basit bir kalp emojisi gönderiyorum ve nefes alıp, memnuniyetimi nefes veriyorum ve bir amaç dalgası içimi kaplıyor.

Ayağa kalkıp yiyecekleri paketlemeyi bitirirken, yarın akşam Dec için ne pişirebileceğimi hızlıca kafamda değerlendiriyorum. Nasıl yapıldığını hatırlayabilirsem, belki çok au vin. Uzun zaman oldu.

Sonra, onlar geldiğinden beri aylardır kendimi yapmaya ikna edemediğim bir şey yapıyorum. Salona gidip boşanma belgelerini buluyorum. Bu sefer onları tekrar okumuyorum. Son sayfayı açıyorum, Dominic'in bana bıraktığı kalemi alıp en alt satıra adımlı yazıyorum.

Bitti.

Onları tekrar zarfa koyup çantama attım, yarın işten postaya vereceğim. Artık saklanmak yok. Onun başka bir çocuğu olmasını kabul edemem, onu bu konuda affetmeyi bile düşünemiyorum. Doğumuna çok az kalmış gibi görünüyordu, yani Dominic beni terk ettikten sonra fazla oylanmamış, ama bunu analiz edecek gücüm yok.

Bitti. Anılar lekелendi. En azından, onunla olan anılarım

.

Noah'ın anısını yaşatacağım.

Ve bu notla, köşedeki kutulara gidip en üstteki kutuyu kaldırıyorum en üstteki kutuyu kaldırıp yere indiriyorum ve diz çöküyorum. Kapağı kaldırıp, ihtiyacım olan havayı alıyorum ve elimi uzatıp çerçevesel bir fotoğraf çıkarıyorum.

Ve onu kaybettiğimden bu yana üç yıl sonra ilk kez yüzüne bakıyorum. Güzel, masum, genç yüzüne. Dünyayı yeterince görmemiş

Yeterince insanı mutlu etmemiş bir gülümseme. "Seni özledim," diyorum, göğsüm sıkışarak. "Seni o kadar özledim ki, canım acıyor." Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Ve gözyaşlarımı tutamıyorum. Tsunami gibi vuruyorlar, her kasımı zayıflatana kadar ve ben onun resmini tutarak yanıma yere yığılıyorum.

Ve kalbim

parçalanırcasına ağlarım.

Kaybım için.

Ve beni korkutan bir gelecek için.

İçimde hiç gözyaşı kalmadığını düşünmeme rağmen bir saat boyunca ağladım. Yanılmışım. Gözyaşlarına boğuldum. Ve bu bir şekilde rahatlatıcıydı. Dec'in beni tutan gücüyle yaşadığımdan farklı bir tür rahatlama. Bunu kendim için ve kendi başıma yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ve gözyaşları yüzünden tamamen yıkılmış hissetmemem gerektiğini. Küçük oğlumu her zaman, her zaman seveceğim ve artık tekrar nefes alabildiğimi biliyorum, iyi olacağım.

Yerden kendimi kaldırıp Noah'ın fotoğrafını dolaba koyduktan sonra, camı sildim ve gümüş çerçeveyi temizleyip parlatım. Aklım doğal olarak o tarihe kaydı. *İki gün sonra, seni kucağıma aldığımdan bu yana üç yıl geçmiş olacak.* Yüzümden birkaç damla gözyaşı daha süzüldü.

Sonra birkaç kutuyu açtım, duş aldım, giyindim ve annemi ziyarete gittim.

Yolda bir mağazaya uğradım, kapının üzerinde asılı olan ısıtıcıların altından geçerken şapkamı çıkardım. Bir an durup önümdeki alanı gözden geçirdim. Hava durumu göz önüne alındığında, mağaza pek kalabalık değildi. Kar yağıyordu. Yine.

Eskalatorların altında bir mağaza rehberi görürüm, eldivenlerimi de çıkarırım, oraya doğru yürürken katları ve bölümlerin listesini tararım. İç çamaşırı. İkinci kat. Asansöre atlarım ve sağ tarafa sıkışırım, en üste kadar aynı basamakta kalırım, gitmem gereken yere

Üç kişi yanımdan geçiyor. Hepsi acele ediyor. *Ben acele etmiyorum.* Bugün değil.

Vitrinlerin arasında dolaşarak, ihtiyacım olmayan şeylere bakarak zaman geçiriyorum. İnceliyorum. Göz gezdiriyorum. Yıllardır bir mağazada göz gezdirmemiştim. Sadece bir kez midemden tanıdık bir mide bulantısı yükseldi, ama göğsümden öteye geçmedi. Onu bastırıp buraya gelme amacım olan şeye odaklandım.

"Yardımcı olabilir miyim?" Boynuna bir mezura asılı, gülümseyen orta yaşlı bir bayan belirir.

"Evet, teşekkürler. Tayt almam lazım."

"Oh, ne güzel. Çorap mı? Hayatındaki erkek için özel bir Noel hediyesi mi?" Hemen elini ağzına götürdü. "Ya da kadın! Kahretsin, hep varsayımlarda bulunduğum için azar işitiyorum."

Onun beceriksizliğine gülümserim. "Daha az seksi bir şey. Gizli Noel Baba hediyesi. O taytları sever. Her türlü tuhaf ve harika desenli taytları."

"Oh!" Kıkırdar. "Tamam, belki yenilikler bölümümüzden bir şey olabilir."

"Harika."

Beni, üzerinde beş minyatür Noel ağacının parıldadığı, kollarına süs gibi asılı tayt paketlerinin bulunduğu bir masaya götürür. "Bunun gibi bir şey mi?" Çok tanıdık bir çifti alır.

"Geçen hafta bunları giyiyordu," diyorum. "Tanrım, eminim hepsini almıştır." Birkaç paket daha karıştırıyorum ve şeker kamışları, elfler, tinsel saçaklı canavarlar görüyorum. "Aman Tanrım, almış. Hepsini almış." Onun için başka ne alabileceğimi hiç bilmiyorum.

"Bekle, bir şey bulmuş olabilirim." O soyunma odasına koşar, ben de onu takip ederim, panik halim artıyor, ama bugün bunun nedeni çok farklı. Özellikle Debbie'ye hediye alacağım için, Gizli Noel Baba Günü'ne eli boş gitmek istemiyorum. "Bunlar henüz vitrine konulmadı," diyor, sepeti karıştırarak. "Yer yok, görüyorsun, ve bunların muhtemelen en az popüler olacağına karar verdik."

"Neden?"

"Çünkü biraz gösterişli." "O gösterişli şeyleri sever."

Kadın bir paket çıkarıyor. "Bu gösterişli mi?"

Bacaklarında tam bir Lapland manzarası olan modeli inceliyorum. Noel ile ilgili akla gelebilecek her şey var. Ren geyikleri, elfler, Noel Anne, Noel Baba, hediyeler, çoraplar, kar, kızak, ağaçlar, ren geyikleri, süslemeler. "Aman Tanrım, bayılacak." Kadının elinden aldım. "Noel'in tüm unsurlarını bu kadının ince bacaklarına nasıl sığdırmışlar?"

"Oldukça büyük bir başarı, değil mi?"

"Onları alacağım."

"Bedeni?"

"Hay aksi, farklı bedenler mi var? Esnemiyorlar mı? Tek beden herkese uyar mı?"

"Evet, esneyebilirler, ama Lapland, daha büyük bedenli bayanlarda esnemenin dolayı biraz solabilir, anlarsın ya."

"O ortalama bir beden, sanırım. Belki İngiltere bedeni 14?" "Orta bedeni öneririm."

"Mükemmel."

"Sizi kasaya götürelim."

"Teşekkürler..."

"Hilda."

"Teşekkürler, Hilda."

"Rica ederim...?"

"Camryn. Benim adım Camryn." Ve tam o anda, yıllardır kimsenin adını umursamadığımı ve kendi adımı söylemeyi umursamadığımı fark ettim.

Sanki yeniden
görülüyormuşum gibi. Ya da
görölmek *istiyormuşum gibi*.

Bir rüzgâr esintisi beni bakım evinin resepsiyonuna, kar fırtınasıyla birlikte sürüklüyor. Yanaklarım şişiyor, omuzlarım kamburlaşıyor. "Camryn, donmuşsun!" Resepsiyonist telaşla sandalyesinin arkasındaki radyatörden bir havlu kapıyor ve bana doğru geliyor. "Bu havada dışarı çıkarak ne yapıyorsun?"

"O kadar da kötü değil," diyorum, şapkamı ve eldivenlerimi çıkarırken dişlerim takırdıyor. "Teşekkür ederim." Havluyu alıp donmuş yanaklarımı hafifçe ovuyorum, sadece hafif bir sıcaklık hissediyorum. "Burada olduğum sürece bunu alabilir miyim?"

"Alın." Masasının arkasına geri dönüyor. "Bugün tek ziyaretçi sizsiniz ve hava koşulları nedeniyle personelimiz yetersiz."

"Kar taneleri," diye mırıldanıyorum, kayıt formunu doldururken.

"Anlamadım?"

"Hiçbir şey." Gülümserim ve kapıyı açarım, gürültü seviyesinde ve yaya trafiğinde belirgin bir fark olduğunu fark ederim. Koridor boş, tavandan ve her duvardan sarkan sonsuz süslemeler dışında. Yerde hiçbir şey yok, takılıp düşme tehlikesi yok. Yürürken paltomu çıkarırım, geçerken her odaya göz atarım. Hayalet kasaba gibi.

Annemin odasına vardığımda, Deirdre'nin tansiyonunu ölçtüğünü gördüm. Uyanıktı ve bu, içimdeki uykuda olan endişeyi uyandırdı.

"Ah, bakın kim gelmiş," diyor Deirdre, makine vızıldarken düğmelere basıyor.

Bu kadar aptalca bir söz için içimden gülüyorum. Bakın kim gelmiş? Sanki annem bilebilirmiş gibi. Çantalarımı sandalyeye bırakıp paltomu arkasına asıyorum. "O nasıl?"

"Odada," diye homurdanır annem.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalı. "Özür dilerim," diye patlarım, şaşkınlıkla gülümseyen Deirdre'ye bakarak. "Nasılsın anne?"

Bana gözlerini kısarak bakar ve kalbim, kaçınılmaz soruyu beklerken hızla çarpar.

Sen kimsin?

Camryn diye birini tanımıyorum.

"Yanağına ne oldu?"

Elimi yanağıma götürdüm, aklıma bir şey gelmedi. Fark etti mi? *Soyuldum. Dur, hayır, saldırıya uğradım. Saldırıldım mı?* Rastgele birisi beni soymak için mükemmel bir insan olarak mı gördü? "Bir dosya dolabıyla tartıştım."

Kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle sorar. "Neden bir dosya dolabıyla tartıştın ki?"

"Öyle demek istemedim." Deirdre'ye bakıyorum, sanki cesaret veya güvence arıyormuş gibi. Doğru mu yapıyorum? Onun reddedilmesinin sonsuz üzüntüsü içinde, bu durumu nasıl ele alacağımı tamamen unutmuşum. "Oh, çoban pastası," diyorum, dikkatini başka yöne çekmek için. İşte bu. Dikkatini başka yöne çekmek.

"Havuç çok fazla," diyor. "Havuç sevmediğimi biliyorlar. Paramı da alıyorlar." Yüzünde şüphe dolu bir ifade var, bakışları Deirdre'yi kesiyor.

"Paranız bende, anne," diyorum, sandalyeye oturup elini tutarken Deirdre kolundaki tansiyon aletini çıkarıyor. "Hepsini sizin için bankaya yatırdım." Para yok. Bu yer kısa sürede parayı yuttu, bu yüzden kardeşim aylık sekiz bin sterlinlik ücreti ödüyor. Ve bunu bana unutturmuyor.

Annem cam gibi gözlerini tekrar bana çevirir. Bugün gözleri tamamen boş değildir ve ona *anne* dediğimde itiraz etmemiş olsa da, haklı olduğumu da kabul etmemiştir. O benim annemdir. Onun beni görmesini istemekle biraz muhtaç hissediyorum. Beni adımla çağır. *Lütfen beni gör.*

Sonra keskin bakışları bir taş gibi düşüyor. "Yüzün," diyor, kolunu kaldırarak. İsim yok. Ama bu? Yavaşça öne doğru eğiliyorum, yanağıma dokunmasına izin veriyorum. "Ne oldu?"

"Kapıya çarptım anne."

"Bu aptalca bir şey, değil mi? Neden böyle bir şey yaptın?" "Yürüyordu, etrafıma bakmıyordum."

O, "Çok meşgulsün, değil mi? Hep acele ediyorsun, oradan oraya koşturuyorsun, Noah'ı okula, kendini işe, okula, onun gitmesi gereken oyun randevularına veya okul sonrası kulüplerine götürüyorsun. Bütün bu kulüpler! Gitar, jimnastik, futbol, tiyatro, dans. Birini seçip ona odaklanmalı."

Ona bakıyorum. Sadece bakıyorum. O, bizim iyiliğimizi düşündüğü için bana bunu sık sık söylerdi. *Asla yargılayıcı değildi.* Sadece nazikti. Destekleyiciydi. "Evet, öyle yapmalı."

Benim de aynı fikirde olduğum için mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Peki bugün nerede?"

Futbol mu?"

Pazar günleri futbol günüdür. *Pazar olduğunu biliyor.* Ben olduğumu biliyor. "Evet anne," diyorum, yüzümden elini çekip sıkıyorum. "Futbolda."

"Ah, evet. Bugün pazar olmalı." Gözleri, bunu düşünür gibi kısılır. "Bana senin dünyanda neler olduğunu anlat. Yetişemiyorum."

Nadiren yaşadığımız bu etkileşimin tadını çıkararak öne eğildim. "Sanırım gerçekten özel birini buldum anne."

"Zamanı gelmişti. Artık yerleşmen lazım, tatlım. Bir aile kur. Artık genç değilsin."

Yutkunuyorum. "Biliyorum. Bana sürekli söylüyorsun." Yaklaşık on iki yıl önce Dominic ile tanışana kadar, bir yıl içinde nişanlandık, ertesi yıl evlendik ve bir yıl sonra Noah doğdu. Ama sorun değil. O benim kim olduğumu biliyor.

Bilmese bile.

Onun odasından çıktığımda nefes almam gerekiyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, bu acı çektiğim için değil. Boğulduğum için. Bugün güzel bir gündü. Deirdre beni takip ediyor, onu uyandırmamak için kapıyı hafifçe kapatıyor. "Noel şarkıları konseri Perşembe günü," diyor, rahat bir şekilde. "Tabii ki hava durumuna bağlı olarak."

Ona anlamlı bir gülümseme attım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu — beni daha iyi bir günümde yakalamıştı.

"Eşyaları yerleştirebildin mi?"

Çantalarımı ayaklarımın arasına bırakıp paltomu giydim. "Başardım," dedim, onun sevincini gizlemeye çalıştığını görerek. "Çok kötü olursa iptal eder misin?"

"Hayır, iptal etmem. Sadece akrabalar biraz az olacak. Biraz kar yağdığında utanmayacağını biliyorum."

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum, şapkamı ve eldivenlerimi giyiyorum. "Görüşürüz," diyorum, çantalarımı topluyorum ve olabildiğince hızlı koşmak yerine koridorda yavaşça yürüyorum. Duvarlar üzerime çökmüyor.

Yaklaştığımda kapının açıldığını duyuyorum ve bu ironik duruma içimden gülüyorum. Kaçmam gerekmeyen tek gün, kapı ben oraya varmadan açılıyor. Adımlarımı hızlandırıp kapıya tüm ağırlığımı veriyorum ve karşı taraftaki biri kapıyı açtığında neredeyse düşüyordum.

Birkaç adım sendeleyerek bir adama çarptım. "Kahretsin, özür dilerim." Yukarı baktım. Kim olduğunu fark ettim. Geri adım attım. "Graham."

"Seni de görmek güzel, kardeşim."

"Sonunda programında zaman buldun mu?"

"Buraya kulak ağrısı çekmeye gelmedim." Açık kapıdan arkamda duran kadına bakıyor. "Bugün iş başında mı?"

"Kendinde mi?"

"Aklı başında mı?"

"Hiç mantıklı konuşmaz. Alzheimer hastası."

Saatine bakıyor ve bunun, burada ne kadar az zaman geçirebileceğini zihninde hesapladığından olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun burada olmasına normalde olduğundan daha fazla şaşırdım. Hava durumu mükemmel bir bahane. "Mindy'nin hediyesini almaya geldim ve biraz erken geldim."

Doğru. O özel bir çaba sarf etmedi. Özel bir yolculuk yapmadı. Annem sadece tesadüfen ortaya çıkan bir fırsatı değerlendiriyor. "Ben gidiyorum." Kardeşimin yanında bir dakikadan fazla kalamıyorum, yoksa onun cahil suratını parçalamak istiyorum.

"Hey, Cam," diye seslendi.

"Ne?" Arkama

bakmıyorum. "Kağıtları

imzala, tamam mı?"

Durup, ileriye bakarak, kaynayan kanımın tam anlamıyla kaynamasına izin vermemeye çalışıyorum. Kardeşimle bunu yapmak istemedim. Kimsenin, özellikle de onun, benim geçici mutluluğumu elimden almasını gerçekten istemedim. Yine de, bir şeyi bilmem gerekiyor. "Onun hayatına devam ettiğini biliyor muydun?" diye soruyorum, ona dönerek yüzünü izliyorum. Onu sevmiyor olabilirim, ama onu iyi tanıyorum ve dudaklarının aniden incilmesi büyük bir tehlike işaretidir. Bu, yalan söylemek üzere olduğu anlamına gelir. "Biliyordun."

"Sen de aynısını yapmalısın."

"Evet, tabii. Hayatına devam et. Bu kadar basit. Benim bir anne olduğumu unut. Oğlumun ezilip öldürüldüğünü unut. Dört yaşındaki oğlumun."

Yüzündeki acı ifadesi, onun tamamen düşüncesiz bir pislik olmadığını umut etmemi sağlıyor. Omuzları düşüyor. "Unut demiyorum, Cam. Hayatına devam etmek unutmak değildir."

"O hamile." Bu kelimeleri boğazımı tıkayan taşlar gibi tükürüyorum.

"Biliyorum."

"Dominic'e bir bebek verecek ve o da bizim Noah'ı sevdiğimiz gibi o çocuğu sevecek. Ben bunu yapamam, Graham. Daha fazla çocuk sahibi olamam. Noah'ın bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışamam. Tek yapabileceğim şey hayatıma devam etmek ve bir gün acının katlanılabilir hale gelmesini ummak."

"Olacak. Bir doktora görünmelisin, Cam. Çok iyi görünmüyorsun."

"Tanrım, sen tam bir pisliksin." Dışarı çıkıp, öfkemi yatıştıran soğuk havayı içime çekiyorum. "Igh." Eğer kardeşler aptallıklarından dolayı madalya alsalardı, benimki altın madalya alırdı.

Telefonumun çalması, ağabeyime yumruk atma isteğimi engelleyen tek şey ve Dec'in adını görmek, ekranımı aydınlattığı kadar dünyamı da aydınlatıyor. "Günaydın."

"İyi günler."

Telefonumu uzaklaştırıp kontrol ediyorum. O haklı, bu da demek oluyor ki annemle normalde geçirdiğimden çok daha fazla zaman geçirdim. Bu tek başına gülümsemek için bir neden ve şimdi Dec arıyor. Kardeşimin araya girmesini görmezden geliyorum. "İyi günler," diyorum. "Üzgünüm, Tesco'dan aldığım bir kamyon dolusu market alışverişini boşaltmakla zamanım geçti."

"Bir Lynette'e ihtiyacın var."

"Bir dakika, o mu sipariş etti?"

"Tabii ki. Nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Hayallerimi tamamen yıkmış oldun."

"Yarın akşam benim için yemek pişirdiğinde hayallerimi yeniden canlandıracağım." "Benim evimde mi?"

"Evet."

"Senin evinde değil mi?" "Hayır."

Önümdeki kar beni ürpertiyor. Onun evi daha rahat. Daha güzel. Daha büyük. Daha iyi donanımlı.

"Dışarıda mısın?" diye soruyor. "Annemi ziyaret ettim."

"Bu havada mı, Camryn?" Sonra homurdanıyor. "Boş ver. O nasıl?"

Nasıl?

Çok basit bir soru, ama Dec yine bir can simidi attı. Onun sorusu, bu yükü tek başıma taşımadığımı hissettiriyor. O, beni önemseydiği için onu da önemsiyor. "Bugün iyi." Dec'e belgeleri imzaladığımı söylemek için kendimi hazırlıyorum, ama yarına kadar beklemeyi karar veriyorum. Akşam yemeğinde. Benim evimde.

"Harika. Peki ya sen? Yanağın nasıl?" "Daha az ağrıyor."

O da mırıldanıyor. "Yarın akşam ne yemek istediğimi soracak mısın?"

"Eh, evin hizmetçisi her şeyi sipariş ettiğine göre, içgüdülerime güvenip senin zevklerine de uygun olduğunu varsayacağım, bu durumda sipariş ettiği malzemelerden bir şeyler hazırlayacağım."

"Ne sipariş etti?"

"Hepsini saymamı ister misin?" "Evet."

"Hepsini saymayacağım," diyorum gülerek. "Bugün ne yapıyorsun?" Tanrım, onu görmek istiyorum.

O inler. "İşleri yetiştiriyorum."

Kendi kendime somurtuyorum. Uzun bir yirmi dört saat olacak. "Peki, iyi eğlenceler," diyorum hafifçe, hayal kırıklığımı gizleyerek. "Yarın görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum."

Gülümserim. "Hoşça kal." Cep telefonumun kenarını çeneme dokundurarak, birkaç saniye bir şeyleri düşünürüm, sonra cesaretimi toplayıp derin bir nefes alırım ve ters yöne doğru yola çıkarım.

Selfridges'e doğru.

Eve vardığımda, Tesco'da da cesaretimi gösterip, çantalarla yüklü olarak, bitkin düşmüş durumdayım. Doğruca Bay Percival'ın kapısına yöneliyorum ve çantayı kapıya sallıyorum, çünkü sapları parmaklarımdaki kan dolaşımını kesiyor. "Hadi," diye mırıldanıyorum, yürüteçinin gıcirtısı giderek yükseliyor. Kapıyı açtığı anda, şişkin çantalarımın birinin sapı kopuyor ve içindekiler yere dökülüyor

Yerdeki çantayı bırakıp Bay Percival'a dönüyorum. "Doğum günü pastası yapmama yardım etmen gerekiyor."

18 Aralık

Dec'in doğum günü pastasını yaptıktan ve Debbie'nin hediyesini paketledikten sonra, dün geceyi bu akşam için hazırlık yaparak geçirdim. Temizlik, düzenleme, daha fazla kutuyu açma, yatağımı değiştirme, sonra akşam yemeği için hazırlıklar. Erken kalktım, koştum, pastayı kontrol eden Bay Percival'ı kontrol ettim ve sonra her zamankinden daha geç saatte daha fazla karla işime gittim. İnsanların hayatlarına devam etmekten başka çareleri kalmadı, çünkü bu beyaz şey öngörülebilir gelecekte burada kalacak. Yirmi beş yıldır ilk beyaz Noel. Sonuncusunu çok net hatırlıyorum. Babam evin her yerine ıslak, çamurlu ayak izleri bırakır, annem paspas çıkarma isteğiyle mücadele ederdi. Noel sabahı uyanıp kış harikalar diyarını görmek, tam bir sihir gibiydi. Noah için de bunu çok istedim. Kısa hayatında kar yağışını bile göremedi. Asansörün duvarına yaslanıp, Noel arifesinde pencerede oturup gökyüzünde Noel Baba'nın ren geyiklerini arayan halini gözümün önüne getiriyorum. Havuç ve mince pie koyduğunu görüyorum. Anlamaya başlayacak kadar büyüdüğü o Noel'de. Büyülü. Dudaklarım titriyor, ama asansör kapıları açıldığında ve sevinç ve mutluluk çığlıkları beni sersemliğimden uyandırdığında, çabucak kendimi kontrol altına alıyorum. Herkes benim kadar erken mi geldi? Sırrı Noel Baba günü olduğu için mi? *Tanrım.*

Omuzlarımı geriye çekip, boşanma belgelerimle koridora doğru ilerliyorum. Ambalaj kağıtları bir kenara atılıyor ve insanlar hediyelerini açıp sergilerken, kahkahaların gücüyle ikiye katlanıyorlar.

"Bunları posta makinesine koyabilir misin?" Meredith'in masasına vardığımda ona zarfı uzatarak soruyorum. "Birinci sınıf." Arkanı dönüp bir an duruyorum, sonra tekrar dönüyorum. "Aslında

kayıtlı posta ile gönder." Dominic'in çok sevdiği boşanma belgelerini aldığı ve imzaladığını bilmek istiyorum.

"Tabii."

Klavyesinin yanında bir şey gözüme çarptı ve kaşlarımı çattım. "Meredith, masanda neden bir şişe kayganlaştırıcı ve bir paket prezervatif var?"

Dudaklarını sıkı bir çizgiye getirerek onlara uzanır ve üst çekmecesine koyar. "Gizli Noel Baba komik olmaya çalışıyordu."

"Ya da çok duyarsız."

"Sorun yok. Hala mizah anlayışım var. Yüzüne ne oldu?"

"Dikkat etmiyordum."

"Neye?"

"Kapıya."

Meredith sandalyesine yaslanıyor ve beni değerlendirme şeklinden hiç hoşlanmadığımı hissediyorum.

"Ne?"

"Kapı mı?"

"Evet, kapı."

Hafifçe başını sallayarak kalemini alır. "Kapı. Ben de birkaç kez kullanmış olabilirim."

O kadar geri çekildim ki, birkaç adım geri gittim. "Sana fiziksel şiddet mi uyguladı?" diye mırıldandım, yaklaşarak etrafı kontrol ettim.

"Öfke sorunları vardı. Uzun süre kendimi suçladım." Alçak sesle ve mizahsız bir şekilde gülüyor. "Biliyorsun, beni terk etmemesi için ona yalvarırdım. Bu sadece birkaç kez oldu, ama her seferinde bir şekilde bunun benim hatam olduğu sonucuna vardım."

"Ah, Meredith."

Elini umursamazca sallıyor ve bu tamamen uygunsuz bir hareket. "Umarım sen de aynı durumda değilsindir."

Onu rahatlatmak için masasına doğru eğildim. "Gerçek şu ki, soyuldum."

"Ne?"

"Aslında, kimse onları korkutup kaçırdığı için hiçbir şey almadılar, yani sanırım daha çok bir saldırıydı."

"Camryn!"

"Sorun yok, ben iyiyim. Ama biri sorarsa, kapı yaptı."

"Polise bildirdin mi?"

"Hayır." Şimdi benim elim, onu önemsemeden elimi sallıyorum.
"Zaman kaybı olurdu. Etrafta kimse yoktu ve hava karanlıktı."

"Birinin onları korkutup kaçırdığını söyledin."

"Pencereden bağıırıyordu ve yararlı bir şey gördüğünü sanmıyorum. Dersimi aldım."

"Öyle mi?" diye sordu, başını eğerek, yüzünde sert bir ifadeyle.

"Öğrendim." Ama gerçekten öğrendim mi? Çünkü aslında, caddeyi bu kadar ıssız yapan sadece kardı. Londra'nın merkezindeki caddelerde yürürken kendimi hiç savunmasız hissetmedim. Her yere yürüyerek gitmeyi bırakabilir miyim? Bunu istiyor muyum? Kafamı sallayıp kendimi şimdiki ana geri getiriyorum. "Peki," diyorum, çenemi kaldırıp gözlerimi Meredith'in üst çekmecesine dikerek. "Herhangi bir şüpheli var mı?"

Yanaklarına yayılan geçici kızarıklık, onun da merak ettiğini gösteriyor. Ve belki de birkaç fikri vardır. "Belki."

Kaşlarımı oynatıp Meredith'in düşünmeye devam etmesini sağlıyorum. "Gelişmeleri öğrenmek isterim."

"Camryn," diye seslendi. Durup arkama baktım. "Phillip gerçekten çok kızgın ."

"Sana sorun çıkarıyor mu?"

"Sorun yok, taşındım. Ailemle kalıyorum, ama seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

Phillip gibi pisliklerle başa çıkabileceğimi ona söylemiyorum, çünkü bu aşağılayıcı olur. Bunun yerine gülümsüyor ve başımı sallayarak ofisime geri dönüyorum.

Ama oraya yaklaşmıyorum bile, çünkü kalabalık toplanmış ve gürültü korkunç. Thomas hala yok. "İçeride mi?" diye Crystal'a soruyorum.

"Henüz değil," diye cevaplar, dikkati dağılmış bir şekilde, Debbie kalabalığın içinden çıkarken, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle.

Küçük bir dönüş yapar. "Harikalar!" diye şarkı söyler. "Onları nereden buldun?"

"Neyi buldum?" diye soruyorum, onu geçip kalabalığın içinden geçmeye çalışıyorum.

"Hadi ama, kime alacağını sana söylemiştim." Beni takip ediyor ve arkamızdaki kapıyı kapatıyor.

"Gizli Noel Baba senin için aldı, Debbie."

"Peki." Hediye çantasını kaldırır. "Ağacın altındaki hediyeni almadın."

"Ben hediye almam."

"Benimkini sen aldın," diye hatırlatıyor.

"Başka seçeneğim yoktu, Debbie. Sen öyle ayarladın ki, sana almak zorunda kaldım, ve sen buradaki tek kızgın olmak istemediğim kişilerdensin."

Geniş göğüsleri şişer. "Bu bana söylediğin en tatlı şey."

"Kapa çeneni ve çantayı ver."

Kıkırdayarak çantayı açar, sonra bir sandalyeye oturur ve rahatlar.

"Ne yapıyorsun?"

"Hediyeni açmanı izliyorum."

"Oh hayır." Ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak Debbie'ye yardım ediyorum. "Burada sınırimi çiziyorum."

"Tanrım, ne cimri birisin," diye mırıldanır, beni omuzlarımdan itip yardım etmeden kapıya doğru ilerler. "Süslü taytımı göstereceğim."

"Güneş gözlüğü dağıtman gerekebilir," diye seslenirim, aramızda ahşap kapı belirir. İç çekerek, parmaklarımdan sarkan çantaya bakarım ve cesaretimi toplar, kağıt mendile sarılmış ağır bir şeyi çıkarırım.

Üç yıldır aldığım ilk hediye. Ne acınası bir durum.

Hediyeyi açtım ve elimdeki kavanoza baktım. Ve hiçbir şey hissetmedim. Ne eğlence, ne de hakaret. Hiçbir şey. Kapıyı açarak Debbie'yi çağırdım ve koridoru tıkayan kalabalığın arasından zorla geçmesini engelledim. Humbugs kavanozunu kaldırdım ve o dudaklarını büzdü. "Bütçe yirmi sterlindi, değil mi?"

"Doğru."

"Şikayette bulunmak istiyorum."

"Adil olmak gerekirse, bunlar oldukça şık Humbugs." "Beni kim çizdi?"

"Thomas." Tereddüt etmiyor ve ben gülüyorum. Ne komik. Çalışma hayatımı onun harcama alışkanlıklarını kontrol etmeye çalışarak geçiriyorum, ama o sefil yirmi sterlinlik bütçeyi bile karşılayamıyor mu? "Gelecek yıl, lütfen kaçınılmaz alaycı sözlerini bana esirgeme." Kapımı çarpıp saate bakıyorum. Saate değil, tarihe.

On sekiz Aralık. Nefes alıp, zorlukla yutkunuyorum. İlk kez, etrafımda aynı acıyı ve kederi hisseden kimse olmayan, ıssız bir yalnızlık içinde *bu* günü geçirmeyeceğimi biliyorum. Yarın günü atlatmamı sağlayacak tek şey Dec.

Öğle vakti geldiğinde, ofisimin dışındaki gürültü nihayet kesildi. E-postalar arasında telefonuma bakıp, çalmasını, bip sesini, titremesini bekledim. Dec'ten herhangi bir haber olsun.

Hiçbir şey yok.

Thomas'ın kendine özgü kapı çalma sesi duyulur ve şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Beni kendi isteğiyle mi aramış? "Girin."

Kapıdan kafasını uzatıyor, belli ki gergin. Bunun Humbugs yüzünden mi, yoksa hala konuşmamız gereken şeyler olduğu için mi olduğunu bilmiyorum. "Cuma günü bu kadar aceleyle nereye kayboldun?"

"Humbugs mu?" diye soruyorum, kavanozu kaldırarak.

Gülümsemesi daha çok bir yüz buruşturma gibidir. "Öğleden sonra benim için bir saat ayırabilir misin?"

Patronumu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Şimdi yapabilirim." "Saat 1'de avukatlarla randevum var."

Avukatlarla mı? "Bilmem gereken bir şey var mı..." Telefonum çalıyor ve bir an için nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutuyorum.

"Sen cevapla," diyor Thomas, geri çekilirken. "İki mi dersin?" Cevap vermeme fırsat vermeden, ben telefonumu alıp Dec'in aramasına cevap verirken kapıyı kapatıyor.

"Öğle yemeği?" diyor.

"Öğle ve akşam yemeği?" "Seni özledim."

Kalbim hızla çarparak ayağa kalkarım, topuklu ayakkabılarımı çıkarır ve botlarımı giyerim. "Her zamanki yerde mi?"

"Yoldayım."

Leicester Meydanı'nı yeterince hızlı geçemiyorum, her santimetrem onu görmek için heyecanla titriyor. Ben yaklaşırken Dec köşeyi dönüyor, omuzları kambur, elleri ceketinin ceplerinde ve boynuna birkaç kez dolanmış atkısı var. Beni gördüğü anda yüzü aydınlanıyor, gözleri gümüş parçacıklarıyla parıltıyor. Bu, dizlerimi titretip kalbimi o kadar çılgınca çarptırıyor ki, uçabileceğime eminim. Kollarını açıyor, ben de doğrudan ona doğru yürüyorum ve göğsünün sıcaklığına ve koruyuculuğuna sığınıyorum. "Donuyorsun," diye saçlarıma mırıldanıyor, sıcak nefesi kafa derimi yakıyor.

"Hissetmiyorum." Beklenti beni sıcak tuttu, şimdi de Dec tutuyor. Başımın arkasını avuçlayıp geriye doğru çekiyor, gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Seni öpersem hisseder misin?" "Her zaman."

Nefesim kesilirken dudakları dudaklarıma değiyor, sıcak dili ağzımı çok yumuşak bir şekilde keşfediyor. Ona yakınlaşarak mırıldanıyorum, inlemelerini yutuyorum ve bana yaslanan vücudunu içime çekiyorum. Karın içinde mutlu bir şekilde durup öğle molamı onu öperek geçirmek isterdim. Arayı kapatmak için. Dilimi nazikçe emip bırakıyor, beni kendine yakın tutarken başını geri çekip bana bakıyor. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap veriyorum, gülümseyerek.

Gözleri yanağıma düşüyor, izi kontrol ediyor. "Hala acıyor mu?" Kafamı sallıyorum ve onun beni yanına almasına izin verip yürümeye devam ediyoruz. "Bana gününü anlat," diyor, bizi yolun karşısındaki St. Martin's Lane'e doğru yönlendirirken.

"Gizli Noel Baba hediyemi açtım," diyorum ona, ilgilenerek bana bakarken gülümseyerek. "Humbugs."

"Ne hoş."

"Ben de öyle düşündüm."

O işaret ediyor işaret küçük küçük kafe bir yolun yolun

"Kahve ve bir sandviç?"

"Harika."

Kapıyı benim için açar ve hemen paltomu çıkarmama yardım eder, benim için bir sandalye çeker. "Bir bak." Bana bir

menü uzatıp paltolarımızı asmaya gider, ellerini ovuşturarak geri döner.

"Çay, tavuk ve avokado." Ona menüyü uzatıyorum ama o bakmıyor, bunun yerine tezgaha gidip siparişini veriyor ve çaylar ile üzerinde dokuz rakamı yazılı tahta kaşıkla geri dönüyor. "Bu çok şirin," diyorum ve mini puantiyeli çaydanlıklardan birini alıyorum.

"Benim için çalışan bir adamın karısı ait." Dec tepsiyi masaya koyar ve oturmadan önce başka bir sandalyeye kaydırır. "Şehrin en iyi sandviçleri." Kendine ve ikimize de çay doldurur. "Peki, bu akşam benim için ne pişireceksin?"

"Sürpriz."

"Saat kaçta gelmemi istersin?"

"*Her* zaman," derim ve o masaya bakarak gülümser.

"Aynı şekilde hissediyorum, açıklığa kavuşturmak gerekirse." Çay fincanımı ve tabağımı itip arkasına yaslanır. "Yarın hakkında düşünüyordum."

Bardağım dudaklarımın önünde duruyor. Yarın. Üç yılın nasıl geçtiğini bilmiyorum. Zamanın hem çok hızlı geçtiği hem de acı verici derecede yavaş geçtiği için dehşete kapılıyorum, ama bu sevgili adamın ona sadece bir kez bahsettiğim tarihi hatırladığı için minnettarım. "Ne düşünüyordun?"

"Bir şeyler yapmalıyız diye düşünüyordum."

"İşten sonra mı?"

"Hayır. İzin al. Ben seni meşgul ediyorsam, çalışarak meşgul olmana gerek yok."

İzin al. Normal bir günde böyle çılgın bir öneriyi asla kabul etmezdim. Ama 19 Aralık'ta? "Ne yapacağız?"

"Birlikte olalım," diyor basitçe.

Birlikte olalım ki yalnız kalmayayım. Bu, kalbimdeki ağırlığı biraz olsun hafifletiyor. "Boşanma belgeleriyle birlikte onay mektubunu imzaladım," diyorum birdenbire.

Dec'in gözleri yukarı fırlar, fincanını indirir ve birkaç saniye düşünceli bir şekilde başını sallar. "Avukatıma karımı aramayı genişletmesini istedim."

Şaşkınlığımı içime çekiyorum. "Neden onunla evlendin?" diye soruyorum, sonunda cesaretimi toplayarak.

Gözlerini kaçıırır, boşluğa somurtarak bakar. "Anlık bir karar hatasıydı."

"Ve o öylece gitti mi?" Dec onu terk etmedi, o onu terk mi etti? "Evet."

O acı çekiyor ve bu hoşuna gitmiyor, ki bu benim için ironik bir durum, biliyorum. Ama yine de, *onu* terk eden *o*. "Geri dönerse ne olacak?"

"O zaman boşanmam daha çabuk olur." "Yani bunu istiyorsun. Boşanmayı mı?"

Kaşlarını çattı. "Evet, boşanmak istiyorum." Sesinde sinirlilik belirliyordu. "O benim için öldü."

Ölü. Tıpkı babasının ona olduğu gibi. Yine de, sevgi ile nefret arasında ince bir çizgi olduğunu herkes kadar iyi biliyorum. O babasını gerçekten nefret etmiyor. Ve karısını da gerçekten nefret etmediğini sanıyorum.

Yine can sıkıcı bir merakla, aralarında ne olduğunu ve neden bu kadar acımasız olduğunu merak ediyorum. Belki de sadece onu terk ettiği içindir. Ama yine de, neden terk etsin ki? Yakışıklı ve başarılı bir adam.

Soğuk.

Sebeup bu olabilir mi? Bay Ciddi çok mu ciddiydi? Yine de Dec'in birçok yönünü gördüm. Ciddi, evet, ama aynı zamanda neşeli, duyarlı, komik, sıcak ve daha bir sürü şey. "Adı ne?"

"Chelsea."

Tek kelimelik bir cevap, ki bu kapalı bir soru olduğu için sorun değil, ama içimden bir ses, denesem bile ondan daha fazlasını alamayacağımı söylüyor. İçimdeki şiddetli merakı nefret ediyorum. Ayrıca, birinin gelip - *karısı* - hayallerimi yıkabileceği fikrini de nefret ediyorum. Dediğim gibi, aşk ve nefret arasında çok ince bir çizgi var ve ben bu çizgiye bakmaktan korkuyorum.

"Seninle bir şey konuşmam lazım," Dec çayını itti, karısı konusuna girmeden önceki kadar neşeli ve rahat değildi.

Bir adam içeri girer ve beraberinde soğuk bir hava dalgası getirir, ben de sandalyemde titrerim. Yoksa bu, Dec'in bir şey hakkında konuşmak istediğini belirten bir açıklama olabilir mi? Çünkü herkes bilir ki, biri böyle dediğinde, muhtemelen konu hoşunuza gitmeyecektir. "Ne?" diye sorarım, açıkça temkinli bir şekilde.

"Yüzün."

"Yüzüm gayet iyi," yorgun görünmemeye çalışıyorum, ama Dec bana uyarı ile inanamama arasında bir bakış attığında, başaramadığımı anlıyorum.

"İş yerinde yapmadın, Camryn."

"Ne?"

"Thomas'a rastladım."

Geri çekiliyorum. "Patronumla karşılaştın ve onunla konuştuğun konulardan biri, galayı dikkate alarak, onunla ilk kez tanıştığın zaman, benim yüzüm müydü?" Nefes alıyorum, aklıma bir şey geliyor. "Gala, Thomas'la ilk kez tanıştığın yer değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi. Yüzünü nasıl yaraladın?"

"Soyuldum, saldırıya uğradım, ne dersiniz deyin." Sözleri dişlerimi sıkarak söylüyorum ve Dec sandalyesinde kıpırdanıyor, boynunu hafifçe eğiyor, sanki hafifçe incitmiş gibi. "Söylemedim çünkü sokakların sessiz olduğu saatte eve geç saatte yürümek aptalca olduğunu biliyordum ve senin telaşlanmanı istemedim."

"Endişelenmeni mi?"

"Bana kızmak."

"Kızgınlım."

"Ben iyiyim. Olan oldu, bir daha yapmayacağım ve şimdi Thomas'ı nasıl tanıdığını konuşmamız gerekiyor."

"Onun şirketini satın alıyorum."

Sanki karnıma bir ok saplanmış gibi aniden arkama yaslandım.

"Ne?"

"Henüz kesinleşmedi." "Henüz mi?"

"Hala görüşmeler devam ediyor."

Masada karşımda oturan Dec'e boş boş bakarken, bir garson kız gülümseyerek yanımıza gelir ve elinde iki tabakla ikimizi birden bakar.

"Karides ve Marie Rose mu?"

Aniden sandalyemden kalkıp kafenin içinden geçerek ceketimi askıdan alıyorum. "Camryn," diye sesleniyor Dec, sandalyesinin ayaklarının ahşap zemini sıyırma sesi kulaklarımı tırmalıyor. "Bekle."

Ceketimi giyerek aceleyle dışarı çıkıyorum. Şirketi mi satın alıyor? Benim çalıştığım lanet şirketi mi satın alıyor ve bunu benden saklamayı mı tercih ediyor?

"Camryn, hadi."

Çantamı omzuma atıp kararlı adımlarla caddede yürüyorum.

"Camryn." Bana yaklaşırken karın üzerinde ayak sesleri giderek yükseliyor. Durup arkama dönüyorum ve onun koşarken ceketini giymeye çalıştığını görüyorum. "Beni takip etme," diyorum sertçe. O da hemen durup geri çekiliyor, pes ediyor ve yüksek sesle nefes vererek başını sallıyor.

"Cam..."

"Duymak istemiyorum."

"Açıklayayım..."

"Beyefendi, hesabınız!"

Dec'in arkasından, kafedeki genç kızın bir kağıt salladığını gördüm. "Siktir et," diye bağırdı ve geri döndü. "Orada bekle."

O kafeye girer girmez, ben de yürümeye devam ediyorum ve ofisime dönene kadar durmuyorum, asansörden çıkınca sağa dönüp Thomas'ın ofisine doğru düz bir çizgi halinde ilerliyorum, kapıyı çalmadan, içeri dalıyorum, hala paltom ve botlarımla. "Şirketi satıyor musun?"

Telefonu kulağında, koltuğunda hareketsiz kalır, saf bir korku onu sarar. "Seni geri ararım," der ve telefonu kapatır.

"Neler oluyor Thomas?"

"Dec Ellis'le ne zamandır görüşüyorsun?" "Bu seni ilgilendirmez."

"Sen ona benim şirketimin değerini düşüren bilgiler veriyorsan, bu beni ilgilendirir Camryn."

"Ne? Dec'e şirketin hakkında hiçbir şey söylemedim." Görünüşe göre şimdi zihnimin bana aksini hatırlatması için iyi bir zaman. Aman Tanrım, TF Shipping hakkında içeriden bilgi almak için mi kullanıldım?

"Teklifini düşürdü ve sonra seninle görüştüğünü öğrendim.
Tesadüf mü?"

İyi soru. "Bu ne zamandır devam ediyor?" diye soruyorum.

"Birkaç aydır."

Tüm parçalar yerine oturmaya başladı ve ortaya çıkan tablo hiç hoşuma gitmedi. Dec'i birkaç haftadır tanıyorum. *Birkaç hafta içinde ona aşık oldum.* "Başından beri satmayı planlıyor muydun?"

"Hayır, başından beri değil. Sadece bir milyarder ortaya çıkıp reddedemeyeceğim bir teklifte bulunana kadar."

"O zaman benim burada olmamın ne anlamı var?" "Hiçbir anlamı yok."

"O zaman neden buradayım?"

"Çünkü seni kovmaya çok korkuyordum."

Geri çekildim ve Thomas garip bir şekilde gülümsedi. "Şimdi beni kovuyor musun?"

"Bu tartışmalı bir konu. Ellis fiyatını düşürmeye devam ederse, şirketi halka arz etme konusundaki orijinal planıma devam edeceğim ve ona siktirip gitmesini söyleyeceğim. Ama sana güvenebilir miyim, bilmiyorum Camryn."

"Seninle görüştüğünü söyledi mi?"

"Hayır, ama iş yerinde yaralandıktan sonra nasıl olduğunu sorduğunda bu oldukça açıktı. Peki yüzünü nasıl yaraladın, çünkü ona burada yaralandığını söyledin, bana ise işten eve dönerken düştüğünü söyledin."

"İşim var mı?" Sesim çok gergin ve boğazım ağrıyor. "Yönetim kuruluna gitmesi gerekecek."

Soğuk bir kahkaha attım. "Yani karın ve oğlun mu?" O zaman hayır demek. *Tanrım.* Gerçeklik benimle acımasız bir oyun oynuyor. Bu işe ihtiyacım var. Özellikle de yeni bulduğum dikkatimi dağıtan şey elimden alındığı için. Ve bu, sinirlenip Thomas'a işini nereye sokacağını söylemek yerine sakın bir şekilde çıkıp gitmemin tek nedeni. Dec bana yalan söyledi. Beni kullandı. Kendimi savunmasız bırakmışım ve şimdi aptal gibi görünüyorum.

Sorun şu ki, ben buna izin vermedim. Dec bir şekilde eski beni ortaya çıkardı ve sonra bana tutunabileceğim bir umut verdi.

Ve şimdi onu benden aldı.

Umut. Ne boktan bir şaka. Sadece kaderine bir yük.

Günün daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, eve vardım ve Dominic'i binamın önünde dolaşırken buldum. Ne kadar istemediğimi söylesem de, midem düğümlendi, adımlarım sendeledi. "Evraklar postada," dedim, anahtarlarımla onu geçerek.

"Buraya bunun için gelmedim, Cam," diye cevaplar ve beni durdurur. "İçeri girebilir miyim?"

"Neden?" Ona dönerek soruyorum.

"Suçluluk duygusu mu başladı?" "Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum."

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye soruyorum. "Eğer sorumluluğunu üstleneceksen Dominic, üstlen. Kendini berbat hissettiğini söyle. Korkunç. Ya da gerçekten bok gibi hissettiğini? Ne kadar süredir birliktesiniz?" diye soruyorum, sanki bugün daha fazla darbeye ihtiyacım varmış gibi. "Kaç aylık olmalı? Sekiz mi?"

"Otuz sekiz haftalık." *Her an doğabilir.* Bu darbenin etkisini içime çekiyorum. Tamamen kendi isteğimle aldığım darbeyi. "Bak, içeri girebilir miyim? Bunu burada yapmak istemiyorum."

"Ne yapacağım?" Bu adamı uzun zamandır tanıyorum. Sağ gözünün köşesine dokunup ovuşturduğunda, bana hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini biliyorum. Ve şimdi gözünün köşesini ovuşturuyor, gözlerini kısarak.

"İçeri girmeyecek miyiz?" diye soruyor, nefes nefese bir iç çekişle.

"Hayır, sanırım bunu istemiyorum." Çünkü ona hemen gitmesini isteyeceğimi hissediyorum. Birkaç polis memuru yolun yukarısından gelirken, ikisi de binaya bakarken kaşlarını çatıp onun arkasından bakıyorum. Dominic, polisler yaklaşırken neye baktığımı görmek için omzunun üzerinden bakıyor ve ben de onları geçmeleri için sırtımı cam kapıya dayıyorum.

"Teşekkürler," der biri, diğeri de onu takip ederken, dikkatini not defteri ile kapılardaki numaralar arasında bölüştürür. Benim kapımda durur. Kapıyı çalar.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorarım, ikisinin de bana bakmasını sağlarım. "Bayan Moore'u arıyoruz."

"Benim." Rahatsız hissederek, sırtımla açık tuttuğum kapıyı bırakıp dairemde çıkarak onlara katılıyorum. "Her şey

iyi mi?"

"Ben PC Jones, bu da PC Hyde. Bir saldırı ihbarı aldık."

"Kime?"

"Sana."

Geri çekildim, gözlerinin yanağıma düştüğünü fark ettim. "Ama ben ihbarda bulunmadım."

"Hayır." Not defterine geri döndü. "Bay Ellis yaptı."

Bir kez daha geri çekildim, bu sefer daha keskin bir şekilde, ve aniden Dominic'in arkamda durduğunu fark ettim. "Önemli bir şey değildi."

"Saldırı mı?" Dominic patladı. "Ne zaman? Nerede?" Polis memuru Dominic'e şüpheyle baktı. "Kocam," dedi, yanıma gelerek. "Dominic Moore."

"Peki Bay Ellis kim?"

Dominic gözlerini bana çevirir. "Restoranda birlikte gördüğüm adam mı?"

Polislerin bu durumu nasıl algıladığını anlayacak kadar kafam karışık değil. "Dominic ve ben yıllar önce ayrıldık. Boşanma davası devam ediyor," diye açıklıyorum. "Dec Ellis benim görüştüğüm adam."

"Dec Ellis mi?" Dominic yüksek sesle sorar.

"Söylenen her şeyi tekrar mı edeceksin?" diye soruyorum sinirli bir şekilde, kapımın kilidini açarken. "Lütfen, içeri girin." Polis memurlarına yol açıyorum, Dominic de onların peşinden içeri girmeye çalışırken yoluna çıkıyorum. O ise bu imayı anlamıyor, hareketsiz duran bedenimi geçip olayların ortasına atılıyor. "Bu gerçekten gerekli değil," diyorum.

"Sebepsiz bir saldırı önemsiz bir şey değildir." PC Jones, Hyde ayakta dururken kanepeye oturur. "Bize olanları anlatır mısınız?" diye sorar. Kanlı bir anlam görmediğim için iç geçiririm, ama yine de sandalyeye otururum ve yanımdaki koltuğa tünemiş olan Dominic'e bakarım.

Baştan başlayarak, Hyde not alırken tarih ve saati netleştiriyorum ve adım adım hepsini anlatıyorum. "Arkamda başka ayak izi olmadığı için önemsemedim. Yani, daha yakından bakana kadar."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"O benim ayak izlerimin üzerine basıyordu."

Yavaşça, düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ve aşağı inen kadın, dairesinin penceresinde miydi?"

"Sigara içiyordu. Aşağı inmeden önce bağırdı."

"Hangi daire olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, üzgünüm."

Dominic sürekli bana onaylamayan bakışlar atıyor. "Tamam, sanırım ihtiyacımız olan her şeyi aldık." Hyde ayağa kalkıyor ve başımı geriye doğru eğip ona bakarken, bana bilgilerinin yazılı olduğu bir kart uzattı. "Aklınıza başka bir şey gelirse."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Teşekkürler," dedi

Dominic.

"Sizinle iletişime geçeceğiz. Biz kendimiz çıkarız."

Onlar ayrılırken, kartı sehpa bırakıp ayağa kalkarak paltomu çıkarırım.

"Karanlıkta boş sokaklarda tek başına ne yapıyorsun, Camryn?"

"Bana ders vermek için gelmedin, o zaman neden buradasın, Dominic?"

"Dec Ellis mi?"

"Evet, Dec Ellis." Şu anda onunla konuşmuyorum ama.

"DEA&M'den Dec Ellis mi?"

Kaşlarımı çatıyorum, zihnim kısaltmanın anlamını çözmeye çalışıyor. *Dec Ellis Satın Almalar ve Birleşmeler*. "Yani onu tanıyor musun?"

"Şahsen değil. DEA&M Cloisters'ı satın aldı."

Bugün daha fazla geri çekilirsem, kendimi zayıflatıcı bir boyun incinmesi ile karşı karşıya bulacağım. "Ne yaptı?" Dec, Dominic'in çalıştığı şirketi mi satın aldı? *Ne oluyor be?*

"Son anda devreye girip, en favori adayı geride bıraktı."

"Oh." Ne halt ediyor bu adam? TF Shipping, şimdi de eski kocamın şirketi?

"Onunla görüşüyor musun?"

Başımı eğdim, çenemi sıktım. "Bu konuyu konuşmayacağız Dominic. Neden buradasın?"

"Doğru." Derin bir nefes alır. Çok derin bir nefes. Ona tükürmesini söylemek istiyorum, ama aynı zamanda söyleyeceği şeyi duymak da istemiyorum. "Siktir," diye nefes alır, gözüne uzanır, ovuşturur. "Kiera ile çalışıyorum." Bana bakamıyor. Kimin hakkında konuştuğunu sormama gerek yok. Onun adı bu. *Kiera*. Onunla çalışıyor.

"Biz birlikteyken onu sikiyordun." Sözler içgüdüsel olarak ağızımdan dökülüyor ve Dominic'in gözlerini ayaklarıma dikmesi, içgüdülerimin doğru olduğunu gösteriyor. "Sen bir ilişki yaşıyordun." Soru sormuyorum, gerçekleri söylüyorum, sözlerim robotik. Sanki kendimi kapatıyormuşum gibi, bir kez daha kendimi koruyorum.

Ondan aldığım tek şey, utanç dolu küçük bir baş sallama. Küçük oğlumuzun ölüm yıldönümünden bir gün önce buraya gelip bana bunu söylemeyi gerekli mi gördü? Bunun uygun olacağını mı düşündü? Ne amaçla? Beni daha da incitmek için mi?

Ama sonra aklıma bir şey geliyor.

Kafamda dolaşan düşünceleri dile getirmekten korkarak nefes alıyorum. "O gün Noah'ı okuldan alırken yaptığın iş görüşmesi."

Gözleri benimkilere doğru fırlar, geniş ve endişeli. "O muydu, değil mi?"

"Biz ayrılmak üzereydik, Cam."

Aman Tanrım, hayır. "Yani işten bir fahişeyle yatmaya mı başladın?" "Öyle değildi."

"Nasıl oldu peki?"

"Böyle olmasını planlamamıştım. Sadece... oldu."

"Sonra o kadar kaptırdın ki, oğlumuzun yola koşmasını engelleyemedin."

"Araba durması gerekiyordu, Camryn. Ama durmadı. Lanet olsun, hız sınırı iki katını aşmıştı."

"Tüm dikkatimiz Noah'a olmalı," diyorum sertçe. "Böyle anlaşmıştık. Her zaman. Noah doğduğunda, iş dışında tüm dikkatimiz onda olmalıydı. O gün onu senin almanı istememin sebebi de buydu, çünkü onu almaya giderken telefonla konuşmak istemiyordum."

"Biliyorum, Cam. Biliyorum." Başını eğdi.

"Neden bunu bana şimdi söylüyorsun?"

Kısa, rahatsız edici bir sessizlik olur. Bir kez daha uzun bir nefes alır.
"Graham ve Mindy ile akşam yemeği yedik."

"Ne kadar hoş." Ne kadar da güzel, değil mi? Kardeşim muhtemelen bu pisliği kendi kız kardeşinden daha çok sevmiştir. Aldatan bir piç olsa da... ve Noah'ın güvende olmamasının sebebi olsa da.

Noah'ın öldürülmesinin sebebi.

Lanet olsun.

İkisini de nefret ediyorum.

"Kiera işten, nasıl tanıştığımızdan, ne zaman ve..."

"Sadede gel Dominic."

"Mindy iki ile ikiyi toplayıp bizim bir ilişkimiz olduğunu çıkardı. Sana kendisi söylemeden önce sana söyleme şansı verdi."

"Tamam." Kontrolsüz öfkenin beni çılgına çevirmesini, hatta boğazımda bir yumru oluşmasını bekliyorum. Ama tek hissettiğim şey... uyuşukluk. Yarın ne olduğunu biliyor. Yoksa şu anda mutlu küçük ailesine o kadar dalmış ki hatırlamıyor mu? "Hepsi bu mu?"

"Ne?"

"Hepsi bu kadar mı?" dedim. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Bay Percival koridorda duruyordu, bir elinde yürütecisi, diğer elinde ise şişkin bir alışveriş çantası tutuyordu. Çantayı alırken yaşlı adama sessizce küçümsedim. "Herkes kendini yaralamak istediğini düşünür," dedim ve onu kapısına kadar götürmeye başladım. Dominic dairemden çıktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu ama kafası karışmış gibiydi ve sessizce ayrıldı.

Bay Percival boynunu uzatır. "O kim, canım?"

"Bir hayalet," diye mırıldanıyorum ve o gülerek koluma dirsek atıyor.

"Benimle oyun oynamayı bırak."

Ona hafif bir gülümsemeyle bakıyorum. "Onun kim olduğunu bilmiyorum,

Bay

Percival."

"Bilmiyor musunuz?"

Kafamı sallıyorum. "Bu çantada ne var böyle?"

"Oh, Noel pazarı açıldı," der, omzunun üzerinden son bir kez bakar, ama ısrar etmez. "Bize hediyeler aldım."

Onu dairesine sokup kapıyı kapatmak için dönüyorum. Dominic, sokağa açılan cam kapının yanında hareketsiz duruyor. "Bana ne aldın?" diye soruyorum, dönüp, bunun kocamı son görüşüm olacağını bilerek.

"Dur, sana göstereyim." Bay Percival çantayı geri alır ve bir şişe şarap çıkarır. "Portakal şarabı. Görünüşe göre çok moda. Denemek istersin diye düşündüm."

Şişeyi minnetle kabul ediyorum, sadece içkiye ihtiyacım olduğu için değil, belki de o kadar sarhoş olup yarın bütün gün uyanmayacağım için. "Paylaşmak ister misiniz?" diye soruyorum, onu cesaretlendirerek.

"Bana çıkma teklif mi ediyorsun?"

"Ben çıkmam, Bay Percival."

"O zaman Dec Ellis'i nasıl açıklıyorsun?"

"O mu?" Gülererek, yokluğunda büyüyen yumruğumu sıkıyorum. "Onunla çıkmadım." Sözlerimi çıkarmakta zorlanıyorum. "Çıkmayı atladım ve onun yerine ona aşık oldum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle mi?"

"Ya büyük oyna ya da eve git, canım." Kıkırdar. "Ve tabii ki, bu akşam yemeğe ve doğum günü pastasına geliyor!"

Olmaz. Beni kullanmış ve işi bittiği için kendini berbat hisseden bir adamı kutlamayacağım. "O gelmeyecek."

"Oh. Çok yazık."

"Sorun değil. Pastayı kendim yerim."

Bay Percival bir an durur, belli ki doğru sonuca varmıştır. "Şu içki konusunda," der yumuşak bir sesle.

"Yarın ertelersek sorun olur mu? Sanırım pek iyi bir arkadaş olamayacağım." Dec'ten bahsedilmesi, görünüşe göre tüm duyguları harekete geçirmiş.

"Paylaşılan sorun, yarıya indirgenmiş sorundur, canım."

"Seni trajedilerimle yüklemek istemem." Eğilip, kırıksık yaşlı yanağına bir öpücük konduruyorum. "Şarap için teşekkürler."

"Rica ederim, canım," der düşünceli bir şekilde, ben çıkarken.

"Nerede olduğumu biliyorsun."

Daireme girip kapıyı kapatıyorum, yeni düzenlenmiş mekanı içime çekiyorum, sonra mutfığa doğru yöneliyorum. Masa

iki kişilik olarak hazırlanmış. Coq au vin yapmak için ihtiyacım olan malzemeler tezgahın üzerinde, tavuk ve şarap da buzdolabında. Yaptığım yemeğe uyacak şekilde özenle seçtiğim şarap, sırf sarhoş olmak için içtiğim şarap değil.

Şu anda bunun için kullanılacak.

O bir ilişki yaşıyordu. Bebeğim öldü çünkü o lanet bir ilişki yaşıyordu.

Bunun olmasını planlamamıştım. Sadece... oldu.

Tamamen saçmalık. Bu darbeler ne zaman sona erecek? Dec'in beni iyileştirdiğini sanıyordum. Beni kullandığını hiç düşünmemiştim.

Teklifini geri çekti ve sonra seninle görüştüğünü öğrendim.

Tesadüf mü?

Hayır. Muhtemelen değil.

"Lanet olsun," diye bağırarak tezgaha vurdum. *Neden şimdi? Neden bu ay? Bu hafta? Bu lanet gün?*

Portakal şarabını tezgahın üzerine koyup buzdolabından soğutulmuş beyaz şarabı çıkarırım ve yeni aldığım tirbuşonla mantarı çıkarırım. Vidalı kapak yok. Büyük bir kadeh doldurup malzemeleri kaldırırken yudumlar, sonra salona gidip pencerenin yanındaki dolaba yönelirim. Çocuğumun çerçeveli fotoğrafı orada tek başına duruyor, karı görebilmesi için hafifçe yana doğru eğilmiş.

Bir dalga gibi üzerime geliyor, kaslarım gevşiyor ve beni yere çökertiyor.

Ve

sessizce

ağlıyorum.

Kalbim parçalanıyor. "Yarının gelmesini istemiyorum" diyorum ona. "Anne artık bunu yapmak istemiyor." Her sabah uyanıp, gerçeklik gelip kaybettiğim şeyi hatırlatmadan önce her şeyin yolunda olduğu o kısa anı yaşıyorum. Ve ıstırap yeniden başlıyor. Sonsuz bir acı döngüsü, anlık rahatlatma ve farkına varma, sonra tekrar acı. Aralık ayı bir nefes aldırdı. İşim dikkatimi dağıttı. Acı hafifledi. Tamamen geçmedi, asla geçmeyecek, ama katlanılabilir hale geldi. *Sadece.* Artık ne Aralık ayı ne de işim bana yardımcı olamıyor.

Bardağıma bakıyorum. Ama şarap yardımcı olabilir.

O tanıdık uyuşukluğu hissetmem gerekiyor.

Burnumu çekip gözlerimi silirim ve zorlukla ayağa kalkarım, içkiyi yudumlarken mutfağa doğru yönelirim, ama ön kapımda hafif bir vuruş beni eşikte durdurur ve tavana bakarak nefes alırım.

Güç topluyorum.

Kapıya gidip alnımı tahtaya dayadım. "Bugün daha fazla dayanamıyorum," dedim sessizce tahtanın arkasından.

"Ve yarının ne olacağını bilerek gidemem," diye Dec yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Kapıyı aç, Camryn."

Dudaklarım titriyor ve bunu durdurmak için sertçe ısıriyorum. *Yarın*. 19 Aralık. Noah'ın ölümünün üçüncü yıldönümü. "Git buradan," diye mırıldanıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp başımı tahtaya yaslıyorum.

"Hayır."

"Beni rahat bırak."

"Hayır." Kapıya yumuşak bir şekilde vurduğu ses kafamda yankılanıyor. "Seni *asla* yalnız bırakmayacağım, Camryn." Bir vuruş daha. "Sana söylediklerimi duyuyor musun?"

Duyuyorum. Ve inanmak istemiyorum. Buna inanmak tehlikeli olur. Bana yalan söyledi. Avucumu tahtaya dayayıp zorlukla başımı kaldırıyorum, kapı kolunu tutup kapıyı açıyorum ve diğer tarafta uzun boylu, ifadesiz bir şekilde duran Dec'i görüyorum.

Ve acı verici derecede güzel.

"Girebilir miyim?" diye sessizce

sorar. "Bana yalan söyledin."

"Hayır, Camryn, yalan söylemedim. Sadece sana tüm gerçeği anlatmadım." Gözlerindeki samimiyeti görmezden gelmek zor. "Thomas'ın oğlu ve karısının parayı eriyip bitecekmiş gibi harcadıklarını sana söylemene gerek yoktu. Thomas Fryer'ın cebindeki paranın delik deşik olduğunu sana söylemene gerek yoktu. Onun şirketini satın alıyorum. Ben bir iş adamıyım. İlgilendiğim her şirketi adli muhasebeciler inceliyor, bu yüzden neler olup bittiğini biliyorum. Eğer bir açık varsa, hesaplar manipüle ediliyorsa, fiyatı yükseltmek için bana bir sürü saçmalık anlatılıyorsa, bunu biliyorum. Tanıştığımız gece seni o barda gördüğümde, kim olduğunu bilmiyordum." Ellerini kapı çerçevesine sıkıştırdı.

her iki tarafa da eğilir, yaklaşır ama saygılı bir mesafe bırakır. "Farkına vardığımda, çoktan çok derine batmıştım."

"Seninle tanıştığımız gece ilk yürüyüşümüzde sana söylemiştim."

"Zaten çok derine batmıştım," diye yumuşak bir sesle tekrarlar ve omuz silker. Aptal dudaklarım titrer. "Bana söylemeliydin."

"Biliyorum." Boynundaki damarlar şişer. "Sana söylemem gerektiğini biliyorum. Ama söylemedim. Bu benim hatam. Her şeyi mahvettim, Camryn."

"Eski kocamın çalıştığı şirketi de satın aldın." Şaşkınlıkla geri çekildi. "Hangi şirket?"

"Cloisters."

"Bunda iyi bir iş anlayışı dışında bir şey yok. Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü polis geldiğinde o buradaydı. Polis, senin şikayette bulunduğunu söyledi."

"Sana saldırıldı Camryn. Bunun kayda geçmesi gerekiyor." "Bunu ben karar verecektim."

"Katılmıyorum." Kapıyı bırakıp eşikten bir adım atar.

İçimdeki her şey ağırlaşır. Ya da daha da ağırlaşır. Bununla başa çıkacak gücüm yok. Ona karşı çıkacak enerjim yok.

"Çünkü birini sevdiğinde," diye devam ediyor, "onu korumak için elinden gelen her şeyi yaparsın." Ellerini uzatarak onu kabul etmemi istiyor ve ben hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Umut yine benimle dalga geçiyor. Ama Dec benim kaderim mi? Bu, umudumu daha az yük haline getirir mi? "Ve ben seni deli gibi seviyorum, kadın. Senin her kırık, güzel parçanı."

Onun için elimi kaldırırken duygularım ellerimi titretir ve bunu yaptığım anda, o kapıyı arkasında kapatır, bardağımı bir kenara koyar ve beni kollarının arasına alıp yatak odama taşır.

Tanıştığımız gece seni o barda gördüğümde kim olduğunu bilmiyordum. Fark ettiğimde ise çoktan aşık olmuştum.

Bugün öylece çekip gidebilirdi. Ama bana geldi. Gerçeği bilmem gerektiğini biliyordu ve bana gelip anlattı. *Teselliye*, ona ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bana geldi.

Peki şimdi? Onu affetmeliyim. Ona güvenmeli, ona inanmalıyım. Bana vermek istediği her şeyi kabul ediyorum, çünkü önümüzdeki yirmi saati tek başıma geçiremeyeceğimi biliyorum.

Ve onu sevdiğim için.
Onu derinden
seviyorum.

Beni ayağa kaldırdıktan sonra, bana dokunmaya başlamadan önce kendini tamamen soyunmaya başlar. Ben de izlerim. Sessizce, onun burada olduğu için çok minnettarım. Yeleğimi yukarı çekerek kollarımı kaldırır, saçlarım omuzlarıma üzerine dökülür, o da yeleği bir kenara atar ve beni sırtım ona dönük olacak şekilde çevirir. Sütyenim gevşer, kollarımdan aşağı düşer ve Dec parmaklarını külotumun kenarlarına sokup çömelerek onu bacaklarımdan yavaşça aşağı indirirken, onun ayaklarıma düşmesini izlerim. "Çık dışarı," diye nazıkçe emreder. Emredildiği gibi yapar ve ona dönerek yüzümü ona çeviririm. Çıplak. İkimiz de. Çıplak, açıkta, savunmasız.

Elimi tutup beni yatağa çekiyor, çarşafı geri atıp yatmama yardım ediyor, sonra yanıma uzanıyor, üzerimize örtüyor ve beni vücuduna yakın çekiyor.

Onun bana bastırduğu sıcaklık, cildimde güneş ışığı gibi hissettiriyor.
Vazgeçilmez.

Onun yanına uzanıyorum, yanağımı göğsüne dayıyorum ve karnında daireler çiziyorum. Ve sessizce yatıyoruz, birbirimize sarılmış halde. Güvende. Kalbi kulağımın altında düzenli ve güçlü bir şekilde atıyor, dudakları başımın arkasında dinleniyor. "Nefes alabiliyor musun?" diyorum, sesim boğuk, vücudum gevşemiş.

"Senin yanında asla rahat nefes alamıyorum, Camryn," diye fısıldıyor. "Sana aşık olmak kolaydı. Bunu kendime itiraf etmek ise yaptığım en zor şeydi."

"Neden?"

"Çünkü daha önce hiç aşık olmamıştım."

Parmaklarıma hareketleri duraksıyor. "Karınla bile mi?"

"Kesinlikle karımla değil."

"O zaman neden onunla evlendin?"

O nefes aldığı anda yüzüm yukarı kalkar. "Çünkü gerçekten çok aptaldım."

"Ne yanlış gittiğini bana hiç söylemedin." "Her şey."

"Belirsiz konuşuyorsun."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Kalbimin kırılmasından dolayı kendimi daha az kötü hissettirecek her şeyi."

Biraz homurdandı, sanırım gülerek. "Sana asla kalp kırıklığı yaşatmak istemem."

"Başka seçeneğin olmayabilir," diye mırıldandım, göğsüne bakarak. "Evrenin bizim için ne hazırladığını bilmiyoruz. Onun merhametine kalmışız. Bazılarımız darbelerden kurtulur, bazılarımız kurtulamaz."

"Sen hayatta kalıyorsun."

"Kalbim atıyor."

Dec hareket etti ve birdenbire onun vücuduna doğru çekildim, gözlerim onun göz hizasına geldi. Kollarım onun başını çevreledi, avuç içleri ise popomu tuttu. "Tekrar yaşamayı istiyorum."

Gözlerini tarıyorum, burunlarımız o kadar yakın ki neredeyse birbirine değiyor. Göz bebekleri büyümüş, ama bana parıldayan gümüş parçacıkları göremeyecek kadar değil. "Senin için mi?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Noah için," diye fısıldayarak cevap verdi. "Her şey, her zaman benim için değil, onun için, Camryn. Bir gün keder yaşamadan birini sevemezsin. Ve onu kısa ya da sonsuza kadar sevmeden asla kederlenemezsin. Sonsuz aşk, sonsuz keder demektir. Ama huzur yine kalbine geri dönecek, bebeğim, ve kederin hafifleyecek, yeniden yaşayabileceksin."

Bana her baktığında, benimle her konuştuğunda ve beni dinlediğinde onu daha çok sevdiğime eminim. "O bara girdiğine sevindim," diye fısıldıyorum, parmağımı dudaklarına koyup bir yandan diğer yana sürüklerken onu izliyorum. "Beni oradan takip edip baloncuklardan kurtardığına sevindim."

Küçük gülümsemesi neredeyse hüznü. "Seni kurtarmama izin verdiğin için mutluyum." Parmakları saçlarımı okşuyor, bakışlarımız çarpışıyor ve kilitleniyor, aramızdaki sessizlik bozuluyor. Ama her sessiz saniyeyle nefesimiz daha belirgin hale geliyor. Gözleri sıvı metal gibi parıltıyor, loş ışığı ruhani bir ışıltıyla yakalıyor. O gerçek mi? *Bu*

gerçek mi? "Söyle bana," diye fısıldadı, sesi kısık, nefesi yüzümde sıcaktı.
"Seni seviyorum."

Hafifçe başını sallar ve başımın arkasına hafif bir baskı uygulayarak ağzımı ağzına doğru çeker. Yumuşak, nemli dudakları benim dudaklarımı hafifçe okşar, ileri geri, yavaş ve ölçülü, hiç acele etmeden. Kan başıma hücum eder. Hayat yorgun kemiklerime fışkırır. Dec ağzımı açmaya ikna eder, dilini derin ama sabırla daldırır ve benimki de kısa sürede onunla nazikçe dolanmaya başlar. O, genişçe keşfederek mırıldanır, sırt üstü yatarken ben dizlerimi kaldırır, kalçalarımı da kaldırırım, onun öpücüğünde kendimi kaybederim. Elinin aramıza girdiğini hissedirim, kendini avuçlar, uyarılmışlığının ucu beni okşar ve ben sertçe yutarım, kalçalarımı hafifçe hareket ettirerek onun hizalanmasına yardım ederim.

Sonra yavaşça üzerine çöküyorum, penetrasyonla ikimiz de nefes verirken öpüşmemiz bir an duruyor, vücudum onun etrafına sarılırken sertleşiyor. O kadar derine girmiş ki, dolgunluğuyla mücadele ediyorum. Kontrollü bir şekilde nefes veriyorum ve Dec öpüşmemizi sürdürüyor, onu da derinleştiriyor, ama hala çok yavaş. Çok kontrollü. Bir eliyle hala başımı okşarken, diğer eliyle şimdi kıçımı okşuyor, kalçalarını dikkatlice yukarı doğru hareket ettiriyor ve ben ön kollarımı başının iki yanına koyuyorum, saçlarım bizi bir örtü gibi sarıyor, kalçalarım onun belirlediği ritme uyuyor ve bu mükemmel. Mükemmel bir sessizlik, mükemmel bir yavaşlık.

Mükemmel bir şekilde *biz*.

O tembelce yuvarlanıyor, ben her hareketine karşılık veriyorum ve o beni öpmeyi bırakmıyor. Göğüslerim göğsüne bastırılıyor, baskı arttıkça tenlerimiz kaymaya başlıyor. Yine de tempo yavaş ve rahat, ağızlarımız mükemmel bir kontrol altında. Parmakları sırtıma kazınırken, zevkin doruğuna ulaştığının ilk işareti bu, sonra inliyor, dudakları benimkilerde sabitleniyor, dilini geri çekiyor, bir tıslama bastırıyor, sessizce kendini topluyor. Pantolonum açık ağzına yumuşak bir şekilde değiyor, cildim nemli hale geliyor.

"Tamam mı?" diye fısıldarım ve o inleyerek beni sırt üstü çevirir, bağlantımız kopmaz ve öpüşmemize devam eder. *Hala* çok kontrollü ve rahat, bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Bu kolayca kontrolden çıkabilir

kontrolden çıkabilir, şiddetli hale gelebilir, ama o bunun olmasını istemiyor. Tutkulu, evet, öyle, ama kontrolden çıkmış değil.

Sikişmek değil.

Dec körü körüne bileklerimi tutup nazikçe başımın üzerine koyar ve kulağıma doğru öperek yukarı doğru ilerler. "Ben mükemmelim," diye fısıldar, kulak mememi nazikçe ısırır, sonra kollarımı bir kama gibi kullanarak gövdesini yukarı kaldırır ve bana bakar. Ve *gerçekten* bana bakar, sürtünür, geri çekilir, dalar, yuvarlanır. Her ilerleyişinde keskin bir nefes veririm, her geri çekilişte derin bir nefes alırım. Ona geri dönüşü olmayan noktaya geldiğimi söylememe gerek yok. Yüzümü bir yere gömmek, yaklaşan patlamayla başa çıkmak için gözlerimi sıkıca kapatmak istiyorum, ama o benimle sevişirken bana bakarken, göz teması koparmak imkansız.

Dudaklarım açılır, sırtım kavislenir. Dec'in burun delikleri genişler, çenesi seğirir, gözleri vahşileşir. Sonra birden sarsılır, bir an hareketsiz kalır ve derin ve yüksek bir şekilde iter, titreyerek içimde kalır ve ben de onunla birlikte inlerim, zevk dalgası beni vurur ve sakın ama yıkıcı bir tsunami gibi vücudumu sarar.

Dec üstümde titrerken, üst dudağında ter damlaları parıldarken, saçları nemli ve alnına düşerken, saldırıyla başa çıkmak için gerginleşmemden dolayı her kasım ağrımaya başlar. Bir koluna yaslanarak başını sarkıtmış, zonklayan penisi iç duvarlarımda şişer. Zor nefes alıyor ve ben sırtına uzanıp parmaklarımı omurgasında hafifçe yukarı aşağı gezdiriyorum, boğazının derinliklerinden çıkan hırıltıyı bastırıp omuzlarını içeri çekince kendime gülümsüyorum. Vücudu benimkine yaslanıyor ama tüm ağırlığını bırakmıyor, bükülmüş koluyla kendini tutuyor, yüzü boynumun kıvrımına giriyor. Dilinin boğazımı yaladığını hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sırtını gıcıklayarak boynuma sürekli öpücükler kondurmasından zevk alıyorum.

Ve biz orada, yakın, uykulu, sessiz, uzun bir süre kalırız. Birbirimize sarılıyoruz. Bağlıyız. Huzurluyuz. Kaçma isteği duymuyoruz.

Çünkü birini sevdiğinde, onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaparsın. Ve ben seni deli gibi seviyorum, kadın. Senin her kırık, güzel parçanı.

"Teşekkür ederim," diye
mırıldanıyorum uykulu bir sesle.

"Kapa çeneni."

Kendi kendime gülümserim ve karanlığa yerleşirim, bugün ondan
ya da rüyalarımından korkmuyorum.

19 Aralık

Düşük, kör edici güneş ışığı pencereden içeri giriyor, gözlerimi açtığımda gözlerimi kısmamı sağlıyor. Nerede olduğumu anlamam birkaç saniye sürüyor. Kiminle olduğumu.

Hangi gün olduğunu.

Midemdeki kaçınılmaz kıvrılma bunu doğruluyor ve başımı Dec'in göğsünden kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri göz kapaklarının arkasında seğiriyor, dudakları aralık, nefesi hafif. Vücudumu ondan ayırıp yatağın kenarına sürünüyor ve pencereye gidip, güneşin parladığı bugün daha da harika görünen kış harikalar diyarını seyrediyorum. Kar, güneş ışınlarının altında parıldıyor, çeşitli buz parçacıkları arasında renklerin oluşturduğu bir kaleydoskop dönüyor. Mavi gökyüzüne bakarken, yakınlarda güneşi yutmaya ve daha fazla kar yağdırmaya hazır, yoğun beyaz bulutların kümелendiğini görüyorum. Bu, son kar yağışından bu yana tekerleklerin ve ayakların mahvettiği manzarayı mükemmelleştirecek.

On dokuz Aralık.

Bu kadar güzel olmamalısın.

Açık perdelere uzanıp yavaşça kapatıyorum, günü dışarıda bırakıyorum. Arkanı döndüğümde, Dec beni izliyor. Yorganı kaldırıp kendi tarafına geçiyor, ben de yanına gidip yatağa giriyorum, göğsüne sürünüp olabildiğince yaklaşıyorum, göğsümü onun göğsüne sıkıca bastırıyorum, yüzümü çenesinin altına sokuyorum. Yorganı üzerimize çekip başlarımızı da örtüyor ve beni kollarına sarıyor. Beni dünyadan koruyor.

Başımı geriye doğru uzatıp, تنها, özel alanımızın loş ışığında onu görüyorum. Onu görmek, gözlerine bakmak ve her şeyin yoluna gireceğini hayal etmek istiyorum. O da bana izin veriyor, öylece kalıyor.

Onun yüzünün her bir güzel detayını incelerken, sessiz ve sakin bir şekilde, ensesine uzanıp avucumla okşuyorum. Dudaklarını, yanağını, burnunu, kaşını izliyorum. "Çok yakışıklısın," diye fısıldıyorum, ama ona ilk söylediğim şeylerden birini hatırlatmama rağmen gülümsemiyor.

"Sen çok güzelsin."

Başparmağımın ucuyla onun çenesini okşuyorum. "Dominic bir ilişki yaşıyordu." Dec'in yüzünde hiçbir şaşkınlık yok. Hiçbir şey. Ama beni biraz daha kendine çekiyor. "Kızgın değilim, üzgün bile değilim ve nedenini bilmiyorum. Ama yine de acıyor. Sanki biri göğsüme uzanıp kalbimi sökmüş gibi, ama acımasız bir mucize eseri hala nefes alıyorum. Sanki uyuşmuşum ama yine de lanet olası bir ıstırap içindeyim."

"Acını dindirmek istiyorum, Camryn."

"Zaten hafifletiyorsun," diye fısıldıyorum, o da elimi tutup kalçasından sırtına doğru yönlendiriyor.

"Beni gıdıkla," diye yumuşak bir sesle ister. Parmaklarımı doğal bir hareketle, uzanabileceğim kadar sırtına doğru yukarı doğru kaydırıyorum ve tekrar aşağıya. Tekrar ediyorum. Tekrar tekrar. Dec mırıldanıyor, saçlarımı geriye doğru tarıyor, yastığa yaslanarak rahatlıyor. "Dün gece onu dışarıda gördüm." Parmaklarım duraksıyor. "Durma." Onun sözleri parmaklarımı tekrar harekete geçiriyor. "Senin için endişeleniyordu. Onu yere sermediğim tek neden bu." Boğazının derinliklerinden boğuk bir uğultu yükselir ve ben hafifçe gülümserim, gıdıklayan parmaklarımı sürdürmesini izlerim. "Bunu bütün gün yapabilirsin." Yatağa daha da gömülür, gözlerini kapatır. Vücudumu nazikçe uzaklaştırırım ve o yüzüstü döner, başını bükülmüş kollarına dayar, ben de sırtına geçerim, otururken üzerimize örtecek daha fazla kumaş elde etmek için yorganı yukarı çekmek zorunda kalırım. Çıplak sırtına bakıyorum, tonlu, pürüzsüz cildinin genişliğine hayran kalıyorum, izlerken avuçlarım poposunun üstünden kayıyor, cildimin rengi onun sağlıklı parlaklığından sadece bir iki ton daha koyu. Nasıl olduğunu bilmiyorum, yıllardır güneşi görmedim.

Avuç içlerimi onun vücuduna koyuyorum ve ön tarafımı sırtına indiriyorum, omurgasının ortasına bir öpücük kondururken parmaklarımı omuzlarına doğru gıdıkliyorum, onun mutluluğunu mırıldandığını duyuyorum. O ses, benim dokunuşlarımla başa çıkmaya çalışırkenki hali, büyüleyici, beni kendimden geçirebilir.

Bütün gün burada kalmamı önerdiği gibi. Belki de bu onun taktiğidir — başka tür bir dikkat dağıtma. Nefes alıp ensesini öpüyorum ve burnumu oradaki yumuşak saçlara sürtüyorum, geriye yaslanıp aşağı doğru gıdıklayarak, beline sıkıca sürtünüp tekrar aşağı iniyorum, öpüyorum, gıdıkliyorum, masaj yapıyorum, erkeksi kokusunu derinlemesine içime çekiyorum. Tekrar ediyorum. Eminim, bir süre sonra, nefes alış düzgün ve derinleştğinde, onu komaya sokacak kadar gıdıklamışımdır. Önümü sırtına yatırıp parmak uçlarımı hafifçe ensesine doğru sürüklerim, orada daireler çizerek sırt kaslarının göğüslerime değdiğini hissederim.

"Sana pasta yaptım," diye kulağına fısıldıyorum.

Profilini izliyorum, gözleri ağır ve uyuklu bir şekilde açılıyor. "Git al" diyor yumuşak bir sesle.

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Dönmeye başlar, beni kaldırmaya zorlar ve üzerimizdeki yorganı çeker, bizi tekrar dış dünyaya maruz bırakır. "Git." Karın kasları gerilir ve oturur, beni kucağından indirirken dudaklarıma bir öpücük kondurur. Çıplak bir şekilde uzaklaşıyorum, giderken gözlerinin üzerimde olduğunu hissederim. Yatak odamdan çıkarken omzumun üzerinden bakarak bunu doğrularım.

Kaşlarını kaldırır ve ben hafifçe gülümserim.

Mutfağa vardığımda buzdolabını açıp, şaheserimi dışarı çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum, kubbe şeklindeki kapağı çıkarıp bir kenara koyuyorum. İki kekin ortasından tereyağı kreması dışarı taşıyor, kenarlarından reçel damlıyor. Aslında pek de şaheser sayılmaz, ama Bay Percival bu pasta ile Kraliyet İngiliz Lejyonu'nda ödül kazandığını söyledi, ben de ona inanıyorum. Ayrıca, onun meyveli kekini denedim. İnanılmaz derecede lezzetli.

Aldığım mum paketini alıp, ortasına bir tane batırıyorum ve çekmecelerimi karıştırarak kibrit kutusu arıyorum, bulduğumda rahat bir nefes alıyorum. Kibriti yakıyorum, üflüyorum ve pastayı alıp yatak odama taşırken avucumla alevi koruyorum.

Oraya vardığımda Dec yan yatmış, başını bükülmüş koluna dayamış, yüzünde hafif bir gülümsemeyle yatıyordu. Utangaç bir şekilde dudağımı ısırarak, mumun sönmemesine dikkat ederek yavaşça ona doğru yürüdüm ve yatağın kenarına diz çöküp pastayı masanın üzerine koydum.

Yatak. Sünger, krema ve reçel yığınıncı inceler, tereyağı kremasına uzanır ve parmağının ucuyula onu yavaşça ağzına götürür ve aynı yavaşlıkla emer. Ben aptalca endişeyle onun kararını beklerken, o mırıldanır. "Güzel."

"Bay Percival yardım etmiş olabilir," diye itiraf ediyorum. "Tamamen şeffaflık adına."

O, sakın bir şekilde başını sallar ve parmağının ucuna bir parça daha tereyağı kreması sürerek bana uzatır. Ben de seve seve alırım, dudaklarım şapır şapır ses çıkarır, dilim dudaklarımdaki birkaç kalıntıyı silmek için dışarı çıkar.

"Bir dilek tutmalısın," diyorum sessizce, pastayı alıp ona uzatarak.

Alevin nazikçe titremesini izlerken uzun ve düşünceli bir nefes alır. Sonra göğsü genişler, öne eğilir, gözlerini kapatır ve mumu üfler. "Bana Happy Birthday şarkısını söyleyecek misin?" diye sorar, kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak.

Tanrım. Ama... "Senin için her şeyi yaparım," diyorum, bunu içtenlikle söylüyorum. Kesinlikle her şeyi. Cesaretimi topluyorum ve ona şarkı söylüyorum. "Mutlu yıllar," diye başlıyorum, sessiz ve açıkça garip bir şekilde, Dec'in dudakları gülümsemeye uzandığında içimden gülüyorum. "Sana." Topuklarımdan kalktım, ona yaklaşmak için yatağa eğildim. "Mutlu yıllar... sana." Pastayı komodinin üzerine koydum ve yatağa doğru yavaşça ilerledim, gülümsemesi daha da genişledi, yüzünün tamamını kapladı. Onun sevinci, nadir görülen o kocaman gülümsemesi, bana cesaret ve belki biraz da küstahlık aşıladı. "Mutlu yıllar... sevgili D... ec." O gülerek sırt üstü yatar, ben de onun önüne sürünür ve yüzümü boynuna gömerim, kollarının sırtıma dolandığını ve beni sıkıca tuttuğunu hissederim. "Doğum günün kutlu olsun" — kulağından yanağına, burun köprüsünden dudaklarına doğru öpüyorum — "senin için" diye fısıldıyorum, öpücüğümü tam bir öpücüğe dönüştürüyorum, saçlarını yumruklarımla sıkıca tutuyorum ve kendimi bir süreliğine ona kaptırıyorum.

"Bu çok güzeldi," diye mırıldanıyor ağzımın etrafında ve içimden tuhaf bir kıkırdama sesi yükseliyor. Normal bir günde böyle bir şey garip olurdu. Ama bugün? Ondandır uzaklaşıp yüzünü tutuyorum, onu tekrar görmek istiyorum.

Nedenini görmek istiyorum.

Ve ayrıca ne dilediğini merak ediyorum, ama sormayacağım. Uğursuzluk getirir. Bunun yerine onu tekrar öpüyorum, yorganı geri çekip üzerimize örtüyorum.

Dilimizin iki dönüşü ve bir iniltiyle zihnimizi boşaltan bir öpücüğe dalmışken, ön kapının çalınması bizi rahatsız eder. Kim olduğunu merak etmeye gerek yok. İç çekip Dec'ten uzaklaşıyorum, beni yatağa geri çekmeye çalıştığında gülüyorum. Yatağımın yanındaki saat gözüme çarpıyor ve hafif bir kalp krizi geçiriyorum. "Saat on oldu," diyorum nefes nefese, yatağa doğru geri dönerek. "İşe geç kaldık."

"Bugün çalışmayacağız," diye hatırlatıyor bana, uzun, güzel vücudunu gererek, her bir mükemmel parçası uzadığında beni o anda şaşkına çeviriyor. Yanına dönüp yastığı kabartıyor. "Bugün izin almanı söylediğimi sanıyordum."

"Sevdiğim adamın çalıştığım şirketi satın alacağı haberleri dikkatimi dağıttı. Bu yüzden izin almak yerine patronumla yüzleştim."

"Nasıl gitti?"

"Senin beni kullandığını düşünüyor."

Thomas homurdanır. "Kullanmadığımı çok net bir şekilde belirttim."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki Thomas ona inanmazdı. "Ele geçirmek için atılman gereken bir işin yok mu?"

"Bir gün bensiz de hayatta kalabilirler." Dec bunu söylemiyor, ama gözlerinden, bir gün işsiz kalabilir miyim diye sessizce sorduğunu görebiliyorum. Özellikle de bugün. Saat sabah on oldu bile, ama ben zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmedim. Her saniyeyi, dakikayı, saati saymadım, daha hızlı geçsin diye dilemedim. Sadece günün bitmesini umutsuzca bekliyordum. Keder günün bitmesiyle ortadan kalkmıyor. Sadece... zor. Daha acı verici. Ve hala burada, karnımda ağır, kalbimde kıpır kıpır, ama dayanılabilir — ve hiç bu kadar dayanılabilir olmamıştı.

Bir başka kapı çalma sesi beni odaya geri çeker. Güne geri. Kapının arkasındaki kancadan bornozumu alıp giyerim.

"Çılgın yaşlı adam mı?" diye sorar Dec.

"O deli yaşlı adam senin doğum günü pastanı yapmana yardım etti," diye hatırlatırım ona. "O deli değil. Belki biraz eksantrik. Ve doksan dokuz yaşında, yani

istediği her Şey olabilir." Kapiya koşarak aÇarım ve çılgın yaşlı adamı görürüm. En azından, onun olduğunu sanıyorum. Aslında, kapımda kimin olduğunu anlamamı sağlayan tek Şey yürüme  er evesi.

"Bay Percival," diyorum, kar kıyafetine tepki vermemeye çalışarak — turuncu ve koyu mavi renkli, ıslak görünümlü, grotesk, parlak, sentetik bir kumaŐtan yapılmış bir kıyafet.

"İyi misiniz?" diye sorar.

"İyiyim." Yanaklarımı elliyorum, kızarmış olmalılar.

"İŞe gitmedin." Gözleri büyür ve bir an için nedenini merak ederim. Ta ki Dec'in göğsünün sırtıma bastırđđını hissedene kadar.

"Günaydın, Bay Percival," diyor, alışılmadık bir neşeyle.

"Geceyi burada geçirdin."

"Evet, geceyi burada geçirdim. O kadar kek yedikten sonra hareket edemedim."

"Beğendin mi?"

"Hayatımda yediğim en iyi Victoria kekiydi."

"Gördün mü!" Bay Percival'ın göğsü gururla Şişer, kar kıyafeti genişler, neredeyse beni bir adım geriye savuracak kadar. "O kekle ödüller kazandım."

"Kraliyet İngiliz Lejyonu'nda," diye ekliyorum, Dec'e gülümseyerek bakarak. Bay Percival'ın hayallerini yıkmayacağım ve Dec'in sadece tereyağı kremasını tattđđını söylemeyeceğim.

Dec yanaklarını Şişirip karnını ovuşturur. Yine, Dec'e hiç yakıŐmayan bir davranış. "Beni çok etkiledi. Gördüğünüz gibi, Camryn'i zorla tutmuyorum, başka bir Şey yoksa?"

Yaşlı adam geri çekilir. Sonra kötücül bir Şekilde sırtarak koridoru baştan aşağı s zer, ben de başımı uzatıp aynısını yaparım, ama kimi aradığımı bilmiyorum. "Tembellik ediyorsunuz," der. "İkiniz de. Hasta olduğunuzu mu söylediniz?"

"Aslında, ben henüz hiçbir Şey söylemedim."

"Ve Şirketin sahibi benim," diyor Dec. "Yani kimseyi aramama gerek yok."

"Oooh, Şirketin sahibi sensin, ha?" Dec kaşlarını çatıyor. "Evet."

"Etkileyici." Bay Percival kaşlarını oynatır. "Neyse çocuklar, gitmem lazım. Bingoya geç kaldım." Beni ve Dec'i koridora çekerek topallayarak uzaklaşır.

"Bu havada dışarı çıkmamalısın," diyor Dec. "Başka nasıl gideceğim?"

"Taksiyle mi?"

"Ben emekliyim. Taksiye param yetmez." "Ben öderim."

"Ben hayır kurumu değilim."

Dec gözlerini devirir, ben de gülerim. "İyi eğlenceler," derim ve Dec beni yakalayıp içeri çekince çığlık atarım.

Kapıyı çarparak kapatır, beni mutfığa taşır ve oturtur. "Kahvaltıda ne var?" diye sorar, su ısıtıcısını açar ve sonra hareketsiz kalır. Yavaşça omzunun üzerinden bakar. Kaşları yavaşça yükselir, bakışları kapıya kayar.

"Pastayı getireyim," diyerek ayağa kalkıp yatak odasına doğru aceleyle yürüdüm. Mutfığa dönerken parmağımı tereyağı kremasına daldırmak, karşı koyamayacağım bir cazibe. "Sen kahveyi yap, ben pastayı keseyim." Mutfığımda neredeyse çıplak duran adamın dikkatimi dağıtmasıyla, çatal bıçak çekmecesine giderken sendeledim. İç çekerek bir bıçak aldım.

—Uygun bıçaklar almalıyım—ve kendimi ve pastayı masaya götürmeliyim. Dec, benim seyrek mutfak dolaplarımda kendi yolunu bulur, kahve ve tabakları getirir. Onun için büyük bir dilim pasta keserim, sonra kendime daha küçük bir dilim alırım.

İkimiz de keki ısıırıyoruz. "Aman Tanrım," diyor Dec ağzı dolu halde, gözlerini kapatıp başını geriye atarak onaylayan bir mırıldanma çıkarıyor.

"Güzel, değil mi?" diye cevap veriyorum, ağzımın köşesindeki bir parça tereyağı kremasını parmağımla alıp yalıyorum.

"Orgazm gibi."

Ağzım doluyken kıkırdayarak gülüyorum. "Onun meyveli pastası mı, yoksa bu mu daha çok sevdiğimi bilemiyorum," diyorum, yutkunup hemen bir ısırık daha alıyorum.

Dec'in omuzları çöküyor, burnundan yüksek sesle nefes veriyor. "Peki, bugün." Gülümsüyor, uzanıp dudaklarımdan bir damla daha siliyor ve parmağını yalayıp temizliyor.

"Bugün," diye tekrarlarım, çiğnemem yavaşlar.

"Ne yapabilirim?" diye soruyor, sandalyesinden hafifçe kayarak kahvesini alıyor, sanki her sabah buraya geliyormuş ve kahve ve kek günlük rutininin bir parçasıymış gibi, çok rahat bir şekilde.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Şu ana kadar pek bir şey yapmadı, ama burada olmasıyla çok şey yaptı. Yakın olmasıyla.

"Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

"Yürüyüş mü?"

"Yürüyüş. Sen yürüyüşü seversin. Ben de seninle yürüyüş yapmayı severim." "Tamam."

"Kahve içmek için mola verebiliriz, Noel pazarlarından uzak dururuz, donarız."

Gülümsüyorum. "Kulağa harika geliyor."

"Öyleyse hasta olduğumu mu bildireceksin?" diye soruyor, dilimini bitirip pastaya özlemle bakarak.

"Öyleyim." Yıllardır ilk kez. Ona bir dilim daha kesip tabağına koyuyorum, o da ikinci dilimini yemeye başlarken inliyor, ben de dudaklarımı dudaklarımın etrafına sarıp saati kontrol ediyorum. Thomas nerede olduğumu öğrenmek için aramadı. Onun, çalışanlarının yüzde doksanınin yaptığı gibi, hava koşulları nedeniyle ofisi terk ettiğimi varsaydığını düşünemem.

Dec ayağa kalkar, ellerindeki kırıntıları silkeler, bana doğru gelir, avuçlarını sandalyenin kolçaklarına koyar ve yüzüme doğru eğilir. "Duşunu kullanabilir miyim?" diye sorar sessizce.

"Seninkinden daha küçük."

"Ne kadar büyük olduğunu sormadım, kullanabilir miyim diye sordum." "Kullanabilirsin."

"Teşekkürler," diye fısıldar, dudaklarını yanağıma indirir ve o masum öpücükle nefesimi keser, sonra da uzaklaşır.

"Dec," diye seslenirim, onu kapıda durdururum. Geriye bakar.

"Teşekkürler."

"Kapa çeneni." Ve ortadan kaybolur, beni Thomas'ı aramakla baş başa bırakır.

Thomas ulaşamıyordu, ben de bir dilim kek daha yerken Crystal'a mesaj bıraktım. Thomas, TF Shipping'i satacağına göre, benim işe gidip gitmememin onun için bir önemi olmadığını düşünüyorum.

Dec, dün gece giydiğı kıyafetlerle - yün karışımı gri pantolon, gömlek üzerine giydiğı lacivert, ince örgülü çeyrek fermuarlı kazak, paltosu ve atkısı - yine Bay Percival'ın hindisinin başında durmuş, ona bakıyor. "Kesinlikle ölü," diyorum, şapkamı ve eldivenlerimi giyerek.

"Ha ha," diyor, elimi tutarak. "Dikkat et, buzlu bir yer var."

"Vay!" Ayaklarım kayıyor ve boş olan elimle Dec'in kolunu tutuyorum, şimdi iki elimle ona tutunuyorum.

"Az önce ne dedim?"

"Yeterince hızlı değil," diye mırıldanarak kendimi toparlıyorum. "Tanrım, çok soğuk." Artık mavi olmayan, parlak beyaz gökyüzüne bakıyorum. Karla dolu bulutlar, patlayıp her şeyi birkaç santim daha kaplamak için bekliyor.

"Bana tutun," diye emrediyor, sanki vücuduna asılmamı özlemiş gibi. "Bu..." Dev bir kartopu şakağına çarparak patladığında başını yana çeviriyor ve ikimizi de çamurla kaplıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, kaçan çocukların tanıdık kahkahalarını duyuyorum uzaklaşırken kaybolan tanıdık kahkahaların sesini duyarak.

Gözleri kapalı, çenesi titriyor, burun delikleri genişliyor, Dec saçındaki karları silkelemek için başını sertçe sallarken, ben dudaklarımı sıkıştırıp yüzüne gülmemek için elimden geleni yapıyorum. "Küçük pislikler," diye mırıldanıyorum, omuzlarına uzanıp karları silkeliyorum.

"Evet, küçük pislikler." Sözleri sert ve alaycıydı, yani tercih ettiğı başka kelimeler vardı. Gözlerini açtığında ona dudaklarını sıkı tutarak gülümsedim ve o da güzel gri gözlerini çevirip etrafı taradı. "Siktiğimin pislikleri."

Gülmemi tutma mücadelesini kaybedip yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, sesimi tutamıyorsam en azından görüntümü saklamak için. Beni bir süre orada bırakıyor, kolunu belime dolayarak beni yanına çekiyor. "Hadi," diye mırıldanıyor, çenesiyle beni dışarı itiyor. "Burada kolay hedefiz." Elini elime koyarak

, sokağa çıkar ve iki yana bakar. "Tehlike geçmiştir." Bir kahkaha daha patlar ve Dec, yürürken bana gülümser, kendinden memnun. "Bütün gün o sesi duyabileceksem, makineli tüfekle ateş ediliyormuş gibi kar toplarına katlanırım," diye düşünür, neredeyse kendi kendine.

Koluna sarılırım, başımı pazısına yaslarım, bu adama, özellikle de bu anda çok minnettarım. Benim için işten kaçmış. Beni meşgul etmeye, güldürmeye çalışıyor. "Nereye gidiyoruz?" diye sorarım, adımlarımız yavaş ve rahat, tehlikeli koşullar yüzünden değil, yavaş ve rahat olmak bizim tarzımız olduğu için.

"Sadece yürüyoruz," diyor, nazik ve rahat bir şekilde. "Program yok. Dolaş, konuş, canın isterse bir şeyler iç, istersen birkaç dükkana gir."

Kollarının arasında gülümsüyorum. "Tamam."

Bir saat boyunca hiç konuşmadan yürüdük ve sonunda Hyde Park'ın köşesine vardık. Dec, mobil kahve kabinine dönüştürülmüş küçük bir çoban kulübesini fark etti. "Sıcak çikolata ister misin?" diye sordu ve dışarıya asılmış A şeklinde tabelayı işaret etti. "Görünüşe göre ödüllü bir yer."

"Ödüllü sıcak çikolata," diye düşünürüm, yaklaşırken kahve çekirdeklerinin kokusunu içime çekerek. "Tabii."

"Marshmallow ister misin?"

"Bu gerçekten çok aptalca bir soru."

"Bunu kesin bir evet olarak kabul edeceğim ve sana bir daha asla bu soruyu sormayacağım." Kaşlarını, aramızda gülümsemeyle bakan garsona kaldırır. "İki sıcak çikolata, biri marshmallowlu, biri marshmallowsuz."

"Ne?" diye soruyorum nefes nefese. "Marshmallow yok mu?"

Burnunu kırıştırır. "Camryn, bu sabah Bruce Bogtrotter'ı utandıracak kadar pasta yedim. Kolesterol seviyem daha fazlasını kaldırabilir mi bilmiyorum."

Gülerek başımı geriye atarım. "Aman Tanrım, Matilda en sevdiğimiz film. Senin gibi birinin Bruce Bogtrotter'ı tanıdığına inanamıyorum."

Dec bana bakar ve az önce söylediğim şeyin farkına varınca yüzümdeki tüm neşe kaybolur. "Senin ve Noah'ın mı?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Garip bir şekilde, kendimi kaybetmedim. Ölmüş oğlumdan şimdiki zamanda bahsettiğimi fark ettiğimde yıkılmadım. "Evet, benim ve Noah'ın." Ama boğazımdaki düğüm? O hala orada. Ve orada olması sorun değil.

"Anlat bana," diyor, bana marshmallowlarla dolu bir fincan uzatıp kolunu bana bağlanmam için uzatıyor. "Eğer onun hakkında konuşmak istersen, onu dinlemek istiyorum."

Onun hakkında konuşmak istersem. Her zaman. Ve şimdi bunun için yeterince güçlü hissediyorum. "Noah'ın Miss Honey adında bir öğretmeni vardı," diyorum, Dec'in bizi yürütmesine izin vererek, buharın şeker bulutlarının arasından çıkıp soğuk havada dağılmasını izliyorum. "Miss Honey kendini Miss Honey olarak tanıttığında, ilk gününde bir öfke nöbeti geçirdi. Halıdan kalkıp onu yalancı ilan etti."

"Aman Tanrım," diyor Dec, hafif ve yumuşak bir kahkaha atarak.

"Evet, anaokulunun ilk günü planlandığı gibi gitmedi." Noah'ı oturtup, Miss Honey'nin neden Miss Honey'ye benzemediğini açıklamak zorunda kaldığımız anı hatırlayarak içimden gülümsüyorum. Dört yaşındaki küçük zihni bunu bir türlü anlayamıyordu. "Ona doğum günü hediyesi olarak kitabı aldım," diye devam ediyorum, marshmallow'u daldırıp biraz ısırarak. "Bu da işleri daha da kötüleştirdi."

"Nasıl?"

"Kitapta çizilen karakterlerin hiçbiri filmdeki karakterlere benzemiyordu."

"Aman Tanrım."

"Evet. Kitap ezildi ve geri dönüşüm kutusuna atıldı." "Zavallı çocuk."

"O, tüm çocuklara Bayan Honey'nin bir sahtekar olduğunu söyledi."

"Masumiyet," diye düşünür. "Çocukken dünya ne kadar basit. Yetişkinlikle uğraşmak yok. Kimseyi mutlu etmek, fatura ödemek, duyguları incitmek, keder ve kalp acısı çekmek yok."

"Çocuklar artık yeterince uzun süre çocuk kalamıyorlar."

"Al." Dec, bardağımın üstünden bir marshmallow koparıp ağzıma atıyor, böylece onu bırakıp kendim yapmam gerekmiyor. "İyi mi?"

"Çok," diyorum, ağızımdaki topakla uğraşırken, onu gülümsetiyorum. "Sen... yedin... mi...?"

"Pardon, ne?"

Çiğneyip yutuyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Sıcak çikolatayı denedin mi?" Bu marshmallowları bitirmeden kendiminkine ulaşamıyorum.

Dec, fincanı üstüne doğru eğip üfler, buharın bizden uzaklaşmasını sağlar, sonra fincanı dudaklarına götürür ve bir yudum alır. "Vay canına," diye mırıldanır, gözleri bana doğru büyür. "Bu delilik."

Gülümserim, Dec'in ağızından çıkan bu sözler tuhaf gelmiştir. "Güzel mi?"

Yürümemizi durdurur ve bardağıma uzanır, marshmallowları devirir ve yere düşürür. "Onlara ihtiyacın yok. İyi olan kısmına geç."

"O kadar mı iyi?" "Dene."

Ben de deniyorum, bir yudum almadan önce üflüyorum, gözlerim de açılıyor. "Tanrım."

"Değil mi?" Dec biraz daha içer, gökyüzüne bakar. "Bence içinde erimiş Dairy Milk çikolata var."

"Kesinlikle," diye onaylıyorum. "Çok kadifemsi." "Ama çok mide bulandırıcı değil."

"Bitirene kadar bunu doğrulayamam."

Yan yana durup içkilerimizi yudumluyoruz, karnımdaki sıcaklık beni çok ısıtıyor. Ama Dec'in kolunun beni sardığı kadar değil. Kupanın dibindeki son damlayı içmek için başını geriye eğdiğini izliyorum, sakallı boğazı atkısının altından görünüyor. Dayanamıyorum ve dayanmak da istemiyorum, ona doğru dönüp parmak uçlarımda yükseliyorum, dudaklarımı boynuna bastırıyorum, ağızımın altında yutkunmasını hissediyorum, bardağı bir saniye dudaklarında tutuyor, sonra çekip bana bakıyor, başını eğip bana öpüşecek şekilde eğiyor, çikolata gibi dillerimiz yumuşakça dönüyor, vücutlarımız birbirine yaklaşıyor.

"Mmm," diye fısıldayarak alt dudağımı ağızına çekiyor. Gülümsediğimde dudakları ayrılıyor ve Dec nefesini çekerek bardağımlı alıyor ve

yakındaki çöp kutusuna atar, sonra beni kolunun altına alır ve yürümeye devam eder. "En sevmediğin renk nedir?" diye sorar.

"Sarı."

"Tahmin etmiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"En sevdiğin renk siyah, değil mi?"

"Aslında evet. Ve eminim seninki gridir."

Burnunu kırıştırıp beni başımdan tutup kulağımı ısırır ve ben kolayca, hafifçe ve... mutlu bir şekilde gülerim.

Birkaç geçici tezgahın önünden geçiyoruz, hepsi Noel hediyeleri ve süslemeleriyle dolu, hiçbir ilgiyi çekmiyor, ama bir şey gözüme çarpıyor ve kendimi o yöne doğru yönlendirirken buluyorum. Diğer sayısız kar küresinden ayrı, yükseltilmiş bir standın üzerine yerleştirilmiş bir kar küresine odaklanıyorum. Bu, diğer cam kubbelere yerleştirilmiş renkli Noel sahnelerinden farklı. İçinde sadece kar taneleri arasında beyaz bir tüy var. "Nedir bu?" diye soruyor Dec.

Tuzağa düştüm.

"Hiçbir şey." Tezgâhtan uzaklaşıyorum, Dec bana baktığında zorla gülümsüyorum. Beni zorlama şansı olmuyor. Telefonu çalıyor, cebini karıştırıp telefonu çıkarıyor ve *ofisten gelen* aramayı reddediyor. "Cevaplaman gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

"Acilse mesaj ya da e-posta gönderirler."

"TF Shipping'i satın alma olasılığıyla ilgili olabilir," diyorum, yürürken ayaklarıma bakarak.

"Sanmıyorum. Thomas Fryer zamanında cevap verme konusunda pek hızlı değildir."

Gülüyorum. "Acını anlıyorum. Ya fikrini değiştirmişse?" diyorum.

"Sen teklifini düşürdüğün için mi?"

"O zaman açıkça nefret ettiğin işini elinde tutarsın."

Başımı sallıyorum, gerçekliğimi içime çekiyorum. "Beni kovmaktan korktuğuna inanabiliyor musun?"

"Evet." Dec gülüyor ve ben omzuyla onu dürtüyorum. Sessizleşiyor. "Sen dünyanın görmesini istediğin kadın değilsin, Camryn," diyor, kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekiyor.

daha da yaklaşıarak ağzını başımın üstüne bastırdı. "Ve neden böyle olduğunu tamamen anlıyorum."

"Öyle olmak istemiyorum."

"Bunu da biliyorum," diye fısıldadı. "Ve bu, seni bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri."

Gülümsüyorum.

Ve yürümeye devam ediyoruz. Sessizce. Sadece... birlikte.

Saatler sonra, sonsuz Noel pazarlarını geçip, birkaç sıcak içecek daha içip, her gün şehrin ihtişamına dalmış olan sert çekirdek Londralıların takdir etmeyi ihmal ettikleri bazı simgesel yerleri gezdikten sonra, kendimizi King's Road'da bulduk. Noah'tan, onun komik küçük özelliklerinden, sevdiklerinden, nefret ettiklerinden durmadan bahsettim ve bir kez bile ağlamadım. Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşardı, kalbim sıkıştı, ama hiç dağılmadım. Dec dinledi. Bana sorular sordu. Benimle birlikte gülümsedi ve yürürken beni yanına yaklaştırdı, ihtiyacım olduğunda bana biraz daha sıkı sarıldı ve sık sık saçımı öptü. Çok güzel bir gündü, özel bir gündü ve o olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdım.

Dec bir mağaza vitrininin önünde durur ve beni vitrine doğru çevirir. Vitrinde, şık bir kesik yakalı, mat altın rengi mini bir elbise giymiş bir manken durmaktadır. "Bu elbise sana çok yakışır," der.

"Altın rengi." Güzel elbiseye kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Denemelisin."

"Ne? Hayır."

Elimi tutar ve beni mağazaya çeker. "Evet."

"Dec, bu altın rengi bir elbise. En sevdiğim renk siyah, unuttun mu?" Altın rengi, en sevmediğim renk olan sarıya çok yakın bir renk.

"Kız arkadaşım vitrindeki elbiseyi denemek istiyor."

Donup kaldım, bu sözler tüm direncimi kırdı. *Onun kız arkadaşı.* Aşk beyanları ortalıkta dolaşırken bu söze itiraz etmem biraz aptalca gelebilir, ama yine de. Bu beni sarsmıştı. Ben onun kız arkadaşayım. Onun sevdiği kız arkadaşayım.

"Oh, ona çok yakışır," diye coşkuyla söylüyor tezgahın arkasından çıkarak, kabarık saçları ve uzun kirpikleriyle. "Ten rengin, bacakların."

"Bacaklarımı göremezsin," diye mırıldandım, kot pantolonuma bakarak.

"Bacaklarını görebiliyorum," diye beni temin eder, askıdan bir elbiseyi çıkarır ve havaya kaldırır. "Soyunma odasına koyayım."

O ortadan kaybolur ve ben Dec'e dönerim, onun bana sevgiyle baktığını görürüm. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece o elbiseyi giydiğini hayal ediyorum."

"Siyah rengi var mı?" diye soruyorum, biraz somurtarak.

"Hayır." Elimi tutup beni mağazanın arkasına doğru çekiyor.

"Sen sormadın ki."

"Önemli değil. Sen altın rengi deneyeceksin."

"Peki altın rengi elbiseyi nerede giyeceğim, Dec?"

"Bu gece seni dışarı çıkardığımda bunu benim için giyeceksin."

Duruyorum, Dec'i de durmaya zorluyorum ve o dönüyor, yüzünde çok sevdiğim o tanıdık, ifadesiz güzelliği var. "Dışarı mı çıkıyoruz?"

"Evet," diye cevaplar, itiraz edilmeye yer bırakmayacak kadar kesin bir şekilde. "Ve yürümeye, konuşmaya, sıcak içecekler içmeye devam edeceğiz. Tek fark, sen Wellington botları yerine altın rengi bir elbise giyeceksin ve ben de dün giydiğim kıyafetler yerine temiz kıyafetler giyeceğim. Hatta bir yerde akşam yemeği için mola bile verebiliriz. Bir şeyler içebiliriz. Kim bilir, belki? Şu anda her şey biraz belirsiz, ama umarım günü benim yatağında bitiririz, çünkü bütün gece sana sarılmamayı düşünmeye dayanamıyorum."

"Umut mu?" diye tekrar ediyorum, yüzümde geniş bir gülümsemeyle. "Hiçbir şey için umduğumdan daha fazla."

"Beni seviyorsun. Az önce bana kız arkadaşın olarak hitap ettin, bu yüzden bu gece senin yatağında olmamın kesin olduğunu söyleyebilirim."

"Git elbiseyi dene," diyor sessizce, başını soyunma odalarına doğru sallayarak. "Ve bana gösterme."

Sessizce uzaklaşıp, paltomu çıkarırken askıda asılı duran elbiseye bakıyorum. "Beğenirsem elbiseyi alacağım," diye sesleniyorum.

"Kapa çeneni."

Kasa önüne geldiğimde elbise çoktan ödenmişti ve Dec'e bir bakış attığımda tartışmanın bir yararı olmayacağını anladım. Bu yüzden tartışmadım. Ama ona borcumu ödeyeceğim ve mağazadan güzel altın rengi elbisemle çıktığımızdan beri bunu nasıl yapacağımı düşünmeden edemiyorum. Ona ne alabilirim ki? Her şeye sahip olduğuna emin olduğum bir adama. Hâlâ bunu düşünürken, benim sokağa döndük. Binamın önünde motoru çalışır halde park etmiş gri bir Defender görüyorum. Ron. "Birkaç saat sonra seni alırım, tamam mı?"

"Yürüyüşe çıkacağımızı sanıyordum?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak suçlayıcı bir bakışla.

"O elbiseyle topuklu ayakkabı giymen gerekecek, Camryn. Yürüyemezsin."

"Beni kandırdın."

Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çeker. "Birkaç saat yalnız kalabilir misin?"

Evet, iyi olacağım. Çünkü Noah'ı kaybettiğimden beri ilk kez mutlu anları hatırlayabiliyorum. Onu, yıkıcı bir üzüntü duymadan hatırlayabiliyorum. "İyi olacağım."

Gözlerimdeki huzuru, ruhumda hissettiğim kadar o da görmüş olmalı. "Tamam."

"Elbise için teşekkür ederim."

O sırtarak, "Teşekkür etme. Bu tamamen benim için." der. Dudaklarına sert bir öpücük kondurur, beni tamamen yutar ve bırakırken nefesimi keser, bugün ilk kez kendi ayaklarımın üzerinde durmamı sağlar. Ama sorun değil. Onunla tekrar bir araya gelene kadar önümüzdeki birkaç saati atlatabilirim.

Dec geri döner.

"Bugün için teşekkür ederim," diye aceleyle söylerim, ellerimin ona uzanmasını engellemek için ellerimi yanlarıma bastırırım.

Gülümsüyor ve bu görüntü beni gözyaşlarına boğmaya yetiyor. Yolcu koltuğuna oturuyor. "Adımlarına dikkat et," diyor, kapıyı kapatmadan önce, Ron arabayı hareket ettirirken pencereden bana bakıyor. Elimi kaldırıp el sallıyorum, günün her harika anını yeniden yaşıyorum.

Bugünün korkunç olmaktan başka bir şey olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Ve öyle de olmadı. Onun sayesinde.

Onlar köşeyi dönüp kaybolana kadar sersemliğimden çıkamıyorum ve derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurarak göğsümü genişletiyorum. Hayattayım.

Buzun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde patikada ilerliyorum, kapının hemen önünde durup garip bir şey fark ediyorum. "Huh," diyorum, Percival Bey'in Noel hindisinin günlerdir kamp kurduğu karda bulunan krateri inceliyorum. "Umarım Maureen brandayı kemirip yememiştir," diye mırıldanıyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum. Yanaklarımı şişirip şapkamı ve eldivenlerimi çıkarıyorum, doğrudan Bay Percival'ın kapısına gidip kapıyı çalıyorum. Kulağımı kapıya dayadığımda, yürüteçlerinin yere vurma sesini duyuyorum.

"Sen misin Camryn?" diye bağırır.

"Evet, benim. Kapı açık mı?"

"Evet, açık."

"Girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki girebilirsin. Girmeni istemeseydim kapının açık olduğunu neden söylesem ki? Gir, gir, gir."

Ben içeri girerken o, küçük koridorun yarısını geçip kapıya yaklaşmıştı, yani koridorun küçüklüğü göz önüne alındığında, neredeyse kapının önündeydi. "Varsayımında bulunmak istemedim. Sen evdeyken kapı genellikle açık oluyor. Aslında, Bay Percival, kapınızı açık bırakmamalısınız."

Beni baştan aşağı süzdükten sonra bakışları elimdeki çantaya takıldı. "Alışveriş mi yaptınız?"

"Oh, bu mu?" Çantayı arkama koydum, nedenini bilmiyorum. "Sadece bir elbise."

"Parti elbisesi mi?"

"Hayır, parti elbisesi değil. Sadece bir elbise."

"Yani onu giyip partiye gitmeyeceksin?" "Hayır, onu giyip yemeğe gideceğim."

"Oooh, o adamla mı?"

"Onun adını biliyorsunuz, Bay Percival." "Bana elbiseyi gösterin."

"Ne?"

"Elbiseyi. Bana göster." Bana ellerini uzatır ve ben gözlerimi devirir, onun isteğine boyun eğerek, sırf beni rahat bırakması için. Elbiseyi çıkarırım ve yaşlı, buruşuk yüzünde haylazca bir gülümseme belirir.

"Ne?" diye soruyorum. "Neden öyle bakıyorsunuz?" "Bu bir parti elbisesi."

Elbiseyi çantaya geri koyuyorum. "Parti elbisesi, sadece partide giyildiğinde parti elbisesi olur, ama ben bu elbiseyi partide giymeyeceğim, yani parti elbisesi olamaz. Bu, bilmiyorum... akşam yemeği elbisesi."

O, yürüme çerçevesine tutunarak gülümser, onu sürekli kaldırıp indirir, arkasını döner ve dairesine geri döner. "Parti elbisesini gördüğümde tanımadığımı söyleme," diye mırıldanır. "Tamam, bu bir akşam yemeği elbisesi."

Gözlerimi deviriyorum. "Hindiye bakmaya geldim." "Ne dedin canım?" diye bağılıyor.

"Hindi," diye bağırarak ona mutfağa kadar takip ediyorum. "Kontrol ediyordum..." Hindi beni karşılıyor, Bay Percival'ın masasının çoğunu kaplıyor, cüceler dev kuş için yer açmak için kenara itilmiş, kuşun bağırısları yanındaki bir kasede duruyor. Tanrım, sanki bir grup cüce bir tarikata girmiş, bir kuşu kurban etmiş ve onun kanını içmek üzereymiş gibi görünüyor. "Boş ver," diye mırıldanıyorum.

"Demek akşam yemeği randevuna gidiyorsun." Bay Percival bir et çekiğini alır ve hindiyi vurur, ben de o kadar yüksek zıplarım ki kafam tavana değdiğinden eminim.

"Sanırım öyle." Randevu mu?

Vur!

Yine zıplıyorum.

"Öyle mi? Bir erkek bir kadını yemeğe çıkardığında buna randevu denmez mi?"

"Sanırım öyle."

Vur!

Bu sefer geldiğini görüyorum, ama yine de ödüm kopuyor. "Bay Percival, neden hindiyi dövüyorsunuz?" "Derisini gevşetiyorum, canım."

"Bunu elinle de yapabilirsin, sadece elini onun içine sokarak..."

"Jacksy mi?"

Bay Percival et tokmağını bırakıp, tencerenin kaynadığı ocağa doğru topallayarak yürürken ben burnumu çekiyorum. "Bunu dene," diyor ve kaynayan şeyin kokusunu aldığımda beni kendine çekiyor.

"Nedir bu?"

"Sıcak şarap, canım." Bir kaşıkla bir bardağa doldurup elime tutuşturur. "Eski donanma tarifi."

"Kokusu çok güçlü."

"Göğsüne biraz kıl çık, canım."

"Göğsüme kıl çıkmasını istemiyorum."

"Dene bakalım."

Yine onu sakinleştiriyorum, sadece yaşlı adama sevgi duymaya başladığım için değil, aynı zamanda onun denek olabilecek ve tüm bu tuhaf ve harika Noel lezzetlerini tadabilecek başka kimsesi olmadığı için. "Şerefe," diye mırıldanıyorum ve gerekenden daha büyük bir yudum alıyorum. Ve öksürüyorum. "Tanrım." Sanki kafamda bir atom bombası patlamış gibi hissediyorum. Yutkunmak ve sonra da o korkunç tadı atlatmak için omuzlarımı kaldırıp gerginleştiriyorum. Tekrar kusacağımdan korkarak ağzımı elimle kapatıyorum. "Bunun içinde ne var böyle?"

"Brendi."

"Hemen kafama vurdu." Bardağı masaya koyuyorum, ağızda kalan tadı etkisini gösteriyor, ağzımda patlıyor ve midemi yakıyor.

"Bitirmemişsin."

"Bitiremeyeceğim, Bay Percival. Halının üzerine yüzüstü düşeceğim."

O gülerek bir sandalyeye oturur ve kendine bir kadeh brendi doldurur. "Acıktın mı? Domuz eti pişirdim."

Sormayacağım bile. "Hazırlanmam lazım."

"Sabırsızlanıyor musun?"

"Bugün zor bir gün," diyorum isteksizce. "Hüzünlü bir gün." Sözlerim birbirine karışıyor, neden ona bunu söylediğimi merak ediyorum. "Sanırım gitmeli miyim diye düşünüyorum."

Beni izlerken, bardağını yudumlarken mırıldanır. "Başka ne yapacaksın? Ağlayacak mısınız?"

"Muhtemelen," diye mırıldanıyorum, elimdeki çantaya bakarak. Dec beni meşgul tutarken meşgul olmak kolaydı. Ondan sadece on

dakika uzaklıkta, her şeyi sorguluyorum. Onu değil, asla onu değil, ama... Bilmiyorum. Bugün gülümsememem gerektiğini hissediyorum.

"Sevgili Camryn, kederin en acımasız aşaması, senin büyük bir parçan ölmüşken, senin hala hayatta olduğun ve hayatın hala devam ettiği gerçeğini kabullenmektir."

Şaşkınlıkla hafifçe nefes alıyorum. "Nasıl bildin?"

"Kayıp, o güzel yüzünün her yerine yayılmış bir resim gibidir." İçkisini yudumlarken, bir an düşünceli bir şekilde başka bir yere bakar, sonra kendini toparlayarak odaya geri döner. "İki seçeneğimiz var. İlerlemek ya da... diğerini söylemeye gerek yok."

"Bunu düşündüm," diye itiraf ettim. "En karanlık günlerde, bunu çok düşündüm."

"Ve dünyanın seni kaybetmesi ne büyük bir trajedi olurdu. Hâlâ burada olmanın bir nedeni var. Bunu anlayacaksın ve içimden bir ses, o adamın sana yardım ettiğini söylüyor."

"Aralık." Zorlukla küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, sanki kabul ediyormuşum gibi ama gerçekten yapabileceğimden emin değilmişim gibi. "Teşekkürler, Bay Percival." Kapısını açık bırakarak geri çekiliyorum ve hazırlanmak için daireme gidiyorum. Pencerenin yanındaki dolapta durup Noah'ın resmini alıyorum. "Anne dışarı çıkıyor," diyorum ona ve sonra başka bir şey söylemiyorum, sanki onun bana sorun olmadığını söylemesini bekliyormuşum gibi. Dışarı çıkabileceğimi. Gülümsemeyi. Her gün bana acı veren anıları dışında başka şeyler düşünebileceğimi.

Gözlerimi silerken, dudaklarımı onun sırttan yüzünün üzerindeki cam panele bastırıyorum ve sonra onu pencereye geri koyup kendimi hazırlamaya gidiyorum.

Aynadaki kadının kim olduğunu bilmiyorum, altın rengi bir elbise giymiş, koyu renk saçları gevşek bir şekilde toplanmış, mükemmel yumuşak dalgalar kusursuz olmayan bir şekilde dökülüyor. Yanakları parlıyor, gözleri dumanlı, kirpikleri maskara ile kalın ve uzun. Çıplak bacaklarımdan aşağıya, sonsuz kutuların birinin dibinde bulduğum zarif krem rengi süet stiletalara bakıyorum.

Sonsuz kutuların birinin dibinde bulduğum narin krem rengi süet stilettolara bakıyorum. Tayt yok. Tayt görünümü mahvederdi, ama dışarısı sıfırın altında.

Koridordaki dolaba gidip uzun krem rengi paltomu çıkarırken, inci damla küpeleri takıyorum.

Ve hazırdım.

Bir saat erken.

Paltomun kemerini bağlayıp buzdolabına gidiyorum, sinirlerimi yatıştırmak için bir içki içmeyi düşünüyorum. Sadece biraz. Bay Percival'ın bana verdiği portakal şarabını çıkarıp etiketine bakıyorum. "Belki de içmemeliyim," diye mırıldanıyorum. Yüzde on üç mü? Hayır. Günün geri kalanında kafamın açık olmasını istiyorum. Buzdolabını kapatıp masaya oturuyorum. Tekrar kalkıyorum. Salona doğru yürüyorum.

Birkaç tur attıktan sonra telefonumu alıp Uber çağırıyorum. Oturup bekleyemem; kendimi bu işten vazgeçireceğim. Çantamı alıp çıkıyorum ve cam kapıdan dışarısı görünür görünmez durup krem rengi süet ayakkabılarımı aşağıya bakıyorum. Kaldırıma bile ulaşmadan mahvolacaklar. "Lanet olsun." Hızla daireme geri dönüp, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, lastik çizmeleri giydim. Geri döndüğümde kapıda tam boy yansımamı görüyorum: altın rengi bir elbise ve lastik çizme. "Tanrım," diye mırıldanıyorum, kapıdan geçip yolu ağır adımlarla yürüyorum. Sokağın sonunda farlar parlıyor ve ben karlı zeminde kaldırıma doğru yürürken, bir saniye sonra arabam köşeyi dönüyor. Çorap giymediğim için ayak parmaklarım çoktan donmuş durumda.

Arka kapıyı açtığımda şoför "Camryn?" diye sordu.

"Benim." Koltuğa yerleşip Dec'i arıyorum, ama telefon çalışıyor ve sesli mesaja geçiyor. Mesaj bırakmıyorum, onun beni aramasını beklemeye karar veriyorum.

Sonunda aradığında, onun evinden sadece beş dakika uzaktayım.

"Sakin iptal etmek için aradığını söyleme," diye başımı selamlamadan önce diyor. "Yıkılıyorum."

"İptal etmek için aramıyorum. Erken hazırlandım ve boş boş dolaşıyordum, seni beni almaya gelmekten kurtarmak için senin evine gelmeye karar verdim."

"Ya da beni özledin ve kollarımın arasına dönmek için sabırsızlanıyordun." "O da var," diye itiraf ettim utanmadan.

Ayaklarımı ayak dayama yerine koyup, buzdolabına gidip bir şişe şarap çıkarmasını izliyorum. "Sadece küçük bir tane," diyorum, her çeşit kadeh için ayrılmış cam dolaptan iki kadeh alırken onu bana döndürüyorum. "Bugünü hatırlamak istiyorum." Bu benim için bir ilk, herhangi bir günü hatırlamak istemem, ve onun küçük, anlayışlı baş sallaması beni daha da sakinleştiriyor. Dec sadece bir

inç ve onu bana getirir, yanımdaki tabureye oturur. Kabul ederim, gömleği öyle açıkken, güzel göğsünün bir kısmını ortaya çıkarırken gözlerimi kendime saklamaya çalışırım. Ama sonra küçük bir yudum alır, başını geriye eğirir ve gözlerimin bakacak başka bir şeyi olur. Sakalını kesmiştir. "Çok yakışıklısın," diye düşünürüm, yüzüne uzanıp dokunurum. O da bana izin verir, ben avucumu yanağına doğru kaydırırken hareketsiz ve sessiz kalır, avucum ağzının köşesine ulaşana kadar, sonra bana dönerek gözlerini benden ayırmadan avucumu öper.

"Hazırlanmayı bitirsem iyi olur, yoksa dışarı çıkamayabiliriz." Bardağını masaya bırakıp ayağa kalkar ve bana yaslanarak beni taburede geriye doğru eğilmeye zorlar. "Bir saniye izin ver," der.

"Tamam."

O gider gitmez, nefes alıp mutfak adasına döndüm, bardağımı tutarak mutfağını tekrar inceledim. Lekesizdi. Tezgahta tek bir kırıntı bile yoktu, lavaboda kirli bardak veya tabak yoktu. Hatta bulaşık bezi bile düzgünce katlanmış ve büyük nikel duş musluğunun üzerine asılmıştı.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve dönüp Dec'in sırtını görüyorum, elleri dolu. Ayakkabılarını ve çoraplarını, kemerini, ceketini ve üzerinde narin beyaz benekler olan mavi kravatını ada mutfağa koyuyor. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlıyor ve ben gizlice bu kaybın üzüntüsünü yaşıyorum, pantolonunu iliklemek için açtığında daha da somurtuyorum. Ona gizlice bakıyorum ve gözlerinin parladığını, görünmez bir gülümsemeyi ima ettiğini görüyorum. Biraz somurtuyorum ve ilk küçük yudumu alıyorum. Dec tekrar tabureye oturuyor ve bir çift şık mavi çizgili çorap giyiyor, pantolon paçalarını kaldırarak koyu renkli, kalın kılları olan bacaklarını ortaya çıkarıyor. Ayaklarını kahverengi brogues ayakkabılarına sokuyor, ayağa kalkıyor, çenesini kaldırıyor ve en üst düğmeyi ilikliyor.

Gözlerinizi bana dikin.

Sanki soyunuyormuş gibi gereksiz bir şekilde yaklaşıyorum, oysa aslında tam tersini yapıyor. Bardağımı masaya koyup başımı eğiyorum, o da yakasını kaldırıp kravatını boynuna geçiriyor. Uzun, becerikli parmakları düğümü ustaca ve büyük bir hassasiyetle düzeltiyor. Ve yavaşça, dikkatlice giyinirken, beni izliyor. "Ne yaptığını biliyorum," diyorum.

Ayağa kalkıp göğsüne doğru yaklaşarak yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, yakasını tutup aşağı doğru çektim, Dec'in elleri geri çekildi. Avuç içleri belime dayandı.

"Ne yapıyorum ben?"

"Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

"Sadece seni meşgul ediyorum."

Gülümserim, kravatının düğümünü oynatırım. "Ve bunun için seni seviyorum."

"Öyle mi?" Çömelir, avuç içlerini popoma koyar ve beni kendine çeker, yüzümü yüzüne sürter.

"Evet," diye nefes alıyorum, bugün bitip onun yatağına girip yarın sabaha kadar bana sarılmasını sabırsızlıkla bekliyorum. "Sana ne kadar minnettar olduğumu asla bilemeyeceksin."

"Bunu bana göstermek için çok zamanımız var."

Başımı salladım, yüzümü boynuna gömdüm ve şu anda çok ihtiyacım olan kucaklaşmayı yaptım. "Çok güzel kokuyorsun." Temiz, erkeksi.

"Kolonya lazım." Yüzünü bana çevirip boynumu öper ve nazikçe beni kendinden uzaklaştırır. "Hemen dönerim." Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra mutfaktan çıkar ve ben de kendime izin verdiğim az miktardaki şarabı yavaşça içerim.

Bitirdiğimde, bardağımı lavaboya götürüp yıkadım ve tam kurutucuya koyarken, koridordan gelen bir ses dikkatimi çekti. Ön kapı mı kapanıyor? "Dec?" diye bağırdı biri. Bir kadın. "Dec, benim."

Koridorda topuk sesleri giderek yükselirken, ben dik duruyorum, midem hafifçe bulanıyor.

"Dec, burada mısın?"

Bu da kim?

Bir kadın mutfığa girer, güzel bir kadın, elinde bir çift anahtar sallanıyor, kolunun altında koyu kırmızı bir Mulberry çanta. Güçlü bir takım elbise ve siyah ayak bileği uzunluğunda bir paltoyla tertemiz görünüyor, dudakları kiraz kırmızısı, sarı saçları kalın ama keskin. *Tanrım.*

Beni lavabonun yanında fark etti ve durarak baştan aşağı süzdü. Herhalde farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyordum. "Oh, merhaba," diye mırıldandı.

"Merhaba." Ne yapmalıyım? Hiçbir fikrim yok, ama içgüdülerim bana ona doğru gidip elimi uzatmamı söylüyor. "Camryn."

Elime kısa bir süre baktı, beni bekleterek, sonra dudakları hafifçe gerildi. Bu beni şaşırttı. "Başka kim olabilirsin ki?" diye sordu, elimi olduğu yerde bırakarak. "Ben April. Dec'in kız kardeşi."

Aman Tanrım. Nefesim kesilirken vücudum küçülür.

Rahatladım. Bir an için bu kadının...

Kim? Başka bir kadın mı? Ayrıldığı karısı mı? Kafamı sallıyorum ve birden April'in kollarına çekiliyorum, sıkıca sarılıyorum. "Senin hakkında sürekli konuşuyor," diyor, gözlerimi daha da genişleterek.

"Öyle mi?"

Beni bırakıp kol mesafesinde tutar. "İkiniz için çok heyecanlıyım."

En tuhaf his beni kaplıyor. Utangaçlık mı? Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, ne diyeceğimi bilemeden. "Beni yemeğe çıkarıyor."

"Evet, biliyorum. Bahsetmişti." Kaşlarını çatıyor. "Ama seni almaya gelmişti."

"Erken hazırlandım, buraya gelmeye karar verdim."

Elini önüme doğru uzatıyor. "Harika görünüyorsun. Bu elbiseye bayıldım."

Dec'in aldığıını söylemeli miyim? Rahatsız bir şekilde yer değiştirip, övgüler biraz fazla geldiğini düşünerek, tabureye geri dönüp oturdum ama hemen tekrar ayağa kalktım. "Teşekkürler. Dec'i çağırayım mı?" Ne diyorum ben? "Yani, muhtemelen burayı benden daha iyi biliyordur."

"Sorun değil." Mutfağın uzak köşesindeki dolaplardan birine sırtını dönerek gider ve içini karıştırmaya başlar, haklı olduğunu kanıtlar. "Sadece şunu almam gerekiyordu..."

"April?"

Dec içeri girdiğinde başını kaldırıyor ve onun kolonyasının kokusu burnuma çarpıyor. Başım dönüyor. "Oh, merhaba," diyor, neredeyse utangaç bir şekilde.

Dec taburenin yanında beni kontrol eder, yüzünde endişeli bir ifade vardır. Omuz silkerim. "Kız kardeşimle tanışmışsın."

Ben başımı sallarken, April Dec'e suçlu bir bakış atar. "Seni rahatsız etmek istemedim. Özür dilerim, ben sadece..." Dolaba geri döner ve bir şey çıkarır

bir şey çıkarır ve odaya dönerek çantasına koyar. "Daha önce buradayken bir şey unutmuşum."

"Ve şimdi gidiyorsun, değil mi?" diye sorar, sesinde uyarı dolu bir ton vardır.

"Evet." O gözlerini bana bir gülümsedi gülümsedi.

"Ben üzgünüm davetsiz geldiğim için."

"Hiç sorun değil," diyorum. "Neden bu kadar huysuz olduğunu bilmiyorum."

"Yakında akşam yemeği yemeliyiz," diyor

April. "Çok isterim."

"Gitme zamanı," diyor Dec, kız kardeşini alıp dışarı çıkarıyor. "Sen de meşgul olmalısın," diye ekliyor.

"Evet, evet, meşgul, meşgul, meşgul." Kız kardeşini omuzlarından itip ona keskin bir bakış atar. "Blaine arabada. Huysuzluk yapmayı bırak." Sonra bana yine o geniş gülümsemesini gösterir. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Camryn."

Kapı tekrar uzaktan kapanır ve benim de dahil olmak üzere herkesin gözleri, bu tarafa doğru gelen ayak sesleriyle mutfak kapısına yönelir. "Merhaba?" diye seslenir bir adam. "April?" Takım elbiseli, uzun boylu ve alışılmadık derecede yakışıklı bir adam belirir.

Kolunda, parlak mavi bir mont, ona uyan ponponlu şapka ve atkı giymiş bir çocuk oturuyor. Çocuk dört yaşında. Sormama bile gerek yok. Neredeyse Noah'ın boyunda. O kadar da sevimli.

Midem burkular.

Adam beni görünce, "Oh, merhaba," diyor. "Sen... Camryn?"

Onların çocuğuna baktığımı fark edince gözlerimi ondan ayırırım. Noah'ın yaşlarında bir çocuk gördüğümde her seferinde dağılmamalıyım. Hemen yanına gidip elimi uzatırım. "Evet, Camryn."

Elimi sıkıca sıkıyor. "Senin adın ne?" diye soruyorum küçük çocuğa, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Albi!" diye gururla cevaplar.

Ah kalbim. "Bu çok sevimli bir isim."

"Babam seçti. Büyükbabası ve benim büyük büyükbabam gibi."

"Oh, ne kadar güzel!" Gülererek, gülümser ve geri çekilirim, yoksa onu yakalayıp, kucaklamamın gücüyle onu yarı ölüme sıkardım. "O en sevimli." Tezgâhtaki bardağı, Dec'in bardağını alıp, onun şarabını içerim, içimde bir panik hissedirim. Ve Dec'in acı dolu yüzüne bakılırsa, o da biliyor.

"Dört yaşındayım!"

"Biliyordum."

"Nasıl?" Küçük alnı kırışır. "Sana söylemedim ki."

"Sadece biliyordum," diyorum, Dec'in endişeli bakışlarını üzerimde hissederek.

Albi, Blaine'in kucağında kıvranıyor, belli ki inmeye çalışıyor, ama Blaine onu tutmaya devam ediyor ve onu ön kolunun daha yüksek bir yerine yerleştiriyor.

Dec çok rahatsız görünüyor ve bunun için kendimi çok kötü hissediyorum. Ona hafifçe başımı sallayarak, sessizce sorun olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama yüzü bana bunun doğru olmadığını söylüyor. "Dec çocukların olduğunu hiç söylememişti," diye devam ediyorum.

April'in bakışları kardeşininkine kayıyor. Blaine'inki de öyle.

Ve korkunç bir buz gibi soğukluk omurgamdan aşağı kayıyor, bunu doğruluyor. "Çocukları yok," diyor Dec sessizce. "O..."

"Baba!" diye şarkı söyler Albi, Dec'e ellerini uzatarak. "April teyze içecek şişemi unutmuş!"

Sessizce nefesimi tutuyorum. *Baba mı?*

"Benim," diye mırıldanır Dec. "O benim."

Bir an için tamamen kafam karışır. "Senin mi?" diye sorarım, hafifçe gülererek.

"Tamam, ufaklık." Dec Blaine'e gidip Albi'yi alır ve sonra tüm gözler bana çevrilir, ben de seyircilerin önünde lanet olası bir aptal gibi dururum, zihnim boşalmıştır.

"O senin olamaz." Albi'ye tekrar bakıyorum ve az önce söylediğim şeyin kesinlikle yanlış olduğunu anlıyorum. O, Dec'in tıpatıp aynısı. "Aman Tanrım." Onlardan uzaklaşırken nefes nefese söylüyorum. "Bana söyledin," mırıldanıyorum. "Küçük bir oğlun olsaydı, bana söyledin." Beni sevdiğini söylemişti. Benim onun kız arkadaşı olduğumu söylemişti.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemedim," diye mırıldanıyor Dec, yaklaşımadan. Güvenli bir mesafe bırakarak.

Nefes almakta zorlanırken April ve Blaine'e bakıyorum. Burada dururken kendimi ucube gibi hissediyorum. Yargılanıyorum. Acınacak bir durumdayım.

Onun küçük bir oğlu var.

Dört yaşında bir oğlu var. Ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Baba." Albi'nin küçük elleri Dec'in yanaklarına konuyor ve onu kendine bakmaya zorluyor. "O bayan kim?"

Dec gülümsüyor, ama bu çok rahatsız edici, çünkü Albi'nin iki küçük elini bir eliyle tutup yüzünden çekiyor. "O özel bir arkadaş."

"Petal benim özel arkadaşım gibi mi?" "Petal'ı seviyor musun?"

"Evet."

"O zaman o Petal gibi," diyor Dec, dikkatli gözlerle bana bakarak. Sonra kendini toparlayıp Albi'yi minik ayakları üzerine dikeyyor. "Neden gidip kol düğmelerimi bulmuyorsun?"

"Ama sen zaten kol düğmesi takıyorsun, baba," diyor Albi, Dec'in ceketinin kolunu sıyrarak bir tanesini gösteriyor.

"Ah, ama yanlış olanları takmışım."

Albi eğilir ve kol düğmesine yakından bakar. "Bunlar senin önemli olanlar."

"Ama ben *gerçekten* önemli olanları takmak istedim. Babana yardım edip onları benim için getirir misin?"

"Evet!" Heyecanla koşarak uzaklaşır ve bu küçük enerji yumağı ortadan kaybolur kaybolmaz, mutfak daha da ağırlaşır, tüm dikkatler benim dalgın halime yönelir.

Hepsine birden bakıyorum, adrenalın onların meraklı, sempatik bakışları altında şiddetli bir şekilde titrememe neden oluyor. "Gitmem gerek," diyorum, tam bir çöküşün yaklaştığını hissederek. Bunu kesinlikle kontrol edemiyorum ve Dec'in, kız kardeşinin ve kocasının bunu görmesini kesinlikle istemiyorum.

"Camryn," Dec, çantamı alıp yanlarından aceleyle geçerken acil bir şekilde nefes alır.

"Sizinle tanışmak güzeldi," diyorum April ve Blaine'e omzumun üzerinden, duvarların üzerime çöktüğünü hissederek.

"Camryn, bekle."

Neden bana söylemedi? Kapıyı açıp, kafam tamamen karışmış bir halde dışarı fırladım. Kayıp boynumu kırmadan merdivenlerden nasıl indiğimi bilmiyorum, ama sokağa çıktım ve yolun hiçbir adımını hatırlamıyorum. Amaçsızca yürümeye başlıyorum. Montum yok. Krem rengi topuklu ayakkabılarımla. Soğuk beni bir kaya gibi vuruyor ve birdenbire farklı nedenlerden dolayı yaprak gibi titriyorum — kemiklerime kadar üşüyorum — ayaklarım sıırılsıklam ve birkaç adımda buz blokları gibi oluyor.

"Camryn!"

Arkamı dönüyorum, ama hareketlerim yavaş ve ağır, sıcaklık beni engelliyor. Artık duygularımı daha fazla kontrol edemiyorum ve gözyaşlarım durdurulamaz bir şekilde akıyor. "Bana söylemeliydin," diye mırıldanıyorum, Dec birkaç adım ötede aniden duruyor. "Bana söylemeliydin, Dec."

Yutkunur, yakışıklı yüzü kederle doludur. "Camryn, lütfen."

"Beni rahat bırak." Dönüp uzaklaşıyorum, bütün gün dayanabildiğim acı bir anda üzerime çöküyor ve her şeyi mahvediyor.

İzdirap.

Sefalet. Sırılsıklam ve donmuş ayaklarım yolun sonunda pes eder ve bir taksiyi durdururum, kapıyı açmak için uğraşırım, uyuşmuş parmaklarım beni yüzüstü bırakır. "Siktir." Bir şekilde içeri girmeyi başarırım ve bir şekilde titrek dişlerimle şoföre adresimi vermeyi başarırım.

"Isıtıcıyı sizin için açayım," diyor şoför, Dec'in caddede durduğunu görürken, taksi yanından geçerken vücudu dönüyor, gözleri beni takip ediyor. Ona bakamıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Başım zonkluyor. Boğazım düğümleniyor.

Anlık, geçici huzurum muhteşem bir şekilde paramparça oldu.

Yol uzun ve yalnız. Yumruklarımı sıkıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve avuç içlerimi şakaklarıma bastırıyorum. İçimde duygularım inişli çıkışlı, öfke, üzüntü, aptallık.

Ama dışarıda?

Acı.

İhanete uğradığım için mi acı çekiyorum? Küçük oğlumu kaybettiğim için mi? Bugünün ne olduğu ve şimdi neye dönüştüğü için mi? Yukarıdakilerin hepsi için mi?

Bunu benden nasıl saklayabildi? Kim olduğunu bile bilmediğimi bilirken nasıl bana aşkını ilan edip benim aşkımı kabul edebildi?

Çünkü sen kırılmışsın.

Çünkü seni daha da kırmaktan korktuğu için.

Şoför binamın önüne geldiğinde, uyluklarımın yanındaki deri koltuğa vurdum ve arabadan atladım, ellerim hala uyuşmuş halde, her parçam soğuktan yanarken kapıya doğru zorlukla yürüdüm.

Daireme girdiğimde, sıırıslıklam olmuş topuklu ayakkabılarımı çıkarır, elbisenin fermuarını açar ve yere bırakırım, kıyafetlerimi mutfağa kadar uzanan bir iz bırakarak. Buzdolabını açar ve portakal şarabını çıkarırım, banyoya doğru yürür, lavabonun üzerine koyar ve duşu açarım, suyun donmuş cildime çarptığını hissederim.

Bacaklarım artık beni ayakta tutamıyor ve karo zemine çöküyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve iki küçük çocuk arasında karışıyor.

20 Aralık

Uyumadım. Arada sırada birkaç kez uykuya daldım ama uzun sürmedi. Gözlerimi daha sıkı kapatıp başımı yorganın altına soktum, vücudum daha da kıvrıldı.

Saklan.

Yorgan çıplak tenime sert geliyor, yastık başımın altında tuğla gibi. Kumaşta onun kokusunu alabiliyorum ve dün olanlar zihnimde tekrar canlanmaya başlıyor, gün boyunca yaşadığım her an, Dec'in evine dönüp gerçeği fark edene kadar.

O benim.

Duygularımı bastırıp yorganı geri atıyorum, kendimi yatağın kenarına sürükleyip şarjda olan telefonumu çıkarıyorum. Beş cevapsız arama. Okumak istemediğim mesajlar.

Neden kızgın olduğunu kendine sor.

Bu soruyu düşünmeden önce bir kahve içmem lazım. İç çekerek kalkıp mutfığa gidiyorum, otomatik hareketlerle hazır kahveyi bir bardağa koyup, sıcak suyu dökerken karıştırıyorum. Ellerimle sıcak bardağı kavrayarak masaya oturuyorum, hala dün gecedен kalma soğukluğu üzerimden atamadığımı hissediyorum.

Oturmuş halime bakarken alnıma bir kaş çatma belirir. Çıplak. Sanki bambaşka bir boyutun sersemlemişliğindeymişim gibi hissediyorum. Vücudumu kontrol edemedim, dengemi bulamadan sendeleyerek ilerlerken, aynı zamanda neyle karşı karşıya olduğumu ve bunun bana nasıl olabildiğini anlamaya çalışıyorum. Adaletsizliğe karşı çığlık atmak, öfkeyle bağırarak, bir şeye vurmak, eşyaları devirmek, her şeyi yok etmek istiyorum, tüm bunları öfkemi serbest bırakarak içimdeki dayanılmaz baskıyı hafifletebileceğimi umarak. Ama bunun olmayacağını biliyorum. Ve saldırmak için enerjim yok.

Ve Şimdi Dec bana bu bombayı mı patlattı? Şimdi, her Şeye ek olarak, bu kadar önemli bir Şeyi bana nasıl söylemeyi ihmal edebildiğini merak ediyorum. Nasıl bana aşkını ilan edip Albi'den bahsetmedi? Ama en sinir bozucu olan, onun sessiz yalanının mı yoksa tüm bu zaman boyunca benim hislerimi bilemeyeceğini düşündüğüm halde biliyor olmasının mı daha çok acı verdiği. Çünkü onun bir oğlu var. Benim hissettiğim türden bir sevgiyi biliyor.

Ve karısı öldü. Ama daha da önemlisi, Albi'nin annesi öldü.

Sen kafayı yemiŐsin, Camryn. Neden çocuğunu seninle paylaşmak istesin ki?

Kahvenin yüzeyinden buhar yükseliyor, kıvrılıp dönüyor ve sonra kayboluyor. Fincanı kaldırıp ağzına üflüyorum, buharın izi kaotik bir şekilde titriyor. Bu çok uygun. Ne yöne gitmesi gerektiğini bilmiyor.

Kaybolmaya karar veriyor. Ben de pek çok kez kaybolmak istedim. Vazgeçmek, mücadeleyi bırakmak istedim, çünkü oğlum olmadan ne için mücadele ettiğimi hala anlamış değilim. Onun annesi olmadan önce kim olduğumu hatırlayamıyorum.

Fırındaki saate bakıyorum. Yedi on beş. Acele edersem işe zamanında yetişebilirim, ama orada da bana ihtiyaç yok. Zaten muhtemelen işim uzun sürmeyecek, çünkü Dec bu bilgiyi de saklamış. Başka ne tür bombalar patlatacak? Ve bir sonraki bomba da diğerk sessiz yalanlar gibi beni mahvedecek mi?

"O benim özel bir arkadaşım."

"Petal benim özel arkadaşım gibi mi?" "Petal'ı seviyor musun?"

"Evet."

"O zaman o da Petal gibi."

Bir çocuğun aşkındaki masumiyet. Ne kadar saf ve kolay. İki yetişkin arasındaki aşkın karmaşık ve çirkinliğinden çok farklı. Ama yine de bir yetişkinin sadece çocuğuna hissedebileceği aşk gibi. Geri dönüşü olmayan.

Dec'e olan aşkım kolay geliyordu. Hatta saf geliyordu. Şimdi ise geri dönüşü olmayan bir karmaşa gibi geliyor. Üç yıl boyunca küçük çocuklardan, hatta yeğenlerimden bile kaçındım. Aşırı bir davranış olabilir, olabilir...

mantıksız davrandım, ama benim için tek yol buydu. Bu beni çok tetikliyordu ve zaten her gün bir dizi tetikleyiciyle uğraşıyordum.

Bu yüzden sana söylemedi.

Titrek ellerimle bardağı ağızıma götürüp kahvemi yudumladım, boğazımdaki golf topunu yutmaya çalışırken gözlerim doldu, ama kaynar sıvı beni etkilemedi.

"Camryn?"

Kupam masaya gürültüyle düşer, bakışlarım kapıya kayar. Dec orada, sanki yataktan kalkıp üzerine bir eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giymiş gibi duruyor, saçları dağınık ve karışık.

Yine de o, gördüğüm en güzel erkek örneği.

Dudaklarım titriyor, kalbim bana bağılıyor, onu susturmamı ya da etrafına aşılmaz bir duvar örmemi reddediyor. Onu içeri almam için yalvarıyor. Bir yol olduğunu söylüyor. Kafamı sallayıp gözlerimi indiriyorum, ellerim uyluklarımın arasına giriyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp masaya düşüyor.

Dec bir anda sandalyemi çekip çıplak vücudumun önüne diz çöküyor, yüzümü sıcak avuçlarıyla tutuyor. Ama ona bakamıyorum, gözyaşlarım çıplak uyluklarıma damlıyor, omuzlarım hıçkırıklarımın şiddetiyle titriyor. O içinden küfrediyor ve uyluklarımı ayırıyor, bana yaklaşıp beni göğsüne sıkıştırıyor, sessizce sakinleştiriyor. Duygularım çökmüş bedenimden onun kapüşonlu sweatshirtine akıyor, durdurulamaz, sert ve hiç bitmeyen bir şekilde, bedenim ağrıyana, yüzüm acıyana ve gözlerim kaşınana kadar. Tam bir karmaşa. Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum ve tam bir çaresizlik içinde, onun üstünün kollarını tutuyorum, canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

"Gel," diyor nazikçe, beni sandalyeden kaldırıp kollarında yatak odama taşıyor. O, beni hala kucaklayarak dizleri üzerinde yatağa doğru yürürken, ben ona sarılıp gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum. Sonra başucuna oturup üzerimize yorganı örtüyor. Ben ağlarken, sabırla ve sessizce beni kucağında sallıyor, ben de ona sarılıp ağlıyorum.

Bırakmaktan korkuyorum.

Tutunmaktan daha da çok korkuyorum.

"Seni seviyorum, Camryn," diye fısıldıyor, neredeyse pişmanlık duyarak. "Bunun için mücadele edeceğim. Seni bırakamam." Ve bu beni daha da ağlatıyor çünkü içten içe onun beni bırakmasını istemiyorum. Yine de bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.

Onu bakmaya korkarak, yüzümü göğsüne sürterek ağlıyorum. Yüzümü ona doğru kaldırarak bana başka seçenek bırakmıyor. "Dün gece gitmene izin vermek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Senin üzüntünün sebebi olduğumu bilmek beni öldürdü. Her şeyi mahvetmediğimi söyle," diye yalvarıyor. "Hala beni sevdiğini söyle."

Konuşma yeteneği benim için imkansız, çünkü hiçbir kelime boğazımdan geçip duyulmuyor. Bu yüzden yüzümü boynuna gömüyorum ve biraz daha sıkı sarılıyorum. O yanılıyor. Benim üzüntümün sebebi o değil. Sebep, asıl sebep, Dec ile hiçbir ilgisi yok. Hâlâ biraz ihanete uğramış hissediyorum, ama aynı zamanda da hissetmiyorum. Dominic ve hatta kardeşim mi? İkisi de bana ihanet etti. Ama Dec? Onu aynı kefeye koyamam. Evet, benden bazı şeyleri sakladı, ama kendi çıkarları için değil. Kız kardeşinin gözlerindeki kederi gördüm. Bana acıımıyordu. Kardeşine acıyordu. Bana daha fazla acı çektirmemek için oğlunu sakladı. Benim kederimin sonuçlarına katlanıyor.

O benim hayatımı kurtardı.

Ve ben onu terk ettim. Kaçtım. Onu sevmediğimi hissettirdim.

Kendimi ona daha da yaklaştırıyorum, duygularımı kontrol edemiyorum kontrol edemediğim, olduğumuz yerde kalıyoruz, uzun bir süre yatağında birbirimize sarılıp, Dec sessiz, ben ise konuşabilecek hale gelene kadar, hıçkırıklarımın şiddetiyle vücudumun titremesinin durmasını bekliyorum. "Seni hala seviyorum," sonunda mırıldanıyorum, kulağımın altında kalp atışlarının hızlandığını duyarak. "Bunu durduramıyorum."

Rahatlamış bir şekilde içini çekiyor, sanırım, ve beni sırt üstü yatırıyor, vücudunu benim vücudumun üzerine uzatıyor, yüzü şimdi boynumda. Ellerim doğal olarak kapüşonlu sweatshirtinin altına kayıyor, çıplak sırtına dokunuyor ve omurgasını nazikçe okşamaya başlıyor. "Sana Albi'den bahsetmek istedim," diyor, sözleri boynumun derisinde sıcak bir his bırakıyor. "İlk başta değil, ama sana karşı hislerim olduğunu, belki seninle bir gelecek görebileceğimi fark eder etmez, sana ondan bahsetmek istedim. Ama sonra sen kaybını paylaştın, Camryn, ve ben bilmediğim kelimeleri bulamadım.

elimizdeki her şeyi lanet olası bir kaosa sürüklerdi. Sevdığım kadına oğlumun bu kadar acı çektireceği için kendimden nefret ediyordum.

Gözlerimi kapatıyorum, üzerime bir başka sefalet dalgası geliyor. "Ben de bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. Sormak istediğim o kadar çok soru var ki, bilmem gereken o kadar çok şey var ki. Sadece Dec'ten değil, kendimden de. Bununla başa çıkabilir miyim? Denersem, onu gerçekten istersem, bununla başa çıkabilir miyim? "Sen bekar bir baba mısın?" diye soruyorum.

"Albi dört haftalıkken evi terk etti," diyor sessizce, çekip oturarak, poposunu topuklarına dayayıp beni de oturmam için çekiyor. Gözlerimi nazikçe siliyor. "Birbirimizle görüşüyorduk. Sıradan bir ilişkiydi. Ciddi bir şey değildi. Sonra bir gün ofisime gelip hamile olduğunu söyledi." O anı hatırlar gibi irkiliyor. "Tek düşünebildiğim babamdı. Ne kadar yoktu. Ne kadar çapkındı. Sadık değildi, adanmış değildi. Beni nasıl mahvetti. Ben öyle bir adam olmak istemedim. Yanında olmadığım için kendi oğlumu mahvetmek istemedim." Boğazını temizler ve ıslak saçlarımı yanağımdan çeker. "Bu yüzden doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Onunla evlendim."

Dudaklarını birbirine bastırarak mırıldanıyor. "Albi'nin gerçek bir babası, istikrarlı bir ailesi olmasını istedim ve belki aptalca ama bunun için onunla evlenmem gerektiğini düşündüm. Hamileliği iyi geçmedi. Annelik ise daha da kötüydü. Albi dört haftalıkken, banka müdürümden bir telefon aldım ve bana kişisel banka hesabımı boşaltmaya çalıştığını söyledi."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Ona, almasına izin vermesini söyledim." "Tüm paranızı mı?"

Kıkırdayarak güldü. "Hayır, hepsini değil." Omuz silkti. "Ama birinin yeni bir hayata başlaması için yeterliydi. Banka müdürümle konuşurken kız kardeşim aradı. April benim evimdeydi ve Albi beşiğinde ağlıyordu."

"Onu tek başına mı bıraktı?"

"April çoğu gün uğrardı. Onları kontrol ettiğini biliyorum, ama bunu farklı bir şekilde yapıyordu, şefkatli teyze rolünü oynuyordu. Chelsea ve April birbirlerini tolere ediyorlardı."

"Kız kardeşin onu sevmiyor muydu?"

Gülüyor, ama bu bir espri değil. "Bu hafif bir ifade. Bu his karşılıklıydı. April onu altın avcısı, kendini beğenmiş, bencil bir kadın olarak görüyordu ve Chelsea, April'in onu anladığını biliyordu."

"Öyle mi? Onu çözdün mü?"

"Onunla bir hayat ve aile kurma planım yoktu. Hiçbir kadınla yoktu. O bakılmak istiyordu. Öğle yemekleri, alışveriş, egzotik tatiller. Albi buna engel oldu. Bir dadı istedi, ben reddettim. Sonra gitti."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Duyduklarıma inanamıyorum. "O zamandan beri ondan haber almadın mı?"

"Hiçbir haber."

Aklım böyle bir kalpsizliği kavrayamıyor. Bir anne nasıl çocuğunu terk edebilir? "O zamandan beri her şeyi tek başına mı yaptın?"

O, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. Ama bu kesinlikle her şey demek. "Ben asla baba olmamalıydım, Camryn. Çocuk sahibi olmak hiç aklıma gelmemişti. Ama Albi oldu ve işte buradayım. Onun babası olmayı çok *seviyorum*." Kalbim eriyor. "April çok yardımcı oluyor. Ev işlerini Lynette yapıyor, Ron her gün bizi okula, beni de ofise götürüyor. Elimden geleni yapıyorum."

Dec birdenbire sadece aşık olduğum yakışıklı bir adam olmaktan çıktı. O güzel bir insan. Güzel *bir baba*. "Bence sen harikasın," diye fısıldıyorum, yüzüne uzanıp dizlerimin üzerine çökerek kucağına tırmanıyorum. Onu kucaklıyorum. Benim ihtiyacım olduğunda onun beni kucakladığı gibi. Onun sessizliğe mahkum edilmesinden nefret ediyorum. Bunun sebebinin ben olmamdan nefret ediyorum.

"Sen de öylesin Camryn. Hayatta kaldığın için. Nasıl başa çıktığın önemli değil, devam ettiğin için."

Bunu bilmiyorum. Sefil, soğuk, nefret dolu bir kaltak oldum.

Dec ile tanışana kadar.

Ve daha da önemlisi, bu değişim Albi'yi tanımadan önce gerçekleşti.

"Bunun işe yaraması için ne yapmam gerektiğini söyle," diyor, saçımı tutup başımı çekerek, yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Artık sessiz yalanlar yok," diye fısıldıyorum.

"Bir daha olmayacak, söz veriyorum." Elimi tutup göğsüne bastırıyor ve ben, söylemem gereken ama itiraf etmeye korktuğum sözleri söylemeye hazırlanarak yutkunuyorum. Gömmeye çalıştığım ama gömemeyen sözler.

"Ona aşık olmaktan korkuyorum, Dec." Sesim titriyor. "O zaman sadece seni kaybetmekle kalmayacağım. Ya bu ilişki, *biz*, her şey parçalanırsa?"

O başını sallar. "Öyle olmayacak." "Sen..."

"Olmayacak," diye sertçe tekrarlar. "Yüzde yüz kalacağından emin olmasam, asla bir kadını oğlumun hayatına sokmazdım."

"Ben bile mi?" diye soruyorum. "Her şeyden sonra, nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Nasıl emin olamazsın, Camryn?" diye sorar ve beni hafifçe nefes almaya zorlar. "Çünkü bana karşı benim sana karşı hissettiğim sevginin bir parçasını bile hissediyorsan, beni çok seviyor olmalısın."

"Ben bir enkazım," diye fısıldıyorum ve o gülümsüyor.

"Sen tanıdığım en çarpıcı, en derin, en ruhlı kadınsın. Ve artık başka biri gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi."

Kırık bir hıçkırık kaçar ve Dec beni sırt üstü yatırıp öper, her şeyi nasıl daha iyi hale getirdiğini hatırlatır. Ve ben onun bunu yapabileceğine inanırım. Tüm kalbimle. "O çok tatlı, Dec, ve öyle tepki verdiğim için özür dilerim," diyorum ağzının etrafında, ellerim çılgınca, onu her yerde hissederek. "Onu reddetmiyordum. Sadece çok şok olmuştum. Kaçtığım için özür dilerim." *Hislerimi kelimelere dökemediğim için özür dilerim.*

"Kapa çeneni." Bizi yatağın ortasına yuvarlar, dilini birkaç kez daha döndürür, inler ve bizi geri yuvarlar, beni sıkıştırır, beni hapseder, beni öperek ruhumu bedenimden çıkarır. Ben söylemedim ama ellerim onun eşofmanının beline gidiyor ve boxerıyla birlikte uyluklarından aşağı doğru itmeye başlıyor, boğazının derinliklerinden bir başka derin homurtu çıkıyor, o dizlerinin üzerine kalkıyor ve kapüşonlu sweatshirtünü başından çıkarıp bir kenara atıyor ve yumruklarına geri dönüyor, ben kumaşı aşağı doğru çekerken bacaklarını tekmeliyor.

"Emin misin?" diye soruyor sessizce, bana doğru nefes nefese, gözlerinde tutku ve ihtiyaç dönüyor.

Emin miyim?

Boynuna uzanıp ağzını ağzıma çekiyorum, o seviyeye geldiğinde kalçalarımı sallıyorum ve o kolayca ve yavaşça içime giriyor, ikimiz de nefes alırken öpüşmemiz birkaç saniye duruyor. İçimdeki baskı şiddetliyen, o birkaç saniye bekliyor, sonra çekiliyor ve yavaşça içeri girip çıkmaya başlıyor, dilini tekrar daireler çizerek.

Gözlerim açılır.

Kabul ve sevgiyle dolu güzel bir an. Ve bedenim sonunda çözülüyor.

İkimiz de sessizce boşalıyoruz, öpüşmemiz hızını kaybederken ikimiz de çılgınca titriyoruz ve Dec üzerime yığılıyor, kulağıma ağır ağır nefes alıyor. Yorgun ve sakinleşmiş bir şekilde, çıplak vücutlarımız birbirine dolanmış halde uzanıyoruz, uyukluyoruz, nefesimiz sonunda normale dönüyor, parmak uçları kalça kemiğimi okşuyor. "Çocuk sahibi olamayacağını söylemiştin," diye fısıldıyorum boynuna.

"Vasektomi oldum."

"Aşırı," diye mırıldanıyorum.

"Belki. Sen de yapamayacağını söylemiştin."

"Noah doğduktan sonra bazı kadınsal sorunlar yaşadım. Tedavinin işe yaraması ve daha fazla çocuk sahibi olabilmem için yüzde beş şans vardı." Ona bakıyorum. "Ben rakamlarla çalışırım. İyi bir ihtimali duyduğumda anlarım. Acıya değmezdi."

O, durumu hafifletmek için yaptığım beceriksiz girişime gülümsememeye çalışarak başını salladı. "Yani..."

"Noah'ım vardı, o bana yetiyordu, bu yüzden rahim ameliyatı oldum." Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kısıyorum. "Eğer yapabilseydim, bir tane daha yapar mıydım diye sık sık merak ediyorum. Ve her zaman aynı sonuca varıyorum."

"Neymiş o?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Çünkü tekrar kaybetmeye dayanamazdım."

Dec'in okşayan parmakları, fark etmemem için biraz fazla uzun süre duraksıyor. Sözlerim bizi tekrar kayba geri döndürüyor. Bu korku hiç geçecek mi? "Yavaş yavaş ilerleyeceğiz," diyor sessizce ve ben ona başımı sallıyorum.

"Ya benden hoşlanmazsa?"

"Kapa çeneni," diye fısıldadı. "Bu dünyada bazı kadınların vücutlarında anne içgüdüğü yoktur. Sen onlardan biri değilsin, Camryn."

"Onun annesi olamam," diye fısıldıyorum. Bunu beklemiyor, değil mi? Çocuğunu kaybeden zavallı kadın, kendi çocuğu olmayan bir çocuğa içgüdülerini dayatmak için bir fırsat yakalıyor.

"Camryn?"

"Ne?"

"Kapa çeneni dedim."

"Şu anda nerede?"

"April onu hazırlıyor ve okula götürüyor." Dec dudaklarını başıma bastırıyor ve bacaklarımızı ayırmaya başlıyor. "Telefonum." Kenara doğru sürünerek gidiyor, titreyen telefon çarşafının hışırtısını bozuyor. Dec eşofmanının cebini karıştırırken, son birkaç haftadır birlikte olmadığımız tüm zamanları düşünüyorum. Sessizce cevapladığı aramaları. Kaçırdığı aramaları. Doğum gününde beni görmeye gelmemesi. Oğluna bakıyordu. Nasıl fark etmediğimi kendime soramıyorum, çünkü kim fark edebilirdi ki? Hiçbir işaret yoktu. Evinde çocuk eşyaları yoktu, pahalı takım elbiselerinde lekeler yoktu, arabasında kırıntılar yoktu.

"Daireme nasıl girdin?" diye soruyorum, yatakta otururken, yorgan çıplak vücudumu örtüyor.

Bir elinde telefonu, diğer elinde benim anahtarlarımla, o eğilir. "Onları kapıda bırakmışsın." Onları yatağa fırlatırken kaşlarını kaldırarak onaylamadığını gösterir ve ben çekinirim. "April?" der, pencereye doğru yürüyerek sokağın manzarasına bakar. Ben başımı yastığa yaslayıp saati kontrol ederim. Sekiz buçuk. Ofisi aramam lazım. Düşüncelere dalmış bir şekilde dudaklarımı büküyorum, Dec'i yine pencerenin yanında buluyorum. Çıplak. Çalışıyor. Bekar bir baba. Egzersiz yapmak için zamanı nereden buluyor, çünkü o vücut doğal olarak bu kadar sıkı olamaz? "Onu telefona ver," diyor, elini pencere çerçevesine dayayarak sırt kaslarını dalgalandırıyor. Kendimi oyalayabilmek için telefonumu alıyorum, oğlula konuşurken vücudunu hayranlıkla izlemek bana çok yanlış geliyor. Thomas'a mesaj atmaya başlıyorum, kendimi daha iyi hissetmediğimi söylemek için.

"Hey, ufaklık," diyor Dec, dönüp yatağa geri gelerek kenarına oturuyor. "Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı?" Gözlerini kısarak

dikkatle dinler. "Dün çok sevmiştin. Lynette onu yapmak için haftalarca uğraştı ve çok havalı görünüyorsun." Gözlerini kırpar. Kaşlarını çatır. İç çeker. "April teyzeyi tekrar bağla." Sırt üstü uzanır ve tavana bakar. "Bir ile tam bir çöküş arasında bir ölçekte, neredeyiz?" Avucunu alına koyar. "Tamam, geliyorum." Telefonu kapatır ve başını yana eğirir. "Gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?"

Ayağa kalkan Dec, eşofmanını giyer ve kollarını kapüşonlu sweatshirtinin kollarına sokar, boynunu uzatarak kafasından geçirir. "Bugün okulda Noel oyunu var. Oynamayacağına karar verdi." Bana acı dolu bir bakış atar. "Üzgünüm."

"Lütfen özür dileme." Elimi sallayarak onu uğurluyorum, ama mantıksız bir şekilde, şimdiden bir kayıp hissediyorum.

Dec bana yaklaşır, kapüşonlu sweatshirtini gövdesinden aşağı indirirken yatağa eğilir. "Seni ararım, tamam mı?"

"Arayacak mısın? Lütfen ara. Beni unutma." demek istiyorum. Ama bu uygunsuz olur. Elbette oğlu önce gelir. "Tamam." İki elimle yüzünü kavrayıp dudaklarından öpüyorum. "Umarım bir çözüm bulursun."

Yanaklarını şişirir. "Umutlu değilim. Büyükbabasının inatçılığını almış ve bu kesinlikle doğuştan gelen bir şey, çünkü onu hiç görmüyor." Dudaklarımı sıkıştırırım, gülmenin uygun olup olmadığından emin değilim. "Seni seviyorum," der, gözlerimiz aynı seviyede.

"Ben de seni seviyorum."

Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü ama eşikte durdu. Birkaç uzun saniye geçtikten sonra arkasını döndü. "Neden gelmiyorsun?" diye sordu ve sonra dudağını ısırdı.

Hala yatakta yatıyorum. "Ne?" diye mırıldanıyorum, sanki onu duymamışım gibi. "Oh, emin değilim..." Sesim giderek azalıyor. Bu iyi bir fikir mi? "Sanırım

..." Gözlerim yatağa düşüyor ve hızla kaçıyor.

"Hayır, lanet olsun, bu aptalca bir fikirdi." Dec başını sallıyor. "Söylediklerimi unut." Zorla gülümsüyor, geri çekiliyor ve ben kendimi çok kötü hissediyorum, sanki onu reddetmişim gibi, ama daha da kötüsü, onun dünyasındaki en değerli şeyi reddetmişim gibi.

Yine.

Dec ortadan kaybolur ve ben iç geçiririm, yatak odasında kendi kızımlı tekmelemek isterim.

Thomas'a gönderdiğim mesajı tekrar okuduktan sonra, gönder düğmesine basıyorum ve sonra dün gece Dec'in mesajlarını görünce kendime kızarak telefonumu bir kenara atmak üzereyken duraksıyorum. Mesajları açıyorum. Beş mesajın her birinde okuduğum her kelimeyle kalbim yavaşlıyor.

■ Özür dilerim. Çok özür dilerim.

■ Seni seviyorum. Artık bunun bir anlamı var mı bilmiyorum,
ama seni seviyorum.

■ Lütfen, bunu çözebileceğimizi söyle.
ne yapmam gerekiyorsa yaparım.

■ Seni seviyorum.

■ Sana gelmem gerek, Camryn, ama beni reddedeceğinden korkuyorum.
beni reddedeceğinden korkuyorum.

Gece yarısı gönderdiği son mesajına bakıyorum. Korkuyordu, ama yine de geldi.

Yataktan atlayıp sandalyeden bornozumu kapar, kapıya koşarken üstüme geçirir ve kapıyı açarım. Koridordan aceleyle geçer, binadan dışarı fırlarım, çıplak ayaklarım sulu kara batar. "Siktir," diye tıslar, hızla içeri geri girerim. Yolda Dec'in siyah bir Defender'ın sürücü koltuğuna bindiğini görürüm. "Dec!"

Kapıyı açık bırakarak başını kaldırır ve kaşlarını çatır. "Ne yapıyorsun?" Kapıyı çarparak binaya doğru geri döner. "Camryn?"

"Ben de gelebilir miyim?" diye soruyorum, ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde durarak.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. Bu gerçekten muhteşem bir şey ve bunu ben başardım. "Acele et," diye yumuşak bir sesle emreder ve bana doğru gelir. "Sakinleştirmem gereken bir karides var."

"Ha?"

"Git giyin." Omuzlarımı tutup beni binaya itti. "Arabada bekleyeceğim."

Daireme koşar adımlarla geri dönerim, ayaklarımı kurulayıp taytımı, kısa fermuarlı sweatshirtümü ve spor ayakkabılarımı giyerim, yün trençkotumu omuzlarıma atarım ve koşarak dışarı çıkarken bileğimden saç bandını çıkarır ve saçlarımı

Dec arabaya bindiğimde yine telefonda, April arabanın hoparlörlerinden konuşurken başını ellerinin arasına almış. "Sorun yok, dokuz buçuk randevumu erteledim," diyor.

"Üzgünüm." Dec arabayı çalıştırır. "Ona ne oldu bilmiyorum."

"Belki de sen," diyor nazıkçe. Ses tonu suçlayıcı değil. Sadece... endişeli. "Senin iyi olmadığını biliyor."

Yerimde donup kalıyorum, utanç içinde. Dec benim yüzümden iyi değil. Albi'nin babasının babalık yapmasını engelliyorum. Çocuklar sünger gibidir, bunu biliyorum. Bunu deneyimledim. Sen farkına bile varmadan her şeyi emiyorlar. Ta ki farkına varana kadar. Ve sonra, aptal ebeveyn, kendine onların nesi var diye soruyorsun. Dominic ve ben Noah'tan anlaşmazlıklarımızı hep sakladık, ama enerjimizi saklayamadık. Ben haklı değilsem, o da haklı değildi.

Dec'in bakışları üzerimde, bunu biliyorum ve gözümün ucuyla baktığımda bunu doğruluyorum.

"Üzgünüm," diyorum, az önce kapattığım kapının kolunu tutup açıyorum. "Burada kalmalıyım."

Dec uzanıp tekrar kapıyı kapatır. "Yola çıkıyorum." Telefonu kapatır ve arabayı sürmeye başlar. "Kemerini tak," der, gözünü yoldan ayırmadan. Arkamı dönüp emniyet kemerini tutarım ve arkada bir çocuk koltuğu görürüm. Emniyet kemerimi takarken ayak boşluğuna bakarım ve bir zamanlar elma paketinin olduğu boş bir atıştırmalık poşeti bulurum. Boynumu uzatıp bakınca, deri koltuklarda ve camlarda yapışkan parmak izlerinin izlerini görürüm. "Ne?" diye sorar Dec.

"Hiçbir şey." Vücudumu öne doğru çevirip, o araba sürerken gözlerimi onun profiline dikiyorum, midem deli gibi dönüyor. Sinirlerim. Dec'e hiç "*baba*" unvanını yakıştırmamıştım, ama şimdi bu unvan ona çok yakışıyor gibi görünüyor. "Noah'ı Noel oyununda göremedim," diyorum birdenbire, hayatımın parçalandığı Noel öncesindeki o haftaya geri dönerek. "O, han sahibi rolündeydi. Ya da öyle olması gerekiyordu."

Elini uzatıp avucunu yukarıya doğru bacağıma koyuyor. Ben de elimi onun eline koyuyorum ve parmaklarının benim parmaklarımı sarmasını izliyorum. "Daha fazla anlat," diyor, gözlerini yoldan ayırmadan.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslayarak içimden biraz güldüm. "Çizgili bir çarşafı yırttım ve ondan bir pelerin yaptım. A

floppy şapka için yastık kılıfı." Oğlumu gözümün önüne getirip, o incecik kumaşı yerinde tutmak için kafasına ip sardığım anı hatırlayarak gülümsüyorum. "Annem, dedemin eski bastonunun altından 30 santim kadar kesip ona sandalet yaptık. Eski bir çift parmak arası terlik ve eski, sahte deri bir kemerden yaptık." Gözlerimi kapatıp Noah'ın mutfakta parmak arası terlikleriyle sertçe basarak yürüdüğünü izliyorum. "Zavallı çocuk onlarla yürüyemiyordu. Bunu görmezden geldik. O, kendini aptal hissetmeyecek yaşıyordu. Bunun çok uzun sürmeyeceğini çok iyi biliyordum." Gözlerimi açtım ve Dec'in hafifçe başını salladığını gördüm. Katılıyordu. "Söylemesi gereken altı kelime vardı. *Han'da yer yok*. Ve dört hareket. Kapıyı aç, dışarı çık, repliklerini söyle, geri gir, kapıyı kapat. Her gece altı hafta boyunca prova yaptık."

"Bu büyük bir özveri," diye Dec sessizce düşünür.

"Sorun replikler değildi." Başımı yana eğdim. "Ev yapımı sandaletlerle dışarı çıkıp tekrar içeri girmekti." Yola gülümsedi ve benden küçük bir gülümseme kopardı. "Çocuğunuz olduğunda sadece anne ya da baba değilsiniz," diye devam ettim. "Aşçı, terapist, danışman, parti animatörü, öğretmen, kişisel asistan, taksi şoförü, kostüm tasarımcısı, ... koruyucu olursun."

Aralıklalır benim elimi ve kaldırıronu yüzüne ağzına ağzına dudaklarını parmak eklemlerimi öper. "Söyleme," diye nazikçe emreder.

Sözleri yutuyorum, ağızımdan çıkmasına izin vermiyorum. Ama bu, kafamın içinde çılgılık atmalarını engellemiyor.

Başaramadım.

"Listenizden emziği çıkarmayı unutmuşsun," diye mırıldanır, ellerimizi kucağında tutarak.

"Evet," diye düşünürüm, pencereden dışarıya, akıp giden beyaz dünyaya bakarak.

Yavaşlayarak duran Dec, motoru kapatır ve yolculuğun çoğunda olduğu gibi aramızda ağır bir sessizlik hakim olur, ikimiz de olacakların büyüklüğünü sessizce düşünürüz. O arabadan iner ve beynim elime kendimi dışarı çıkarmam için talimatı vermeden kapımı açar. Dec, kapıyı kapatıp avuçlarını omuzlarıma koyup çömelerek gözlerime bakmak için karşımda durur.

karşısına oturtur, kapıyı kapatır, avuçlarını omuzlarıma koyar ve gözlerime bakmak için eğilir.

"Biz hallederiz," diye fısıldayarak bir elini yanağıma koydu. Ben başımı salladım, o da keskin bir şekilde başını sallayarak elimi sıkıca tuttu ve kar ve buzlu yerlerden geçerken adımlarıma dikkat etmemi söyledi.

April, biz oraya varmadan kapıyı açar ve beni gördüğünde stresinin ardında bir anlık şaşkınlık belirir. Özür dilemek isterim ama kendimi tutarım. "O odasında," der ve yolu açar.

Dec elimi ağzına götürür ve elin arkasını öper, sonra beni bırakır ve sağa doğru yürür, bir kapıyı açar ve içeri girer. Bir oyun odası.

"Bir kahve iyi olur," diyor April. "Bana katılır mısınız?" Mutfağı işaret ediyor ve ben de başımı sallayıp onu takip ediyorum, özürlerimi yeniden yüklüyorum. Kahve makinesine gidip bir düğmeye basarak makineyi çalıştırırken, ben bir tabureye oturuyorum. Dün olduğu kadar tertemiz görünüyor.

Dağınık halime bir göz attım, sonra doğal olarak kurumaya bırakılmış, yani iki katına çıkmış saçlarımı elledim. "Halime bakmayın," dedim, paltomu çıkarıp oturduğum tabureye attım.

"Oh, kes şunu. Sabah beş buçukta kalktım, duş alıp giyinip Albi'yi uyandırmak için hazırlandım, böylece onu okula ve kendimi işe zamanında yetiştirebilecektim." Yerleşik kahve makinesinin çift borusunun altına iki fincan koyarken bana gülümsüyor. "Boşuna zaman kaybiymiş."

"Dün gece burada mı kaldın?" diye soruyorum.

Kız başını sallar. "Kendi odam var. Aslında, bizim kendi odamız var. Blaine ve benim. Watford'da yaşıyoruz, bu yüzden şehirde bir toplantım olduğunda veya Albi'ye bakmamız gerektiğinde bazen burada kalmak daha kolay oluyor. Dün gece Blaine'in ailesi akşam yemeğine geldiği için onunla evde kalacaktık, çünkü Albi'yi görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Ama dün gece, Dec'in benim bilmediğim bir çocuğu olduğunu öğrendikten sonra, ben çöküntüye girmeden önce April burada kaldı. Dec'in iyi olduğundan emin olmak için mi kaldı? Albi de, babası dikkatini başka yere verdiğinden mi? *Sana gelmem lazım Camryn, ama çok korkuyorum.*

beni reddedeceksin. Gelmedi. Dün gece gelmedi, ama bu sabah geldi. Cesaretini toplamak için bütün geceyi harcadı. Onu böyle hissettirdiğimi bilmek, keskin bir acı hissettiriyor. Emin değilim.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bir kadın dergisinde editörüm. Blaine ticaretle uğraşıyor."

"O günleri hatırlıyorum," diyorum düşünmeden, April'in omzunun üzerinden bakmasına neden olarak. "Fırtına başlamadan önce hazırlanmak için şafak vakti kalkmak."

Gözlerimin önünde sönmüş gibi görünüyor. "Üzgünüm, sana sarılmam lazım." Elindeki işi bırakıp mutfak adasından bana doğru geliyor, tabureden kaldırıp bana sıkıca sarılıyor. Onun merhametine kalmış durumdayım... ve bununla hiç sorunum yok. "Camryn, ben..."

"Yapma, gerçekten. Dün geceki tepkim için çok üzgünüm."

Kucaklaşmamızdan çekilir, omuzları düşer. "Kimseye özür borçlu değilsin." Derin bir nefes alır ve yüksek sesle nefesini verir. "Dec bana gelip biriyle tanıştığını söylediğinde, tamamen şaşkına döndüm. Dec kadınlarla tanışmaz. Onlarla tanışmak için hiçbir yere gitmez, bu yüzden bunun önemli bir şey olduğunu biliyordum. Çok heyecanlandım." Ayrılır ve kupaları toplar, birini bana getirir, diğerine kendi kupasıyla birlikte yanımdaki tabureye oturur. "Sonra bana ikilemenden bahsetti." Yüzünü buruşturur, başını sallar. "İkilem yanlış kelime. Doğru kelimenin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Karışıklık mı?" diye soruyorum hafifçe, kahvemi yudumlarken.

Kıkırdayarak güldü. "Dün gece sana anlatmasını söyledim. Tabii ki, bugünün önemi nedeniyle bu söz konusu bile olamazdı." Fincanı tezgaha koydu, sertçe nefes verdi. "Lanet olsun Camryn, kendimi çok kötü hissediyorum."

"Neden?" Bu onun suçu değil.

"Senin buraya gelmenle zaten berbat olan günü daha da kötü hale getirdik."

"Burada olmamalıydım."

"Sana söyleyecekti. Dün gece değil, ama ben her şeyi mahvedene kadar tamamen hazırlıklıydı."

"Sorun değil. Ben daha iyi idare edebilirdim."

"Ve şimdi buradasın," diye düşünür, bir yudum alırken fincanın kenarından bana bakar.

"Şimdi buradayım," diye mırıldandım.

"Beni küstah bulabilirsin, ama sanırım bu demek oluyor ki..." "Bu, kardeşini sevdiğim anlamına geliyor."

Nefesini içine çekti, elini ağzına götürdü. "Bu beni çok mutlu etti. Artık bizim ve Albi'den başka birine sahip olacak." Doğal olarak, aklıma hemen karısı geldi. Ama ondan bahsetmeyeceğim. Şimdi değil.

"Bu beni de mutlu ediyor."

"İyi." April ayağa kalkar. "Çocukları kontrol etmeliyim."

O ayrılırken gülümserim ve mutfığa bakınırım, yavaşça kalkıp bir dolaba doğru yürürüm. Dolabı açarım. Tabaklar ve kaseler. Bir sonraki dolap kupalarla doludur. Bir sonraki ise bir çocuğun ihtiyaç duyabileceği her türlü plastik mutfak eşyasıyla doludur. Kapıyı kapatıp sağa doğru ilerliyorum ve kendimi çamaşır odasında buluyorum. Küçük pantolonlar, Dec'in beyaz gömleklerinin yanındaki kurutma rafında asılı. Minik çoraplar, Dec'in erkek çoraplarının yanında. Kocaman bir Amerikan buzdolabının kapısındaki resim gözüme çarpıyor, yanına gidip Mickey Mouse mıknaşısını çıkarıp resmi alıyorum. Dec ve Albi'nin nefes kesici, güzel fotoğrafı karşısında tekrar yıkılmamak için elimden gelen tek şey bu. Dec mavi şortuyla kumda oturuyor, güneş gözlüğü takmış, Albi ise aynı şortla onun bacaklarının arasında duruyor, gözlüğü takmış. İkisi de kahkahalarla gülüyor, yüzleri güneşe dönük. Fotoğraftan mutluluk fışkırıyor.

Öyleyse neden gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum?

Resmi yerine koyup mıknaşını kaydirdiğimde, resmin yanında bir takvim buldum. İlk başta neye baktığımı anlamadım, ama yaklaştıkça Aralık ayının her günü için bir satır yazıldığını gördüm. Kutuları taradım ve kelimeleri okurken gülümsedim — Aralık ayına ait tüm anılar yazılmıştı.

3 ARALIK

Kirli bezlerinle, ayakkabılarındaki köpek pisliğiyle başa çıktım, ama sen kusarken, dostum, ben de seninle birlikte kusuyorum.

Kıkırdarak gülüyorum ve

Bugün bana tuvalet kağıdı rulolarından bir uzay gemisi yaptın. Çok güzel olmuş.

Elimi kalbime koyarak, dünkü güne kadar Aralık ayının her karesine yazılan anıları okudum. Boş. Dec henüz oraya hiçbir şey yazmamış ve yazdığında ne yazacağını merak ediyorum. Çünkü günü benimle geçirdi. Dec, gün boyu dolaşmamız ve akşam yemeğine çıkmak için gelmem arasında Albi ile sadece bir saat kadar vakit geçirebildi. O zamanı çaldığımı bilmek kalbimi daha da acıtıyor. Albi okulda olacaktı, ama yine de. Dec onu okula götürmedi çünkü benimle birlikte uyandı.

Odanın dışına çıkarken, Dec'in not ettiği her anı okumak ve birlikte geçirdikleri hayatlarının anlarını yakalayan her fotoğrafı görmek için içimdeki güçlü dürtüye direniyorum. Ancak mutfağın, oturma odasının veya koridorun duvarlarında hiç fotoğraf yok. Bu iki güzel insanın fotoğraflarıyla doldurulmamış duvarların boşluğu, büyük bir israf gibi geliyor.

Nefes alıp mutfaktan çıkıyorum ve Dec'in yatıştırıcı sesini takip ederek oyun odasına gidiyorum. Kapıya vardığımda, April'ı mini bir sandalyenin üzerinde otururken ve Dec'i bir çadırın dışında yüzüstü yatarken buluyorum. Fermuar kapalı ve Albi içeride saklanıyor. April bana gülümsüyor. Ona gülümsemek kolay.

"Karides oynamak en havalı kısımdır, dostum," diyor Dec yumuşak bir sesle. "Ve performansın bittiğinde, günün geri kalanında oyun oynayabilirsin. Okul ödevi yok."

"Karides olmak istemiyorum." Küçük sesi kararlı. Onu çadırında saklanmış halde göremiyorum, ama zihnimde canlandırabiliyorum.

Minik kolları göğsünde sıkıca kavuşturulmuş ve alt dudağı haliya değıyor. "Blaine amca, karideslerin denizin süpürgeleri olduğunu söyledi," diyor ve Dec, kaşlarını kaldırarak April'a bakıyor. April omuz silkiyor. "İçlerinde kaka var!" diye bağılıyor. "Benim içimde kaka yok, baba. Tuvalete kaka yapıyorum ve sifon onu götürüyor."

Dec alnını haliya dayayıp, bir o yana bir bu yana sürtünce, kalkınca halı yanıkları olacağından endişelenmeye başlayacak kadar dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Tamam dostum, baban

başka ne diyeceğini bilmiyor." Kendini kaldırıp bize döner, beni görünce başını sallar, avucunu yüzüne vurur ve sakallarını aşağı doğru çeker.

"O bir karides mi?" diye ona fısıldıyorum, yüzümdeki şaşkınlık belli oluyor. Doğum oyunundan bahsediyoruz, değil mi?

"O şanslı," diye fısıldadı Dec. "Küçük Jack Greenshaw tüylü bir kurbağa balığı."

Geri çekildim. "Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Kahveye ihtiyacım var." Dec, April'a bakarak iç geçirir. "Ne yapacağım? Onu arabaya bindirip okula gitmiyormuş gibi mi davranacağım?"

"Kesinlikle hayır," diye gülerek düşünmeden cevap veriyorum. İkisi de bana bakıyor ve ben çekiniyorum. "Tabii, onun sana bir daha güvenmesini istemiyorsan," diye sessizce ekliyorum. İsteksizce. Dec'in arkasında bir şey dikkatimi çekiyor ve başımı uzatıp, pembe kadifeyle çevrili, üstünde iki kahverengi anteni sallanan, çadırdan dışarı bakan sevimli bir yüz görüyorum. Albi beni fark ediyor ve hızla içeri girip kayboluyor.

"Okulu arasam iyi olacak," diyor Dec, yanağıma bir öpücük kondurup telefonunu çıkararak mutfığa doğru ilerliyor.

April, küçük sandalyeden kalkar, yenilmiş gibi görünür ve yanımdan geçerken başını sallar. "Teşekkürler, Blaine," diye fısıldar, gözlerini devirir.

Onları takip etmek için dönerim ama pembe kafa teepee'den tekrar dışarı çıktığında dururum. Başımı eğip, meraklı küçük gözlerine bakarım.

O içeri geri girer ve ben kendi kendime gülümserim, Dec ve April'ın yanına giderim, April Dec'e kahve yaparken ve o okulla telefonda konuşurken kendimi tekrar tabureye oturturum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu sabaha kadar tamamen kabul etmişti."

Dec dizime uzanıp bacağımın alt kısmını okşamaya başladığında dudağımı ısıırıyorum.

"Tabii, sana haber veririm."

"Kostümü bırakacağımı söyle," diyor April omzunun üzerinden. "Albi'nin yedeği ona ihtiyaç duyacak."

Ben kahkahayla gülerken, Dec telefonda gülümser ve yedek oyuncu hakkındaki yorum hariç mesajı iletir. Telefonu kapatır ve telefonu düşürür. "Bu tam bir felaket."

"Tüylü kurbağa balığını tekrar ele alabilir miyiz?" diye soruyorum ve April kahkahalarla gülüyor. "Ne zamandan beri okulun Noel oyununda tüylü kurbağa balığı ve karides var?"

"Okyanuslar ve denizler hakkında ders almaya başladıklarından beri."

"Çok mantıklı," diye düşünürüm. "Bebek İsa ne, köpekbalığı mı?"

Dec yorgun bir bakışla bana döner ve April yine kıkırdar. "Ha.

Ha." Kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekiyor ve kendimi taburede tutmak için avuçlarımı uyluklarına dayamamı sağlıyor. Burnunu kırıştırıp benim burnumun ucunu öpüyor, ama kapıda sevimli bir karides belirince dikkatim dağılıyor ve önümdeki bu sevimliliğe hayranlıkla bakmamak için dudaklarımı sıkıştırmak zorunda kalıyorum. Dec'in bacağına dokunuyorum ve o omzunun üzerinden bakıyor.

"İşte geldi," diye mırıldanır Dec, Albi ikimizi de süzerken, yüzü somurtkan ve huysuzdur. Hızla ellerimi Dec'ten çeker ve onun kişisel alanından uzaklaşıyorum. Albi'nin yüzünde merak dolu bir ifade vardır. En azından, görebildiğim kısmında.

"Merhaba," derim sessizce, ona hafifçe el sallayarak.

Cevap vermez, sadece beni incelemeye devam eder ve ben kaçınılmaz olarak onun benden hoşlanmayabileceğinden tekrar endişelenmeye başlarım. Bu düşünceyle midem düğümlenir, kendi korkularım bu gerçeğin önüne geçer. Hayatı boyunca Dec ve Albi vardı.

Ben bir davetsiz misafirim.

"Güzel elbisen nerede?" diye sorar Albi düz bir sesle.

Ben irkilirim, Dec kaşlarını çatır, hem o hem de April bana umutla bakar, sanki ona cevap verebilecekmişim gibi. "Üzerine kahve döktüm," aptalca patlarım.

"Önemli değil." Kostümünün kapüşonunu çıkarır ve koyu renk saçları her tarafa dağılır, statik elektrikle havaya kalkar. "Benim kostümümü ödünç alabilirsin."

Ne?

Hepimiz sessizce izlerken, kostümünü çıkarmaya başlar ve iç çamaşırına kadar soyunduktan sonra, hepsini bana getirip kucağıma atar. Kostüme bakarım.

"O zaman dene," diyor Dec, sesinde büyük bir eğlenceyle. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Ah, beni nasıl kışkırtıyor. Ama

Burada amaç, karides olmayı kabul edebildiğimi kanıtlamak değil. Ancak Albi'yi bu karides kostümüyle okula götürmek.

Paketi alıp Dec'in göğsüne itiyorum ve o kaşlarını çatıyor. "Ben gitsem iyi olacak," diyorum, ayağa kalkıp paltomu giyiyorum. Dec'e veda öpücüğünü vermiyorum, hatta ona sarılmıyorum bile. Küçük adımlar. Albi'nin bana nasıl baktığını gördüm. Şüpheyile. Ayrıca, kafasını çadırından çıkardığında tatlı yüzündeki merakı da gördüm. İkincisine güveniyorum ve ilkini zorlamayacağım.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sorar Albi.

"Hayır, alışveriş yapmam lazım."

"Sıkıcı!" diye şarkı söyler.

"Noel oyununda ilk kez karides göreceğimi düşünerek çok heyecanlanıyordum. Aslında Blaine amcanın sana anlattığı şey kaka değil. Beyin. Karidesler denizdeki en zeki canlılardır. Sanırım sıkıcı alışverişimi yapıp üzölmek zorunda kalacağım." Ben dudaklarımı büzüyorum, Albi donup kalıyor, Dec ve April ise ikimizi sırayla bakıyor. Cehenneme gideceğim.

"Bu gerçekten çok yazık," diye mırıldanır April.

"Evet, gerçekten çok yazık." Dec iç çeker. "Özel arkadaşım çok heyecanlıydı."

"Oyunu izlemeye gelmek ister misin?" diye sorar Albi.

Siktir, ne yapıyorum ben? "Evet." Tanrım, hazırlıklı olmadığım bir duruma düşmeden önce çenemi kapatmam lazım. "Görüşürüz, Albi." Ona el sallayıp yoluma devam ediyorum, korku ve umut arasında bir yerde sıkışmış halde. Dec için yemi yutmasını istiyorum. Yutmasını istemiyorum çünkü kendimi dört yaşındaki çocuklarla dolu bir anaokuluna sokmamın imkanı yok.

Sokağa çıktığımda, dönüp eve bakıyorum. O tuzağa düşmedi. İçimdeki küçük bir parçanın rahatlamış olmasından nefret ediyorum. O benim planıma kanmış olsaydı, bir şekilde bir yolunu bulurdum, belki okula varmadan önce korkunç bir hastalık geçirdiğimi söyler ve bana sonsuz tetikleyiciler atılmadan kaçardım.

Telefonum bip sesi çıkardığında onu çıkarıyorum ve şimdi ne yapacağım diye düşünüyorum. Mesaj Thomas'tan gelmiş.

Kulağa kötü geliyor. Ofisin yarısı bir virüs yüzünden yataklara düştü! Geçmiş olsun. Umarım yakında işine dönersin.

Kafam çok karışık. Birkaç gün önce beni kovmak istediğini söyledi, şimdi de bir an önce dönmemi mi istiyor? Elimde telefonu çevirirken, Dec'in etkileyici evine bakıyorum. Bu, Thomas'ın evi satma planından vazgeçtiği anlamına mı geliyor? Dec'e sormak isterdim, ama o isteksiz karidesi ile meşgul. Bu yüzden ona hızlıca bir mesaj atıp, şans diledim ve yardım edemediğim için özür diledim, aslında kendimi oldukça yenilmiş hissediyordum. Yeteneğimi mi kaybettim? Noah'ı her şeyi yapmaya ikna edebilirdim. Biraz zararsız ters psikoloji. Onu tüm mutluluğun kaynağı olduğuna inandırırdım, ki bu kolaydı çünkü öyleydi. Ama en önemlisi, onun hiçbir şeyden korkmasını istemezdim. Yükselen yumruğumu yutuyorum ve harekete geçiyorum, ama sadece iki adım atabiliyorum ki Dec'in kapısı açılıyor ve Albi merdivenlerin başında beliriyor.

Ve yine karides oldu. "Karides olmak istiyorum, karides olmak istiyorum!" diye bağırarak zıplıyor, antenleri küçük kafasında breakdans yapan aşırı heyecanlı solucanlar gibi dans ediyor. "Karides olmak istiyorum!"

Dec onun arkasında belirir. "Karides olmak istiyor," diye mırıldanır, neredeyse tereddütlü bir şekilde.

Kalbim aynı anda hem yükseliyor hem de alçalıyor ve Dec'in özür diler gibi bakan yüzü bunu fark ettiğini gösteriyor. Yanaklarımı şişirip onlara doğru geri dönüyorum, merdivenleri çıkarken bacaklarımın ağırlaştığını hissediyorum.

"Yine karides oldum!" Albi bu duruma çok sevinmiş görünüyor.

"Yine karides olduğun için çok mutluyum." Bir anteni tutup vuruyorum, o da geri sığıyor.

Albi eve geri koşar ve biz onu izleriz. "Çok fazla," der Dec, sanki geri dönme davetini reddedeceğimi beklermişçesine beni kapının eşiğinde tutar. "Gelmeni beklemiyorum."

Bunu nasıl yapacağım bilmiyorum, ama ilerlemek istiyorsak yapmalıyım. "Biliyorum, ama Albi gelmemi bekliyor çünkü geleceğimi söyledim ve bu kadar." Nefes alıp

ve eve geri giriyorum, onu duyuyorum, küçük kasırga, fazla Red Bull içmiş bir karides gibi etrafta koşturuyor.

"Peki, artık her şey kontrolünüz altında," diyor April, ceketini ve şık çantasını koridordaki şezlongdan alırken, "Ben gidiyorum." Yarım ceketle önümüzde durup gülümsüyor. "Duygusal davranmayacağım, ama bunu gerçekten çok sevdim."

Dec'in hafifçe başını salladığını ve ona kendini tutmasını sessizce söylediğini fark ettim. Bu da nefret ettiğim bir başka şey. Mutluluğunu bastırması, coşkusunu frenlemesi, çünkü bunun duyarsızca olduğunu ya da benim yıkılabileceğimi düşündüğü için. Böyle olmamalı.

Kolumu Dec'in koluna takıp ona yaslanıyorum, Albi artık görünürde yok, biraz zorlanarak da olsa minnettarlığımı gösteren bir gülümsemeyle.

"Bol bol fotoğraf çekin!" diyor April, çıkarken kapıyı çarpıyor ve koridorda bir esinti oluşuyor.

Dec hemen bana dönerek omuzlarımı tuttu. "Bu sabah sana gelmeni istediğimde, bunu beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiç düşünmemiştim. Aptalca ve duyarsızcaydı."

"Sus," diye nazikçe emrediyorum ve o şaşkınlıkla geri çekiliyor. "Sorun yok. Ben iyi olacağım." Henüz nasıl olacağını bilmiyorum, ama bunu sağlayacağım. *Dün, yılın en zor gününü atlattın, bu yüzden bunu da yapabilirsin.*

Albi, öğle yemeği kutusu ve bir paket mini Noel perisi kekiyle mutfaktan koşarak çıkar ve ben hızla Dec'ten uzaklaşıyorum. "Hadi baba," diye bağırır, kekleri kolunun altına sıkıştırarak kapıyı açar, muhtemelen onları ezerek.

"Sanki geciktiren benmişim gibi," diye mırıldanır Dec, Albi merdivenlerden aşağı koşarak arabaya doğru giderken. "Hazır mısın?" diye sorar.

Başımı sallarım.

Bu bir yalan.

Araba yolculuğu, Albi'nin sorduğu ve benim cevaplayamadığım ya da cevaplamam gereken sorularla geçiyor. "Kaç yaşındasın?" diye soruyor. "Babam kırk yaşında! Bugün onun doğum günüydü ve April teyze evinde bir parti verdi. Pasta ve balonlar vardı ve babam kırk tane mumu üfledi!"

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyorum, araba koltuğuna sıkıca bağlanmış küçük karidese bakarak. "Ben otuz yedi yaşındayım. Sen de dört yaşındasın."

"Dört buçuk. Babam, beş yaşına geldiğimde bana iPad alacağını söyledi. Sadece kısa bir süreliğine. Okuldaki Fred'in iPad'i var. Mavi ve üzerinde dinozorlar var. Benim iPad'imde dinozorlar istemiyorum. iPad'imde karidesler istiyorum çünkü onlar zeki ve babam benim zeki olduğumu söylüyor. Sen zeki misin?"

"Senin kadar zeki olduğumu sanmıyorum." Dec'in göz ucuyla bana baktığını hissediyorum, neredeyse özür dilercesine.

"Oyun bittikten sonra

alkışlayacak mısın?" "Tabii ki

alkışlayacağım."

"Bizimle şarkıları söyleyecek misin?"

"Tabii ki söyleyeceğim."

"Herbert Smith'in keklerimi yememesi için onlara göz kulak olur musun? O çok açgözlüdür. Bir gün Ben Cuthbert'ın Dunkers keklerini öğle yemeği kutusundan alıp hepsini ve Jam Roly-poly kekini yedi. Yemediğini söyledi ama ağzının etrafı reçelle kaplıydı."

"Keklerine bakarım," diye onu temin ettim ve koltuğuma geri dönerken kendi kendime gülümsedim.

"Sınıfımızdaki partiye kalacak mısın? Noel Baba geliyor ve ona bu yıl bana ne getirmemi istediğimi söyleyeceğim. Ben iyi bir çocuk oldum, değil mi baba?"

"Çok uslu bir çocuk," diye onayladı Dec. "Bu sabah olanları unutam," diye fısıldayarak, ışıklarda sola döndü. "Ve sanırım yetişkinlerin partiye girmesi yasak, evlat. Parti sadece çocuklar ve öğretmenler için."

"Ve Noel Baba."

"Ve Noel Baba," diye onaylar Dec.

"Ve Rudolf," diye ekler Albi. "Noel Baba'nın tüm ren geyiklerini biliyorum, değil mi baba?"

"Elbette biliyorsun."

"Noel Baba'nın tüm ren geyiklerini biliyor musun?"

"Hayır." Koltuğumda dönerek tekrar ona bakıyorum, onun neşe ve masumiyetle dolu parıldayan gülümsemelerine fazlasıyla bağımlı hale geliyorum. "Bana söyleyebilir misin?"

Gülümser. "Dasher ve Dancer ve Prancer ve Vixen ve Comet ve Cupid ve Donner ve Blitzen ve... " —tiyatrocı gibi ellerini çırpıp— "Rudolph!"

"Vay canına."

"Ben zekiyim, değil mi baba?"

"Tanıdığım en zeki çocuk." Dec burnunu buruşturur ve "Üzgünüm" der.

"Kes şunu," diye emrediyorum. "O en sevimli olan."

"Ve bugün çok konuşkan." Arka aynadan Albi'ye bakar, gülümsemesi bambaşka bir boyuttadır. Bu, bir ebeveynin sadece bebeğine verebileceği bir gülümsemedir. Dec Ellis'in zıtlıkları inanılmazdır. Stoik, ciddi bir iş adamı. Sakinleştirici, eğlenceli bir baba. Ben ilkinde aşık oldum, zırhındaki çatlakları gördüm ve bu onu daha da çekici hale getirdi. Bu Dec mi? Onu en çok seviyorum.

"Babamı seviyor musun?"

Dec'in gülümsemesi kaybolur, benimki de öyle, ikimiz de cevabın oldukça kolay olduğunu bilmemize rağmen. *Kahretsin*. "Aşk ne demektir?" diye sorarım, yüzümü yola çevirirken utanarak.

"Onun giyinmesine yardım etmek istemen anlamına gelir." "Öyle mi?"

"Ve yıkanmasına ya da banyo yapmasına yardım etmek. Yatma vakti geldiğinde ona süt götürmek. Çalışman gerekse bile ona kitap okumak. Akşam yemeğini onun için kesmek. Ona sarılmak ve öpmek, onu gıdıklamak ve onunla Uno oynamak. Ofisinde sana yardım etmesine izin vermek. Cuma günleri yatma vakti geldiğinde ona dondurma yemesine izin vermek."

Ah kalbim.

"Temelde, birini sevmek, onun hizmetçisi olmak demektir," diye fısıldar Dec sessizce ve ben gülerek, yüksek ve zengin bir ses çıkarırım, Dec de bana gülümser. "Ee? Beni seviyor musun, Camryn?" diye sorar, ilgisini bana ve yola bölerek.

"Eğer babamın özel arkadaşıysan, onu sevmek zorundasın," diyor Albi. "Ve babam seni seviyor çünkü senin onun özel arkadaşı olduğunu söyledi."

"O zaman onu seviyorum galiba," diye onaylıyorum, içimi durdurulamaz bir sıcaklık kaplıyor. "Senin için de sorun yoksa, Albi."

"Evet! Baba, benimle yatağa gelebilirsin, Camryn sütümüzü getirecek, sen getirmek zorunda kalmayacaksın."

Kahkaham birkaç ton daha yükselir ve Dec de bana katılır, Albi ise arabanın arkasında şarkı söylemeye başlar. Birkaç yıl önce, ülkedeki herhangi bir dört yaşındaki çocuğun söylediği herhangi bir şarkının adını şüphesiz söyleyebilirdim. Şimdi ise ağzından ne çıktığını hiç bilmiyorum. "Ne söylüyorsun, Albi?" diye sorarım, Dec'in eli kucağımda dururken, sessizce onu tutmamı istiyor.

"Moana," diyor, kısa bir ara verip tekrar şarkıya devam ediyor, okulun sonuna kadar.

Dec, bir yan sokakta park yeri bulana kadar iki kez bloğun etrafında dolaşır ve o arabadan inip arkadan karidesini çıkarırken kalbim belirgin bir şekilde daha hızlı atmaya başlar. *Derin nefes alırım.* Arabadan iner ve kapıyı kapatırım, caddenin aşağısındaki okul kapısına bakarım.

Dec bana kekleri uzatır. Ezilmişler. "Tamam mı?" diye sorar, arabası bana yaklaşırken bip sesi çıkarır, Albi'nin kostümü eriyen karda sürüklenir.

Başımı sallayıp önümü işaret ediyorum. "Onun okulunda ilk kez görüneceğimi bilseydim, kendimi daha düzgün giyinirdim."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyor ve elimi tutuyor. "Albi bir karides."

Kıkırdayarak onun pazısını tokatlıyorum ve hızla elimi onunkinden çekip arkamızda yürüyen Albi'ye bakıyorum. Yürürken öğle yemeği kutusu bacağına çarpıyor.

"Ona beni sevdiğini söyledin, Camryn," diyor Dec sessizce. "Elini tutmama izin versen de olur bence."

"Albi'nin sayısız hizmetlerinden el tutma konusunda hiçbir şey duymadım," diyorum, omzuna hafifçe vurarak ve ezilmiş kekleri göstererek. "Herbert Smith bile artık bunları istemeyecektir."

Albi aramıza girer ve ikimiz de öğle yemeği kutusunu yere indirmesini izleriz. Sonra benim ve Dec'in ellerini tutar, ikimizin arasında birleştirir, öğle yemeği kutusunu alır ve kuyruğunu da kaldırarak yoluna devam eder. "Karides konuştu"

konuştı," diyor Dec, biz onu takip ederken kendini beğenmiş bir şekilde. Gözlerimi deviriyorum, göğsümün çarpıntısını çok iyi hissediyorum. "Camryn?"

"Evet?"

"Nefes al," diye fısıldıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Gerçekten yapmam gerek," diyorum ve en kötü kabusuma doğru yürümeye devam ediyorum. Ve sadece Albi için değil. Bunu kendim için de yapmam gerek. Ve Dec için. "Oğlunla ilişkimi sahte bir vaatle başlatamam."

"Camryn, ona karides bokunun beyin olduğunu söyledin." Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm."

"Kapa çeneni." Bizi durdurur, Albi'nin çok uzaklaşmadığını kontrol eder. "Rahat hissetmediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum."

"İlerlemem gerek," diyorum ona. "Ne kadar zor olursa olsun, ne kadar acı verici olursa olsun. Bu boktan yolculukta bir yerlerde benim için biraz huzur olmalı ve umarım o huzur karşımda duruyordur." Beklenmedik küçük bir olay örgüsü değişikliği oldu, ama...

. . . siktir. Hayatım bir olay örgüsüydü.

" , , , , , , , , , Soft.

Tüm kalbimle.

"Sen olmadan bunu yapmayı hayal bile edemezdin." Onun bunu bilmesini istiyorum. Acımı dindirdi, yıkılmış ruhumu yatıştırıcı bir merhem oldu, imkansızı mümkün kıldı.

Dec elimi dudaklarına götürüp parmaklarımın ucunu öper. "Artık yalnız değilsin Camryn. Bagajım olduğunu biliyorum ama..."

"O yük değil, Dec." Gözlerimi Albi'ye çeviriyorum. Yürümekten vazgeçmiş, bizi dikkatle izliyor. "O hayat." Ve korkutucu bir şekilde, iyileşmemin bir parçası olabilir.

Dec başını sallar, Albi bize doğru koşarak gelir. "Baba, hadi!"

"Geliyorum, evlat," der ve elimi nazikçe çeker, böylece onu takip ettiğimde, isteyerek geldiğimi anlar.

Bunu yapabilirim.

Resepsiyona varırız ve Dec, orta yaşlı bir kadın köşeyi dönüp gelince Albi'yi kaydeder. "Albi Ellis," diye bağırır kadın. "Neredeydin?"

"Üzgünüm, Bayan Brown," der somurtarak.

"Önemli değil, önemli değil, şimdi buradasın." Omuzlarından tutup onu koridorda aceleyle ilerletmeye başlar. "Yerlerinize oturun." Bana doğru kaldırdığı kaşını kaçırmam.

"Bu taraftan," diyor Dec ve beni çift kapıya doğru çekiyor. Kapıyı itip geçince, birdenbire sıralar halinde dizilmiş küçük ahşap sandalyelerin ve üzerinde oturan yetişkinlerin bulunduğu küçük bir konser salonuna giriyorum. "Buraya." Arkadan bir sıra uzaklıkta, koridorun sonunda iki koltuk buluyor ve ben oturup salonu gözlemliyorum. Her duvar sanat eserleri ve sergilerle kaplı, asılabilecek her yer tinsel ve el yapımı, her şekil, renk ve boyutta boyanmış kar taneleriyle süslenmiş. Yutkunuyorum, başımı sabit tutup öne doğru bakarak, sadece gözlerimi hareket ettirerek salonu inceliyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Dec endişeli bir bakışla bana dönüyor. "Ne oldu?"

"Sen seksi bekar babasın." Anneler her fırsatta bu tarafa bakıyorlar, hepsi de açıkça meraklı. "Bana bakıyorlar."

"Sana bakmıyorlar," diyor Dec yorgun bir sesle, etrafı kendi gözleriyle tarayarak... herkesin bana baktığını görerek. "Tamam, sana bakıyorlar."

Şimdi görebiliyorum, hepsi onun dikkatini çekmek için yarışıyor, oyun randevuları teklif ediyor, Albi'yi her partiye davet ediyorlar. Bir kadın özellikle ilgileniyor, bunu saklamaya çalışsa da. O çok güzel bir kadın. Ve ben, kelimenin tam anlamıyla yataktan kalkmış durumdayım. "Kaç kişiyle çıktın?" Çıktım demek seks demek değil, çünkü onun hayatında birkaç yıldır seks olmadığını biliyorum.

O burun kıvrıyor.

"Hiç kimseyle."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, Camryn."

"Peki, kaç tanesi sana göz kırptı?"

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Birkaç tane." Kaşlarım havaya kalkıyor. "Birkaç tane mi?"

"Çoğu."

"Seksi bekar baba," diye düşünürüm.

"Ama ben bekar değilim." O eğilip yanağıma öpücük kondurdu. "Ben Ben?"

"Sessiz ol," diye mırıldandım ve onu kendi kişisel alanına geri itekledim.

"Kapa çeneni." Elimi tutar ve sıkıca tutar. Şişe yeşili kordonlu pantolon ve müstehcen bir Noel süveteri giymiş bir adam sahneye çıkar ve kendini Bay Gantree olarak tanıtır. Ardından ebeveynlere fotoğraf çekmenin yasak olduğunu, ancak atanmış fotoğrafçı fotoğrafları yüklediğinde okulun web sitesinden satın alabileceklerini hatırlatır.

Derin bir nefes alıp Dec'e sarılıyorum, burada olduğuma, kendimi bu tetikleyicilerle dolu kutuya koyduğuma inanamıyorum. Ama sonra yanımda oturan Dec'e bakıyorum ve inanabiliyorum. Bana bakıyor, yüzünde sürekli bir endişe var, bir kısmı benim için, bir kısmı da oyunculuk kariyerine başlamak üzere olan Albi için. "Ben iyiyim," diye onu sakinleştiririm, derin bir nefes alıp dikkatimi sahneye geri verirken göğsümün şişmemesi için uğraşırım. "Konsantre ol." Benim için endişelenmesinin, bir ebeveyn olarak böylesine önemli bir anda dikkatini dağıtmasını istemiyorum.

Bir ahtapot sahneye sendeleyerek çıkıp seyircilere sahneyi hazırlamaya başladığında gözlerim fal taşı gibi açılır, dalgalar ve mercan resimleri ile boyanmış büyük panoları kaçırmamız mümkün değildi zaten.

"Bu, Deniz Altında Noel" diyor Octopus, piyano sahneye getirilirken ve Bay Gantree tabureye oturup çalmaya başlarken. Ve biz, bu prodüksiyon için aslında palyaço balıkları olan Noel Baba'nın elflerinin sahneye toplanıp ne olduğunu bilmediğimiz bir şarkı söylemeye başlamasını hayranlıkla izliyoruz. Noel Baba bir deniz adamı ve ren geyikleri yunuslar.

Dec'e eğilip "Bu benim bildiğim bir Noel oyunu değil" diyorum.

"Ben de," diye mırıldanır. "Üç bilge adam nerede?" "Dindar mısın?"

"Hiç de değil." Duruşu değişir, vücudu dikleşir ve Albi'nin kendinden çok gurur duyarak sahneye çıkmasını görünce sahneye tekrar bakarım. Kimi izleyeceğimi bilmiyorum. Albi mi, Dec mi?

Albi bir parşömen çıkarır ve onu yere serer, kağıt yere düşer. "Yaramazlar listesi," diye sert bir sesle ilan eder ve tüm deniz canlıları nefeslerini tutar.

"Başardın," diyor Dec, sandalyesine yaslanarak.

Gülümserim ve ona doğru eğilirim. "Hangisi Petal?" diye sorarım.

"Deniz anası," diye fısıldar. "Oğlumu sokmasa iyi olur."

Gülümserim ve tekrar sahnede Albi'yi bulurum. Yüzü kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Ve bu sihir gibi.

Oyunun geri kalanında, sürekli olarak üzüntü ve sevinç arasında gidip geliyorum. Mutlu bir şekilde gülümsüyor ve hüzünlü bir şekilde gülümsüyorum. Sahnedeki her çocuğu inceliyorum, Noah'ı hepsiyle karşılaştırıyorum — boy, kilo, saç, konuşma, yanaklar. Bir ara, hepsi Winter Wonderland'ın ilginç bir versiyonunu söylemeye başladıklarında, şarkının sözlerinin çoğunu oyuna uydurmak için değiştirmişlerdi, dışarı çıkmam gerekebilir diye düşündüm, hepsinin hayatları buna bağlıymış gibi büyük bir coşkuyla şarkı söylemelerini izlerken, annelerine ve babalarına ne kadar başarılı olduklarını göstermek için can atıyorlardı. Ama dürüst olmak gerekirse, Albi'yi kaçırmak istemedim. Ve kesinlikle onun beni kalkıp dışarı çıkarken görmesini istemedim.

Perdeler kapanır kapanmaz herkes ayağa kalkar ve gürültülü bir alkış başlar, yetişkinler alkışlar ve bağırır, salonda gurur dolu yüzler vardır. Her şeyi içime çekiyorum. Uyuşmuşum ama değilim. Bu hissin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, odayı dolduran bu his, dünyadaki en güzel his. Tamamen gurur ve sevgi. Dec şu anda bunu hissediyor ve ben de bir dereceye kadar.

Perdeler açılır ve Albi'nin bizim ona alkışladığımızı gördüğünden emin olurum. Gülümsemesi onu daha da çekici kılar, bu yüzden ona başparmağımı kaldırırım, o da karşılık vermeye çalışır ama ellerindeki dev pembe kadife eldivenler yüzünden yapamaz. "Günün geri kalanında ne yapacaksın?" diye sorar Dec, bana doğru eğilirken, devam eden alkışların arasında duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşur.

"Bir ara duş almam gerekebilir."

Önünü, eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt'üne bakıyor. "Duşu sonra yapabiliriz. Benimle ve Albi ile randevuya çıkmak ister misin?"

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Ama okul zamanı."

"Noel tatili öncesi son gün. Herbert Smith'in parti yiyeceklerini tekeline alması dışında neyi kaçıracak ki?"

Gülümsüyorum, Dec de bana gülümsüyor, sonra elimi tutup kalabalığın içinden sahneye doğru çekiyor. Birçok kadının gözleri bizi takip ediyor, o da bizi arkaya, koridordan geçip bir sınıfa götürüyor. Sınıf boş. "Ne..."

O beni kendine doğru çekip, yumuşak ve sahiplenici bir baskı ile dudaklarımı ele geçirirken, kolunu belime dolayarak vücudumu kendine yaklaştırdığında, nefesim kesilir ve sözlerim çalınır. Ve bulunduğumuz yere rağmen, onun öpücüğünün sığınağına düşerim ve onun üzerimde yarattığı güzel etkiye teslim olurum, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi onun hızına ve baskısına uyarak, ta ki o mırıldanıp dilinin dönüşlerini yavaşlatıp dudaklarımı nazikçe ağzına çekene kadar. Gözlerimi açarım, sersemlemiş bir halde. Sıcak. Çılgınca, derinden aşık. "Sınıfta bulunuyoruz," diye fısıldarım.

Etrafına bakıyor, ıslak dudakları düşüncelere dalmış gibi büzülüyor. "Sizin için ceza, Bayan Moore."

"Ben de suç ortağım. Yoldan saptırıldım. Yanlış insanlarla takıldım." Ağzımı ağzına yaklaştırıyorum, kolumu boynuna dolayarak onu orada tutuyorum, dudaklarının benimkilerin altında bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Bizi bulmadan buradan gidelim, yoksa..."

Kapı açılır ve koridorda bize özel ilgi gösteren kadın ortaya çıkar. "Oh, özür dilerim." El çantasını bükülmüş kolunun kıvrımına daha yakın çeker. "Odanın dolu olduğunu fark etmemişim. Bir şeyi mi böldüm?" Gözleri bana takılır ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarım. "Özür dilerim, tanışmadık."

"Camryn, Melissa; Melissa, Camryn," der Dec hızlıca ve beni sınıftan dışarı çekmeye başlar. "Mutlu Noeller, Melissa," der, beni sürükleyerek.

"Bu akşamki kanepeler ve sıcak şarap partisini unutma!" diye seslendi. "Yedi buçuk."

Onun titrediğini mi görüyorum? "O arkadaş canlısıdır," diye düşünürüm ve o bana yorgun bir bakış attığında gülümserim.

"Kapa çeneni," diye mırıldanır ve bizi koridora geri götürür.

"Beni sırf öpüşmek için mi sınıfa sürükledin?"

"Evet," diye cevaplar, pişmanlık duymadan, boynunu uzatarak kalabalığın üzerinden bakmaya çalışır. "Nerede o?"

"Orada," diyorum, sahnenin kenarında durup kalabalığı tarayan Dec'in küçük karidesini fark ederek.

Bizi görünce "Baba!" diye bağıyor. Dec elimi bırakıyor, ama sorun değil. Sahneye doğru koşuyor ve birkaç metre kala Albi kendini kenardan atlayarak Dec'in kollarının arasına mükemmel bir şekilde iniyor. Güven. Onlar kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin dünyaları. İkisiyle birlikte çok az zaman geçirdim, ama bir annenin bıraktığı boşluğu doldurmak için bir eksiklik görmüyorum. Bir çocuğun hayatında annesi olmadan da iyi olabileceğine inanacağımı hiç düşünmemiştim. Ölüm, bencillik ya da zorla onlardan alınmış olsun. Albi annesini özlemiyor, çünkü Dec onun ihtiyacı olan her şey.

"Bu çılgıncaydı!" diye bağıyor Dec, Albi'nin küçük poposunu koluna alıyor. "Sen doğuştan yeteneklisin, dostum."

"Biliyorum," diyor, rahat bir şekilde, pembe yastıklı omuzları rahatça zıplıyor. "Şarkı söyledin mi?"

"Tüm sözleri."

"Noel Baba'nın ren geyikleri aslında yunus değil, baba."

"Biliyorum, dostum."

"Ve Noel Baba deniz adamı değil. Beyaz sakallı, şişman bir adam."

"Biliyorum." Dec bana doğru geri yürüdü.

"Bu çok havalıydı, Albi," derim, Dec onu yere indirip önünde diz çökerken.

"Sana iki seçenek sunacağım," der, iki parmağını kaldırarak, "ve sen birini seçmelisin, tamam mı?"

Albi ayağa kalkıp alkışlar. "Tamam."

"Sen yapabilirsin kalabilirsin kalmayagidebilirsin, gidip gidip partiye partiye ve Noel Baba'yı Noel Baba'yı görmeye gidebilirsin ya da benimle ve Camryn'le randevuya çıkabilirsin."

Başını geriye atar ve bana bakar. "Randevu nedir?" "Bir şeyler yemeye gideriz. Belki yürüyüşe çıkarız. Belki Lego dükkanına uğrarız."

Heyecanlı gözleri büyür ve yaklaşır. "Okul ne olacak, baba?"

Dec parmaklarını dudaklarına koyar. "Şşş." Albi de onu taklit eder. "Hadi." Dec onu kucaklar, elimi tutar ve Albi'yi kalabalığın içinden geçirir, beni de arkasında sürükler. "Albi Ellis'i çıkış işlemlerini yapıyorum,"

resepsiyon alanına vardığımızda, defterdeki kalemi alıp sayfaya bir şeyler karalarken.

"Oh, hasta mı?" diye sorar resepsiyonist.

"Korkunç. Onun gelmesini gerçekten istemiyordum, ama ısrar etti." Dec kalemi düşürdü. "Sınıf arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmak istemedi."

"Oh, ne kadar takdire şayan."

"Biz randevuya gidiyoruz," diyor Albi, parmağını dudaklarına götürerek. "Şşş."

Dec'in arkasında kıkırdayan ben, Dec ise gergin bir şekilde gülüyor. *Suçlu*. "Doktora mı gidiyorsun dostum? Çünkü çok hastasın." Dec hızla kaçıyor, ben de arkasından gidiyorum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

Albi'yi yere indirir ve indirdiği anda, eldivenli elleriyle yanaklarını kapayarak nefesini tutar. "Noel Baba!" diye bağırır. "Bana ne getireceğini nasıl bilecek?"

"Şey, ben onun okulunu ziyaret ettikten sonra Harrods'a gideceğini biliyorum."

"Harrods mı?" diye sorar Albi. "İş kıyafetlerini oradan mı alıyorsun?" "Evet, öyle."

"Harrods mı?" diye soruyorum. "Harrods'ta Noel Baba'yı görmek için özel davet alman gerekiyor."

"Doğru," diye mırıldanır Dec, bir eliyle benim, diğer eliyle Albi'nin elini tutar. "Hazır mısın?" Bana bakar. Umutlu. Tedbirli.

Kafamı sallarım.

Neden şimdi rollercoaster'dan inelim ki?

Randevumuz mükemmel geçiyor. Noel Baba büyülüydü ve Rainforest Café'de erken saatte yediğimiz akşam yemeği de öyle. Albi bütün gün karides kostümünü giymekte ısrar etti. Onun Noel'in büyüsunü içselleştirmesini izlerken kalbimi durduran mutluluktan, oğlumun bunu yaşayamayacak kadar hayatta olmamasına dair kalbimi parçalayan üzüntüye geçtim.

Ve kendimle de gurur duyuyorum. Bugün pek çok korkuyla yüzleştim, imkansız olduğunu düşündüğüm şeyleri yaptım.

Ve korktuğum gibi, Dec'in küçük
Oğlum.

Eve dönerken, arkama baktığımda onun koltuğunda uykuya daldığını gördüm. koltuğunda uykuya dalmış, başı geriye eğilmiş, ağzı açık kalmış. Yorgunluktan bitkin. "Onca konuşma onu yordu," diyor Dec.

Arabaya vuran ışıkların yüzüne gölgeler düşürdüğünü izliyorum. "Bugün için teşekkür ederim."

"Şşş." Dec sessizce beni susturur, elini uzatır, ben de kabul ederim ve parmaklarımızı birbirine geçiririz. "Benimle eve gel," der, gözlerini yoldan ayırmadan. "İkimizin de ihtiyacı olan duşu alabiliriz."

"Peki ya Albi?"

"O saat yediye kadar çalışacak, güven bana."

"Tamam," diye kolayca kabul ediyorum. "Senin için sorun yoksa."

"Burada sorun ben değilim, Camryn. Albi de değil." Sonunda bana bakar. "*Sen* rahat mısınız?"

Başımı sallarım. "Bugünü daha iyi bitirebileceğimiz bir yol düşünemiyorum."

Benim evime uğrayıp birkaç şey alıp Bay Percival'ı kontrol ettikten sonra, rahat bir sessizlik içinde Dec'in evine doğru yola çıktık. Lynette, Dec oraya varmadan kapıyı açtı, Albi omzuna yaslanmış, baygın bir haldeydi. Koridorda bir bavul var ve Lynette uzun bir mont giymiş, eldivenleri elinde. "Veda etmek istiyordum," diye fısıldıyor, Albi'nin yüzündeki pembe kumaşı çekip yanağına hafif bir öpücük konduruyor. "Yarın FaceTime'dan beni arayacak mısınız?"

"Tabii ki." Dec köşedeki hediye çantasını işaret etti. "Bu senin için. Albi'den." Eğilip kızın yanağına bir öpücük kondurdu. "Ron'a çantayı taşımasını söyle."

"Tabii ki."

"Ailenle güzel bir Noel geçir, Lynette." Dec merdivenlere doğru yürürken, Albi'nin küçük yanağı omzuna yapışmış halde onu takip ederken gülümsemeden edemiyorum.

"Sen de." Lynette hediye çantasını alırken bana gülümser. "Ben yokken onlara iyi bak," der, neredeyse isteksizce, Ron kapıda belirip valizini alır.

"Tamam." Onların bana baktığını fark etmiyor. "İyi yolculuklar."

Lynette soğuğa çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken Ron bana başını sallar ve beni koridorda yalnız bırakır. Çantamı indirip paltomu askıya asıyorum, oyun odasının kapısına gidip onu açıyorum. Eşikte durup renkli odayı gözlerimle tarıyorum. Oda dağınık, oyuncaklar yere saçılmış, boya kalemleri köşedeki küçük ahşap masanın üzerine dağılmış, kitaplar pencerenin altındaki mini kitaplıkta düzensizce yığılmış.

Mükemmel bir dağınıklık.

Geri çekilip koridorda dolaşmaya başlıyorum, mutfağın önündeki diğer kapıları tek tek kontrol ediyorum. Oyun odasının karşısındaki çalışma odası. Alt kattaki tuvalet.

Kapalı bir çift kapı beni oraya çekiyor ve kapıyı açtığımda güzel bir salon ve Rockefeller Center'a rakip olacak bir Noel ağacı karşımıza çıkıyor. Şaşkınlığımı içime çekiyorum, altın rengi cam süsler, saten fiyonklar ve binlerce sıcak, parıldayan peri ışığıyla süslenmiş ağacın büyüüne kapılarak, yemyeşil krem rengi halıya basmadan önce spor ayakkabılarımı körü körüne çıkarıyorum. Ağacın dibinde hediye yığınları var, tepesinde ise altın kaplı dev bir yıldız duruyor. Yaklaşıyorum ve yaklaştıkça süslerin içinde resimler olduğunu görüyorum. Dec ve Albi'nin bebekliklerinden bugüne kadar olan tüm resimleri. Kalbim dayanamıyor ve avucumu göğsüme bastırarak her birine yakından bakıyorum. Hepsi muhteşem. Baba ve oğul.

Birbirlerinin dünyaları.

Gözlerimin tamamen farklı bir nedenden dolayı dolduğunu hissediyorum. Kaybettiğim şeyden dolayı değil... Dec'in *sahip olduğu* şeyden dolayı. Yüzümü kabaca silerim, dönerim ve şöminenin üzerindeki büyük bir sanat eserine, siyah beyaz resimlerden oluşan bir kolaja bakarım. Hepsi gülümsüyor. Hepsi gülüyor. Hepsi onlar.

Meşe şömineden, beyaz kabarık kenarlarına isimleri işlenmiş iki kadife çorap sarkıyor.

Albi.

Baba.

Buraya uyum sağlayabilecek miyim? Onlar çok eksiksiz. *Tamamlanmışlar.*

Biraz bunalmış hissederek, şömineyi çevreleyen dev krem rengi süet kanepelerden birine geçip, resimlere bakarak oturdum. Benim de benzer bir şeyim vardı, hepsi Noah'ın resimleriydi. Hala kağıda sarılmış, dolapta saklı duruyor. Ve çoraplar, biz de öyle yapmıştık. Kendi isimlerimizi çoraplara işlettirmiştik. Noah'ın büyük çorabının iki yanında, anne ve baba için iki küçük çorap vardı.

Göğsüm sıkışır ve aceleyle odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatırım. Dec merdivenlerden aşağı iner ve beni görünce yarı yolda durur. Ya da daha doğrusu, lekeli yüzümü fark eder. İçini çeker ve kalan merdivenleri iner, beni kucaklamak için kendine çeker.

Basit bir kucaklamanın bu kadar rahatlatıcı olabileceğini hiç bilmiyordum. "Çok güzel bir oda," diyorum omzuna yaslanarak.

"Bu bizim en sevdiğimiziz." Çekilirken, gözlerimde yaş olup olmadığını kontrol eder, başparmağının ucuyla her birinin altını okşar. "Gel." Elimi tutar ve beni merdivenlere doğru götürür.

Yatak odası, yatak başı lambalarının hafif kayısı rengi ışığıyla aydınlatılmış, perdeler çekilmiş. Dec bizi banyosuna götürür, duşu açar, önce beni, sonra kendini soyup kıyafetlerimizi yere karışık bir yığın halinde bırakır.

O beni içeriye götürdüğünde sıcak su cildime çarpar, ama Dec'in yaptığı gibi beni ısıtmaz. Bir sünger alır, onu duşun altına tutar ve beni kendinden uzaklaştırır, sırtımı süngerle ovuşturur. Vücudumun temizlemediği tek bir santimetre bile yok. Kafamdaki tek bir saç telini bile taramıyor, şampuanlıyor, duruluyor ve saç kremi tüm saçlarıma sürüyor. Önümde diz çöktüğünde, bacaklarımı yıkarken ona bakıyorum, konsantrasyonu yoğun, iyi çalışılmış vücudu onu kaplayan su damlaları altında parlıyor, saçları sırlıklam. Bunu daha ileriye götürmeyeceğini biliyorum. Bunun uygunsuz olduğunu düşünüyor mu, bilmiyorum. Sadece bana bakmak istediğini hissediyorum. Bakılmaya ihtiyacım olduğunu hissetmekten nefret ediyorum. Kırılğan olduğumdan nefret ediyorum, çünkü yük olmak istemiyorum. Dec'in bakacağı başka birine ihtiyacı yok.

Dizlerimin üzerine çökerek ona katılıyorum ve o da bakışlarını bana çeviriyor. Normalde ışıltılı gözlerinde gördüğüm hüznü nefret ediyorum. Artık donuklaşmış gözleri. "Bugün en iyi ve en kötü günümdü," diye itiraf ediyorum sessizce, sesim kırılmıyor ama kesinlikle çatlıyor. İki duygu - mutluluk ve üzüntü - sarkaç gibi sallanıyor. Biri ortaya çıkıp diğerini sulandırdığında ikisi de beni hazırlıksız yakalıyor. "Bence sen harikasin." İki elimle yüzünü kavrayıp sıkıca tutuyorum, ona bunu görmesini sağlıyorum. "Bence Albi harika."

"Bir 'ama' geliyor gibi hissediyorum ve bunu gerçekten duymak istemiyorum duymak istemiyorum."

"Ama şimdi daha da korkuyorum çünkü aşık oldum. seni sevdiğimden bile daha hızlı sevdim."

Dudakları aralandı, gözleri yüzümde dolaştı. "Noah'ın yerini almıyorsun," diye fısıldadı. "Başka bir çocuğu sevmek asla öyle bir şey anlamına gelmez."

"Biliyorum. Ama bu suçluluk duygusunu, anıları ya da kalp ağrısını dindirmiyor."

"Sana ihtiyacım var, Camryn. Albi için değil. *Benim için* ihtiyacım var. Benim boş olduğumu bilmediğim bir parçamı doldurdun. O gece zaman geçirmek için bara gittim. April, Albi'yi pandomim gösterisine götürdü ve ben ne yapacağımı bilemedim. Ben tamamen ona aidim, ama onu engellemek istemiyorum. Beni terk etmekten korkmasını istemiyorum. Hayatı deneyimlemesini istiyorum. Seyahat etmesini. Dünyayı keşfetmesini, büyük bir başarıya ulaşmasını. Başarılı, tatmin olmuş, iyi bir baba olmasını. Babamın olmadığı gibi davranarak onu engelleyebilirim, ama bunu istemiyorum. Ama en önemlisi, aşık olmaktan korkmasını istemiyorum. Büyüdüğünde bana bakıp benim iyi olduğumu, yalnız olmadığımı bilmesini istiyorum. Ben çok yalnızdım Camryn. Korkutucu olduğumu biliyorum ama kalmanı istiyorum. Kalmana ihtiyacım var. *Lütfen* kal. Benim için.

Önümdeki bu muhteşem adamın karşısında kendimi kaybederek yüzünü ellerimle tutuyorum.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, sana söz veriyorum," diye fısıldadı. Dudaklarım titredi. "İkinizi de seviyorum."

Gülümsemesi küçük ama çok büyük ve bizi ayağa kaldırıyor, duşu kapatıp ısıtılmış

rayından beyaz bir havlu çıkarır ve bizi kuruluyor. Beni yatağa götürüyor ve yorganın altına girip beni göğsüne çekiyor, orada tutuyor.

"Ben de ikinizi de seviyorum," diye fısıldıyor.

Kollarında uykuya dalıyorum, kalbi kulağımın altında güçlü bir şekilde atıyor. Ve benim kalbimin de ona cevap olarak attığını hissediyorum.

Hayat.

21 Aralık

Gözlerimi açtığımda, yanımda kıvrılmış, sırtım yatağın kenarına dönük, yorgan çıplak vücudumu örtüyor, Dec'i görmeyi bekliyorum. Görmüyorum. Albi'yi görüyorum. Uykuda.

Sırt üstü, aramızda, çarşafların üzerinde uzanmış, bacakları açık, kolları başının üstünde yastığın üzerinde. "Oh," diyorum, doğal olarak çarşafların beni örtüp örtmediğini kontrol ediyorum. Kaçınılmaz olarak, anılar acımasızca zihnimde dolaşüyor, uyandığımda Noah'ın yatağıma girmiş olduğunu gördüğüm o birçok sabah. Gözlerimi içgüdüsel olarak kapatıyorum, onları geri itmeye çalışıyorum. Ama neden? Neden onları geri itiyorum?

Onların gücüne boyun eğerek, anıların beni istila etmesine izin veriyorum, sanki onu yakınımda koklayabiliyormuşum gibi nefes alıyorum. Gülümsemem hüznü, göğsüm sıkışmış, ama görüntüler gelmeye devam ediyor.

Ve ben buna izin veriyorum.

Gözlerimi açıp başımı yastıktan biraz kaldırıyorum, böylece Dec'i görebiliyorum. O da oğluyla aynı pozisyonda yatıyor. İkisi de hafifçe horluyor, dudakları aralık. Ağırlığına rağmen sessiz, huzurlu bir an. *Çok değerli*. Noah varken hiç değerini bilmediğim bir şey. Bu basit şey. Onları ne kadar süre hareketsiz ve sessizce izlediğimi bilmiyorum, Dec bunun ne kadar değerli olduğunu fark ediyor mu acaba diye merak ediyorum.

Sessiz sorumu duymuş gibi, gözlerini açıyor ve uykulu bakışları yanındaki Albi'yi buluyor. Uyanırken zihni yavaşça hızlanırken, kaşlarını çatması çok sevimli. Gözleri doğrudan benimkilere kayıyor. Biraz gülümsüyorum, ona iyi olduğumu belli ediyorum.

O içini çekip dikkatlice yanına dönerek bana bakar. "Üzgünüm," diye mırıldanır.

"Özür dileme."

"Horlaması seni uyandırdı mı?"

Kafamı sallarım. "Çıplakım."

Dec'in gözleri tiyatral bir şekilde büyür, uyuyan oğlunu görmek için başını uzatır. Beni örtülü bulduğunda burnunu kırıştırır ve ben, o yatağın kenarına yaklaşp kalkarken gülümserim. Yatak odasında dolaşır. "Sen de öyle," derim, sandalyeden bir tişört alıp bana getirirken onun çıplak ihtişamını hayranlıkla izlerim. "Kahve yapacağım." Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Dikkatli ol. Uykusunda futbol oynamaya meyillidir."

"Öyle mi?" Tam o anda, Albi ayağıyla uyluğuma tekme atar ve benden uzaklaşırken duyulmaz birkaç kelime mırıldanır. Dec benim adıma yüzünü buruşturur. "Ah," diye fısıldarım, ama aslında dizime kadar yayılan keskin acıya bağırmak istiyorum. "Sanırım işe gitmek için hazırlanacağım." Komodinin üzerindeki saate bakarım. Altı buçuk. "Yediye kadar uyuyacağım demişken." Dec'in beni kaldırması için elimi uzattım. "Duşunu kullanabilir miyim?"

"Kendine bak." O bir boxer giyip uzaklaşırken, ben tişörtümü giyip banyoya gidiyorum.

Duş alıp, dişlerimi fırçalayıp, giyindikten sonra, bu sabah kendimi çok farklı hissederek aşıya indim. Daha hafif. Derimin altında... sessiz, bastırılmış bir neşe hissediyorum.

Dec mutfak adasında, bir elinde kahve, diğer elinde cep telefonu, konuşuyor. "Saat dokuzda orada olacağım." Telefonu kapatıyor. Bana bakıyor. "Noel tatili ne zaman bitiyor?"

"Yarın."

"Bizimle geçir," diyor birdenbire, çantamı adaya koyup ceketimi giymek için durduğumda.

"Ne?"

Ayağa kalkar ve ceketimi elimden alır, kollarımı sokmam için tutar. "Bizimle geçir dedim."

Bir Noel oyunu, sahte bir örnek olsa da, bir şeydir. Noel Baba'yı görmek için randevu almak da öyle. Noel'i onlarla geçirmek mi? Albi için sihirli bir gün olması gereken bu güne gölge düşürmek istemiyorum. Ve Dec için de. Beni sürekli izleyecek. Hassas sinirlerin incineceğinden endişeleniyorum. "Ben..."

"Bunu bir düşün," diye kulağıma fısıldadı, elleri omuzlarımda. "Tek istediğim bu."

"Tamam," bu konuşmayı bitirmek için kabul ediyorum. "Gitmem gerek."

"Dört gece kaldı!" Albi mutfağa roket gibi girer, ada etrafında o kadar hızlı koşar ki başım döner. "Dört gece kaldı, dört gece kaldı! Dört gece sonra geliyor!" Çılgın koşusunun ardından nefes nefese durur. "Neden babamın yatağında uyudun?"

"Sana kalmış," diyorum, çantamı alırken.

"Tamam dostum," der Dec, çok heyecanlı bir sesle. "Biraz çalışmamız gerekiyor."

"Yaşasın!" Albi bir kasırga gibi dışarı fırlar. "Güçlü kıyafetimi giyeceğim."

Kaşlarımı kaldırırım. "Güç kostümü mü var?"

"Polis kostümü. Karides kostümünden bir adım öte." Dec beni kapıya kadar geçirir ve kapıyı açar, karşı tarafta Ron'u görürüm.

"Oh, merhaba."

"Ron seni götürecekt."

"İşe kendim gidebilirim."

"Ama buna gerek yok, Ron seni götürüp sonra beni ve Albi'yi almaya geri gelebilir." Dışarıyı işaret ediyor. "Şuna bak, Camryn." Sonra topuklarını gösteriyor.

"Evet, ama bunlar var," derim, eğilip bıraktığım yerden lastik çizimleri alırım.

"O elbiseyle harika görünecekler."

Ona yarı kızgın yarı gülümseyen bir ifadeyle bakıyorum. "Sonra konuşuruz." "Konuşuruz," diyor, otoriter bir tavırla.

Ron'la yolculukta küçük sohbetler yapmak oyunun adı gibi görünüyor. Nerede çalışıyorum, ne kadar süredir çalışıyorum, Dec'le nerede tanıştım, ne zaman tanıştım? Bunların hepsinin cevaplarını bildiğini düşünmeden edemedim. "Dec için uzun süredir mi çalışıyorsun?" diye soruyorum, sırf ona daha fazla anlamsız soru bulma baskısını azaltmak için.

"On yıldır."

"Vay canına, o kadar uzun mu?"

"Altı yıl süren geçici bir çözümdü. Sonra Albi geldi ve ben o küçük veledle bağlandım."

Gülüyorum ve sesim doğal çıkıyor. "O zaman benim için pek umut yok, değil mi?"

"Ona bağlanıyor musun?" diye sordu.

"O çok sevimli."

"Öyle." Sormak istediğim sonsuz soruları hissetmiş olmalı. Ağzının köşesinden bana attığı gülümseme, haklı olduğumu gösteriyor.

"Evli misin Ron?" diye soruyorum, çantamdan telefonumu çıkarmak için elimi uzatırken.

"Boşandım. Daha zengin bir adam için beni terk etti."

Yüzümü buruşturarak ona sempatik bir gülümseme yöneltiyorum. "Üzgünüm." "Üzülme. O şimdi iflas etti." Gülüyorum.

"Karma." "Hayır,

Dec Ellis."

"Ha?"

"Dec, benim yeni işime finansal destek sağladı ve bu da onun iflasına neden oldu." "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"İntikam almaktan zevk alıyor mu?"

ona haksızlık edenlere mi?" "Dec

haksızlığa uğramadı."

Kafamı sallıyorum. Haklı. "Ne iş yapıyorsun?"

"Şoförlük." Sırıtarak cevap verdi. "Dec beni on yıl önce kişisel şoförü olarak işe aldı. Dediğim gibi, bu sadece ayaklarımın üzerinde durana kadar geçici bir işti. Doğal olarak, birisi her gün seni arabayla götürdüğünde, yavaş yavaş onu tanırırsın."

"Ve Dec seni tanıdı, hikayeni öğrendi ve yeni bir lüks özel şoförlük işi kurmak için sonsuz miktarda para yatırdı."

"Aynen öyle. Bir dizi prestijli araba satın aldım, birkaç adam işe aldım, birkaç takım elbise aldım ve işe koyuldum. Bir anlaşma yaptık. O yüzde kırk için yarım milyon koydu ve ben beş yıl içinde geri ödersem, yüzde yirmiye düşürecekti."

"Öyle mi yaptın?"

Bana gülümsüyor. "Üç yıl içinde."

Yanaklarımı şişiriyorum. "Bu harika."

"O harika *biri*." Ron bana bakarak birkaç saniye sessizce beni inceliyor ve ben tamamen mercek altına alınmış gibi hissediyorum.

"Niyetimin ne olduğunu merak ediyorsun," diyorum, açıkça, o dikkatini yola verirken onun yerine soruyu soruyorum.

"O onurlu bir adam. Onun için çalıştığım on yıl boyunca, sadece bir kadın tanıdım."

"Karısı."

"O hassas bir konu."

"Anlaşılabilir bir durum," diyorum, koltuğumda dönerek ona bakıyorum, duymak istediği şeyi söylemeye hazırım. Çünkü bu doğru. "Onu seviyorum. Onun zengin olduğunu öğrenmeden önce de onu seviyordum. Albi'yi öğrenmeden önce de onu seviyordum. Her an hayatımı kurtarıyor, ama benim için zor olan, onun *beni* neden sevdiği." Ron'un bunu bilmesini ya da biliyor olsa bile bana söylemesini beklemiyorum. "Yalnız kalmak istemediğini söyledi."

"Delicesine zengin olmak çok yalnızlık verici," diye düşünür. "Ama o sana aşık olduğu için değil."

"Bu rahatlatıcı," diyorum, Ron'u güldürerek. "Peki neden bana aşık oldu?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Belki de gülümsemen yüzündendir." "Belki."

"Güzelliğin mi?"

"O kadar sığ biri değil. Ama iltifatın için teşekkürler."

Yine gülüyor. "Hayır, haklısın. O kadar sığ biri değil. Komik yeteneğin mi?"

"Hayır. Neden şaşırdığımı anlıyor musun?"

"Neden bunu analiz etmek zorundayız ki? Bazen insanlar aşık olurlar ve bu açıklanamaz ama güzeldir. Kabul et. Akışına bırak."

"Onları incitmemem için beni uyaracağını düşünmüştüm." "Seni aşağılamam."

"Ya o beni incitirse?"

"Dec Ellis hakkında bildiğim birçok şey var ve bunlardan biri de bu. Tutkulu olmadığı şeylere zaman harcamaz."

"Karısına zaman ayırdı."

Ofisimin önüne geldiğinde başını salladı. "Yanlış. Albi'de vakit geçirdi."

Buna ne diyebilirim ki? "Şey, işe giderken bu kadar aydınlatıcı bir yolculuk için teşekkürler." Gülümserim ve arabadan inerim, ama dururum ve Ron'u tekrar görebilmek için eğilirim. "İşlerin iyi gidiyorsa, neden hala Dec için şoförlük yapıyorsun?"

"Dediğim gibi, ona bağılıyım."

Anladığımı belirten bir şekilde başımı sallıyorum. "Karın hiç geri dönmeye çalıştı mı?"

"Hâlâ deniyor. İşinde iyi günler, Camryn."

Biraz gülerim. "Teşekkürler, Ron." Kapıyı kapatıp geri çekilirim ve Dec ile Albi'yi almaya gitmek için arabayla uzaklaşmasını izlerim.

Onları işe götürmek için.

Güçlü takım elbiseleri ve polis kostümleriyle.

Dec Ellis hakkında bildiğim birçok şey var. Ve bunlardan biri de şudur: Tutkulu olmadığı şeylere zaman harcamaz.

Gülümsememi zorla bastırdığımı çok iyi bilerek dudağımı ısırıyorum.

O, karısına zaman ayırıyordu. Hayır, Albi'ye zaman ayırıyordu.

Onu gerçekten sevmiyordu. Ve bu, omuzlarımdaki çeşitli yüklerden birinin kalkmış gibi hissettiriyor.

Karın üzerinde parmak uçlarında yürürken, binamın kapısının hemen içindeki paspasın üzerine topuklarımı vurarak, lobinin sessiz olduğunu fark ederim. Katımıza çıktığımda da durum farklı değildir. Hayalet şehir gibi. Debbie'nin boş masasının önünden geçip ofisime girerim, çantamı sandalyeye bırakır, paltomu çıkarır, askıya asar ve kahve almak için mutfağa giderim. Yolda kimseyi görmüyorum, mutfak da boş. Makinenin kahvemi hazırlamasını beklerken e-postalarımı gözden geçiriyorum ve geri dönerken yudumluyorum, gelen kutumu incelerken işaretleyip siliyorum.

Asansör kapıları ben geçerken açılır ve Thomas'ın oğlu dışarı çıkar. "Günaydın, Anthony," diye nezaketen selam veririm, o homurdanarak cevap verince gözlerimi deviririm.

"Peki, Camryn Moore'un bir sonraki şanslı şirketi hangisi olacak?" diye sorar ve beni durdurur.

"Anlamadım." Ona dönerek, yapmacık, kendini beğenmiş yüzüne bakarım.

"Şirketi sattık Camryn, bu da senin işinden olduğun anlamına geliyor."
Ne?

"Ve bizi satın alan senin erkek arkadaşın değil, ama onun anlaşmayı sabote etmesine yardım ettiğin için tebrikler." Geniş bir gülümsemeyle, "Mutlu Noeller, Camryn," der. Sinir bozucu, kendini beğenmiş bir tavırla ofisine doğru ıslıkla yürür.

"Siktir," diye fısıldadım, o anda tüm enerjim boşaldı. İşsiz kaldım. Sonsuz günler boyunca zaman öldüreceğim. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok.

Topuklarımda tuğla varmış gibi hissederek ofisime geri dönerim ve sandalyeme otururum, bilgisayarımın ekranına bakarak merak ederim... Şimdi ne olacak?

Kapı açılır, düşüncelerim bir anda durur ve Anthony elinde bir kutu ile içeri girer. Kutuyu masamın üzerine özenle koyar, hala psikopat gibi gülümsüyor. "Rica ederim," diye şarkı söyler gibi konuşur, dönüp tiyatral bir şekilde "Oh!" der. Arka cebinden bir şey çıkarır — bir yığın kağıt — ve masamın üzerine atar. "Senin becerilerine uygun olduğunu düşündüğüm boş pozisyonları işaretledim." Kapıyı menteşelerinden sallanacak kadar sertçe çarpıp çıkar. Kağıtları öne doğru çekip işaretlenmiş boş pozisyonları gözden geçiririm. Bulaşıkçı. Sokak süpürgesi. Çeşitli şehir parklarındaki umumi tuvaletlerin temizlikçisi. Tavuk yolucu.

"Serseri," diye mırıldanarak kağıtları bir kenara itip sandalyeme geri yaslandım. Telefonum çaldı, ekranı kaydırdım ve Dec'ten gelen mesajı görünce bir an yumuşadım. Albi'nin polis kostümüyle toplantı odasında çekilmiş bir fotoğrafıydı. Masanın başında.

■ Günün nasıl geçiyor?

Kendi kendime gülüyorum. Ama dur. Dec, TF Shipping ile anlaşmayı sağlayamadığını biliyor mu? Sormayı düşünüyorum, parmaklarım telefonumun ekranının üzerinde duruyor, ama vazgeçip telefonu masama bırakıyorum ve öfkemi dışarıya vuruyorum. İşsizim. Ne yapacağım ben şimdi?

Masamdaki çekmeceleri açarak, kişisel eşyalarımı boşaltmaya başlıyorum ve hepsini kutuya atıyorum. Morali bozuk. TF Shipping'i ekibin gelip piyasaya çıkmaya hazır hale getirmesi için hazırlayamadım. Kendime bu kadar sert davranmamalıyım.

bana karşıydı, ama ben hiç başarısız olmamıştım. Bu, özgeçmişimde istemediğim bir leke.

Kapıda tanıdık bir vuruş sesi duyulur. "Gir, Thomas," derim yorgun bir sesle, beni bir kez daha aramasına şaşırmışımdır. "Satış için seni tebrik etmeliyim galiba," derim düz bir sesle, bu sözlerim onun kaşlarını kaldırmasına neden olur. "Anthony bu haberi verdiğinde hiç de heyecanlı görünmüyordu."

Thomas gözlerini devirir. "Sana söylemek istediğimi söyledim."

"İki gün boyunca yokken çok şey olmuş." "Daha iyi misin?"

Kağıt ağırlığımı kutuya atıyorum. "Çok teşekkürler." Avuç içlerimi masanın kenarına koyup üzerine yaslanıyorum. "Dec ile tanıştığında onun kim olduğunu bilmiyordum." Artık bunun bir önemi yok, çünkü şirketi satın almayı başaramadı. "Ve sana erkek erkeğe balık tutmadığını söylediğini biliyorum."

"Ne yaptığını biliyordu."

"Sence ne yapmayı planlamıştı? Beni baştan çıkarmayı mı?" "Eğer bu sana uyuyorsa."

"Öyle değil." Bir yığın kalem kutuya atıyorum. Teknik olarak benim değil, ama benim kalemim yok ve... siktir et onu. "İyi bir referans istiyorum."

"Sanmıyorum." Anthony gülerek Thomas'ın arkasında belirir.

Şu anda sahip olduğum azıcık enerjimi, onun bariz memnuniyetine tamamen uygunsuz bir şekilde tepki vermemek için kullanıyorum. "Bak," diyorum, "Dec Ellis fiyatı düşürdü çünkü o akıllı bir iş adamı ve şirketinin durumunu ve ne satın aldığını bildiğinden emin oldu. TF Shipping'i kimin satın aldığını veya şirketin mali durumu göz önüne alındığında bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Sadece, gerekli özeni göstermediklerini ve senin şeffaf davranmadığını varsayabilirim, ama..." Ama ne? Ne yapacağım? Onları ihbar mı edeceğim? TF Shipping'i kimin satın aldığını bulup, kendilerini neye bulaştırdıklarını bilmelerini sağlamak için onları arayacak mıyım? Ne amaçla? Kendi tatminim için mi? Son gülen ben olayım diye mi? O iyi referansı almak için onları tehdit mi edeceğim?

Hayır, gerek yok. Karma her şeyi halledecektir. Nefes alıp dik duruyorum, paltomu alıp giyiyorum. "Umarım

ailenle birlikte güzel bir Noel geçirirsin."

"Oh, geçireceğiz, değil mi baba? Mauritius'ta beş yıldızlı, birinci sınıf bir aile tatili planlıyoruz."

"Bunu şirket kartına yazma," diyorum alaycı bir şekilde, kutumu alırken tatlı bir gülümsemeyle. Thomas geçmem için kenara çekiliyor, ama Anthony çekilmiyor, bu yüzden temas etmemek için dikkatlice yanından geçmek zorundayım. O, tüylerimi diken diken ediyor.

"Bayan Moore?"

Yukarı baktığımda, daireme gelen iki polis memurunun asansörün dışında durduğunu gördüm. Jones ve Hyde. "Merhaba," dedim, ikisi de kollarımdaki kutuyu incelerken. "İşimi kaybettim."

"Oh," diyor Hyde, "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzülmeyin, benim için yeni bir sayfa açma zamanı gelmişti. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Size bir şey gösterebilir miyiz?" diye soruyor Jones.

Yaklaşıyor. Thomas ve Anthony'nin arkamda, ilgilenerken durduklarını hissedebiliyorum. "Sizi ofisime davet etmek isterdim ama artık benim ofisim değil."

"Alın," diyor Thomas, kenara çekilip kolunu sallayarak. "Hayır, sorun değil, onlarla orada konuşabilirim..."

"Ofisi al Camryn," diyor Thomas, neredeyse sert bir şekilde, odanın içine doğru işaret ederek.

"Tamam." Geri dönüyorum, geçerken Thomas'a kaşlarımı çatarak bakıyorum. Stresli görünüyor. "Girin," diyorum memurlara ve onlar da bana katılıyorlar.

Anthony de öyle. "Madem bizim tesisimizde bulunuyorsunuz," diyor, bir sandalyeye oturup rahatça yerleşiyor.

O pisliğe kaşlarımı çatıyorum. "Bu Thomas Fryer, patronum. Ve oğlu Anthony."

"Ne oluyor burada?" Anthony bana aşırı ilgiyle bakıyor, şüphesiz bazı kirli sırlar öğrenmeyi umuyor.

"Anthony," diyor Thomas uyarıcı bir sesle. "Onlara biraz mahremiyet verelim."

Elini kaldırarak babasını sessizce susturur ve Thomas bana özür dolu bir bakış atar.

"Gidelim mi?" Hyde, Anthony'ye bakarak sorar. "Tabii."

Jones bana bir iPad ile yaklaşır ve ekranı birkaç kez dokunduktan sonra bana gösterir. Ekranda kendimi gördüğümde geri çekilirim

"Görüntüler çok net," diyor.

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Kar sayesinde. Söz konusu adamı görmediğini, hatta bir an bile görmediğini söylemiştin."

"Siyah giyiniyordu. Ve başlığı vardı."

"Söz konusu adam mı?" diye sorar Thomas. "Ne oldu, Camryn?"

Jones bana bakar ve ben hafifçe başımı sallarım. "Saldırıya uğradım."

Gözleri yanağıma düşer ve ben biraz çekinirim. "Bana söylemiştin..." "Sana ne söylediğimi biliyorum, Thomas."

Jones mırıldanır, masayı tıklar ekranı ekrana tekrar ve dikkatimi dikkatimi oraya geri çekiyor. "Bu birkaç dakika önceydi."

"Bu binanın dışı."

"Sonuçta o kadar da rastgele değil," diyor ve ekranı tekrar değiştiriyor. "Bu bir yakın çekim."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağıryorum, ekrana yaklaşarak.

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor Hyde.

"Evet, onu tanıyorum." Thomas'a bakıyorum. "Phillip West."

O da tereddüt eder ve bize katılır, kendisi de bir göz atar. "Tanrım," der. "Camryn onu kovdu."

"Neden?" diye sorar Jones.

"Başka bir çalışan hakkında yalan suçlamada bulundu," diyor Thomas, başını sallayarak, gözleri hala ekranda.

"Karısı," diye ekliyorum. "Onu işten attırmaya çalışıyordu. Anladığım kadarıyla, başka biriyle tanışmış ve Meredith'i hayatından tamamen çıkarmak istiyor." Tereddüt ediyorum, söylemek istediğim daha çok şey var ama Meredith bana bunu gizli olarak anlattığı için paylaşmam doğru mu emin değilim. Ve paylaşmam gerekir mi? Hayır. "Bir akşam ofiste herkes içki içmek için kaldıktan sonra karısının kendisine saldırgan davrandığını iddia etti. Aslında tam tersi olduğunu kanıtlayan delillerimiz vardı."

"Tamam." Hyde, Thomas'a bakar. "Bir isim ve adrese ihtiyacım olacak."

"Noel'den birkaç gün önce bir adamı tutuklayacak mısınız?" diye sorar Anthony, gerçekten şaşkın bir ses tonuyla. "CCTV'deki birkaç kareye dayanarak

"Kanıtlar yeterli," diye Hyde, Thomas'a sertçe cevap verir. "Adı ve adresi."

"Kanıtlar yeterli," diye yanıtlar Hyde, keskin bir sesle, Thomas'a dönerek. "Adı ve adresi."

Thomas şaşkın bir şekilde önüne bakarak dalgınlaşır. "Efendim?"

Thomas, "Onu kovdum, Thomas," diyorum yorgun bir sesle.

"Onu kovdum, Thomas," diyorum yorgun bir sesle.

"Evet, ama onu önce ben kovmalıydım, sana bu işi bırakmamalıydım, o zaman bu karmaşaya girmezdik."

"Efendim, o adrese ihtiyacım var."

"Evet, tabii, elbette. Beni takip edin." Thomas dönüp ayrılır ve memurlar onu takip eder.

"Sizinle iletişime geçeceğiz. Resmi ifade vermek için karakola gelmeniz gerekecek."

Biraz şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum, masamın kenarına oturmak zorunda kalıyorum, bacaklarım titriyor, Anthony onları takip ediyor. Bir süre olduğum yerde kalıyorum, zihnim hızla çalışıyor, ta ki memurların isimleri ve adresleri yazılı asansöre binişlerini görene kadar. Phillip West mi?

Cep telefonum çalar ve beni dalgınlığımdan çıkarır. Güç ve çaba toplayarak iyiymiş gibi davranamıyorum, ama Dec'e Phillip West'ten bahsetmek istemediğimden eminim.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi endişeli.

Neyse ki, paylaşacak başka bir bomba haberim var, ama bunun Dec için yeni bir haber olup olmadığını hala merak ediyorum. "TF Shipping'i alamadın," diyorum.

Birkaç saniye sessiz kalıyor. "Patronundan önce sana haber vermek istedim. Ben de yeni öğrendim."

"Beni kovdular."

O iç çeker. "Siktir. Camryn, üzgünüm."

"Sorun değil." Zaten burada kalma sürem sınırlıydı. Bu benim için iki ucu keskin bir kılıçtı. Tek kolumla kutumu alıp asansörlere doğru yöneldim. "Annemi görmeye gidiyorum."

"İşin bittiğinde beni ara, tamam mı? Bir şeyler yapabiliriz."

"Tabii." Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Noel'e bir hafta kaldı, yılın en sevmediğim zamanı. Herkes haftalarca tatile çıkıyor, bu da benim yeni yıla kadar aktif olarak yeni bir iş arayamayacağım anlamına geliyor.

Bizimle geçirin.

Bir düşünün. Tek istediğim bu.

Bunu yapabilir miyim?

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Ben geldiğimde annem uyuyor, odası karanlık ve sessiz. Kutumu köşeye bırakıp her zamanki işlerimi hallediyorum, sonra sandalyeye oturup sessizce onun yanında oturuyorum. Sonunda gözlerini açıyor ve daha beni görmeden, gözlerinin boş olduğunu anlıyorum. Başını çevirip bana bakıyor. "Merhaba anne," diyorum sessizce, bugün önceki ziyaretim kadar iyi geçmeyeceğini hissederek. "Kahvaltıda ne yedin?"

Sanki bunu derinlemesine düşünüyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Yulaf lapası." Sandalyeyi yaklaşıtıyorum. "Lezzetli görünüyor."

"Bal bal. Ve bir muzla." O gülümser. "Bu küçük senin en sevdiğin şeydi."

Bütün varlığım donar. O biliyor. *Ben olduğumu biliyor.* "Evet, öyleydi."

Başını yastıktan biraz kaldırır. "O hemşire dün gece yine buradaydı."

"Hangi hemşire?"

"Paramı alan hemşire. Yatağımın altına girdi. Ha!" Başını tekrar yastığa bırakır ve başını yukarıda tutmak için çok fazla çaba sarf ettiği için yastığa yumuşak bir sesle çarpar. "Ama onu kandırdım."

"Nasıl?" diye soruyorum, sanki gerçekten merak etmiş gibi heyecanla.

"Hepsini yatağımın içine sakladım." Başını tekrar kaldırır. "Devam et," diye fısıldar. "Onu bulmadan önce çıkar ve bankaya yatır."

Yatağına eğilip onun dediğini yapıyorum, elimi yastık kılıfına sokuyorum, bir şeyin hışırtısını hissedince tereddüt ediyorum. Kaşlarımı çatarak bir avuç dolusu alıp çıkarıyorum.

"Çabuk," diye fısıldadı, ben ise kitabın yırtık sayfalarını izliyordum. "Çantana koy. Daha fazlası var."

"Tamam," diye fısıldayarak, değersiz, yıpranmış kağıtları çantamın yan cebine tikiştirip, elimi uzatıp daha fazlasını çıkarıyorum. "Sanırım hepsini aldım."

"Tamam. Çok iyi." Başı tekrar yastığa düşer ve elimden iki sayfayı alır, kenara koyar. "Bu Noah için. Sürekli bahsettiği futbol forması için."

Bir saniye tereddüt ettim. Sadece bir saniye. "Tamam anne."

Deirdre içeri girer ve bana geniş bir gülümsemeyle bakar. "Noel şarkıları için geldin," diye heyecanla söyler.

Hemşire lavaboda ellerini yıkarken annem bana göz kırpar ve bu, yüzüme anında bir gülümseme getirir. "Oh, bugün mü?" diye sorarım, çantamın yan cebini kapatıp okşayarak.

"Daha yeni başlıyoruz." Ellerini beline koyarak annemi içeri alır. "Şimdi, Celeste, seni sandalyeye oturtalım mı?"

"Ben yardım ederim," derim ve ayağa kalkarım. Deirdre koridora çıkar ve birkaç saniye sonra kocaman bir tekerlekli sandalyeyle geri döner. Daha çok tekerlekli bir koltuk gibidir.

"Nereye gidiyorum?" diye sorar annem, endişeli bir ifadeyle.

"Noel şarkıları, Celeste. Senin için bir koro getirdik." "Beni anladığını bildiği için yalakalık yapıyor," diyor annem.

Ağzının köşesinden, ona oturmasına yardım ederken. Nispeten kolay bir şekilde kalkıyor, bu beni şaşırtıyor.

"Oyununa uyalım," diye fısıldadım. "Bacaklarını sallayabilir misin?"

"Ben sakat değilim," diye tersler. "Sadece grip oldum, yakında iyileşeceğim."

"Keşke öyle olsaydın," diye fısıldarım, Deirdre yardım etmek için yaklaşırken.

"Hayır, teşekkürler." Annem, ona yaklaşmasını engellemek için avucunu kaldırır. "Bu sevimli genç bayan, ihtiyacım olan tüm yardım."

Ve birdenbire, tüm heyecanım bir anda söndü. "Camryn, anne," dedim.

"Kim?"

"Boş ver." Onun ağırlığını, ki hiç de fazla değil, kaldırıp sandalyeye oturtuyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum, yatağın ucundan bir battaniye çekip onun kucağına koyuyorum.

"Nereye gidiyorum?"

"Noel şarkıları dinlemeye."

"Ah, sen küçük bir kızken bunu yapardık," diyor mutlu bir şekilde. "En sevdiğin şarkı The Twelve Days of Christmas'tı, ama hep kazları ve kuğuları karıştırırdın."

Onu odasından çıkarırken, koridordan geçip ortak salona giderken gülümsüyorum. Evet, öyle yapardım. Sadece kazları ve kuğuları.

Huzurevinin sakinleri, geçici bir sahnenin etrafında yarım daire şeklinde çeşitli sandalyelere oturuyorlar. "Burada ne yapıyoruz?" diye soruyor annem.

Köşeden bir sandalye alıp, başka akrabaların bulunmadığını fark ederek, yanına oturup elini tutuyorum. "Bak," diyorum, her yaştan erkekler, kadınlar ve çocuklar sahneye çıkarken.

"Onlar burada ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Senin için şarkı söyleyecekler anne."

"Oh. Ne güzel."

Silent Night ile başlıyorlar ve bu şarkı gerçekten çok güzel. Daha da güzeli, annem yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle dikkatle dinliyor. Hemşirelerden biri yanıma bir tepsi ile geldiğinde, iki küçük bardak sıcak şarap alıp birini annemin eline veriyorum. Annemin bardağından yudumlarırken müziğin ritmine göre başını sallamasını izlerken, meleklerin sesleri gibi gelen şarkıları dinliyorum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ayıramıyorum. Onu izlemek zorundayım. Sevgili annemi kaybettiğimin farkında değil. Hiçbir şeyin farkında değil ve bu yüzden dört yıl önce vefat eden sevgili kocasının yasını tutmuyor. Sevgili Noah'ını kaybetmenin acısını bilmiyor. Kayıp acısının farkında olmaması, muhtemelen hastalığının tek nimeti.

"Bu çok güzel," diyor, elimi tutup kucağına koyuyor. Gözlerimi birbirine dolanan parmaklarımıza indiriyorum, ona sıkıca tutunuyorum. "Çok daha... hafif görünüyorsun, benim papatyam. Mutlu. Yeni erkeğin de burada olamaması ne yazık."

O fark etmese de, ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Evet, yazık," diye katılıyorum. "Onunla tanışmanı çok isterdim."

"Bu çok güzel olurdu."

"Onun küçük bir oğlu var, anne."

O sadece şarkıcılara gülümsüyor. O... huzurlu görünüyor. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Müziğe. Neşeye. *Bana*.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım," diyor net bir şekilde, elimi ağzına götürüp öpüyor. "Ben de seni seviyorum."

Annem yatağına geri döndüğünde, kısa gezisinden yorgun düşmüş olarak neredeyse anında uykuya dalıyor. Deirdre tekerlekli masasındaki boş bardakları topluyor. "Çok fazla içki içtin," diyor gülerek plastik bardakları çöp kutusuna atarken.

"Bugün çok iyi görünüyordu," derim, uyurken onu izlerken. "Hala kafası karışık, belli ki, ama beni tanıdı." Sonra tanımadı. Sonra tekrar tanıdı.

Deirdre gülümser ve annemin notlarından bazılarını kontrol eder. Ama hiçbir şey söylemez. Katılmıyor mu? Eğilip annemin alnına bir öpücük kondururum. "Yarın görüşürüz."

"Noel şarkıları hoşuna gitti mi, Camryn?"

"Harikaydılar." Ceketimi giyip çantamı omzuma asıyorum. "Kar eriyene kadar çantamı burada bırakabilir miyim?"

Deidre köşedeki eşya kutuma bakar. "O ne?"

"İşten ihtiyacım olmayan birkaç şey."

"Ofise koymamı ister misin?" "Değerli bir şey yok. Orada kalabilir."

"Değerli bir şey yok. Orada sorun olmaz." Kaşlarımı çattım.

"Aslında, hepsini atabilirsin."

"Öyle mi?"

"Sadece birkaç kırtasiye malzemesi. Yarın görüşürüz." "Yarın görüşürüz."

Soğuğa çıkarken, geldiğim zamankinden çok daha iyi hissediyorum ve Dec'in siyah Defender'ını görünce merdivenlerde duraksıyorum. O arabadan inip arka kapıyı açıyor ve arka koltukta, araba koltuğundan çıkmış Albi'yi görüyorum. "Camryn!" diye şarkı söyler gibi bağılıyor ve arabadan inmek için aceleyle koşuyor.

Yüzü çok tatlı. Beni her zaman gülümsetir. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, merdivenlerden aşağı inerek.

"Erken çıktık," diyor Dec.

"Eğleniyoruz!" diyor Albi, neredeyse bana atlayarak, onu yakalamamı ya da yüzüstü karın içine düşmesine izin vermemi zorluyor. Tabii ki onu yakalıyorum. *Güvenin bana.*

Boynuma sarılır, yüzü benimkine yakındır. O anda ağlayabilirim. "Eğleniyorsunuz, ha?"

"Evet!"

Onun arkasındaki Dec'e bakıyorum. Kot pantolonu, lacivert paltosu ve boynuna doladığı atkısıyla çok çekici görünüyor. "Güçlü takım elbiselerinizi çıkardınız mı?"

"O herifleri hakladıktan sonra."

"Zavallı toplar." Albi'nin yanağına bir öpücük kondurup onu karın üzerine yatırıyorum.

"İşin bitti mi Camryn?"

Gülerek, gözümün ucuyla Dec'e bakıyorum. "Evet. Hepsi bitti."

"Biz de!" Arabaya geri koşar ve koltuğuna tırmanır, kollarını kemerlerin içinden geçirir. "Buz pateni zamanı."

Geri çekildim. "Ne?"

Dec aniden rahatsız olur. "Bir bahsi kaybettim."

"Evet," diye şarkı söyler Albi. "Babam, onun telefon görüşmesi boyunca sessiz kalamayacağımı söyledi"

sessiz kalamayacağımı söyledi, ama ben kaldım."

"Ve şimdi onu buz patenine götürmek zorundayım." "Oh, peki, iyi eğlenceler."

Dec'in yüzü düşer ve ne kadar uğraşsam da benimki düzgün kalamaz. "Benimle dalga geçiyorsun," diye sessizce fısıldar.

"Gelmeyecek misin?" diye mırıldanır Albi, kederli bir şekilde.

"Tabii ki geliyorum." Arabaya uzanıp kemerini takarım ve sonra dururum. Bu, kas hafızası gibi, içgüdüsel olarak yaptığım bir şey. "Penguen ister misin?"

Ağzı açık kalır, tamamen şaşkına döner. "Penguenleri biliyor musun?" "Evet, biliyorum."

"Nasıl?"

"Tabii ki araştırdım." Kayışlarını kontrol edip kapıyı açıyorum. "Parmaklarına dikkat et," diyorum ve kapıyı kapatırken ellerinin kaymadığından emin oluyorum. "Buz pateni mi?" Dec'e dönüyorum. "Kullanabileceğin onca şey varken, buz patenini mi kullandın?"

Burnunu kırıştırır ve beni kendine doğru çeker. "Annen bugün nasıl?"

"O iyiydi. Birlikte Noel şarkıları dinledik ve sıcak şarap içtik." Onun yüzünü görebilmek için geriye yaslandım ve polislin ziyaretini ve olanları ona ne zaman anlatmanın uygun olacağını düşündüm. Zihnimde bir karar verdim. Bu konuyu halletmeliyim. "Polis bugün yine beni görmeye geldi."

"Öyle mi?"

"Bana saldırdığını düşündükleri bir adamın CCTV görüntülerini aldılar." "Öyle mi?" diye daha yavaşça sordu.

"Kovduğum bir çalışan."

"Ne?" Yüzü aniden yumuşak ve meraklı bir ifadeden şok olmuş ve sert bir ifadeye dönüştü. "Dalga mı geçiyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "Düşündükçe, hiç şaşırmadım. Görünüşe göre sevdiği karısına fiziksel şiddet uyguluyordu, bu yüzden nefret ettiği bir kadına fiziksel şiddet uygulaması hiç de şaşırtıcı değil. Bunu sana şimdi söylüyorum ki, yolumuza devam edebilelim."

"Devam etmek mi?"

"Evet."

"Tamam. Devam edelim." Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir çılgınlık dalgası seziyorum.

"Bitti." Yanağına öpücük kondurdum. "Şimdi bana bugün patlattığın toplardan bahset, çünkü Thomas'ın değildi."

"Ha ha," diye mırıldanıyor. "Sadece başarısız bir teknoloji şirketi." Hafif bir gürültü bizi kesintiye uğratıyor ve ikimiz de pencereye bakıyoruz. Albi

sıkıntılı bir şekilde yumruklamaya başladığını görürüz. "Buz pateni yapmaya hazır mısın?" diye sorar Dec.

Önüme, hava koşullarına hiç uygun olmayan kıyafetime bakıyorum, buz pateni yapmaya hiç uygun değil. "Hayır."

"Senin evine uğrayalım."

Albi, evime kadar yol boyunca bir sürpriz kutusu gibiydi, o kadar ki, Hyde Park'a vardığımızda yorgunluktan bitap düşüp uykuya dalacağından eminim. "Çabuk olacağım," diyerek arabadan atlayıp, kapıya giden yolu çıtır çıtır sesler çıkararak yürüdüm. İçeri girip, geçerken ceketimi kanepeye attım ve elbisenin fermuarını açtım. Beş dakika sonra, kot pantolon ve rahat bir balıkçı yaka kazak giyip, tekrar dışarı çıkıyorum.

Kapıyı açıyorum ve diğer tarafta Dec ile Albi'yi görüyorum. "Çişini yapması lazım," diyor Dec, Albi ise iki eliyle kendini tutarken, yerinde ayaklarını sürüyerek, küçük yüzünü buruşturarak çişini tutmaya çalışıyor. "Gidin, gidin, gidin," diyorum ve onları geçmeleri için kenara çekiliyorum.

"Çabuk." Dec, Albi'yi omuzlarından tutup yatak odama doğru yönlendirir ve tuvalet koltuğunun kaldırılmasının çıkardığı gürültü yüksek sesle yankılanır. "Tanrım, dostum," der Dec gülerek. "Nişanını doğru al."

Şapkamı takarken gülümsüyorum.

"Klozet kapağını silmemiz lazım," diye devam eder Dec. "Neden?"

"Çünkü her yerine sıçrattın."

"Evde koltuğu silmiyorum, baba."

"Biliyorum, evde sihirli periler yapıyor."

"Öyle mi?"

"Evet, isimleri Baba ve Lynette." "Ha?"

"Boş ver. Ellerini yıka." Sifon sesi duyulur, ardından musluk sesi gelir ve birkaç saniye sonra Dec rahatlamış, Albi ise artık kasıklarını sıkmamış halde ortaya çıkarlar. Albi'nin gözleri griye yakın yeşil renkte olması dışında, birbirlerine çok benziyorlar. "Hazır mısın?" diye sorar Dec.

"Hazırım."

"Bu kim?" Albi pencerenin altındaki dolaba yönelir ve Noah'ın çerçeveli fotoğrafını alır. O fotoğrafı incelerken zihnim bir anda boşalır. Dec'in endişeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Muhtemelen o da boş bakıyor.

"Um," Kuru ağzımı nemlendirmek için defalarca yutkunuyorum, kelimeler kafamda dönüp duruyor, ama hiçbirisi dört yaşındaki bir çocuğun anlayabileceği bir cümle oluşturmuyor. "O benim küçük oğlum." Bunu söylemek istememiştim. Ne demek istediğimi bilmiyorum.

Albi'nin küçük gözleri düşünceli bir şekilde bana bakıyor, bu bilgiyi sindirmeye çalışırken kaşları çatılıyor. "Senin de benim gibi bir oğlun mu var?"

"Tanrım," diye nefes alıp, Dec'ten yardım bekliyorum. Bu durumda olabileceğim, Albi'ye Noah'ın kim olduğunu ve neden artık burada olmadığını açıklamak zorunda kalabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Nereden başlayacağımı bilmiyorum ve onun önünde kesinlikle yapmamam gereken bir şey olan, kendimi kaybetmeden bunu atlatıp atlatamayacağımı da bilmiyorum. "Adı Noah'tı," diyorum, bu giysiler içinde terleyerek, sıcak ve rahatsız hissederek. "Cennete gitti."

"Cennet nerede?"

"Meleklerin gittiği yer," diyor Dec, beni yaklaşan panik ataktan kurtarmaya çalışarak.

"O bir melek mi?" Albi resme bir kez daha bakar. "Kanatları nerede?"

Onun masumiyeti gerçek bir güzellik. Çok değerli. Noah hayattayken, Dominic ile her gün bu masumiyeti korumak için mücadele ederdim. Ona hayatın soğuk ve acımasız gerçekliğini mümkün olduğunca uzun süre göstermeyi ertelerdim. Babam öldüğünde, Noah'ın cenazesine katılmaması gerektiğini ısrarla savundum. Dominic buna karşı çıktı ve onu pamuklara sardığımızı söyledi. Evet, öyle yapıyordum. Eğer yapabilseydim, onu sonsuza kadar pamuklara sarardım. Onu hayatın tüm zararlarından ve acımasızlığından korurdum. "Bu resim, kanatlarını almadan önce çekilmiş," diyorum, hayatımın aşkına bakarken aşık olduğum küçük çocuğa. "Bir süre burada kaldı, ama sonra kanatları çıktı ve cennete gitmek zorunda kaldı."

"Kanatlarım çıkacak mı?" Bana umut dolu bir bakışla bakar.

"Bir gün senin de kanatların çıkacak. Hepimizin  ıkacak. Ama ne zaman olacağını bilmiyoruz."

"Babamla aynı anda kanatlarım olsun istiyorum." Resmi tezgahın üzerine geri koyar ve Dec'in hafifçe nefes aldığını duyarım. Ve onun için    meye bile çalışmayacağım bir trajedi vardır. Kimseyi geride bırakmama ya da geride bırakılmama nimetine sahip değiliz. Bunlar, hayattan ayrılmanın ve hayatta kalmanın en acımasız yanlarıdır.

"Baban muhtemelen senden önce kanatlarını alacak çünkü o senden daha yaşlı."

"O benden büyük değil," diyor Albi, resme işaret ederek, çok şaşkın bir şekilde.

İşte bu yüzden bir çocuğa ölümü açıklamak imkansızdır. Onları masum bırakın. "Haklısın." Zorla gülümsüyorum. "Ben ne bilirim ki?" Dec'e bakıp başımı sallıyorum, kendime kızıyorum. " zg n m," diyorum.

"Camryn?"

"Ne?"

"Kapa  enenini." Bana yaklaşır, kolunu omzuma dolayarak Albi'nin elini tutar ve ağzını yanağıma dayar. "İyi misin?"

Burnuma uzanıp köprüsünü sıkıştırıyorum, düşünmek için zamanım olsaydı bunu nasıl ifade ederdim diye merak ediyorum. Ve hala bilmiyorum. "Gerçekten her şeyi mahvettim."

Dairemden  ıkıyoruz ve Dec bana sinirli bir bakış atıyor. "Ortalığı karıştırmadın. Soruma cevap ver."

"İyiyim," diyorum, Dec'e uysalca gülümserken, çarpıp duran, endişeli kalbim sakinleşiyor. "Sayılır."

"Hislerin hakkında bana asla yalan söyleme." Koridorda Bay Percival'la karşılaştığımızda eğilip dudaklarını saçlarıma değdirdi.

"Oh, peki burada kim var?" diye sorar.

"Ben Albi ve babamla Camryn'le buz pateni yapmaya gidiyorum, küçük olduğum için penguen kullanacağım."

Bay Percival, bilgi bombardımanı onu geriye doğru eğdiği için devrilebilirmiş gibi görünüyor. "Tanrım, evlat, sakın ol, ben sadece adını sordum."

"Ha?"

Dec gülerek Albi'yi kucağına alır. "İyi günler, Bay Percival, hindi nasıl?"

"Öldü."

"O da ne?" diye sorar Albi, yaşlı adamın yanından hızla geçip, ardına kadar açık kapısından dairesine girer. "Vay canına, süper!" Dizlerinin üzerine çöker ve motosikletli bir cüceyi eline alır.

"Dikkatli ol, evlat," der Bay Percival, yürüteçle onu takip ederken. "Jantları hassastır."

Dec burun kıvrır, ben de öksürürüm, ikimiz de Bay Percival'ın Albi'den cüceyi alıp ona tekerlekleri göstermesini izleriz. "Onları altın rengine boyadım, gördün mü?"

"Aman Tanrım." Albi, Bay Percival'ın dairesindeki her yüzeyde bulunan yüzlerce cüceyi fark eder.

"Bir polis!"

"Evet, bir itfaiyeci, bir doktor, bir çiftçi ve bir..."

"Çok fazla cüce var," diye araya girer Dec, eğilip Albi'yi kucağına alır. Albi onu itti.

"Senin Noel Baba'n var! Ve ren geyikleri." Albi salona koşar ve tekrar dizlerinin üzerine çöker, en şişman cüceyi kucağına alır. "Baba, bak."

"Görüyorum, evlat. Buz pateni yapmaya mı gidiyoruz?"

"Şu fotoğrafı Lapland'da çektim," diyor Bay Percival, Albi'nin yanına oturarak koltuğun koluna yaslanıyor.

"Lapland'a mı gittin?" diye sorar Albi, şaşkınlıkla ağzını O şeklinde açarak.

"Evet, gittim evlat. 1987'de. *Çok uzun* zaman önce. Sen hangi yılda doğdun evlat?"

Albi, Dec'e bakar. "2021," der Dec.

"Yirmi bir," diye mırıldanır Albi, poposuna oturur ve Bay Percival'ın önünde bacak bacak üstüne atar, sanki sınıfta öğretmenin önündeymiş gibi.

"Yani dört

yaşındasın." "Dört
buçuk yaşındayım."

"Bu yıl uslu durdun mu?"

"Çok usluydum." Yaşlı adama hayranlıkla bakıyor. Dec'e bakıyorum. Omuz silkiyor. "Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum.

"Eh, görünüşe göre bir yere çabucak varamayacağız."

"Bir içki alabilir miyim, Bay Percival?"

"Aman, ne kadar kaba davrandım." O eğilir. "Sen orada bekle, evlat, ben sana bir ziyafet ve biraz eggnog getireyim."

"Eggnog nedir?"

"Sihir, evlat. Kıpırdama."

"Kıpırdamam."

"Bu taraftan." Bay Percival yanımızdan geçip bizi mutfağa götürdü.

"Ne oluyor lan?" Dec eşikte durup etrafına bakındı kaosa bakarak. "Parti mi veriyorsunuz?"

Her yüzeyde yiyecekler dizilmiş, bazılarının altında buz torbaları, bazıları alüminyum folyo ile örtülmüş, bazıları da Tupperware kaplarda. Bu, steroidli bir büfe. "Noel'deyiz," diyor Bay Percival. "Misafirler ne zaman geleceği belli olmadığı için hazırlıklı olmak gerekir." Bir bıçak alır ve Dec'e doğrultur, Dec geriye doğru eğilir. "Örnek olarak." Lezzetli keklerinden birini keser ve ben ilk olarak kendime bir parça alırım, mutluluğumu mırıldanarak. "Şeri?"

"Lütfen," diye mırıldanıyorum.

"Tabii," diyor Dec.

Sonra yaşlı adam ihtiyaçlarımızı karşıladıktan sonra, bir tepsi dolusu ikramları alır ve çerçevesine koyar, Albi'ye geri döner. "Kendinizi evinizde hissedin çocuklar."

Ve biz de öyle yapıyoruz, kanepeye uzanıp Bay Percival'ın Albi'yi cüceler, Noel, dünya seyahatleri ve savaşa ilgili hikayelerle büyülemesini dinliyoruz.

"Aslında oğlumu uyutmak için konuşuyor." Dec, Albi'yi omzuna alır, elimi tutar ve bizi ön kapıya kadar götürür.

"Bu beklenmedik ve çok hoştu," diyorum, Albi'nin şapkasını alıp kulağının üzerine çekiyorum. "Sabaha kadar uyuyacak mı?"

"Uysalar iyi olur." Ben montumu asarken, çantamı yere bırakıp mutfağa doğru yürürken Dec merdivenlerden yukarı çıkar. Eşikte durup merdivenlere bakarım. Dudaklarımı ısırırım. Geri dönerim.

adımlar, ayakkabılarımı çıkarıp merdivenleri çıkıyorum, burnumu takip ederek Albi'nin odasına gidiyorum, her duvarı süsleyen orman hayvanlarını görüyorum. Dec onu soyup gevşek vücudunu orman pijamalarına sokarken sessizce izliyorum, sonra onu yatırıp yanağına bir öpücük konduruyor.

Arkasını dönüp beni gördüğü anda, yüzümün o anda ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu açıkça gösterdiğini biliyorum. Kollarını bana dolaması. Dudaklarının vücudumun her yerinde olması. Benimle sevişirken yavaş ve dikkatli hareketleri.

Ceketini çıkarıp bir pufun üzerine atıyor, sonra kararlı bir şekilde bana doğru geliyor, beni kucaklayıp yatak odasına götürüyor ve yatağın kenarına oturtuyor. Parmakları yanlarımı okşarken, kazakımı başımdan çıkarıp bir kenara atıyor, sonra avucunu göğsüme bastırıp beni sırt üstü yatırıyor. Kot pantolonumun fermuarını açmak için uzanıyorum, ama o ellerimi itiyor, bir yumruğunu yatağa dayıyor ve üzerime eğiliyor, diğer eliyle işimi devralıyor, gözleri dans ediyor, benimkilerden kendi işine geçiyor. Kirpikleri titriyor. Dudakları açılıyor. Nefesi hızlanıyor. Kot pantolonumu açarak, külotumun hemen üstündeki eti öper ve ben iç çekerek yorganın içine erir, kollarımı başımın üzerine koyarak gözlerimi kapatırım, o ağzını karnımdan göğsüme ve boğazıma doğru kaydırırken tamamen mutluluktan uçarım. Homurtusu boşluğa titreşir, sakalları cildimi okşar, sırtım göğsüne doğru kıvrılır.

"Çıkar şunu," diye fısıldıyorum, süveterinin eteğine uzanıp gövdesinden yukarı doğru çekiyorum. Onun sıcak teninin üzerimde olmasını, beni boğmasını, sarmasını istiyorum. Dizlerinin üzerine çöküp süveterini vücudundan yukarı doğru yırtıyor, saçlarını dağınık bir halde bırakıyor ve tişörtünü de çıkarmadan önce bir kenara atıyor. Sert göğsü ortaya çıktığında başım dönüyor, kemerini açtığında pazıları şişiyor. Sabırsızlıkla ayağa fırlıyorum, fermuarını açıyorum, kot pantolonunu kışından aşağı indirip ellerimi oraya koyuyorum ve sıkıyorum.

"Sakin ol," diye fısıldayarak ayağa kalkar ve kot pantolonunu ve boxerını çıkarır. Benimkini belimden tutup külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı indirir, ben de kendimi kurtarmak için onları tekmelerim ve onu tekrar bedenime davet ederim. "Bana dokun," diye mırıldanır, dirseğine yaslanarak elimi tutar ve onu uyarılmışlığına doğru yönlendirir. Keskin bir nefes havayı delir.

Elimi onun etrafına doladıgımda, onu okşamaya başladığımda gözlerini sıkıca kapatıyor ve zevki sürdürdüğünü izliyorum. "Siktir, bu çok iyi geliyor." Kafası ağırlaşıyor, ben onu okşarken ön sıvısı damlaları karnıma damlıyor. Gözlerini açıyor ve bana bakıyor, çenesi sıkı ama gevşemiş, bakışları buğulu ve tembel. Birbirimizi incelerken hiçbir şey söylemiyoruz, ama kapalı ağızlarımız arasında sonsuz kelimeler havada uçuşuyor. Onu çok seviyorum. Bir gün ne kadar derinden sevdiğimi anlayabileceği umuduyla ona bunu tekrar tekrar söylemek istiyorum. Her gün ona göstermek istiyorum.

Bu düşünceyle, dudağımı ısıyorum, başparmağımın ucuyla onun ereksiyonunun ucunu ovuşturuyorum, ıslaklığı yayıyorum, yakışıklı yüzündeki gerginliğin devam etmesinden zevk alıyorum. "Ne istediğini söyle," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, sesi zaten coşmuş libidomda tarif edilemez şeyler yapıyor.

"Seni içimde istiyorum," diyorum utanmadan. "Yavaşça hareket et." Bağlı. "Bütün gece."

O inleyerek ağzını ağızıma getirir, beni şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sert bir şekilde öper, ama yine de bu öpücük sevgi ve saygı dolu. Vücudu benimkine doğru eğilir, elimi onun uzunluğundan uzaklaştırır ve ben omuzlarını tutar, dudaklarının arasında inlerim, bacaklarımı açar ve kalçalarına sararım, dillerimiz dönüp dans ederken, dalıp geri çekilirken onu sıkıca sararım. Onun dolgun, sert penisi alt karnıma çarparak tekrar dikkatimi çekmek için bağılıyor ve iç duvarlarım da buna karşılık olarak çığlık atıyor. Bir nefes ve bir küfürle, Dec ağzını ağızımdan ayırıyor ve bana doğru nefes nefese bakıyor, sersemlemiş ve terden parıldıyor. "Dön." Elini belimin altına geçirip beni öne doğru çevirir, yatağın kenarından uzaklaşmam için beni teşvik eder, böylece kıcıma binmesi için yer açar. "Bir dakika içinde içinde olacağım," diye mırıldanır, parmak ucunu omurgamdan aşağı doğru sürükleyerek omuz bıçaklarımı içeri çeker. "Aceleyle gerek yok."

Hormonlarım buna karşı çıkıyor. "Dec," diye sessizce yalvarıyorum, ellerimi yorgana geçirip, karanlıkta kendimi kaybederken yanağımı sıkıştırıyorum. Sadece onu hissediyorum. Onu algılıyorum. Onu kokluyorum. Ağızımda tadını alıyorum.

"Şşş." Parmağını diliyle değiştirip omurgamı yavaşça yalıyor, sertliği popomu okşuyor, cildimde ıslak izler bırakarak

"Aman Tanrım." Gözlerim kapaklarımın arkasında kayıyor. Onun için

"Aman Tanrım." Gözlerim kapaklarımın arkasında çaprazlanıyor. Onun için yanıyorum, yavaşça kendimden geçiyorum. Arkama ulaşıyor ve dişlerini etime batırıyor, sonra emiyor, yalıyor ve öpüyor.

"Seni tatmalıyım," diye homurdanarak beni sırt üstü çevirir. Ağzının saldırısına karşı kendimi hazırlamak için bir saniyem bile yoktur. Uyluklarımı ayırır ve yüzünü bacaklarımın arasına gömer, zonklayan klitorisimi ağzına alır. Zevk omurgamdan yukarı doğru yayılır, vücudumu şiddetli bir kavise sokar ve onun sıcak, ıslak dili açgözlülükle içimi yalarken çığlığını bastırmak için bir yastık kaparım. Bayılacağım. Aşırı ısınmış, içim ve dışım yanarken, yastığı bir kenara atıp havayı yutuyorum, tavana doğru nefes nefese kalıyorum, biriken basınç patlamaya ve beni yok etmeye hazır. Vücuduma bakıyorum, karnımdaki eline uzanıp onu göğsüme götürüyorum, o beni parça parça yerken elimi orada tutuyorum. Ağzına boşalmak istemiyorum.

Omuzlarına uzanıp onu rahatsız ediyorum ve o nefes almak için başını kaldırıyor, gözleri donuk, ağzı ıslaklık ile parıldıyor. Biraz şaşkın görünüyor, vücudumda yukarı doğru sürünerek benim zevkimi paylaşıyor, birkaç kısa, harika saniye boyunca beni derin bir şekilde öpüyor, sonra beni tekrar öne çevirip vücuduyla üzerimi örtüyor, dizimi kendi dizleriyle iterek beni kendisine açıyor. Saçımı kenara çekip kulağıma ulaşır ve kulak mememi ısırır. "Kemiklerin derinliklerine kadar," diye fısıldar, kalçalarını sallayarak kolaylıkla içime girer ve alevleri anında söndürür. Rahatlamadan gevşerim, o kulağımı yalarken başını avuçlarım ve hafifçe nefes alırken titrerim. "İyi hissediyor musun?"

"Hmmm." Kıcımlı ona doğru iterek, daha fazla ilerleyemeyecek hale gelene kadar onu içimin en derinlerine davet ediyorum.

"Oh, lanet olsun, Camryn," diye homurdanıyor, hareketsiz kalıyor ama içimde deli gibi tekmeliyor. "Beni sıkı sıkı sarıyorsun."

Kalçalarımı
döndürmeye
başlıyorum. "Camryn,
dur."

Yapamıyorum. Çok iyi geliyor, baskı geri geldi, şimdi de karıncalanma var ve bu dünyadan değil sanki.

"Dur," diye nefes nefese, o da itmeye başlar, vücudu zihnine karşı gelir.

"Oh Tanrım," diye inledim.

"Siktir." Saçımı avuçlayıp nazikçe çeker, başımı yataktan kaldırıp dudaklarıma ulaşabilmek için çevirir. Öpücüğü çılgınca ve hızlıdır, dilini ağzımda dolaştırırken hareketleri daha sert ve hızlı hale gelir. Geri dönüşü olmayan noktaya geldim, aciliyet beni ele geçiriyor, öpücüğümüzü daha da çılgın hale getiriyor, dillerimiz onun penisi kadar derine dalıyor. Ona yaklaştığımı söylememe gerek yok. Onun da bana söylemesine gerek yok. Artık öpüşemeyeceğimiz noktaya geliyoruz, vücutlarımız bunu sürdürmek için çok sert çarpışıyor. O küfrediyor ve bir an duruyor, beni kalçalarımından tutup ellerimin ve dizlerimin üzerine çekiyor, sonra tamamen bırakıyor ve neredeyse acımasızca bana çarpıyor. Omzumun üzerinden geriye bakmak için zorlanıyorum, zevk çığlıklarımı bastırıyorum, başını geriye atmış, her kasını germiş, deli gibi sevişirken onu izliyorum. Göğüslerim şiddetle sallanıyor, yumruklarım çarşafı sıkıyor, başım sarkıyor, o beni ileri geri çekip dururken, parmakları acı verici bir şekilde içime giriyor, ecstasy çığlıkları atıyor.

Zirveye ulaştığımda bacaklarımın arasında bir havai fişek patlar gibi olur ve Dec yüksek ve derine iterek donarken, yatak odasını dolduran kırık bir inilti, onun patlamasıyla benim çığlıklarımınla karışır. Penisi içimde genişler ve uzun, dalgalı dalgalar halinde boşalır. "Tanrım," diye nefes nefese, gövdesi üstüme çökerek beni çarşafı doğru iter. Nefes alamıyorum, vücudum boşalmanın gücüyle titriyor. Ve uykum var. Çok uykum var.

Dec üstümde nefes nefese, zorlu nefes alıp verişlerinin arasında omzumu öpüyor. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Sen asla benim sikip unuttuğum bir erkek olmayacaksın," diyorum, nefes nefese, onun cildime karşı gülümsediğini hissederek.

"Sen beni sikmedin," diye fısıldıyor. "Ben seni siktim."

Kesinlikle öyle yaptı. Ve kalbimin bu kadar çılgınca attığını hissetmek çok güzel.

"Seni seviyorum," diyor, yanağına burnunu sürterek.

Dönmeye başlıyorum, bana yer açması için onu kaldırıyorum. Acıyla içimden çıkıyor ve ben de aramıza bakıyorum.

Sırtım, orgazmının ardından çılgınca seğiriyor. Omuzlarına uzanıp onu üzerime çekiyorum, kollarımı ve bacaklarımı bir yay gibi etrafına doluyorum, yüzümü boynuna gömüp derisindeki ter ve seks kokusunu içime çekiyorum. "Noel'i seninle ve Albi ile geçirmek istiyorum," diyorum, onun hemen hareket etmeye başladığını hissediyorum. Kollarımı daha da sıkı sarıyorum, ama bunun bir önemi yok.

Kollarımdan kurtulur, ama bacaklarımdan kurtulamaz, onu sıkıca tutuyorum. Her iki eliyle bileklerimi tutup başımın üstüne doğru iterken kaşları yükselir. "Gel bizimle yaşa."

Bacaklarım ve vücudumun geri kalanı anında gevşiyor. "Sizinle yaşamaya mı?" diye aptalca tekrarlıyorum.

"Artık yalnız kalmanı istemiyorum." Yüzünü boynuma gömerek, yanağımdan dudaklarıma doğru öpücükler yağdırırken, ben tavana bakarak, lanet olasıca dilsiz kalmış gibi bakıyorum. "Bu tek yönlü bir yol, Camryn, ve o yol sonsuza doğru." Geri çekilip yüzümü inceliyor, ifadesinde umut ve ihtiyat karışımı bir şey var. "Böyle bir şey için sosyal olarak kabul edilebilir bir zaman dilimi hakkında stres yapıp zaman kaybetmeyelim." Boş bakışlı yüzüme bir öpücük daha. "Seni seviyorum." Bir öpücük daha. "Seni burada istiyorum." Bir öpücük daha. "Evet de."

"Çekil."

Bir an durur, sonra başını kaldırıp beni gözlerinin içine bakar, gözlerimi arar. "Cam..."

"Çekil, Dec." Bileklerimi tutan ellerine direnç gösteririm ve o anında bırakır, beni serbest bırakmak için dizlerinin üzerine çöker. Kalbim deli gibi çarparak ayağa kalkarım ve banyoya giderim, arkamdan kapıyı kapatırım. Tam bir panik atak beni felç edecekmiş gibi hissediyorum, nefesim kesilmiş, cildim terlemiş. Lavaboya gidip yüzüme soğuk su serpiştiriyorum, küvetin kenarına otururken yüzümü okşuyorum, bacaklarım titriyor, kısmen Dec'in zihnimi ve bedenimi altüst etmesinden sonra hala kendime gelemediğim için, kısmen de onun yumuşak talebinden dolayı. Ve bu bir talep olduğu için bile değil. Dürüst olmak gerekirse, neden böyle tepki verdiğimi bilmiyorum, ama verdim ve bunu durduramıyorum.

Onu seviyorum. Albi'yi seviyorum. Korkutucu bir şekilde, sürekli onlarla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum — ikisi de kırık kalbime sakinleştirici bir merhem gibi, dakikada dakikada yavaşça iyileştiriyorlar — ama yine de bir şey

dayanılmaz bir şekilde yanlış geliyor. Suçluluk mu? Yavaş yavaş sevgi ve umutla doldurulan boşluk mu?

Havluyu bırakıp ellerimle yüzümü kapattım, ağlamıyordum ama tamamen umutsuzdum. Ve şimdi ondan kaçtım, onu yatakta bırakıp, muhtemelen kendini tekmeliyordu, böylece burada saklanıp düşüncelerimi kovalayabilirdim.

Kapıda hafif, gergin bir vuruş sesi duyulur ve Dec içeri girerken ellerimi indiririm, çıplak vücudu gözle görülür şekilde sönmüştür. Beni banyonun kenarına oturtur, düşünceli ve açıkça hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Söylediklerimi unut," der isteksizce, kapı kolunu bırakır, kolları ağır bir şekilde yanlarında sarkar. "Aptalca bir fikirdi." Buna inanmıyor. Ben inanıyor muyum? Bilmiyorum bile. Onlarla Noel'i geçirmeyi kafamda yeni yeni kabullenmiştim, şimdi ise sonsuza dek atladık.

"O dört yaşında, Dec," diyorum, düşünmeden. "Onunla birkaç gün önce tanıştım. Küçük zihni bunu anlayamaz. Kısa hayatı boyunca sadece o ve sen vardınız, ben ortaya çıktım ve..."

"Sana hayran," diye mırıldanıyor. "Senden bahsetmekten vazgeçmiyor. Bu noktada, ortadan kaybolsam beni özler mi diye merak ediyorum."

"Kes sesini, seni çok seviyor."

Bana yaklaşan Dec diz çöküp ellerimi tutar. "Son beş dakikayı sil." Her iki elimi de öper ve ayağa kalkar, beni ayağa kaldırıp kucağına alır, yatağa geri taşır ve onu söylemeden önceki pozisyonuma, sırt üstü yatırır.

Üzerime çıkarak pozisyonunu yeniden alır ve yüzünü boynuma gömer, kaldığımız yerden devam eder. Ama böyle bir şey söylenmemiş sayılmaz ve ben tavana bakarken, Dec ağzıyla boynuma aşk yaparken, tek düşünebildiğim şey önümüzde bizi nelerin beklediği. Çünkü onunla ve Albi ile yeni bir hayata başlamayı kafamda oturtamıyorsam, şu anda burada olmanın ne anlamı var? Bu Dec'e haksızlık. Ama daha da önemlisi, Albi'ye haksızlık.

22 Aralık

Kahvenin kokusu beni kendine getiriyor, çocuk şampuanının belirgin, kaybolmuş kalıcı kokusuyla karışık. Karanlıkta nefes alıyorum, o narin kokunun içime derinlemesine işlemesine izin veriyorum. Doğal olarak, anılar da onunla birlikte geliyor, bu yüzden gözlerimi açıp yepyeni bir dünyada yeni bir güne başlamadan önce, birkaç dakika onlara kapılıp kalıyorum, tadını çıkarıyorum. Albi'yi yine sırt üstü yatakta yıldız şeklinde uzanmış, kolları başının üzerinde, ağzı açık halde buluyorum. Ellis erkeklerinin standart uyku pozisyonu. Buruşuk pijamaları kollarına ve bacaklarına kadar çıkmış, kremi, mükemmel tenini ortaya çıkarmış. Saçları kusursuz bir dağınıklıkta. Babası gibi uzun kirpikleri, yüksek elmacık kemiklerine neredeyse değecek kadar uzun. Başımı kaldırıp vücuduna bakıyorum ve Dec'in yatağın onun tarafının boş olduğunu görüyorum. Kahve yapıyor.

Yan tarafıma dönüp, gözünün üzerinde duran bir tutam saçı nazikçe geri itiyorum ve o kıpırdayıp anlamsız sözler mırıldandığında donup kalıyorum. Hızla geri çekilirim, ne olacağını tahmin ederek, tam da ayağı fırlayıp kalçamı kıl payı ıskalarken. Kendini yanına atar ve iç geçirir, yerleşir. "Ah, seni güzel küçük şey," diye fısıldarım, ona yaklaşıp, yanağını nazikçe okşamaktan kendimi alamadan. Uyurken nefes almasını dinlemek, onu izlemek, uzun zamandır kaybolmuş bir huzur duygusunu geri getirir. Geri çekilip, dağınık küçük vücudunu daha iyi görebilmek için elini tutuyorum, başparmağımın ucuyla parmaklarını okşuyorum, henüz gelişmemiş eklemlerinin olduğu yerde bulunan sevimli gamzelere bakıyorum. Bu dünyada hiçbir kötülük yapmamış saf eller. İncitici veya zarar verici sözler söylememiş bir ağız. Ne tür olursa olsun, sadece sevgiyi bilen bir kalp.

Netlik beni vuruyor, ve çok sert vuruyor, kanımı ısıtıyor ve kalbimi güçlü bir şekilde attırıyor. Bu bir cankurtaran salı. O benim cankurtaran salım. Çünkü

onlarla birlikte olmasaydım şu anda nerede olabileceğimi
düşünmekten korkuyorum.

Yalnız. Nefret

dolu. Boş.

"Babanla konuşmam gerek," diye fısıldayarak, uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. Yataktan atlayıp önüme baktım, bu tişörtün nereden geldiğini merak ederek. Tişörtü kaldırdım. Ve külotumu da. Belirsiz, uykulu bir anı aklıma geldi: Dec, beni örtmek için direnen bedenimle boğuşuyordu. Albi'nin yatağına girmesini bekliyordu.

Gülümserim ve saçlarımı toplarken aşıağı kata inerim. Mutfaağa vardığımda Dec açık buzdolabının önünde durmuş, kartondan portakal suyu içiyor. Boxer şortuyla. Onu takdir etmek için kısa ve sessiz bir an dururum. Kartonu eğdiğinde sırt kasları dalgalanıyor, eliyle kapıyı açık tutarken kol kasları sertleşiyor. Ama en çok, onunla birlikte burada olduğum için minnettarım.

Sessizce yanına yaklaşıp arkasına geçiyorum ve kollarımı onun kollarına doluyorum, sırtına kısa bir süre sarılmadan önce boynuna doğru öpücüklerimi uzatıyorum, o başını eğip portakal suyunu geri koyarken ben de parmak uçlarımda yükseliyorum. "Sana da günaydın," diyor, dönüp eğilerek beni omzuna alıyor.

"Vay canına!" diye bağıriyorum, başımı eğerek onun uzun adımlarla adaya doğru yürürken gerilen ve şişen kalçalarını izliyorum. Avucunun içi kıcıma çarpıyor. "Ah!" Eğilip beni tezgahın üzerine oturtuyor, soğuk taş sıcak tenime batıyor ve bu da beni dik oturmaya zorluyor. Parlak, yaramaz gözler bana bakıyor. "Evet," diye cevap veriyorum, o konuşmadan, avuçlarını omuzlarına koyuyorum.

"Evet, ne?"

"Evet dedim."

"Sana ne sordum?"

"Bana sormadın. Dolaylı yoldan talep ettin." Başını eğdi.

"Devam et."

"Her zaman seninle olmak istiyorum."

Ağızının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. "Devam et."

"Sen ve Albi."

Kaşları yükselir, gülümsemesi daha belirgin hale gelir.

"Burada," diye ekledim, ellerimi çıplak göğsünde gezdirirken, onun avuçları da uyluklarımın üzerinde dolaşmaya başladı. Burnumu kırıştırdım. O da karşılık olarak burnunu kırıştırdı.

"Fikrini neyin değiştirdiğini sorardım," diye fısıldıyor, ağzını yavaşça ağzıma yaklaştııyor, beni öptüğünde çılgınca istemiş olacağımı garantiye alıyor, "ama gerçekten umurumda değil." Boynumu tutup beni yerinde tutarken, beni derin ve sert bir şekilde öpüyor, vücudunu bacaklarımın arasına sokuyor. Adada yarı çıplakken ve Albi bir mil çapında bir mesafedeyken olmaması gereken şeyler oluyor ve Dec'in boğazından çıkan derin, gırtlaktan gelen uğultuya bakılırsa, ona da aynı şey oluyor. Ama ben bu anın tadını çıkarıyorum, ne kadar sürerse sürsün, yakınlığımızın tadını çıkarıyorum. Sadece kontrol altında tutmamız gerekiyor.

"Üç gece kaldı!"

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Siktir," diye tıslıyor Dec.

"Çekil!" Onu itip tezgahın hızla kayıyorum, merdivenlerden aşağı koşarken küçük ayaklarının sesleri giderek yükseliyor. Bir tabureye oturup tişörtümü olabildiğince uyluklarımın altına çekiyorum, tam da o anda mutfığa dalıyor.

"Üç gece kaldı!" Mutfak adasının etrafında turlar atıyor, gözlerim başım dönene kadar onu takip ediyor. Tekrar tekrar gözlerimi kırıştırarak, tezgahın önüne yaklaşmış olan Dec'i buluyorum. Acı çekiyor gibi görünüyor. Gülümsüyorum. O ise somurtuyor.

"Albi, dostum, yavaşla." Dec kıpırdamıyor. Kıpırdamıyor. O boxer şortu hiçbir şeyi gizlemiyor.

"Üç gece kaldı!" Nefes nefese durur ve aramıza bakar. "Coco Pops istiyorum."

"Coco Pops istiyorsun, *lütfe*," diyor Dec, onu düzelterek. "Noel Baba, terbiyesi olmayan çocukları ziyaret etmez." Kaşlarını çatarak, önünü gözetliyor ve Albi yanımdaki tabureye tırmanırken ben gülümsüyorum.

"Neden gülüyorsun, lütfen?" diye sorar.

"Babam beni güldürüyor."

"Neden, lütfen?"

"Önemli değil." Elini okşuyorum ve Dec ada boyunca ilerleyerek eğilip bir kase çıkarıyor, sonra geri dönüp Albi'nin önüne kaydırıyor.

"Teşekkürler, baba."

"Rica ederim. Meyve suyu ister misin?"

"Evet, lütfen ve teşekkür ederim."

Dec dönüp buzdolabına gider. "Camryn?"

"Biraz içtim," diye mırıldandım, dudaklarımı yalayarak portakalın tadını aldım. "Ama kahve alayım."

"Lütfen," diye ekler Albi.

"Lütfen," diyorum gülümseyerek.

Dec omzunun üzerinden bakar, bakışları şakacıdır, bir adım geri çekilir ve meyve suyunu tezgahın üzerine koyar, sonra kahve makinesine gider, sırtını bize dönerek.

Albi tabureden atlayarak indi ve kiler dolabına gitti, dolabı açtı ve Dec'i beklemekten yorulan ayak parmaklarının ucunda yükselerek Coco Pops'u aldı. "Teşekkürler," dedi, dolabı kapatıp buzdolabına gitti, sütü çıkardı ve elleri dolu olduğu için geriye doğru çekilerek kapıyı tekrar kapattı. "Teşekkürler." Adaya geri döner, bulduklarını kaseyin yanına döker ve çekmeceye gidip kaşık alır. Çekmeceyi kapatırken "Teşekkürler" der. Onu gülümseyerek izlerim, Dec'in de onu izlediğini hissederim, tabureye tekrar tırmanır ve Coco Pops'larını kaseye döker. "Teşekkür ederim." Sonra sütü döker, kaseyin içine döktüğünden daha fazlasını tezgaha döker. "Teşekkür ederim." Kaşığıyla büyük bir kepçe alır ve ağzına atar. "Teşekkür ederim," ağzı dolu halde mırıldanır.

Dec, sonunda şişirilmiş çadırını indirip kahvemi getirip tezgahın üzerine dirseklerini dayadığında içimden gülümsüyorum. "İyi mi, dostum?"

"Evet, teşekkürler." Albi, çikolatalı mısır gevreğinden bir kaşık daha ağzına atıyor. "Teşekkürler," diyor kaşığa.

Dayanamıyorum. Bir yudum alırken fincanıma burnumu çekiyorum ve Dec başını sallayarak yan taraftan telefonunu alıp kontrol ediyor. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Buz pateni!" diye bağıır Albi. "Lütfen."

Oh, bundan kurtulduğumuzu sanmıştım. Dec dolaptan bir somun ekmek alır, tost makinesine koyar ve bana acı çekmiş bir yüz ifadesiyle bakar.

"Percival Bey de gelebilir mi lütfen?" diye sorar Albi.

"Teşekkürler." "Percival Bey mi?" diye gülüyorum. "O yürümekte zorlanıyor, Albi."

"Bay Percival'ı tekrar ziyaret etmek istiyorum, teşekkür ederim. Buz pateni yaptıktan sonra onu görmeye gidebilir miyiz, teşekkür ederim? O doksan dokuz yaşında, baba! Teşekkür ederim. Neredeyse yüz yaşında! Lütfen. Bu gerçekten büyük bir sayı, baba. Teşekkür ederim. Ben sadece dört buçuk yaşındayım! Lütfen. Bay Percival, Spitfire uçağıyla uçtuğunu söyledi." Albi ayaklarını taburedeki ayak dayama yerine koyar ve onu kullanarak ayağı kalker, Dec'in telefonuna uzanmak için adaya doğru eğilir. "Sana Spitfire'in neye benzediğini göstereyim baba, lütfen. Google'a Spitfire yaz." Uzanır.

Kayıyor.

"Albi!" O sert zemine düşmeden önce ona doğru atlayıp kolunu yakaladım, ama onu kurtarmama rağmen kahvaltısını kurtaramadım, kahvaltısı mutfak adasının üzerine saçıldı, Coco Pops ve çikolatalı süt her yere sıçradı.

"Oopsie Daisy!" Albi şarkı söyler. "Lütfen."

"Tanrım, beni korkuttun." Ayağı kalkıp onu tabureye geri oturtuyorum, başının üstünü öpüyorum, avuçlarımla başının iki yanını tutarken, kesinlikle dudaklarını ezerek. "Kıçını bu tabureden kaldırma."

"İyi yakaladın," diyor Dec, başını sallayarak, elini göğsüne koyarak hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyor. "Taburedeyken, küçük popon taburede kalacak."

"Teşekkür ederim," diye Albi somurtarak mırıldanır.

"Albi, her söylediğin şey için lütfen ya da teşekkür etmek zorunda değilsin," diyorum ona, sevgiyle gülümseyerek. "Sadece biri sana bir şey verdiğinde ya da sen bir şey istediğinde."

"Ama bu iyi bir terbiye."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Dec adanın etrafından dolaşıp arkama gelip yanağıma bir öpücük kondururken, avuç içlerimi tavana doğru uzatıyorum

"Teşekkür etmedin." Albi somurtmuyor, ama somurtmaya yakın ve ne için teşekkür etmem gerektiğini bulmak için kafamı yoruyorum, ama aklıma bir şey gelmiyor.

"Teşekkür etmedin." Albi somurtmuyor ama somurtmaya yakın ve ben ne için teşekkür etmem gerektiğini bulmak için kafamı yoruyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. "Baban sana öpücük verdi ve sen teşekkür etmedin. Biri bana bir şey verdiğinde ya da bir şey istediğimde teşekkür etmem ya da lütfen demem gerektiğini söyledin."

Dec, dağınıklığı süpürmeye başlarken gülüyor ve ben bir an için bu manzaraya dalıp gidiyorum. Dec'in süpürgeyle temizlik yapması aslında seksi olmamalı. Ama yine de öyle. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve Albi boş kasesine daha fazla Coco Pops dökerken dalgın dalgın düşüncelere dalıyorum.

Ön kapının çalınması beni dalgınlığımdan çıkarır ve Dec ön tarafına, elindeki süpürgeye bakar.

"Ben açarım," diye bağıryorum gürültünün üstüne, tabureden atlayarak.

"Muhtemelen April'dir," diye seslendi. "Kapıyı kilitlemedim, bu yüzden anahtarı çalışmayacaktır."

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, bulabildiğim ilk şeyi alıp altımı örtüyorum... Bu, Dec'in eşofman altı oluyor. Takılmamak için bel kısmını yarım düzine kez kıvrıp kısaltmam gerekiyor. Tişörtümü çıkarıp aşağıya koşuyorum ve kapıyı açıyorum.

Bu April değil.

"Merhaba," diyorum, tahtaya tutunarak, çıplak kollarım ve ayaklarım soğuktan titrerken, kadını süzdüm. Şık giyinmiş. Akıllı ama rahat. Uzun, kat kat kesilmiş sarı saçları var. Delici mavi gözleri. *Güzel*.

Beni baştan aşağı süzer. "Dec evde mi?"

"Tabii, onu çağırayım. Kim geldiğini söyleyebilir miyim?"

Dudakları düz bir çizgiye bükülür, görünüşe göre cevap vermek istemiyor.

"Gidip onu çağırayım," diyorum, içimi tuhaf bir his kaplıyor, tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Ama onu çağırmama gerek kalmıyor, çünkü arkamı döndüğümde, elinde elektrikli süpürge, siyah boxer şortu ve vücudunun geri kalanı tamamen görünür halde, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş bir şekilde arkamda duruyor.

Geri çekiliyorum, daha da soğuyorum ve bunun sıfırın altındaki sıcaklıklarla hiçbir ilgisi yok.

"Chelsea," diye fısıldadı.

Beynimin bunu kavraması birkaç saniye sürüyor. Chelsea? Eski karısı mı? Hayır, durun. Onlar hala evli. Chelsea, *karısı*. Beynim çalışmaya başlıyor, nefes alıp ona bakıyorum, davet edilmeden içeri girip kapıyı kapatmadan önce gözle görülür şekilde dik durduğunu görüyorum, koridora bakınıyor. "Dekorasyon yapmışsın."

Geri çekilip aralarına bakıyorum, zihnim boşalmış durumda. Mutfaktan Albi'nin kaşığıyla kasesine vurarak çıkardığı sesleri duyabiliyorum, koridorda kimin durduğunun farkında değil. Dec heykel gibi durmuş, sadece bakıyor. Onu anlayamıyorum. Şok olduğunu görebiliyorum, ama şu anda aklından neler geçiyor?

Ve *ben* ne yapmalıyım?

Chelsea'nin gözleri Dec'ten bana kayıyor ve beni ince bir şekilde baştan aşağı süzdürüyor. Dec'in eşofmanını giymiş, saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış, makyajsız bir şekilde burada dururken kendimi çok incelenmiş ve savunmasız hissediyorum.

Yargılan

mış.

Açığa

çkarılmış.

Mantıksız olsun ya da olmasın, kendimi aptal hissediyorum, çünkü Dec'in bu durumda benden ne yapmamı isteyeceğini hiç bilmiyorum. Onu, böyle bir karar verebilecek kadar iyi tanımıyorum. Onun karısı hakkında sadece aşağılayıcı sözler söylediğini biliyorum. *O benim için öldü*. Ona, karısı ortaya çıkarsa ne yapacağını sorduğumda cevap vermediğini biliyorum. Gerçek bir cevap vermedi. Sadece boşanmasını daha çabuk halledeceğini söyledi. Ama Albi'den bahsetmedik çünkü o zamanlar onun varlığından bile haberdar değildim. Onu öğrendiğimden beri, sormam gereken hiçbir soruyu sormadım.

Sanki annesi hakkında hiç soru sorulmamış gibi. Dec'in şu anda yapacağı gibi, boşanmak istemesi dışında. Hala boşanmak istiyor mu? Şimdi o burada ve çocuğunun annesine bakıyor, bunu istiyor mu? Ona karşı bir şeyler hissetmiş olmalı. *Albi'nin istikrarlı bir ailesi olmasını istedim. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım*. Ona bu fırsatı vermek şu anda doğru mu? Chelsea'nin bunu istediğini varsayarsak, ki bu tamamen kadın sezgisiyle söylüyorum, ama Chelsea çok pişman bir kadın gibi görünüyor. Hâlâ ondan nefret ediyor mu?

Siktir.

Başım zonkluyor, düşüncelerimin ağırlığıyla omuzlarımdan düşecekmiş gibi hissediyorum. Peki içimdeki korku? O kadar güçlü ki acıtıyor.

Kendimi sahtekar gibi hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda, sözleri sessiz bir mırıldanmaydı. Bu beni şaşırttı. Onun burada olma nedeni açık değil mi? Onun öfkesini haykırıp onu dışarı atmasını bekliyordum. Ama yapmadı.

"İyi görünüyorsun," diyor ve el çantasını ahşap zemine indiriyor. Ceketini çıkaracak mı? Askıya asacak mı? Mutfığa gidip su ısıtıcısını açacak mı? Sinir, korku ve şoku hafifletmeye başlıyor ve gözleri Dec'in çıplak göğsüne kayınca bu durum daha da kötüleşiyor. Evet, iyi görünüyor. Ya da *görünüyordu*. Şimdi? Sevdığım sıcak, güvenli bedeni bir kenara bırakırsak, hayalet görmüş gibi görünüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, kaşlarını çatıp başını sallıyor. "Baba?"

Bu tek kelime onu şaşkınlığından çıkarmak için yeterli ve o da benim gibi dönerek mutfak kapısında yüzü çikolatalı sütle lekelenmiş Albi'yi görür.

"Aman Tanrım," diye nefesini tutan Chelsea, dikkatimi tekrar ona çeviriyor. Elini kalbinin üzerine koymuş, ona bakıyor. Dayanamıyorum. Sanki kenarda oturmuş, tüm umutların boşa gitmesini çaresizce izliyormuşum gibi hissediyorum. "Çok değişmişsin." Diz çöküyor ve Albi'nin küçük gözleri kısılırken Dec'in yanına yaklaşıyor ve kollarını babasının çıplak bacaklarına dolayarak ona sarılıyor.

Dec, oğlunu koruyucu bir şekilde kollarıyla sarar. "Çok mu değiştim?" diye inanamayan bir sesle sorar, gözleri aniden kararır. Öfke. Onu sadece birkaç kez gördüm ve hiç hoş bir şey değil. "Tabii ki değişti Chelsea, sen *dört yıl önce* gittiğinde o daha dört haftalıktı."

İçimde bir şey tıklıyor ve bu, korkumu ve belirsizliğimi, Dec'in öfkesini ve Chelsea'nin hissettiği her neyse onu bastırıyor.

Albi.

Bu benim işim mi, yoksa Dec'in istediği şey mi, bilmiyorum, ama onun içinde biriken öfkeyi sevmiyorum ve kullandığı dil bana onun mantıklı düşünmediğini söylüyor. Hala babasının bacaklarına sarılmış olan Albi'ye koşuyorum

"Neden bana Bay Percival'ın bahsettiği Spitfire'ı göstermiyorsun?"

Somurtkan yüzü Dec'in bacağına biraz daha bastırıyor. O biliyor. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyor. *Küçük süngerler*. Ona etkilenmediğimi göstermek için tüm gücümü kullanarak geniş bir gülümseme takınıyorum. Her şey yolunda. Keşke Dec de aynısını yapabilseydi.

"Hadi," diyorum, elimi uzatarak. "Babanın bu bayanla konuşması gerekiyor."

Dec aniden benimle birlikte çömelir, ama bana bakmaz, tüm dikkati Albi'dedir. "Bir dakika sonra dönerim, dostum."

"Nereye gidiyorsun baba?"

"Hiçbir yere. Burada kalacağım. Birkaç dakika sürer, söz veriyorum."

"Gel," diyorum, Albi'nin elini nazikçe tutup ayağa kalkarak onu uzaklaştırıyorum. Sürekli omzunun üzerinden geriye bakıyor. Şüpheli. Chelsea gözlerimi yakalıyor. Düz dudakları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Bana bu Spitfire'ı göster," diyorum, sesim hissetmediğim bir coşkuyla dolu olarak onu mutfağa götürüyorum.

"O kim?" diye soruyor Chelsea, biz ortadan kaybolurken. "Benim yerime mi?"

"Onun hiç sahip olmadığı bir şeyi değiştiremem," diyor Dec alaycı bir şekilde. "Ne istiyorsun, Chelsea?"

Dec'in telefonunu alıyorum ama ekran kilitli olduğu için bir duvarla karşılaşıyorum. "Babamın şifresini biliyor musun?"

"Doğum günüm!"

"Ne zaman?" Ben bile bilmiyorum.

"Haziran!"

"Hangi gün olduğunu biliyor

musun?" "On beş!"

1506 yazıyorum ve ekran canlandığında rahat bir nefes alıyorum. Google'ı yüklerken, "Spitfire" yazıyorum ve dinlememeye çalışıyorum ama seslerini alçaltmaya çalışmadıkları için zorlanıyorum. "Vay canına," diyorum, Albi'yi adaya kaldırıp ona ekranı gösteriyorum. "Şuna bak!" Telefonu alıyor ve uçağa bakıyor. "Bay Percival bunlardan birini mi uçurdu?" diye soruyorum.

"Evet. Almanya üzerinde!"

"Vay canına."

"Almanya nedir?"

"Bir lke," diye açıklıyorum. "Bir gün okulda her Şeyi ğreneceksin."

"Bay Percival bana öğreteceğini söyledi."

"Eve gitmek istiyorum," diye Chelsea'nin sesini duyuyorum.

Albi konuŖurken, tombul parmağıyla ekranı kaydırarak sonsuz resimleri gezerken vücudum donup kalıyor. Dec'in konuŖmasını bekliyorum. Ona siktirip gitmesini söylemesini bekliyorum. Ama söylemiyor. Hiçbir Şey söylemiyor. Sonra mutfağa bir kapının kapanma sesi geliyor.

"Bir saniye orada otur," diyorum ve onu tabureye oturtuyorum. "Esnemek yok, unuttun mu?"

"Unutma," diyor, Spitfire'lara dalmıŖ halde.

Mutfak kapısına sürünerek yaklaŖıp koridora bakıyorum. GitmiŖler ve salona açılan çift kapı kapalı. Gözlerim yere dŖyor ve kalbim sıkıŖıyor. Bu kadar yıkılmıŖ hissetmeye hakkım yok.

Onlar hiçbir zaman benim olmadılar. Onlar onun. Ve o "eve" dönmek istiyor.

Kendi evine.

Onlarla birlikte.

Benim ait olmadığım yere.

Arkamı dönüyorum, Albi'nin telefona eėilmiŖ, bulabildiği tüm Spitfire resimlerini incelediğini görüyorum. O benim değil.

Benimkini kaybettim. Dört yıl için değil. Sonsuza kadar.

İki elimle yüzümü kapatıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ona siktir git demedi.

n kapının açıldığını duyuyorum ve ellerimi indiriyorum. April gülümseyerek içeri giriyor, ardından Blaine geliyor. Beni görünce ikisi de duraksıyor, yüzleri asılıyor. Gülümsemeye alıŖmak için tüm gücümü kullanıyorum — "alıŖmak" kelimesi burada çok önemli. Kendimi tamamen kaybolmuŖ hissediyorum.

"Günaydın," diyorum, sesim çatlak ve kırık. Albi'nin yanına geri dönüp kollarımı omuzlarına doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "April teyze geldi," diyorum, yüzümü saçlarına gömüp Ŗampuan ve Albi'nin kokusunu içime çekiyorum. Sonra ondan ayrılıyorum.

Koridora geri d6nerken kendimi sakın tutmaya çalışıyorum. Artık paltolarını çıkarmışlar. "Albi mutfakta," diyorum ve merdivenlere doğru y6neliyorum. "Dec'in salonda bir misafiri var."

April, yanından geçerken kaşlarını çattı.

"Gidip giyineceğim." Merdivenleri koşarak çıkıp kot pantolonumu ve s6veterimi giyiyorum, eşyalarımı alıp aceleyle aşağı iniyorum. Mutfaktan şaşkınlık sesleri geliyor, Albi ř6phesiz teyzesi ve amcasına yeni tutkusu olan şeyi g6steriyor. O muhteşem k66k çocuğa veda etmek istemiyorum. Ama Dec "ailesini" bir arada tutmak istiyorsa ve Chelsea eve d6nerse, ben kenara ekilmeliyim. Bu beni mahvediyor, ama uzaklaşmam gerekiyor.

Kırılan kalbim beni mutfağa geri çekiyor.

Kafam beni 6n kapıdan dışarı çıkarır, arkama bakmadan.

23 Aralık

Dün eve geldiğimi hatırlamıyorum. Buzdolabından bir şişe şarap çıkardığımı hayal meyal hatırlıyorum, ama onu bitirdiğimi hatırlamıyorum. Duş aldığımı da hatırlamıyorum, ama uyandığımda saçlarım hala ıslaktı, bu yüzden duş aldığımı biliyorum. Noah'ın resimlerinden oluşan kolajı açtığımı da hatırlamıyorum. Açılmamış kutuları boşalttığımı ve annemle Noah'ın çoraplarını duvara astığımı da hatırlamıyorum.

O kadar uzun süre ağladığımı hatırlıyorum ki bugün yüzüm yanıyor ve lekelerle dolu. Ve bu dairede bir dakika daha yalnız kalamayacağımı biliyorum. Kendimi uyuşmuş hissediyorum. Boş.

Başlangıç noktasına geri döndüm, ancak çocuğumu kaybetmenin acısı kadar taze bir kayıp daha yaşıyorum. Ve daha fazla öfke, ama bu öfke tamamen kendime yönelik, hayatımın tekrar normale dönebileceğine inanacak kadar naif ve gülünç olduğum için.

Bu benim suçum.

Dec'in mutlak sessizliği - mesaj yok, arama yok, ziyaret yok - cevabını haykırıyor. Beni seviyor. Çok seviyor. Ama çocuğu için istediği istikrar, bundan daha ağır basıyor.

O da hayatına devam edecek. Herkesin yaptığı gibi.

Giysilerimi giyip botlarımı giydim, şapkamı takıp dairemde telefonumu aradım, onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım. Zaten ihtiyacım da yok. Bu yüzden aramayı bırakıp dışarı çıkıyorum, dışarı çıktığımda beyaz gökyüzüne bakıyorum. Önümde iri bir kar tanesi süzülerek çıplak çiçek ağacında oluşan bir buz sarkıtının üzerine düşüyor ve donmuş suyun içindeki bir şey bana parıldayarak beni kendine çekiyor.

Beyaz bir tüy, sivri buzda donmuş. Mükemmel bir şekilde korunmuş. Kar kadar beyaz.

Güzel ama kapana kısılmış.

Ona uzanırken, eldivenli parmağımın ucunu buzun üzerinde gezdiriyorum ve eldivenimin malzemesine emilen bir damla suyu yakalıyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar eriyor. Bir amacı yok. Benim hissettiklerime çok benziyor.

24 Aralık

24 Aralık

Dün o kadar çok yürüdüm ki, Boots'a uğrayıp yara bandı almak zorunda kaldım. Hareket ettiğimde acı içinde uyanıyorum, kalkıp mutfağa yürürken kaslarım ağrıyor, ayaklarım zonkluyor. Kahvemi alıp masaya oturuyorum, boşluğa bakarak zihnimin dalmasına izin vermiyorum. Dışarıda rüzgârın uğultusunu duyabiliyorum, tahmin edildiği gibi kar fırtınası zamanında geldi. Dönen siyah sıvıya bakıyorum, boşaltmak için mücadele ettiğim düşünceler savaşı kazanıyor.

Eve gitmek istiyorum.

Eve.

Bu bir yer değil. Bir bina, bir ev. Bu aile.

O geri döndü.

Albi'nin istikrarlı bir yuvası olmasını istiyorum.

Ve ben istikrarlı olmaktan çok uzağım.

Tanrım, sen zehirsin.

Kapıma gelen şiddetli bir vuruş, beni hayallerimden uyandırır ve yorgun, ağrıyan bedenimi sürükleyerek kapıyı açmaya giderim. Kapıyı açtığımda, karşı tarafta Anthony'yi görünce geri çekilirim.

"Seni kurnaz sürtük," diye tıslar ve göğsüme sertçe iterek beni daireme geri fırlatır.

Acıdan çok şoktan çılgılık atıyorum ve düşmeden önce dengemi sağlıyorum. Ama kahvemi kurtaramıyorum ve fincandan dökülen kahve elime sıçrayarak yakıyor. "Siktir."

"Kendini akıllı mı sanıyorsun?" diyor, yüzü öfkeden çarpılmış. "Gelip kendi çıkarın için planlarımı mahvediyorsun, öyle mi?"

"Ne diyorsun sen, Anthony?" diye soruyorum, yanan elimi sallayarak, önümdeki öfkeli boğa yerine acıya odaklanarak, her an saldırmaya hazır gibi görünüyor.

"Dec Ellis!" diye bağıyor. "Senin yattığın ve bilgi verdiğin adam."

Çok kafam karıştı. "O şirketi satın almadı, Anthony," diye hatırlatıyorum ona. "Beni kovmadan önce bu bilgiyi paylaşmaktan büyük zevk almıştın." Artık yanmayı dayanamayarak mutfağa gidip elimi soğuk musluğun altına sokuyorum. "Dairemden defol yoksa polisi ararım." Aniden saçımdan başım geriye doğru çekilir, boynum keskin bir şekilde kırılır ve kafatasıma şiddetli bir ağrı yayılır. "Siktir!" diye bağırırım.

"Ara onları," diye yüzüme tıslar. "Phillip gibi yakalanacak kadar aptal değilim."

Onun tutuşundan kendimi kurtarıırken, birkaç tutam saçımı da kaybettim. "Çık dışarı." Ona dönerek, bir havlu alıp elime tutuşturdum. O ise tehditkar ve iri yarı bir şekilde bana doğru yaklaşıyordu. "Sen bir zorba değilsin ki, Anthony. Bana vuracaksan, vur da ben de günümü geçireyim."

Elini kaldırır, ama ben korkup geri çekilmiyorum, bu da onu daha da sinirlendiriyor.

"Anthony!" Thomas mutfağıma girer ve beni bir kez daha şaşırtır. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Her şeyi mahvetti!"

"Thomas, senin aptal oğlunun neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Defol!" Thomas, Anthony'ye kapıyı göstererek bağıır. "Yoksa ben kendim polisi ararım."

Gözlerimi kocaman açarak Thomas'ın yüzünün kızarmasını, sabrının tükenmesini izliyorum. Onu hiç böyle görmemiştim.

Anthony hırlayarak geri çekilir, kolunu uzatır ve boş bir şarap şişesi ile bardağı mutfağıma fırlatır, sonra da çıkıp gider. "Siktir git," der giderken, bunun bana mı yoksa babasına mı yönelik olduğunu bilmiyorum.

Thomas'a cevaplar için bakıyorum, ön kapımın çarpıldığını duyunca irkiliyorum. "Ne oluyor, Thomas?"

"Çok üzgünüm, Camryn."

"Bunun için mi?" diye soruyorum, onun arkasını, Anthony'nin az önce ayrıldığı yeri işaret ederek. "Üzülme. Oğlunun öfkesi daha büyük korkularla başa çıktım." Elimi musluğun altına geri koyuyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

"Anlaşma suya düştü," diye mırıldanır, yorgun bir sesle. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Umurumda bile değil. "Anlaşma suya düştü çünkü Dec Ellis alıcıları engelledi."

Hâlâ olduğum yerde duruyorum, lavabonun arkasındaki boş duvara bakıyorum. "Engelledi mi? Sanırım bununla, adli muhasebecisinin bulduğu bilgileri diğer alıcılara aktardığını ve onların da anlaşmayı iptal ettiğini kastediyorsun."

"Doğru tahmin ettin."

Acımasız. "Thomas, sen akıllı bir adamsın." Musluğu kapatıp ona döndüm. "Varlık değerlerini ve hesapları manipüle edersen, ortaya çıkacağını biliyor olmalıydın."

"Ben değildim," diye nefes nefese söyler. "Anthony."

Adam başını sallar. "Bilmelisin ki, saldırıya uğradığın gece Phillip West ile buluşmuştu."

"Ne?"

"Anthony, anlaşmayı tamamlarken seni ortadan kaldırmak istedi. Oğlumu seviyorum Camryn, ama o açgözlü ve vicdansız biri ve yaptıklarının hesabını vermesi gerekiyor."

Yanan elime havluyu sararım. Thomas tamamen bitkin görünüyor. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim."

Bu sefer isteksizce başını sallar. "Çıkmak istiyorum Camryn. Dec Ellis'e sattım."

İçimden güldüm. Demek Dec kazandı. O herifi alt etti. "Bir yıl danışman olarak kalacağım, ama sonra çıkacağım. Senin de benimle kalmanı istiyorum."

Onu doğru mu duyuyorum? Dec Ellis için çalışmamı mı istiyor? "Bunu yapamam, Thomas." Havluyu tezgahın üzerine bırakıp eğilip kırık camları toplamaya başlıyorum. "Üzgünüm." Gerçekten üzgünüm, ama sadece Thomas için. Dec neden dün bana bundan bahsetmedi? Bu sessiz soruyu erteliyorum. Saçma bir soru. Aklında daha önemli şeyler var

ve o ben değilim. "Sakıncası yoksa, gitmem gereken bir yer var." Ayağa kalktım.

"Tabii, elbette. Mutlu Noeller, Camryn." Thomas bana doğru gelir ve kollarını açar. Sarılmak mı istiyor?

"Sanmıyorum, Thomas," diyorum, geri çekilirken, topladığım birkaç cam parçasını lavaboya bırakıyorum.

"Hadi ama, kırılma." Ben geri çekilirken, isteksizliğimi görmezden gelerek ellerini bana uzatıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Oğlum ve karım sana bunu imkansız hale getirmiş olsa da, yaptığın her şey için minnettarım."

Onun gücüne boyun eğip sarılmasına izin verdim. "Barbara nasıl?" diye sordum, bu karmaşanın ortasında onun durumu ne diye merak ederek. İçgüdülerim doğru muydu?

"Bilmiyorum."

Geriye yaslanarak kollarından kurtuluyorum. "Seni terk mi etti?" Başını eğiyor. "Biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum."

"Ve söylemedin mi?"

Kendi kendime gülüyorum. "Hayır, Thomas, söylemedim. Aile meselelerine karışmadan da beni yeterince nefret ediyorlardı."

O, bir kahkaha atar. "Bu adil, sanırım."

Adil mi? Bütün bu olanların hiçbir yanı adil değil. "Üzgünüm," diyorum, adam için üzülererek. "Umarım sorunu çözersin."

"Komik," diyor, düşüncelere dalmış gibi. "Çözmeyi ummuyorum." Kollarımın üst kısmından tutuyor. "Eğer o referansa ihtiyacın olursa, seslen yeter."

"Teşekkürler," diyorum, biraz şaşkın. "Mutlu Noeller, Thomas."

O sessizce gülerek çıkar, kapıyı arkasında kapatır ve ben tezgaha yaslanarak mutfaktaki cam parçalarını seyredirim. Bir şekilde, Dec'in TF Shipping'i düşmanca ele geçirmesinin şokunu fazla kafama takmamaya çalışarak, temizlik için enerji toplarım. Buna gücüm yok ve açıkçası, işimi kaybetmek şu anda hayatımda çok önemsiz bir olay gibi geliyor. Çünkü Dec'i kaybettim. Albi'yi kaybettim.

Umutumu kaybettim.

Elimi bükerek aşağıya bakıyorum ve kızarık cildime bakınca yüzümü buruşturuyorum. İlk yardım malzemem yok. Üstünü kapatacak hiçbir şeyim yok. "Siktir," diye fısıldayarak başıma uzanıp ağrıyan kafa derimi ovuyorum.

Burada kalamam. Anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum, dışarı çıkarken Bay Percival'ın beni çağırdığını duyuyorum ama onunla yüzleşemem. Percival'ın sesini duyuyorum ama onunla yüzleşemem.

"Camryn!" Yürüteçlerinin yere vurma sesi sesiyle karışıyor ve ben kapıda durup gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Düşecek ve ben kendimi asla affetmeyeceğim. Zaten yeterince suçluluk duyuyorum.

Ona dönüp, tüm gücümle gülümsemeye çalışıyorum. "Bay Percival." "Aceleniz mi var?"

"Son dakika alışverişi."

"Tanrım, Camryn, bugün Noel Arifesi. Rahatlamalı ve büyük günü iple çekmelisin."

Hediye alacağım kimse yok. Üzücü. Düşündüm de, Bay Percival'ın da yok, bildiğim kadarıyla. Kimseyi bahsetmedi. O kadar yiyeceği kime yedireceğini hala bilmiyorum.

"Bunu küçük adama verir misin?" Bir model uçak uzatıyor. Bir Spitfire. "O kadar etkilenmişti ki, gerçekten ilgilenen birine hikayelerimi anlatmak büyük bir zevkti."

Yutkunup küçük uçağı aldım. "Tabii." "Her şey yolunda mı, Camryn?"

Gözlerimin arkasında bir sızı hissederek yaşlı adama bakıyorum. O benim için tam bir baş belasıydı... ama aynı zamanda harika biriydi. Boğazımdaki düğümden dolayı konuşmadan başımı sallıyorum ve ona yaklaşıp yanağına bir öpücük konduruyorum, umarım bu şekilde minnettarlığımı hissedebilir.

"Aman tanrım, ökse otunu mu kaçırdım?" Tavanı işaret ediyor. "Böyle yaşlı adamların yanaklarına öpücükler kondurursan, onları utandırırısın canım."

Zorla gülümserim, kolunu sıkarım ve dışarı çıkarım, yönsüzce yürürken Spitfire'ı çantama koyarım.

Yürüyüşüm beni bakım evine götürüyor, ama annemin odasında kardeşimi gördüğümde, ona rastlamak ya da sorularını cevaplamak istemediğim için duruyorum

sorularını yanıtlamak istemiyorum. Bana berbat göründüğümü söylemesini duymak istemiyorum. Resepsiyondaki otomat makinesinden kendime bir kahve alıp aile odasına gidiyorum, oturup bekliyorum. Uzun sürmeyecek. O asla uzun süre kalmaz.

Tahmin edildiği gibi, beş dakika sonra odanın önünden hızlı adımlarla geçiyor. Çünkü gitmesi gereken bir yer var: Noel için eve dönmesi gereken bir ailesi. Kendimi zorla kaldırıp annemin odasına gidiyorum ve perdeler kapalı, loş ışıktaki uyuyan annemin yanına oturuyorum. İki saat geçer. Annem uyanmaz, ama ben uyanmasını ve konuşabileceğim birisi olmasını isterim. Anneme, bende gördüğü mutluluğun artık yok olduğunu söylemek istemem. Hemşirelerin parasını çaldığını mırıldanıyor olsa bile, sadece sesini duymak isterim. Ona Bay Percival'dan ve dinleyenlere anlatmayı sevdiği hikayelerden bahsederim belki.

Ama bunun yerine, dışarıda yankılanan rüzgarı ve odalar arasında gidip gelen, hastalarını kontrol eden çeşitli hemşireleri dinliyorum. Asla tamamen sessiz olmuyor. Annem gibi değil.

Bir saat daha onun uyumasını izledikten sonra, bugün uyanmayacağını nihayet kabul ediyorum. Yanağına bir öpücük kondurup zorlukla ayağa kalkıyorum. "Yarın görüşürüz anne."

Yarın görüşürüz, tatlım.

Yüzümü kabaca siliyorum, özellikle bugün o sözleri duymaya can atıyorum, sonra çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

Hava kararmaya kadar, ya da her şey beyazla kaplı olduğunda olabildiğince karanlık olana kadar dolaşırım. Kendimi The Royal Constantine'in dışında bulurum. Lobiden geçerken kısa bir şaşkınlık ifadesi görürüm. Noel arifesinde burada olduğum için değil. Her zamanki ofis kıyafetlerimi giymediğim için.

Julio barın arkasında duruyor, beni fark edince elindeki bezle silme hareketini yarıda kesiyor. "Noel arifesi, Camryn," diyor iç çekerek, işini bırakıp bezi yakındaki lavaboya atıyor. "Burada ne işin var?"

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, son tabureye oturup paltomu çıkarıp sırt dayanağına asıyorum.

"Saat dokuza kadar çalışıyorum, sonra eve ailemin yanına gidiyorum." Bara yaslanıyor. "Adam nerede?"

"Dirty martini, lütfen."

Bir an için gözlerini kısarak beni süzdü, sonra içimden duymamı istediği bir iç çeğişle bardan ayrıldı ve içkimi getirdi. "Onu aradın mı?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Hayır." Onu arayacak telefonum yok. Aceleyle çıkarken ya Dec'in evinde bıraktım ya da onun eviyle benim evim arasında kaybettim. "İçeceğim nerede?"

Cevap vermez, sadece malzemeleri çalkalayıcıya dökerken başını sallar.

Şişeden sıvının dökülmesini izlerken, bütün gün tuvalete gitmediğimi ve mesanemin hızla boşaltılmak için bana bağırdığını fark ettim. "Hemen dönerim." Julio'yu shaker'ın kapağını kapatırken bırakıp tuvalete gittim. Tuvaleti kullandım, ellerimi yıkadım, kuruladım ve her adımda aynalardan kaçınarak tüm bunları başardım. Geri döndüğümde içkim barın üzerine konulmuştu.

Yanında bir şey var.

Birden duruyorum.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar, hızla tam bir gürültüye dönüşür. Yaklaşmak istemiyorum, ama ayaklarım beni yavaşça bara götürür, martinimin yanında duran küçük nesne giderek netleşir.

Bir kar küresi.

Buzla kaplı beyaz bir tüy, ortada yüzüyor.

Barda etrafa bakıyorum, yalnız olduğumu fark ediyorum, ta ki Julio personel kapısından içeri girene kadar. "Onu oraya sen mi koydun?" diye soruyorum, gevşek parmağımla onu işaret ederek. Başını sallıyor ama onu görünce şaşırmış gibi görünmüyor. "O zaman kim..."

"Ama bunu buraya koydum." Julio bara başka bir şey koyar. Küçük bir takvim, belki yirmi yıl önce birinin masasında olabilecek türden. Bir saniye onunla oynar, ayları tek tek çevirir.

Aralık ayına gelene kadar.

Personel kapısından kaybolur ve beni içkim, kar küresi ve küçük masa takvimiyle barda yalnız bırakır. Körü körüne kıcımlı tabureye indirirken, gözlerim ayın adına kilitlenir ve göğsüm nefesimin gücüyle pompalanır. Bu ay. Hayatımın en kötü ayı.

Sayfayı 1 Aralık'a çevirmek istemiyorum.

Sayfayı çevirmek istiyorum.

Dec'in buzdolabındaki takvimin görüntüleri zihnime giriyor, onun ve Albi'nin her gün için not ettiği tüm anılar. Beni tanıdığı her gün için de notlar aldığını düşünmek beni çok korkutuyor. Ellerimi birleştirip titremelerini durdurmaya çalışıyorum, kalbimde umutlu ve temkinli olmak arasında gidip gelen çelişkili bir çekişme var. İçkimi alıp bir yudum alıyorum. Sonra cesaretimi toplayıp takvimi alıyorum ve ilk sayfayı çevirirken nefesimi tutuyorum.

¹ ARALIK

Sadece oğlum kalbimi sızlatmıştı. Bugün sen de sızlattın. Hiç bu kadar güzel bir mat elmas görmemişim.

² ARALIK

Bugün, sadece orada olup olmadığını görmek için neredeyse bara geri dönecektim. Sende bir şey var. Ne olduğunu bilmem gerek.

Nefes alıyorum, kelimeler gözlerimden akan yaşlarla bulanıklaşıyor. Okumaya devam edebilmek için gözlerimi temizlemek için onları düşürüyorum.

³ ARALIK

Bugün bara gitmeye dayanamadım. Orada değildin.

⁴ ARALIK

Martini ve pişmanlık kokuyorsun. Ve günahlarım için, bunun tadı nasıl bilmek istiyorum.

5 ARALIK

Senden ayrıldığımdan beri tek yaptığım, bara gidip başka biriyle birlikte olup olmayacağını merak etmektir. Senin bunu yapmanı istemiyorum ve senin de bunu istediğini sanmıyorum. Bugün bana biraz açıldın. Bu konuyu takip etmekte haklı olduğumu biliyorum. Sabırlı olabilirim.

6 ARALIK

Bugün gülümsedin ve sana aşık olduğumu fark ettim.

7 ARALIK

Bu gece beni uzaklaştırmaya çalıştın. Ve tüm o sessiz yalanlar birikiyor. Tıpkı hislerim gibi.

8 ARALIK

Her şeydi. Her şeyden fazlasıydı. Senin üzüntünü tattım ve umudunu hissettim. Ve sen çok güzel görünüyordun.

9 ARALIK

Hâlâ dudaklarımda seni hissedebiliyorum. Dilimde tadını alabiliyorum. Umarım seni tekrar görene kadar bu his devam eder.

Günleri tek tek çevirirken, okudukça onun düşüncelerine daha çok ihtiyaç duyduğumu fark ediyorum. İlişkimizin zaman çizelgesi — Dec'in zihnine bir bakış. Onun hissettikleri.

10 ARALIK

Kar yağıyor. Küçük dostum çok heyecanlı. Senin heyecanlanmayacağını hissediyorum. Karı sevmediğin için değil. Senin hikayen nedir, Camryn?

11 ARALIK

Seni görmek için Albi'nin yatma saatini kaçırdım. Ve sen ortadan kayboldun. Neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum. Bana. Kendine.

12 ARALIK

Bugün ofisimden çıktığımda seni kaldırımda donmuş halde buldum. Beni öptün. O öpücükle söylediğin her kelimeyi duydum. Beni korkutmadı. Ama beni korkutan, söylemediğin kelimeler.

Çünkü ben de seni seviyorum.

Ellerim titriyor, bir sonraki güne geçerken boğazım duygularla doluyor.

13 ARALIK

Bugün annen hakkında içini döktün. Ama daha fazlası var. Daha fazlası olduğunu biliyorum. Ve sana Albi'yi anlatmak için can atıyordum, ama bir şey beni engelledi.

14 ARALIK

Uyandım ve kalbim durdu.

Sonra mesajını okudum. Kaçmamışsın.

15 ARALIK

Ne yazacağımı bile bilmiyorum. Ama seni sevdiğimi biliyorum. Ve bunun yeterli olmayacağından çok korkuyorum.

16 ARALIK

Bugün 40 yaşındayım. Keşke bunu seninle geçirebilseydim. Hayatımda sadece bir kez bu kadar korktum: baba olacağımı öğrendiğimde. Şimdi daha çok korkuyorum çünkü sana Albi'yi nasıl anlatacağımı bilmiyorum, daha da önemlisi, bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum.

17 ARALIK

Bütün gün, küçük oğlunu kaybetmiş bir kadına, onun kaybettiği şeyi benim sahip olduğumu nasıl söyleyeceğimi düşünerek geçirdim. Ve sen bana yüzündeki kesik hakkında yalan söyledin. Neden?

18 ARALIK

Sırlarımı tesadüfen sakladığımı hissediyorum. Eğer sen böyle bir kadın olmasaydın, sır olarak saklamam gerekmeyecek sırlar. Bu beni daha az aldatıcı yapar mı? Sakladığımı için beni affeder misin?

19 ARALIK

Sadece bugünü daha iyi hale getirmek istedim. Seni çok seviyorum. Sadece acını dindirmek istiyorum, ama sanki acını daha da artırıyormuşum gibi hissediyorum.

20 ARALIK

Uzak duramadım. Ve uzak durmadığım için mutluyum. Haklısın. Bugün, inanılmaz ve gerçekten çok üzücü olayların karışımıydı. Benim ve Albi için yaptıkların... inanılmazdı.

21 ARALIK

Bence Albi de benim kadar sana aşık. Seninle sonsuza kadar birlikte olmak ve bunun getireceği her şeyi istiyoruz. Sadece sana sormam ve evet demeni dilemem gerekiyor.

22 ARALIK

Neden şimdi? Kendimi bu kadar mutlu, bu kadar tamamlanmış hissederken, neden şimdi? Kaçtın. Sana kızamıyorum bile. Sadece... kırılmış hissediyorum.

23 ARALIK

Bugün sana gelmeyi çok istedim. Albi kendinde değil. Ben de kesinlikle kendimde değilim. Onu bırakamadım, bırakmaya korktum. Bu durumu nasıl düzelteceğimi bulmam lazım.

Elimi geri çekiyorum, bugün ve bugün neler olabileceğine kendimi hazırlıyorum, sanki tüm bu zaman boyunca nefesimi tutmuşum gibi nefes veriyorum. Sayfayı yavaşça çeviriyorum.

24 ARALIK

1 Aralık'tan beri sensin, Camryn. Sadece sen olacaksın.

Yavaşça döndüğümde, onu ilk gördüğümde oturduğu aynı sandalyede otururken bulduğumda, yine ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı.

1 Aralık.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, olduğu yerde kalarak. Ona gitmek istiyorum ama bacaklarımı hissedemiyorum. Ona sarılmak istiyorum ama ellerimin titremesini durduramıyorum. Kafamda sonsuz sorular dolaşıyor. Ne oldu? Albi nasıl? Chelsea nerede?

"Beni seviyorsun," diye içgüdüsel olarak fısıldıyorum ve bacaklarımı hareket etmeye ikna ediyorum. Tabureden kalkıp barın karşısına geçiyorum, dudaklarımın titremesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum ve o da beni karşılamak için ayağa kalkıyor, kollarını açarak bana doğru yürüyor. Kollarının beni sardığı an her şey benim için yeterli.

"Bir an için seni seçmeyeceğimi düşündüğün için çok üzıldüm," diyor saçlarıma, beni kendine sıkıca sarıyor. "Bir daha asla böyle düşünme. Asla. Beni duyuyor musun?"

Sadece göğsüne başımı sallayabiliyorum, kendime olan güvensizliğimi ve Dec hakkında bildiklerimi yanlış olasılıklarla sulandıran zihnimi lanetliyorum. "Eve gel," diyor nazikçe, benden ayrılıp gözyaşlarımı siliyor. "Ve bir daha bizi asla terk etme." Saçlarımı geriye tarayarak yüzümü tutuyor. "İhtiyacın olduğunda odadan çık, yürüyüşe çık, uzaklaş ve kendine zaman ayır, ama bizi asla terk etme."

Ben ağlıyorum, gözyaşlarım yüzünü bulanıklaştırıyor, o ise hüzünlü bir gülümsemeyle her iki yanağımı öpüyor, sonra dudaklarıma konarak tuzlu gözyaşlarımı paylaşıyor. Dudaklarım onun dudaklarına titriyor, ben onun yumuşak, yavaş öpücüğünün ritmine kapılıyorum, onun bileklerine sanki bir can simidiymiş gibi sarılıyorum.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor, hayranlık dolu dudaklarını benden çok erken çekerek.

Başımı sallıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve o beni tutarken son hıçkırıklarımın da çıkmasına izin veriyorum.

"Hadi." Beni yanına alır ve bara doğru yürür, tabureden paltomu alır ve kollarımı sokmam için tutar, sonra çantamı alır ve içine kar küresi ile takvimi koyar. Julio tekrar ortaya çıkıp onaylayarak başını sallarken, o da bara yirmi dolar bırakır. "İkinize de mutlu Noeller."

Dec kısa ve keskin bir şekilde başını sallar ve ben bardan çıkarılırken gülümserim. Eve gitmek için.

April, biz oraya varmadan kapıyı açar, beni Dec ile gördüğünde yüzündeki rahatlama, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla değerlidir. "Hâlâ baygın," der, Dec ceketimi omuzlarımdan çıkarıp askıya asarken. Konsol masasında bir tepsi şampanya kadehi vardır, her kadeh hâlâ köpürmektedir, yeni doldurulmuştur. April tepsiyi kaydırır ve bana bir tane uzatır.

"Tanrım, April," diye mırıldanır Dec, April ise omuz silker. "Bir tane al," diye emreder bana.

"Blaine!"

Mutfaktan, çıplak koluna sarılmış bir rulo ambalaj kağıdı ve çeşitli yapışkan bantlarla çıkıyor. "Gelmişsin," diyor, bize katılıp bir kadeh alıyor. April birini onun eline, sonra benimkine koyup kendisi için de bir tane alırken Dec gözlerini deviriyor.

"İkinize," der ve bardaklarımızı tokuşturur. "Sizi yalnız bırakacağız, ama acıktıysanız, paylaşmak için bir tabak hazırladım. Peynir, et, turşu, çok süslü bir şey yok." Bana heyecanlı bir gülümseme atar ve beni şiddetli bir kucaklamaya çeker, dökmemek için bardağımı kaldırmamı sağlar.

"April," diye nefes nefese söylüyor Dec. "Çok fazla."

"Tamam, özür dilerim." Beni bırakıp kocasını yakalar ve onu mutfğa sürükler. "Kaç kişi kaldı?" diye sorar.

"Çok fazla," diye homurdanır. "Onlar eve geldiğine göre artık yemek yiyebilir miyim?"

Dec iç geçirir ve bardağımı alır, kendi bardağıyla birlikte yan masaya koyar. "Üzgünüm. Onlar burada kalacaklar. Noel arifesinde her zaman böyle olur."

"Bu çok güzel."

"Evet," diye düşünür ve aramızda hoşuma gitmeyen tuhaf bir sessizlik olur. Dec sonunda elini saçlarının arasından geçirir ve o zaman onun lekelili parmak eklemlerini görürüm.

"O ne?" diye soruyorum, elini tutup inceliyorum.

"Oh, o mu." Elini kaşlarını çatarak baktı. "Anthony Fryer'ı yumrukladığım için oldu."

"Ne?" Geri çekiliyorum.

"Cep telefonunu burada unutmuşsun. Ondan cevapsız aramalar var. Doğal olarak merak ettim."

"Doğal olarak," diye mırıldanıyorum. "Yani, iki ile ikiyi toplayıp, onun anlaşmasını mahvettiğin ve onun babasıyla kendi lehine yeniden pazarlık yaptığın için kızgın olduğunu anlamadın mı?"

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor.

"Bu arada, ben senin için çalışmıyorum."

"Thomas bana senin dairenize gittiğini ve orada Anthony'yi bulunduğunu söyledi."

"Oh."

"Anthony'nin, kovduğun adamın sana saldırmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

"Oh."

"Evet, onu ziyaret ettim." Elini salladı. "Polis dün Phillip West'i tutukladı ve sorguladıktan sonra serbest bıraktı. Tabii ki, o da suçlamaları reddetti."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Cebine uzanıp cep telefonumu çıkarır. "Senin ifaden için seninle iletişime geçeceklerini söylediler. Anthony dün senin dairenize geldiğinde olanları da onlara anlatmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye kolayca kabul ediyorum. İkisi de zorba, kadın düşmanı pislikler. Umarım bir daha asla iş bulamazlar.

"Güzel." Dec beni salona çekiyor. "Hadi konuşalım. Geçen gün kaçtıktan sonra neler olduğunu bilmeni istiyorum."

Chelsea ile.

Tanrım.

Dec beni kocaman kanepelerden birine oturtur ve kendisi de diğer ucuna geçer. "Neden aramıza bu kadar mesafe koydun?"

"Duyduğum şey hoşuma gitmezse diye mi?"

Kaşlarını çatıp tekrar ayağa kalkar, yanıma gelir, yanımdaki yastığa oturur ve elimi tutar. "Aramızda şeffaflık istiyorum. Sürprizler istemiyorum. Benim istediği tepkiyi alamayınca mutlu olmadı ve Chelsea'yi tanıdığım kadarıyla, ayrıldığından bu yana dört yıl içinde değiştiğini sanmıyorum, bir tepki bekliyorum."

"Tamam," diye mırıldanıyorum ve kemerimi takıyorum.

"Bizim geri dönmemizi istedi." Tepkimi görmek için bana bakar, ama ben tepki göstermiyorum. Onun eve dönmek istediğini söylediğini duymadan önce bunu anlamıştım. "Ona bunun mümkün olmadığını söyledim, bu da onu sana yönlendirdi."

"Belli ki," diye fısıldıyorum, onun ne kadar rahatsız olduğunu izlerken. Bu iyiye işaret değil. Sanki bana zarar verecek bir şey söylemeye hazırlanıyor gibi hissediyorum.

"O beni öptü."

Sırtım otomatik olarak kanepeye yaslanıyor, bir dakika önce istemediğim bir mesafe yaratıyor aramızda. "Sen de onu öptün mü?"

"Tanrım, hayır." Bu öneriye dehşetle bakıyor. "Asla. Ama o kadını tanıyorum. Bu olayı çarpıtmaya çalışacak ve sana bunun benim saldırıya uğramam ve onu itmemden daha fazlası olduğuna inandırmaya çalışacak. April gürültüyü duyunca içeri girdi ve Chelsea'nin zar zor hayatta kaldığını söylemek yeterli."

İçimden gülümserim, zihnimde April'ı tebrik ederim.

"Bundan sonrasını avukatıma bırakacağım. Şu anda onu bizden uzak tutmak için uzaklaştırma emri üzerinde çalışıyor, ama bu aile mahkemesinin elinde olacak ve Albi'nin biyolojik annesiyle temas kurmasının onun yararına olacağına karar verebileceklerini çok iyi biliyorum. O Albi'yi istemiyor. Aldığı para belli ki bitmiş. Hukuk ekibim, nerede olduğunu, ne yaptığını bulmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Neden onun hakkında konuşuyoruz ki?" diye soruyorum. O biraz geri çekiliyor. "Ben düşündüm ki..."

"Şeffaflık istiyordun." Gülümserim. "Senin iyi bir adam olduğuna inanıyorum, Dec. Harika bir babasın." Elini tutup sıkarım.

"Sadece iyi bir erkek arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Dişlerini fırçaladın mı, gargara yaptın mı ve sana dokunduğu yerleri dezenfekte ettin mi?" Yarı çıplaktı.

Hafifçe gülümser. "Ovdum." "O

zaman seni geri alıyorum."

Gülüyor. "Tamam, iyi."

"Chelsea önemli değil, Dec. Önemli olan Albi. Ona ne dedin?" Biraz endişeli olmalıydı.

"Blaine onu bahçenin altındaki ağaç evine götürdü, bu yüzden Tanrıya şükür hiçbir şey görmedi ve duymadı." Yüzünü ellerine gömdü, sakallarını okşadı. "Ona uğrayan kadının benim için çalışan biri olduğunu söyledim ve şimdi büyüdüğünde bana karşı kin besleyeceğinden korkuyorum. Ona asla yalan söylemek istemiyorum, Camryn."

"O anda yapman gerekeni yaptın. Onu korudun."

O başını sallar, ama ikna edici bir baş sallama değildir. Kendini sorgulamaktadır. Ebeveynseniz bu normaldir. Noah'ın kısa hayatında kaç kez kendimi bir şey için suçladım, kendimi sorguladım, zihnimdeki çelişen iki tarafla tartıştım, bilmiyorum. Elimizden geleni yaparız ve doğru yaptığımızı umarız. Konuyu ilerletmem gerekiyor. "Albi saat kaçta yattı?"

"Dörtte."

Gülüyorum. "O zaman şafak vakti uyanır."

"Muhtemelen ondan önce." Dec kanepede bana dönerek oturur. "Sürekli senin nerede olduğunu soruyor."

"Beni suçlu hissettirme."

"Seni suçlu hissettirmek için değil. Ne kadar istenildiğini, ne kadar sevildiğini göstermek için." Ellerimi tutuyor. "Kırılanları asla tamir edemeyiz. Kaybettiğin şeyi geri getiremeyiz, Camryn. Ama biz buradayız ve tek istediğimiz, bizim seni sevdiğimiz kadar bizi de sevmen."

Yumuşuyorum, bunun onaylanmasına ihtiyaç duymasından nefret ediyorum.

"Seviyorum."

"O zaman her şey yoluna girecek." Eğilip dudaklarımı yakaladı, sırtımı öperek, minderleri kanepeden düşürdü. "Her şey yoluna girecek, de."

Başımı sallıyorum, şakaklarından saçlarını avuçlarım. "Her şey yoluna girecek."

"Seni seviyorum." Ağzı yanağımdan kulağıma doğru kayıyor. "Kemiklerime kadar," diye fısıldıyor, beni aynı anda hem gülümsetip hem titretiyor. "Bölmek istemem." April'in sesi odaya geliyor ve Dec ıslak dudaklarını dudaklarımdan ayırır ve kaşlarını çatır.

"Hayır, kesme." Kafasını uzatıp kanepenin arkasını bakıyor. "Bizi yalnız bırakacağını söylemiştin." O kanepenin etrafından dolaşıp atıştırmalık tabağını ve şampanya şişesini sehpayı koyarken, o bana oturmam için yardım ediyor.

"Bugün Noel Arifesi," diyor kibirli bir sesle. "Noel Arifesinde ne yaparız?"

Dec ona gözlerini kısarak bakar.

"Love Actually'yi izleriz!" diye şarkı söyler, uzaktan kumandayı alır ve televizyonu açar.

Dec bana bakıyor, çok utanmış bir şekilde, gözleriyle özür diliyor. "Buna gerek yok."

"Hayır." Öne eğilip tahtadan bir parça Brie peyniri alıyorum. "Ben istiyorum."

"Öyle mi?"

Parçayı ağızıma atıp mırıldanırım, damak tadım mutlu bir şekilde titrer. "Oh, bu çok güzel." Bitirmeden bir parça daha alırım, midem aniden açlık hisseder.

"Yavaş ol," diyor Dec, endişelenerek. Sonra yine kaşlarını çatıyor. "En son ne zaman yemek yedin?"

Çiğnemeyi bırakarak ona istediği cevabı veriyorum. April filmi yüklerken ve Blaine herkese gazlı içecek doldururken, o tahtaya uzanıp bana bir parça daha uzatıyor. "Başlıyoruz," diyor şarkı söyleyerek kanepeye uzanıyor.

Dec, yiyecek ve içeceklerle dolu masayı yaklaştırır, böylece iki kanepede oturanlar da ulaşabilir. Sonra yastıkları alır, kabartır ve uzanır, beni önüne çekerek kucaklar. Işıklar kararır, ben de kıvrılıyorum ve ekranında her kesimden Londralılar belirir, Hugh Grant bir zamanlar sevdiğim şehrin koşuşturmacasını anlatır.

Ve hayat gibi, umarım tekrar sevebilirim.

25 Aralık

Kuşlar yatak odasının penceresinin dışında yeni bir günün başlangıcını müjdeliyorlar, ben ise sırt üstü yatarak tavana bakıyor ve kaçınılmaz boşluğu hissediyorum. Yine de, 1 Aralık'tan bu yana pek çok kez olduğu gibi, bu duygu başka bir şeyle mücadele ediyor.

Memnuniyet.

Bu tuhaf bir duygu ve hala nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyorum. Sadece zamanla hem yas tutmayı hem de hayatıma devam etmeyi öğrenmeyi umut edebilirim. Kaybettiğim şeyler için üzülürken, geleceğim için umutlu ve mutlu olmayı öğrenmeyi umut edebilirim.

Dec'in eli, sanki düşüncelerimi okuyup farkında olduğunu bana göstermek istercesine, uyluklarımın yanındaki elime kayıyor. Ben de karşılık olarak elini sıkıyorum. "Mutlu Noeller," diye fısıldıyorum, başımı yastığa yaslayıp onu görebilmek için gülümsüyorum.

"Mutlu Noeller, güzelim," diye mırıldanıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yapıyorsun zaten."

O başını sallar ve beni geçip yatağın başucundaki saate bakar. "Neden hala uyanmadı, hiç bilmiyorum." Yatağın üzerinde yavaşça ilerler ve üstüme çıkar. Bacaklarımı açarak vücuduna yer açıyorum ve çarşafların hareketiyle Dec'in muhteşem kokusu etrafıma yayılıyor. Bana bakıyor. "Sen en güzel Noel hediyesisin." Beni öpüyor, ama Dec'i tanıyorum. Daha fazlasını istemeyecektir, düşünceli yapısı buna izin vermez. Yine de onu olabildiğince yakınımda istiyorum. Bu yüzden vücudumuzun arasına uzanıp elimi boxerine sokuyorum ve buna karşılık olarak yumuşak öpücüğü sertleşiyor, ben onu sertleşene kadar okşarken elimdeki vücudu da sertleşiyor. "Emin misin?" diye fısıldıyor, tişörtümü boynuma kadar yukarı çekiyor, ağzı göğsümden göğüslerime doğru iniyor.

Onu tutan ellerim gevşiyor ve çarşafların içine gömülüyorum, o benim meme uçlarımı yalarken, sırayla her birini diliyle okşarken, sonra aşağıya doğru ilerleyip çarşafların altına kaybolup külotumu kenara çekince, gözlerimi kapatıp mutlak bir mutluluk içinde kalıyorum.

"Oohhh," diye nefes alıyorum, sırtım eğiliyor, o beni arkadan öne doğru yalıyor, karnıma doğru kayıyor, tekrar yukarı doğru ilerliyor ve çarşafların altından yeniden ortaya çıkıyor. Tekrar ağzımı buluyor ve beni unutulmaz bir şekilde öpüyor, vücudumu okşayarak külotumu tekrar kenara çekiyor. Boxerının bel kısmını aşağı çekiyor ve kendini girişime yönlendiriyor, hepimizin iç çekmesiyle içime giriyor.

"Artık uyumak yok!"

"Siktir." Dec üzerimden kalkıyor ve ani çıkışım beni çığlık attırıyor, Dec ise tıslıyor. "Orospu çocuğu," diyor, gözleri acıdan genişlemiş.

"Artık uyumak yok!" Kapı açılır ve onu bulmak için dirseklerimin üzerine yaslanırım, bunu yaptığımda rahatsızlığımı unuturum. Kapının eşiğinde donmuş, dağınık saçlı, muhteşem bir küçük çocuktur. Ve nefesini tutar. "Noel Baba bana Camryn'i getirdi!" Roket gibi üzerime geliyor, yatağa atlayıp beni yere indiriyor, küçük kollarını omuzlarıma doluyor ve şiddetli kucaklamasıyla beni boğuyor.

Ağlayacağım.

"Teşekkürler!" diye kulağıma bağıyor, Noel Baba'nın Kuzey Kutbu'ndan duyabileceği kadar yüksek sesle. Kulaklarım çınlıyor, ama yine de Dec'in yanımda kıkırdadığını duyabiliyorum. Albi beni bırakıyor, nefes almamı sağlıyor. Ama nefes alamıyorum. Babası gibi, o da nefesimi kesiyor. "Mutlu Noeller, Camryn," diyor, gözyaşlarımı geri çekmek zorunda bırakıyor.

"Mutlu Noeller, Albi," diye cevap veriyorum, sesim boğuk ve kesik kesik, saçlarına uzanıp parmaklarımı dağınık saçlarının arasına sokuyorum.

Dec'in üzerine atlıyor. "Mutlu Noeller, baba."

"Mutlu Noeller, ufaklık."

"April teyze! Blaine amca!" Yataktan fırlayıp koşarak dışarı çıkar. "Noel Baba geldi ve Camryn'i getirdi!"

Bir yastık alıp yüzüme çekiyorum, gözyaşlarımdan yastığa emilmesine izin veriyorum. Dec hemen yastığı çekip alıyor, yine bana yaklaşıyor, yüzü

yakınlaştırıyor. "Seni seviyorum," diyor, sanki bana hatırlatması gerekiyormuş gibi. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ama onu daha çok seviyorum."

"Ve bu asla sorun olmayacak." Dizlerinin üzerine çöküp beni kaldırıyor ve ben kuvvetle onun bacaklarının üzerine düşüyorum, göğsüm onun göğsüne çarpıyor. "Dün söylediğimi hatırla," diye boynuma fısıldıyor. "Ne zaman bir anına ihtiyacın olursa, onu al. Ama bana bir işaret vermelisin ki ben de bileyim."

"İşaret nedir?"

"Ellerini ver," diyor ve beni göğsünden uzaklaştırıyor. Her iki elin işaret parmağını tutup uçlarını birbirine yaklaştırıyor. "Böyle."

"Tamam."

"Hazır mısınız?"

Başımı sallarım.

"Hazırım."

"Tamam." Kolunu belime doladı ve bizi yataktan kaldırarak beni ayağa dikti.

"Sen hazır mısınız?" O kendini düzeltirken, yanakları şişerek gülümserken, ben onun boxerına bakıyorum.

"Sabah beşi bir zafer," diye mırıldanıyor, elimi tutup yatak odasından çıkıyoruz. Albi'yi kapalı bir kapının önünde buluyoruz.

"April teyze ve Blaine amcanın kapısı kilitli," diye söylenir, kapı kolunu tekrar dener.

"Kurnaz herifler," diyor Dec, eğilip kapı kolunu incelerken. "Albi, babanın yatağının yanındaki çekmecedeki bir bozuk para var. Git onu getir."

Koşarak gider ve birkaç dakika sonra iki penilik bir bozuk para ile geri döner. "Ne yapıyorsun baba?" diye sorar, Dec bozuk parayı kapı kolunun altındaki kadrana sokarken. "Bizi içeri sokuyorum."

Albi ellerini çırparak sevinç çılgılığı atar ve babasının pozunu taklit etmek için eğilir. "Ya onları uyandırırız?" diye fısıldar.

"Amaç da bu, değil mi?"

"Kızlar mı?"

"Umurumuzda

mı?" "Hayır!"

Kilit klik sesi çıkar ve Dec oğluna kurnaz bir gülümseme atar. Ben yavaş yavaş eriyorum... ve aynı zamanda Noah'ı özleyorum.

"Hazır mısın?" diye
sorar.

"Hazırım!"

"Tamam." Dec ayağa kalkar, Albi'nin elini tutar ve diğer eliyle beni de yanlarına çeker.

"Aman Tanrım," diye fısıldarım, ne olacağını anladım. "Onları yataktan kovduğum için bana minnettar olacaklarını sanmıyorum."

Dec kapıyı tekmelerek açar ve ben bunu bir daha düşünmeye vaktim olmaz. Albi heyecanla çığlık atarken, ben yatağa doğru çekiliyorum. Hepimiz yatağa dalmadan önce, April ve Blaine'in gözleri fal taşı gibi açılmış halde fırladıklarını görürüm.

Şaşkınlık çığlıkları ve homurtular karışıp yayılır, sonra kahkahalar odayı doldurur. "Ciddi misin?" diye haykırır April, yarı öfkeli, yarı sevinçli.

"Cidden," diye karşılık veriyor Dec, ben utanç verici bir şekilde nefes nefese kalmış halde ayağa kalkarken.

Albi, yorganın içinde yuvarlanarak histerik bir şekilde gülüyor. "Cidden!" diye bağırıyor, ayağa kalkıp April ve Blaine'in arasında zıplıyor. "Noel Baba geldi, Noel Baba geldi!"

"Buraya gel, seni küçük haylaz." Blaine, Albi'nin pijamalarını tutup onu kendine doğru çeker, yere yatırır ve neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar gıdıklar, Albi sırt üstü kıvranır.

"Kalk," diyor Dec.

"Çıplakım," der April, kaşlarını kaldırarak. "Ben de," diye ekler Blaine.

"Gidiyoruz," diye bağırır Dec ve beni odadan dışarı iter. Albi beni geçer ve Dec durur, kız kardeşi ve eniştesine bakar. "Sabah seks yapmazsam, sen de yapmazsın. Kalk." Sonra kapıyı çarpar.

"Aman Tanrım," der Albi, en alt basamakta durup koridordaki çamurlu ayak izlerinin izini takip ederek. Onları takip ederek salona gelir ve durur. "Artık ayak izi yok," der, işaret ederek. "Bak, baba. Burada duruyorlar." *Çılgınca pahalı krem rengi halının hemen önünde.* "Noel Baba, salonda ayakkabı giymemizin yasak olduğunu biliyor olmalı."

"Zeki Noel Baba," diye fısıldarım. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Sabah üçte."

"Kalktığını duymadım."

"Çünkü Noel Baba gibi gizliyim."

"Havuçları yemişler. Aman Tanrım, tüm hediyeler burada!" Albi yerinde zıplamaya başlar. "Bak, baba. Bak, Camryn!" Yanımızdan geçip oturma odasının girişine doğru koşar. "April teyze, Blaine amca," diye bağırır kapıdan. "Babam sabah seks yapamıyorsa, siz de yapamazsınız! Kalkın!"

Dec öksürür ve ben ona şaşkın bir bakış atarım. "Kahretsin."

"Herhangi bir önerin var mı?" diye sorar.

"Hiç olmamış gibi davran," diyorum. "Daha fazla dikkat çekme. Ve *asla* onun seni duyamayacağını düşünme."

"Anlaşıldı."

Albi bir kasırga gibi yanımızdan geçip giderken, ikimiz de hızla onun yolundan çekiliriz. Albi ağacın önünde diz çöker, küçük yüzü şaşkınlıkla doludur. Kaçınılmaz bir iç burkan duygu beni sarar. Bu, kendime özel, sert sözler söyleyerek ya da üzerime gelen düşünce ve anılardan fiziksel olarak kendimi silkelerek uzaklaştırabileceğim bir şey değildir. Dec'e bakıyorum, onun da fark ettiğini görüyorum ve işaret parmaklarımın uçlarını birbirine değdiriyorum. Ben dönüp odadan çıkarken o hafifçe başını sallıyor, çıkarken April ve Blaine ile karşılaşıyorum, ikisi de bornozlarını giyiyorlar, beni görünce ikisi de geniş bir gülümsemeyle karşılıyorlar. Onların gülümsemelerine karşılık vermek için tüm gücümle uğraşıyorum ama başarısız oluyorum.

"Bir dakika izin verin" diyerek yanlarından geçiyorum, tuvalete gitmem gerektiği gibi bahanelerle onları kandırmaya çalışmıyorum. Bu, ara vermem gereken son sefer olmayacak. Bugün, sevinç ve hüznün tuhaf ve çelişkili bir karışımı olacak. Bu kadar çabuk ara vermem gerekeceğini beklemiyordum.

"Tabii ki," diyor April. "İstediğin kadar ara ver."

Mutfağa girip ellerimi tezgaha dayıyorum, sertleşmiş kollarım beni ayakta tutuyor. Derin nefesler alıp veriyorum, nefes alıp veriyorum. Bazen göğsüme uzanıp kalbimi sıkarak bu kadar hızlı atmasını engelleyebilmeyi diliyorum. Şu anda olduğu gibi. Kulaklarımda kalbimin atışını duyabiliyorum. Yanaklarımı şişirip ellerimi tezgahdan çekiyorum ve destek almadan ayakta duruyorum. "Kahve," diyorum, makineye gidip sonsuz düğmelere bakarak.

düğmeler. Ne yapmam gerekiyor, onunla konuşmak mı? Makineyi bırakıp bir bardak bulup su alıyorum. Salondan sürekli heyecan dolu çığlıklar geliyor, *aman Tanrım*, durmadan.

Albi'yi
duyuyorum.
Noah'ı
görüyorum.

"Tanrım, Camryn," diye mırıldanıyorum kendi kendime, suyu yudumlarken, nefes darlığının bir an önce geçmesini şiddetle diliyorum. *Nefes al.* Uzun, derin nefesler. Göğsümü ovuşturuyorum ve nefes almaya odaklanıyorum, dakikaların geçmesini izlerken ocaktaki saati izliyorum. Beş dakika geçiyor ve tekrar onlara katılmaya hazır hissediyorum.

Dec kapıda belirir. "İyi misin?" diye sorar ve sonra kendi kendine kaşlarını çatır. "Tabii ki değilsin." Kafasını sallayarak yanıma gelir, elimden boş bardağı alır ve beni vücuduyla sarar. Başka bir şey söylemez, sadece Albi'den ayırdığım için suçluluk duymaya başlayana kadar beni kucaklar.

"İyiyim," diyorum, sonsuza kadar onun kollarında kalmak istesem de, nazıkçe onun kollarından kurtuluyorum. "Henüz altına işemedi mi?"

"Birkaç kez." Lavabonun yanındaki çekmeceye uzanıp bir rulo çöp torbası çıkarır. "Sanki bir ambalaj kağıdı fabrikasında bomba patlamış gibi."

Hafifçe gülerek, uzattığı eli tutuyorum ve beni salona götürmesine izin veriyorum. Blaine bir şeyler yapıyor—ne olduğunu bilmiyorum ve April ellerinin ve dizlerinin üzerinde çeşitli yırtık ambalaj kağıtlarını toplayıp bir yığın halinde biriktiriyor. Albi başka bir hediye açıyor ve bir kutu tutuyor. "Daha fazla Lego!"

"Hayatım mahvoldu," diyor Dec iç çekerek. "April?"

"Ne?" diye soruyor, tamamen utangaç bir şekilde.

"O Lego'yu seviyor." "O zaman onunla birlikte yapabilirsin."

"Camryn, bak!" Albi kağıt yığınının üzerinden atlayıp bir çantayı kapar ve bana uzatır. "İtfaiyeci olacağım!"

"Çok güzel," diyorum, Dec'ten çöp torbalarını alıp birini yırtarak doldurmaya başlıyorum. "Noel Baba'dan başka ne aldın?"

Gülümsüyor. "Bana *tüm* hediyeleri onun getirmediğini biliyorum. Teşekkürler baba!" Dec'in bacaklarına sarılmadan önce bana da geliyor. "Teşekkürler Camryn."

Ha? Aman Tanrım. "Oh, bebeğim, ben..."

"Rica ederim, dostum," diyor Dec, bana bakarak. Ve tam o anda, verecek hiçbir hediyem olmadığını fark ediyorum. Ve çok korkuyorum, özellikle de April ağacın altından bir kutu çıkarıp bana uzattığında. *Aman Tanrım.* "April, ben..."

"Önemli değil, gerçekten. Ve bu ikiniz için."

"Ama ben..."

"Al şunu."

Dec'e bakıyorum, o April'dan kutuyu alıp bana uzatırken kendimi yüzde yüz utanmış hissediyorum. Ve şimdi hepsi kutuyu açmamı izlerken utançımın katlanarak arttığını görecekler.

"Noel Baba sana ne getirdi?" diye sordu Albi, kutuyu inceleyerek.

"Bilmiyorum. Açmama yardım eder misin?" Evet, dikkatleri başka yöne çekmek için çocuğu kalkan olarak kullanıyorum.

"Evet!"

Kanepeye oturuyorum ve Albi dizime tırmanıyor. Yavaşça kağıdı çıkarıyorum ve üzerinde Dec'in adı yazılı siyah bir kutu ortaya çıkıyor. Ve benimki.

DEC & CAMRYN

Bir tarih de var. Şaşkınlıkla nefes alıp April'a bakıyorum. O omuz silkiyor, kayıtsız. Gözlerimi tekrar kutuya çeviriyorum.

¹ ARALIK

"Ne bu yazıyor?" Albi sorar, parmağıyla parmak ucuyla takip altın rengi yazı karakterlerini takip eder.

"Bu babamın adı," diyorum, onu işaret ederek. "D E C." "Dec."

"Ve bu da benim adım."

"Camryn."

"Doğru. Ve o gün babanla tanıştığım gündü." "İçinde ne var?"

"Bilmiyorum." Dec de bizimle birlikte kanepeye oturup bakmaya başladığı için benim gibi meraklanıyor.

Kapağı açtım ve krem rengi zarfların üstünde, hepsinde kartların olduğu küçük bir altın kart buldum. Altın kartta şöyle yazıyordu:

BİR YILLIK RANDEVULAR.

"Haftada bir," diyor April. "Her hafta sırayla bir tarih seçersiniz. Her cuma. Randevu gecesi. Blaine ve ben Albi'yi alırız."

Ne? "April," diyorum, "Bu..."

"Her cuma gecesi mi?" diye sordu Dec ilgiyle, kutuyu elimden alarak. "Ve Albi'yi siz mi alacaksınız? Gece boyunca mı?"

"Ben gelemem mi?" diye sorar Albi somurtarak. "Bu adil değil. Ben de seninle ve Camryn'le randevu gecesine gelmek istiyorum."

"Sessiz ol dostum, bir anlaşma

yapıyorum." "Dalga mı geçiyorsun baba?"

"Aynen öyle. Peki, gece kalacak mısın?"

Albi'yi sıkıca kucaklayarak gülümserim. "Randevu gecesi de yapabiliriz." "Yaşasın!"

"Bir gecede," diye onaylar April.

Dec heyecanla kaşlarını kaldırarak bana bakar. "İlk ben seçeceğim."

"Öyle mi? Peki ne yapacağız?"

Avuçlarını Albi'nin kulaklarına koyar ve ağzını benimkine yaklaştırır. "Rahatsız edilmeden sonsuz seks yapacağız," diye fısıldar.

Albi babasının ellerini ittiğinde ben burnumdan soluyorum. "Cuma'ya ne kadar var?" diye soruyor Dec.

"Noel günü!" diye şarkı söyler Albi, kucağımdan atlayıp oyuncak yığınlarının arasında dolaşarak sonsuz Lego kutularından birini alır. "Baba, polis arabasını yapabilir miyiz?"

April ve Blaine'e teşekkür etmek için gülümserim, ikisi de teşekkürlerimi el sallayarak reddederken, Dec mantelpiece'deki vazonun arkasına Year of Dates'i koyar. "Mutfağa," der Albi'ye nazikçe. "Kahvaltı yapman lazım, ben de patatesleri soyacağım."

"Kahvaltımı yaptım," diyor Albi, kalıplı tepsiden üç çikolata eksik olan bir seçki kutusu kaldırarak.

"Tanrım, hiperaktif olacaksın."

"Hiperaktif ne demek?"

"Sen," diyor Dec gülerek, onu yerden kaldırıp omzuna atıyor. "Artık çikolata yok."

Dec'in Albi'yi salondan dışarı çıkardığını izlerken, bir şey hatırlıyorum. Ama paketlenmemiş. "Bunu alabilir miyim?" diyorum ve bir kağıt parçası alıyorum.

"Tabii, sorun değil."

"Teşekkürler." Ayağa kalkıp salondan çıkıyorum, merdivenleri koşarak çıkıp çantamı arıyorum. Önce kar küresini çıkarıp bir süre hayranlıkla bakıyorum. Noah'ın ölüm yıldönümünde dışarıdayken onu izlediğimi görmüştü. Bunun bir şeyleri simgelediğini biliyordu.

Onu komodinin üzerine koyup çantama tekrar uzanarak masa takvimini çıkarırım. Şu anda tekrar okuyabilirim. Son birkaç haftadaki tüm düşünceleri ve sözleri, ama yapamıyorum. Onu küreye koyup çantama geri dönerek, içindekileri karıştırıp Spitfire'ı çıkarıyorum. Şu anda doğaçlama benim dostum. Dizlerimin üzerine çöküp kağıdı düzleştiriyorum ve o zamandan beri kullanmadığım etkileyici origami becerilerimi sergiliyorum.

Bu anı beni hazırlıksız yakaladı, ama onunla mücadele etmek yerine, kendimi ona kaptırdım ve zihnimdeki resimlere daldım: Noah ve ben kağıt uçak yapıp onları verandadan fırlatarak çimlerin üzerinde ne kadar uzağa uçtuklarını izliyorduk. Her zaman o kazanırdı. Ben bunu sağlardım. O gün kendini pilot adayı ilan etmişti.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Ne olacaktın, sevgili oğlum? Pilot, doktor, maceracı?

Bant kullanmadan Spitfire'ı sararken, yaptığım işi kaldırıp incelerken bunu düşünüyorum. "Sanırım annem iyi iş çıkarmış," diye mırıldanarak ayağa kalkıp onu aşağıya götürüyorum. "Sana bir şeyim var." Albi'yi Lego parçalarını tezgahın üzerine dökmekten alıkoyuyorum. "Aslında bu Bay Percival'dan. Sana vermem için bana verdi."

"Nedir?" diye soruyor, Dec buzdolabından dönüp dudaklarına bir karton portakal suyu götürüyor.

"Aç şunu."

Albi kağıdı yırtıp açar ve şaşkınlıkla nefesini tutar. "Aman Tanrım," diye fısıldar, küçük ellerinde uçağı çevirerek her açıdan inceler. "Bu gerçek bir savaş uçağı Spitfire!" Lego'sunu unuttur, uçağı yere bırakır ve tabureye diz çökerek yakından incelemek için eğilir. "Bu şimdiye kadarki en güzel Noel!"

"Lego'yu yapalım mı?" diye sorar Dec.

"Spitfire'ımla oynamak istiyorum."

Sessizce minnettarlıkla tavana bakar.

"Bu çok özel bir şey," diyorum ona. "Ve çok eski. Bay Percival'ın yıllardır yaptığı gibi, ona iyi bakmalısın."

"Öyle yapacağım," diyor, büyülenmiş bir şekilde, parmağının ucuyla kanadı nazikçe okşayarak. "Bununla uçabilir miyim?"

Ne?

"O kokpite sığmazsın dostum," diyor Dec gülerek, kahvaltılıkaları hazırlarken — kruvasanlar, reçel ve mısır gevreği.

"Kokpit nedir?"

"Pilotun uçağı uçurmak için oturduğu yer."

"Hayır, aptal!" Uçağı alır ve tabureden atlar, onu havada tutarak ada etrafında koşmaya başlar. "Böyle!"

"Ah, aptal baba," diye mırıldanır Dec, başını sallayarak.

Albi adanın etrafında hızla dolaşırken, uçağı yüksek ve alçak uçuşlarla süzülürken, daireler çizerek uçarken, bir yandan da ses efektleri yaparken, bir an için hazırlıksız yakalanırım. Noah'ın görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışır, onu Albi'nin yerine hayal etmemeye çalışırım.

"Camryn?"

Gözlerimi kırıştırarak, küçük bir sıçrayışla odaya geri döndüm. "Üzgünüm, ben..." Ne? Oğlunuzu benim oğlum olarak hayal mi ediyordum? Öyle olmasını mı diliyordum? Albi burada değildi ama Noah vardı, sadece onun da burada olmasını mı diliyordum? Parmak uçlarımı birbirine bastırıyorum ve Dec başını sallıyor. "Biraz temiz hava alacağım," diyorum, masa ve sandalyelerin yanındaki sürgülü kapıları işaret ederek.

"Tabii ki." Tezgahın üzerine eğilir ve bana bir kruvasan uzatır. "Lütfen bunu ye."

Teşekkür ederek gülümserim ve kabul ederim, gösterme amaçlı küçük bir ısırık alıp, yarı memnun, yarı endişeli hafif bir gülümsemeyle yanından ayrılırım.

"Sandalyenin arkasında bir kapüşonlu sweatshirt var ve terliklerim kapının yanında."

"Terlik mi?" diye şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "Seni terlik giyen bir adam olarak tanımamıştım." Onu baba gibi bir adam olarak da tanımamıştım, ama işte şimdi Dec Baba ile birlikteyim. Ve ne kadar harika bir baba olduğunu da görüyorum.

Oradan uzaklaşırken, acaba pişman mıdır diye merak ediyorum. Benim bir şey yapmamam için gözümün üstünde gözü olmak zorunda kalması. Benim iyi olduğumdan emin olmak için Albi'den zamanını çalması.

Kruvasanımı masaya koyup, onun gri gözlerini güzelce ortaya çıkardığını düşündüğüm haki renkli kapüşonlu sweatshirt'ünü giyiyorum, sonra da büyük bir çift bej renkli süet mokasen terlik giyip kruvasanımı alıyorum. "Seksi," diye mırıldanıyorum, Dec'e bakarak. Albi, Spitfire'ını uçurarak adanın etrafında dolanmaya devam ederken, o eğlenerek kaşlarını kaldırıyor.

Soğuk hava yüzüme çarptığında titreyerek, hızla kapıyı kapatıp karanlıkta Dec'in bahçesini tekrar seyre diyorum. Görülmeye değer pek bir şey yok, sadece karla kaplı çeşitli seviyeler. Ama altında güzel bir peyzaj olduğunu hayal ediyorum ve baharda görmek için sabırsızlanıyorum. Sağdaki küçük, korunaklı köşeye gidiyorum, burada yerleşik bir jakuzi yapılmış ve ben de kenarına oturuyorum. Sessizlik. Esinti yok, ana yoldan gelen trafik sesini taşıyan rüzgar yok. Yakınlarda oynayan çocuklar yok, çevredeki sokaklarda veya komşu bahçelerde günlük işlerini yapan insanların sesleri yok. Tamamen sessizlik. Herkes sıcak evlerinde, gülümsemeyle ve günün heyecanı ile uyanıyor. Çocuklar, hediye paketlerini açarken, onun ziyaretini sevinçle karşılıyorlar.

Hiç aç olmasam da bir kolumu göğsüme kavuşturup kruvasanımı yiyorum. Noel yemeğini nasıl bitireceğim hiç bilmiyorum. Ama bitireceğim, tıpkı bugünü bitireceğim gibi.

Yakındaki kırmızı bir Japon akçaağaç dalı dikkatimi çekiyor, karla kaplı ve diğerlerinden daha aşağıda sarkıyor, oturduğum kapalı ve korunaklı alana giriyor. Ayağa kalkıp, Dec'in büyük terlikleri içindeki küçük ayaklarıma bakıyorum ve terliklerin ayağımda kalması için sürünerek yürürken mırıldanıyorum. Gözlerim gördüklerini doğruladığında çiğnemem yavaşlıyor.

Üst kısmı kalın ve aşağıya doğru neredeyse 30 cm kadar sivrilen bir buz sarkıtı, ama tam değil. Keskin bir uca doğru daralmıyor. Ortasında kırılmış ve en kalın kısmında, buzla kaplı, beyaz bir tüy var. Mükemmel beyaz bir tüy.

Ve onun üzerindeki dalda iki tane daha beyaz tüy var. Ama onlar buzda donmamış. Serbestler, sadece orada duruyorlar, gökyüzünden süzülüp inmişler. Üç tüy. İki serbest, biri... değil.

Yutkunuyorum, başımı eğiyorum ve içimi kaplayan bir dürtü hissediyorum. Onu kırıp serbest bırakmak değil. Kesinlikle zarar görür, ince tüyleri yırtılır. Buzdan mükemmel bir şekilde çıkması için erimesi gerekir. Bu dürtü başka bir şey, beklenmedik bir şey. Onu görmek istemediğimden değil, ama öğle yemeğinden önce ziyaret etmeyi planlamıştım. Bu saatte muhtemelen uyanık bile olmayacaktır, ama onu görmem gerekiyor.

Kapılara doğru sürünerek geri dönerim ve onları açarım. Dec, Albi'nin mısır gevreğine süt dökerken başını kaldırır, ben de onun terliklerini çıkarırım. "Annemi görmeye gitsem sorun olur mu?"

Albi hemen durur, uçağı alçaltır. "Annen mi var?"

"Evet," diyorum, onun şaşkınlığına gülümseyerek, ama aynı zamanda onun için de büyük bir üzüntü duyarak.

"Babamın annesi yok," diyor. "Benim gibi. Benim de annem yok. Sadece babam var."

Bu çocuk nasıl da kalbimi kırıyor. "Ve o da harika bir baba."

"Evet! Babamın bir babası var, ama onu pek görmüyoruz, değil mi baba?"

"Hayır, dostum, görmüyoruz." Dec bana gelir. "Seni götüreceğim."

"Hayır, hayır," diye hemen cevap veriyorum. Bugün onu oğlundan ayıramam. "Lütfen ısrar etmeyin ve huysuzlanmayın. Yürüyeblirim. Yürümek istiyorum." Ayrıca, saat daha altı bile değil. Hazırlanıp oraya yürüdüğümde saat sekize yaklaşmış olacak, ziyaret için daha uygun bir saat.

Dec'in yüzünde şüphe belirir. Mutlu değildir, ama pes eder ve ben minnettarım. "Peki."

"Annen Noel'de gelebilir mi?" diye sorar Albi.

"Korkarım ki gelemmez, Albi. Annem oldukça yaşlı. Artık yürüyemiyor ve biraz... unutkan."

"Bay Percival çok yaşlı ama yürüyebiliyor. Neredeyse yüz yaşında!"

"Biliyorum, ne şampiyon ama, değil mi?" Parmak uçlarımda yükselip Dec'in yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra Albi'nin saçlarını karıştırarak yanından geçiyorum. "Akşam yemeğini hazırlamak için birazdan döneceğim." April merdivenlerden inerken ben de merdivenleri hızla çıkıyorum.

"Konuşmamız lazım, yoksa uğursuzluk getirir," der ve ben merdivenleri çıkarken yarı yolda durur.

"Batıl inançlı mısın?" diye soruyorum, eğlenerek.

"Çok. Pazartesi günü Blaine üç kanalizasyonun üzerinden geçti ve ertesi gün arabam bozuldu."

Gülüyorum. "Sadece annemi görmeye gidiyorum." "Dec seni götürüyor mu?"

"Hayır, yürüyerek gideceğim."

"Yürümek mi? Ama Dec, kaldığı bakım evinin Paddington yakınlarında olduğunu söyledi.

Delirdin mi sen?"

"O kadar da uzak değil, gerçekten." "Blaine seni götürsün."

Elimi koluna koydum. "Yürümek istiyorum."

Anlayışla karşılık verir, dudaklarını düzleştirip başını sallar ve bu konuda başka bir şey söylemez. "Görüşürüz."

Merdivenleri çıkıp duşu açtım, dişlerimi fırçalarken suyun ısınmasını bekledim ve cildimin ne kadar gergin olduğunu hissettim. *O kadar ağlamaktan.* Duş aldım, saçımı da yıkadım ve kurulandığımda Dec'in yatak odasına geri döndüm ve yatakta bir saç kurutma makinesi buldum. April. Ona çok minnettarım. Sadece saç kurutma makinesi için değil.

Saçımı nemlendirip kurutuyorum, hızlıca giyiniyorum, telefonumu alıp aşağıya koşuyorum ve askıdan paltomu alıyorum.

"Bekle," diyor Dec, koridordan aşağı inerken.

"Ne?"

Ceketimi elimden alır ve giymem için bana uzatır, sonra beni döndürür, kemerini bağlar ve yakalarını yüzümü koruyacak şekilde dikleştirir. Yumruklarıyla yakaları toplar ve

beni kendine çekmek için kaldıracı olarak kullanır. "Seni seviyorum," der sessizce, gözlerimin içine bakarak. "Eğer bana ihtiyacın olursa, seve seve seninle gelirim."

Ve iyi bir adam olduğu için bunu yapacağını biliyorum. Başımı sallayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. "Teşekkür ederim. Yakında dönerim."

Sokaklar boş. Sanki sadece benim var olduğum bir dünyada yürüyormuşum gibi, bu bir fenomen kadar güzel. Gece yağan kar yerleşmiş ve lastiklerin ya da ayakların izleri ile bozulmamış, bu yüzden arkamda bot izleri bırakarak bu kusursuzluğu bozduğum için biraz suçluluk duyuyorum. Güneşin doğuşu beyaz tuvalin üzerine renkli bir gökkuşağı yayıyor, gerçekten çok güzel. Buna ihtiyacım var. Yürüyüş, biraz sessizlik, düşünmek için değil, minnettar olmak için. Çok minnettarım. Ama bu, üzölmeyeceğim anlamına gelmiyor. Artık bunu kabul ediyorum.

Yarım mil uzaklıkta olduğumda, cebimdeki telefonum çalışıyor ve eldivenimi çıkarıp elimi içeri sokup telefonu çıkarmak için aptalca bir süre harcıyorum. Ekranımda bakım evinin numarasını görünce adımlarım yavaşlıyor.

Ve kalbim durur.

"Alo?"

"Camryn," diyor Deirdre ve ses tonundan anlıyorum. Anlıyorum işte. "Bu aramayı yapmak istemiyorum, özellikle bugün."

"Gitti mi?" diye soruyorum.

"Beş dakika önce. Onu uyandırmak için odasına girdim. Çok huzurlu görünüyordu."

Boğuk bir hıçkırık kaçır, elim ağzımı kapatır. "Neredeyse geldim." Sözlerim kesik kesik çıkıyor. Neredeyse duyulmuyor. "Onu görmeye gidiyorum." Yürüyüşten koşuya, koşudan sprint'e geçiyorum. "Lütfen, onu henüz götürmelerine izin vermeyin," diye yalvarıyorum. "On dakika uzaklıktayım." Telefonu kapatıp koşuyorum, karların içinde ağır adımlarla ilerleyerek oraya olabildiğince çabuk ulaşmaya çalışıyorum.

Koştuğum kadar hızlı gözyaşları akıyor.

Deirdre, ben oraya vardığımda resepsiyon alanında bekliyor. Nefes nefeseyim, ama gerekirse yüz mil daha koşabilirim.

Bana dayanılmaz bir sempatiyle bakar ve kapıyı açarak resepsiyondan geçmemi sağlar. "Onu henüz götürmediler, değil mi?" diye sorarım, koridordan koşarak odasına doğru giderken paniğim açıkça belli olur.

"Henüz almadılar."

İçeri daldım ve odanın karanlıkta olduğunu, perdelerin kapalı olduğunu gördüm. Aniden durdum ve eldivenlerimi sandalyeye bırakıp yatağına doğru sürünerek yaklaştım. Sanki sadece uyuyor gibi görünüyordu. Bu odada sayısız kez oturup ona böyle bakmışım.

Yatağın kenarına oturup elini tutmak için uzanıyorum, ama elime soğukluk yayıldığında tereddüt ediyorum. Buz gibi. Onları uyluklarımın üzerinde ovuşturarak hem ısıtıyorum *hem* de hissetmeye çalışıyorum, sonra elini tutup üstünü okşuyorum. Gözlerimi yüzünden ayıramıyorum, çünkü aslında buraya getirildiğinden beri onu *hiç* böyle görmemiştim.

Huzurlu.

Artık soğukta bir tüy gibi değil.

Uzun zaman önce annemi benden alan o korkunç hastalıktan kurtuldum. İçimde önemli bir değişiklik hissediyorum, omuzlarımda yük olan endişenin ağırlığı hafifledi. Yıllardır onun kaybının yasını tutuyordum ve bugün neredeyse son aşamaya gelmiş gibi hissediyorum. En azından, yasımın o kısmı için. Noah'ın yasını ne kadar süre tutacağım bilmiyorum.

Sonsuza kadar.

O bekledi.

Benim iyi olduğumu, bana bakacak biri olduğunu anlayana kadar gitmeyi bekledi. Beni yalnız bırakmayana kadar bekledi. "Birkaç dakika daha bekleyemez miydin anne?" diye soruyorum, sesim titriyor. "Buraya gelmem için birkaç dakika daha?"

Kaslarım gevşiyor ve belimden ikiye katlanarak hıçkırarak ağlıyorum. Elini ağzıma götürüyorum. Kokluyorum. Öpüyorum.

"Camryn," diyor Deirdre hüzünlü bir iç çekişle, elini hafifçe titreyen omzuma koyarak.

"Onunla kalabilir miyim?" diye soruyorum, hıçkırarak. "Onlar gelene kadar onunla kalabilir miyim?"

"Tabii ki."

Beni bırakmadan önce omzumu sıkıca tutuyor ve birkaç saniye sonra kapının kapandığını duyuyorum. Nefes alıp, oturarak yüzümü siliyorum. "Biraz gün ışığına ihtiyacımız var anne," diyorum, elini nazikçe indirip rahat olduğundan emin oluyorum. Pencereye gidip tüm panjurları açıyorum, odasını doğal ışıkla dolduruyorum. Güneş nihayet gökyüzüne çıkmış.

Ve yine kar yağıyor, kalın kar taneleri gökyüzünden düşüyor. Yine çok güzel olmaması gereken bir gün.

Cenaze levazımatçıları gelmeden önce beni onunla yirmi dakika yalnız bırakıyorlar. Bütün bu süre boyunca onu izliyor, onunla ilgili tüm güzel anıları hatırlıyor ve hafızama kazıyorum. Noel Günü'nde babamın arkasında paspasıyla dolaştığını görüyorum. Babam domuzları battaniyeye sarmaya çalıştığında onun elini ittiğini görüyorum. O pişirirken babamın onu arkadan kucakladığını ve babam ona şefkat gösterdiğinde her zamanki gibi kıkırdadığını görüyorum. İkisi de bahçede birbirlerinden birkaç metre uzakta diz çökmüş, aralarında Noah var. İkisi de anahtarlarını sallayarak onu kendilerine doğru yürümeye ikna etmeye çalışıyor. İkisi de onun ilk adımlarını kendilerine ait saymak istiyor. O babamın yanına yürüdü. Sadece iki adım attıktan sonra bezle kaplı poposunun üzerine düştü ve babam onu kucaklayıp havaya attı, o da kıkırdayarak güldü. Annem ise babamın anahtarları değil, bozuk paraları salladığını fark edince haksızlık diye bağırdı. "Rüşvet," diye bağırdı, onlara katılırken yüzünde parlak bir gülümsemeyle. Pencereden izledim, dünyada Noah kadar şanslı, bu kadar sevgi dolu büyükanne ve büyükbabası olan başka bir çocuk var mı diye merak ettim. Yaşlılıklarında anne ve babama getireceği sonsuz mutluluk için heyecanlandım.

Kalbim göğsümde çarpıyor, gözlerim kapanıyor, alnım yatağa düşüyor.

Durdurulamayan gözyaşları. Ve şimdi hepsi gitmiş.

"Camryn?" Deirdre yumuşak bir sesle sesleniyor. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, yanında iki takım elbiseli adam var, ikisi de saygıyla başlarını eğmişler. "Kardeşini aradım."

"Onu unutmuştum," diye mırıldanıyorum, ağrıyan yüzümü tekrar siliyorum. "O gelmeyecek."

"Önemli değil." Nefes alıp ayağa kalkıyorum. "Onu götürmelerini izleyemem." Paltomu giyiyorum. "O buradayken yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

"Bu benim işim."

"Senin seçtiğin bir iş. İnsanlara bakmak." Yanına gidip ona sarılırım, bu onu şaşırtır. Kollarını bir saniye boyunca gevşekçe yanlarında tutar, sonra kaldırıp bana sarılır. "Umarım bugün birazını ailenle geçirebilirsin."

"Kızım saat üçte beni alacak," diyor. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller, Camryn." Beni bırakır ve ben annemin yanına gidip saçlarını geriye doğru okşayarak alnına bir öpücük kondururum. Ve kabul ederim, o beklemişti. Benim iyi olduğumu anlayana kadar beklemişti. Dec ve Albi beni bulana kadar beklemişti. "Teşekkürler anne." Yutkunur ve kendimi zorla uzaklaştırırım, onunla son kez görüşeceğime inanmadan, giderken uzun ve derin nefesler alırım.

Kara adımımı attığım anda Dec'i arıyorum. Bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor, telefonunu cebinde taşıdığını biliyorum. "Camryn?"

"Annem öldü," diyorum, net ve öz bir şekilde, içimi tuhaf bir huzur kaplıyor.

"Kahretsin, hayır, Camryn, ben..."

"Ben iyiyim," diyorum, onu hemen sakinleştirmek için. "Gerçekten iyiyim, Dec. O..." Evet, iyiyim, ama sesimin titrememesi için hala yutkunmam gerekiyor. "Sen ve Albi'yi bulmamı bekledi," diyorum, sesimin titrememesine dair verdiğim savaşı kaybederek. Soğuktan etkilenmeden, ceketimin ve kot pantolonumun içinden hemen yayılan soğuğa aldırmadan, merdivene oturuyorum. "Benim iyi olduğumu öğrenmeden gitmek istemedi."

"Yola çıkıyorum," der, nefesi kesilmiş bir halde. Zaten kapıya doğru koşmaya başlamıştır. "Geliyorum. Sakın kıpırdama, tamam mı?"

Başımı sallayıp telefonu kapatıyorum ve karın üzerine oturup, gökyüzünden sakın sakın düşen milyonlarca kar tanesini izliyorum.

Hava koşulları göz önüne alındığında, Defender teknik olarak zorlu arazi ve kar için üretilmiş bir çiftçi arabası olmasına rağmen, Dec'in buraya bu kadar çabuk varmasını beklemiyordum

. Tüm hız sınırlarını aşmış olmalı. Yarı kayarak yarı kayarak durur ve arabadan atlar, ben de onu görünce gülümserim.

Eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt ve terlikleriyle.

O koşarak yaklaşırken ben ayakta duruyorum ve doğrudan onun açık kollarına doğru yürüyorum. O burada olduğu için gözyaşlarım yine sel gibi akıyor. O beni kucaklayıp sırtımı okşarken, beni sakinleştirirken, ben göğsüne yaslanıp, bedenimi sarsan, içimi parçalayan hıçkırıklarla ağlıyorum.

Bana bakıyor.

Her şeyi dışarı çıkardım, iyice ağladım, onun kazağı sırlıslık olana kadar. "Ben iyiyim," diye mırıldandım, burnumu çekip ondan uzaklaşarak, onun kapüşonlu sweatshirtini öptüm. Burada orada koyu lekeler vardı, gözyaşı ve sümük izleri. Tiksindim ve silmeye çalıştım.

"Kapa çeneni," diyor, parmağıyla çenemin altını kaldırarak başımı yukarı kaldırıyor.

"Ben iyiyim," diyorum yine, gözyaşlarımın akmasıyla birlikte yüküm biraz daha hafiflemiş gibi. "Huzur içindeydi. Onu uyandırmaya çalıştılar ama o çoktan gitmişti."

"Ne yapmamı istersin?"

"Sadece sen olmaya devam et," diyorum, yüzüne uzanarak. "Sadece harika sen olmaya devam et."

O başını sallar ve beni tekrar kendine çeker, beni tamamen kollarına sarar. "Soğuksun," diye fısıldarım, onu geri iterek.

"Sen yanımdayken asla üşümezim." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni arabaya götürür ve içeri sokar. Kemerimi takar ve kapıyı kapatmadan önce dudaklarıma masum bir öpücük kondurur. Sürücü koltuğuna oturur oturmaz, ısıtıcıyı açar.

"Eve gitmeden önce hızlıca bir şey yapabilir miyiz?" diye soruyorum. "Ne istersen."

Ön kapımı geçip Bay Percival'ın kapısını çalarım, Dec bana katılırken sabırsızlıkla halıyı çiğnerim. Koridorda yürüme çerçevesinin sesini duyarım ve kapıyı açar açmaz ona gülümserim. "Şu haline bak," derim, muhtemelen kendisiyle neredeyse aynı yaşta olan güzel tüvit takım elbisesini incelerken. "Mutlu Noeller, Bay Percival."

"Ne sürpriz," diyor, geriye doğru topallayarak. "Girin, girin, misafirlerim olursa diye ikramlarım var."

Ziyaretçileri olması ihtimaline karşı mı? *Ah, Bay Percival.* Dec'in elini tutup onu içeri çekerim. "Bugün ne yapacaksınız, Bay Percival?"

"Şey, İngiltere'de Noel Günü'nde herkesin yaptığı gibi yemek yiyip içki içeceğim, saat üçte Kral'ın konuşmasını izleyeceğim ve kestirdikten sonra kalan yemekleri Royal British Legion'a götüreceğim."

"Programında bir değişiklik oldu," diyorum, yanından geçip mutfağa giriyorum. Mutfakta, bir tür tabak, tava, tabak veya kase ile kaplı olmayan bir santimetrekare bile yok.

Ya da

Gnome. "Öyle mi?"

"Evet, Noel'i bizimle geçireceksin."

"Peki hazırladığım tüm yemekler ne olacak? Onları çöpe atamam."

"Onları biz alırız," diyor Dec. Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Henüz havuçları bile soymadım."

Bay Percival gülüyor. "Siz gençler. Hiç hazırlıklı değilsiniz."

"Ee, geliyor musun?"

"Camryn, canım, ben bir ya da on kadeh brendi içmeyi severim. Hiçbirinizin alkollü içeceklerden hoşlanmadığını sanmıyorum, bu yüzden bu yaşlı aptalı eve götürebilirsiniz."

"Sana taksi çağırabiliriz."

"Delirdin mi? Noel Günü üç kat ücret alırlar!"

"Kalabilirsin," diye Dec araya girer.

"Kalmak mı? Senin evinde mi?"

"Tabii, neden olmasın?" Omuz silkiyor. "Noel'deyiz ve Albi seni çok seviyor. Ama cücelerini sevmiyor. Onlar burada kalacak. Ve kedin de."

Ben gülerim, Bay Percival da kıkırdar. "Spitfire'ı çok severdi," derim, geniş bir gülümsemeye. "Ve sizi de görmekten çok hoşnut olurdu."

Göğsü şişer. "Ah, peki, eğer memnun etmek istediğimiz kişi o küçük dostumuzsa, o zaman teklifinizi memnuniyetle kabul ederim."

"Güzel." Dec keskin bir şekilde başını sallar ve mutfağa göz gezdirir. "Arabayı yüklemem gerek galiba."

Dec'in evinin önüne geldiğimizde Bay Percival gözlerine inanamıyor. "Oh, sen de o şık tiplerden birisin, değil mi? Tahmin etmeliydin."

"Bu ne demek oluyor?" Dec, onu arabadan indirirken gülerek sorar.

"Şey, araba, kahramanlıklar, şık kıyafetler."

"Hala ne anlama geldiğini bilmiyorum." Dec bana sinirli bir şekilde bakar ve ben gülümserim, kollarımı Bay Percival'ın kollarına dolarım.

"Oldukça fazla basamak var."

"Hallederim."

Başarıyor, ama ön kapıya ulaşana kadar merdivenleri çıkmak tam on dakika sürüyor. April kapıyı açıyor. "Peki, bu kim?"

"Ben de aynı şeyi sorabilirim," diyor Bay Percival.

"Ben April, Dec'in kız kardeşi. Bu da kocam Blaine."

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

"Ben de." Bay Percival kapıdan içeri girer. "Her şey çok güzel, ama hepimiz biliyoruz ki ben sizin için burada değilim." O bir yalancı. O da benim için burada. "Alkol ve çocuk nerede?"

"Bay Percival!" Albi ona doğru koşar, yaşlı adam yan taraftan içeri girip bacağına sarılırken neredeyse onu yere düşürür. "Spitfire'ı uçurdum!"

"Oh, şimdi sana anlatmam gereken bir hikaye var," der, Albi yürüme çerçevesinin yanına yapışmış halde ilerlerken. "Düşman topraklarına zorunlu iniş yaptım."

"Aman Tanrım."

"Ben geldiğimde öyle demiştim. Belki biraz daha renkli bir şekilde." İkisi birlikte salona girerler. "Ama bu senin duyacağın bir şey değil, evlat."

April ve Blaine ikisi de başlarını eğip bize soru dolu bakışlar atıyorlar. "Sormayın," diyor Dec, kolunu omzuma atarak. "Ama bonus olarak, yemek pişirmemize gerek yok. Blaine, arabadan akşam yemeğini çıkarmama yardım et. Ve öğle yemeğini. Ve akşam yemeğini. Ve gelecek ay için sandviçleri."

Onlar yükü boşaltmaya giderken gülüyorum ve April beni hazırlıksız yakalayıp kendine doğru çekiyor, sıkıca sarılıyor. "Annen için üzgünüm."

Onun kucaklamasını kabul ederek ben de kollarımı ona doladım. "Önemli değil. O huzur içinde." Geri çekilip gülümsedim. "Sanırım Dec'i bulmamı bekledi."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Bunun çok romantik bir düşünce olduğunu biliyorum. En ideal olmayan koşullarda idealist bir düşünce. Ve ben tüm gücümle buna sarılıyorum.

"Dec'in alkolü nerede sakladığını biliyor musun?" diye soruyorum.

"Evet!" Uzun bir dolaba gider ve kapakları açar, içinde iyi donanımlı bir bar ortaya çıkar. "En sevdiği içki nedir?"

"Brendi."

O, mırıldanarak şişeleri tarar, bulur ve doldurur. "Dolduralım mı?"

"Neden olmasın." Bardağı alıp Bay Percival'a götürüyorum. Ne o ne de Albi beni fark etmiyor.

Bay Percival çok keyifli görünüyor ve Albi tamamen büyülenmiş durumda.

Bu, en güzel manzara. Neredeyse yüz yaşında bir adam. Ve ona kahraman gibi bakan küçük bir çocuk.

Çünkü o bir kahraman.

Sadece birkaç kez kutlamadan uzaklaşmam gerekiyor. Birincisi, inanılmaz lezzetli olan akşam yemeğinden önce. Bay Percival'ın yemek yapmayı nerede öğrendiğini bilmiyorum, ama çok iyi yapıyor. Ve cömertçe.

Ve şimdi.

Bay Percival, Albi'yi zayıf dizinin üzerine oturtmuş, ona Google'da bulunduğu Spitfire Dec'in ayrıntılı bir rehberli turunu anlatıyor ve ben sadece babamın kucağında domino oynamayı öğrenen Noah'ı görebiliyorum. Annem ise masanın diğer ucunda oturmuş, dünya kitap günü için bir kostüm dikeyor. Bay Percival ve Albi'ye hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyorum ve Dec'in terliklerini giyip şarabımı alıp dışarı çıkıyorum. Kar yağışı durdu, ama hava tahmincileri haklıysa yakında tekrar başlayacak.

Karın üzerinde yürürken gözlerim doğal olarak kırmızı Japon akçaağaçına kayıyor, ama buz sarkıtı artık orada değil. Garip. Yukarıdaki dalda duran diğer tüyler de yok. O kadar da garip değil, rüzgârla uçmuş olabilirler. Buz sarkıtının düşmüş olabileceği

ama hiçbir şey bulamıyorum. Erimiş olamaz, hava hala sıfırın altında.

Arkamda kapının açıldığını duyuyorum ve dönüp Dec'in dışarı çıktığını görüyorum. Yeni terliklerini görünce gülümsüyorum. Albi geldiğinden beri April ve Blaine her Noel'de yeni bir çift hediye ediyorlar. "Ne arıyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Ayaklarımı işaret ettim. "Bu, bunları saklayabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki. İkimiz de bu terliklerle birbirimizin etrafında dolaşırken ellerimizi nasıl kendimize saklıyoruz, gerçekten bilmiyorum. Hiç de tutku öldürücü değiller."

O kollarını açarken ben gülüyorum ve ona doğru gidiyorum, kollarının arasına doğru yürüyorum. Bir kolumla onu sararken, diğer kolumda şarabımı tutuyorum ve gözlerimi kapatıp vücuduna yaslanıyorum.

"Camryn?" diye fısıldar.

Hareketsiz ve sessiz
kalırım.

"Bana hiç adımı sormadın."

Gözlerim birden açılır ve bir anlığına önüne bakarım, sonra geri çekilirim. Yüzü. Utangaç ve biraz garip bir ifadeyle, Dec olmayan her şeyi saklarım.

Dec.

"Declan?"

O başını sallar ve ben bir an düşünürüm. "Elimde olan tek şey bu."

"Sana bir ipucu vereyim."

"Tamam," diyorum, kelimeyi uzatarak, zihnim dakikada bir mil hızla çalışıyor.

"Kız kardeşimin adı April çünkü Nisan ayında doğdu."

Ben yine . Ne? Hayır bu ol olmaz. "Senin
adın Aralık mı?"

Başını eğdi, omuzları birden yukarı sıçradı. "Annem Noel'i çok severdi."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Ben söylemedim söylemedim sana çünkü
bilmiyordum bilmiyorum biliyorum çok sen nefret
ettiğini biliyorum."

"Bana onu o kadar da nefret etmemem için bir neden daha verdin." Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. "Ama sana Dec diyeceğim."

O gülüyor. "Bana uyar."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, onun beni biraz daha sıkı tuttuğunu hissederek. "Terlikler yüzünden, biliyorum."

Gülümserim ve gözlerimi açarım, gökyüzünden bir şeyin süzülerek düştüğünü görünce gözlerimi kırıştıtırırım. *Aman Tanrım.*

Üç tane mükemmel beyaz tüy.

Hepsi tek tek burnumun üzerinden yumuşakça süzülürken nefesim kesilir ve içimi bir sıcaklık kaplar, vücudumu havaya kaldırır. Dec buna karşılık beni kendine daha da yaklaştırır. "İyi misin?" diye sorar, dudaklarını boynuma bastırarak. Belki bu bir ideolojidir, belki de ben deliye dönmüşümdür, ama o üç tüy?

Noah, babam ve annem.

"Gerçekten iyiyim." O şimdi onlarla birlikte. İkisi de oğluma bakıyor. Annemin benim iyi olduğumdan emin olmak için bana tutunmasına gerek yok.

Çünkü ben iyi olacağım. *İyi olacağım.*

Aralık, son otuz altı aydaki diğer aylar gibi kasvetli ve korkutucu derecede hüzünlü başladı. Yine de, nedense kalbim o kadar da acımıyor. Hâlâ içinde birçok kırık parça var gibi hissediyorum, ama onu yeniden dolduran sevgi, bu parçaların her gün bana verdiği acıyı hafifletiyor. Dünyam çığlık atan bir sessizlikle kaplıydı. Kederimde boğuluyordum. Şimdi mi? Şimdi, hayatıma yeniden renklerin girdiğini hissediyorum. Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir sevgiyi hissediyorum. Ve bu renkleri ve sevgiyi kabul etmenin benim için çok normal olduğunu hissediyorum, aynı zamanda onu hala özleyor ve kalbimin ve varlığımın her zerresiyle onun için acı çekiyorum.

Hala

yaşayabilirim.

Hala

sevebilirim.

Hâlâ onu geri getirebilmeyi diliyorum. *Hepsini* geri getirebilmeyi diliyorum. Beyaz gökyüzüne bakıp gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

1 Aralık'tan beri sensin, Camryn.

Ama beni kurtaran sadece Dec değil. Albi de kurtardı.

Dear Santa,

Thank you for bringing us Camryn.
I'll be good forever and ever and ever
and ever and ever and ever.

lots of love,

Albi Ellis.

Age four ½

P. S my Daddy helped me write this.
Next year, I will do it all by myself.

Epilog

Bir Yıl Sonra

C Noel Arifesi

Topuğum ayağımdan sarkarken, Thomas'ın noktalı çizgiyi imzaladığını izleyerek onu hafifçe sallıyorum. Bir anlaşmanın sonuçlanmasında hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. "Bitti," diyor, kalemi bırakıp yanaklarını şişirerek. "Ve sanırım emekli oldum."

Ayağımı ayakkabıma sokup ayağa kalkıyorum, ona doğru gidip elimi uzatıyorum. "Bir zevkti."

Yüksek sesle güldü. "Geçen yılı mı kastediyorsun?" "Tabii ki."

Kıkırdayarak beni kucaklamak için kendine çekti, ben de gözlerimi devirdim ama kabul ettim. "Her zaman, kurallara uyarak bir yıl içinde bunu başarabileceğini söyledin."

"Evet, yeni patronumu memnun etmem gerekiyor." Ondan uzaklaşıp ona sevgiyle gülümsüyorum. "İyi şanslar, Thomas."

Kapı aniden açılır ve Thomas'ın torunu ortaya çıkar. "Dede, uçağı kaçıracağız! Annem arabada bekliyor."

"Geliyorum, Macey," diye nefes nefese söyler.

"Teşekkürler, Camryn." Yanağıma bir öpücük kondurur ve sandalyeden ceketini alır. "Her şey için."

Elimi kaldırıp veda ediyorum ve Marcy'yi alıp binadan çıkmasını izliyorum. Noel'i kızı Gail ve Marcy ile geçirmek için Colorado'ya gidiyor. Anthony'yi sormadım, çünkü umurumda değildi ve Thomas da saygıdan dolayı onu konuya sokmadı sanırım. Peki ya Barbara? Thomas'ı her şeyin yarısını

ve Fransa'ya kaçtı. Thomas pek umursamıyor gibi görünüyor.

Dizüstü bilgisayarımı ve boş kahve fincanımı alıp ofisime geri dönüyorum, buradan çıkıp eve, çocukların yanına gitmek için sabırsızlanıyorum. Bina boş, herkes Noel tatili için çoktan çıkmış.

Noel süslemelerinin miktarını görünce gülümsüyorum. Mümkünse, Crystal bu yıl daha da abartmış. Ve ben surat asmadım. Şey, belki bir kez...

Çantamı ve paltomu alıp ışığı kapatıyorum, kapıya vardığımda durup masama bakıyorum. Gülümsüyorum, kapıyı kapatıp çıkıyorum. Bir daha gelmeyeceğim diyemem, çünkü şirket artık Dec'in.

Her zaman, kurallara uyarak bir yıl içinde bunu başarabileceğini söyledin.

Yapmak istediğim şeyi başardım. Uyumun ne kadar büyük bir fark yarattığına şaşıyorum. Asansöre binerken bir an duruyorum. Bekle. Şirketin sahibi Dec değil. Şirketin sahibi hissedarlar.

Gülümsemem genişliyor, telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi.

Küçük noktalar anında yanıp sönmeye başlar, asansör kapıları açılır ve ben dışarı çıkmaya başlarım ama hemen dışarıda Dec'i görünce nefesim kesilir. "Neden bu kadar geciktin?" diye sorar.

Gülümserim, çantamı ve paltomu bırakır, kollarımı onun omuzlarına atarım. "Seni özledim," derim, dudaklarını bulur ve onu sertçe öperim.

O mırıldanır ve beni yerden birkaç santim kaldırır, kapıların tekrar tekrar kapanıp açıldığını duyana kadar isteğimi yerine getirir. Ondan ayrılıp omzumun üzerinden bakarım ve çantamın ve paltomun kapıyı tıkadığını görürüm.

"Oops."

Dec beni indirir, paltomu alır, giymeme yardım eder, sonra çantamı ve elimi alır.

"Albi nerede?"

"Bay P. ile arabada."

"Oh, onu çoktan aldın mı?"

"Sanırım bir tür yardımcı yaşamı düşünmemiz gerekiyor."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu yıl Bay Percival ile ilgili kalp durduran bazı korkutucu olaylar yaşandığını inkar edemem. Birkaç ay önce High Street'teki merdivenlerden düşmüş ve Dec geçen hafta uğradığında banyoyu su basmış, musluk açık, Bay Percival ise ortalarda yoktu. "Şimdi ne oldu?"

"Ocağın üzerine bir mutfak havlusu bırakmış." Kaşlarını çatarak bana bakar. "Ocak açıldı."

"Aman Tanrım. Ocak neden açıldı?"

"Yetmişinci parti mince pie'larını yaptıktan sonra fırını kapatmayı unutmuş." Tanrı Bay P'yi korusun, adam yüz yaşında, yakında yüz bir olacak ve hala Noel'de herkes için pasta pişiriyor. Geçen Ocak ayında Kral Charles'tan yüzüncü doğum günü tebriklerini aldığında çok heyecanlanmıştı, hepimiz öyleydik. Kartı çerçeveletti, bu da hiçbirimizi şaşırtmadı. Ama bu kazalar... endişe verici.

"Yardımlı yaşamı kabul etmiyor," diye hatırlatıyorum

Dec'e. "O zaman gelip bizimle yaşasın, bu kadar basit."

"Hoşuna gitmeyecek," diye uyarıyorum, bu konuyu onunla konuşmak istemediğimden eminim. "Karşı koyacağından eminim." O gururlu bir adam.

"O da öyle." Dec bana gülümser. "Nasıl hissediyorsun?"

Bana bunu sık sık sorar. *Yerleşik*. Kendimi yerleşik hissediyorum. Yarın için sabırsızlanıyorum, her ne kadar zor anlar olmayacak diye bilsem de, ama zor anlar geldiğinde artık çok daha iyi başa çıkabiliyorum. Ve on dokuzuncu gününde, Noah'ın ölümünün dördüncü yıldönümünde, hala inanılmaz derecede zordu. Ama Dec o gün izin aldı, bana da nazıkçe izin verdi ve geçen yıl yaptığımız şeyi yaptık. Dolaştık. Yumuşacık sıcak çikolata içtik. Bana bir elbise aldı, bu seferki güzel bir zümrüt yeşili kadife elbiseydi ve bu sefer April ve Blaine Albi'ye bakarken akşam yemeği randevumuza çıktık. Mükemmeldi. Oğlumu kaybettiğim günden bu yana dört yıl geçmişti, ama aynı zamanda Albi ile tanışmamın da birinci yıldönümü olduğunu fark ettim. *Benim küçük hayat kurtarıcım*. Onun getirdiği neşe ve beni asla terk etmeyecek keder hala çatışıyor, ama ikisini de hissetmekten rahatsız değilim. Anlıyorum.

Ama Dec bana nasıl hissettiğimi sorduğunda bunlardan bahsetmiyordu. "Bugün bir şey başardığımı hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu başarmak için üç uzun yıl uğraştıktan sonra." Ona hafifçe dirsek atıyorum. "Birlikte çalışmak o kadar da kötü değildi." Dürüst olmak gerekirse, onunla pek çalışmadım, çünkü bana ipleri teslim etti ve işimi yapmama izin verdi. Ve ben de yaptım.

Dec, kasvetli, gri bir Londra'ya çıktığımızda gülüyor. Geçen yıldan oldukça farklı. "Peki," diyor. "Gelecek yıl için sana başka bir proje verebilirim."

Dururum ve onu da durdururum. "Ne aldın şimdi?" diye sorarım. Utangaç bir ifadeyle bana bakar. "Yine babanı ele vermedin, değil mi?"

"Tanrım, hayır. O konuyu kapattım. Aslında, Noel'den sonra bizi akşam yemeğine davet etti."

Geri çekildim. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Kayıtsız." Omuzlarını silkiyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Kayıtsızmış, hadi oradan.

"Gidiyoruz, biliyorsun değil mi?"

Şimdi gözlerini deviriyor. "Evet, biliyorum. Paisley'in düğününe davetini de kabul ettim."

"Aman Tanrım," diyorum, dramatik bir şekilde. *Sonunda.* Haftalardır çekmecedeki duruyordu. Baskı yapmadım. Gidip gitmemeyi sessizce düşündüğünü görebiliyordum.

"Kapa çeneni."

Beni çekerek ilerlerken gülüyorum ve pencereye vurulan küçük parmak eklemlerinin tanıdık sesini duyuyorum. Dec'in elini bırakıp kapıyı açıyorum.

"İşin bitti mi?" diye sorar Albi, ben dudaklarımı büzüştürürken öne eğilerek dudaklarıma yaklaşır.

"Bitti."

"Yaşasın!"

"Merhaba, Bay Percival," diyorum, arabayı dolaşıp Albi ile birlikte arka koltuğa otururken onun neşeli cevabını duyuyorum. "Plan nedir?"

"Şşş," diyor Albi, beni kaşlarını çatmaya zorlayarak. "Neden susmam gerekiyor?"

"Bay Percival'ın başı ağrıyor."

Öyle mi? Dec arabayı sürerken, koltukların arasına eğilip ön koltukta oturan onu kontrol ediyorum. "İyi misiniz?"

"Evet, evet, canım, gayet iyiyim." Sonra nefes nefese kalır ve kulağına uzanır, onu tutar. "Başım çok ağrıyor, hepsi bu."

Dec'e bakarım. "Onu doktoruna götürmeliyiz." Endişelenerek arkama yaslanıp çantamdan telefonumu ararım. "Ne zamandır ağrıyor, Bay Percival?"

"Ne, canım?"

"Kafan," diyorum, rehberime bakarak ameliyatını yapan doktorun numarasını arıyorum. "Ne zamandır ağrıyor?"

"Oh, sadece bir süredir, canım."

"Uzanmanız gerekiyor, değil mi Bay P?" diyor Dec.

"Evet, evet, uzanmak iyi gelir."

"Hayır, bence doktorunuza görünmelisiniz." Tekrar öne eğiliyorum. "Belki de çay havlusundan çıkan duman başına vurmuştur."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanır. "Herkes, gürültü yapmayı kesin!"

Arkamda yaslanıp kaşlarımı kaldırarak dikiz aynasından Dec'e baktım ve onun da kaşlarını kaldırdığını fark ettim. *Evet, ona yardım alacağını veya bizim evimize taşınacağını söylemek kolay olmayacak.* Dec benim düşüncelerimi okumuş olmalı, çünkü kırmızı ışıktaki durduğunda Bay P.'ye döndü. "Düşündüm de," dedi, boğazını temizleyerek.

"Ne düşünüyordun?"

"Bizimle yaşamaya başlayacaksın ve bu konuda tartışmak istemiyorum, tamam mı? Neredeyse 101 yaşındasın ve..."

"Tamam," diyor Bay Percival, bu kadar basit. Dec geri çekiliyor. Ben de öyle.

"Aman Tanrım," diye şarkı söyler Albi. "Bay Percival, benim çadırımda yatabilirsiniz! Yatmadan önce birlikte süt ve kurabiye yiyebiliriz, ayrıca Lego'mu yapmama yardım edebilirsiniz. Babam ve Camryn da yatak odamı Spitfire'larla dekore ettiler! Size göstereyim. Artık ranzam var. Ben üstte yatıyorum. Siz altta yatabilirsiniz."

"Tanrım, çocuk, kes sesini, olur mu? Başım ağrıyor."

Dec burun kıvrır, ben de kaşlarımı çatarak gülerim. "Peki, tekrar soruyorum, plan nedir?" diye sorarım. "Markete uğramam lazım ve teslim almam gereken bazı paketler var."

"Yapışkan bant lazım!" diye bağırır Albi.

"Biraz viski içmem lazım," diye ekler Dec. "Biraz uyumam lazım," der Bay Percival.

"Tamam, Bay Percival'ı eve bırakalım, ben çabucak üstümü değiştirip mağazaya gidebiliriz."

"Şşş," diye tıslar Albi, parmağını ağzına götürür. "Üzgünüm," diye fısıldarım.

Sonra sırtıyor. Albi'nin sırtışları güneş ışığı gibidir; saf, parlak ve sıcak. Ona elimi uzatıyorum, o da elimi sıkıca tutuyor. "Seni seviyorum dostum," diyorum, kalbim kabarıyor.

"Ben de seni seviyorum Camryn," der, çok rahat bir şekilde. Sanki bu kelimelerin ağırlığını anlamıyormuş gibi. Belki anlamıyordur, ama ben onun beni gerçekten sevdiğini biliyorum.

"Peki ya ben?" diye sorar Dec ön koltuktan, gözlerini dikiz aynasından bana çevirerek.

"Seni de seviyorum," diyorum gülümseyerek.

"Ama o beni daha çok seviyor," diye cevaplar Albi, yine gayet rahat bir şekilde, pencereden dışarı bakarken hala elimi sıkıca tutuyor.

O, bu sözlerin ağırlığını *gerçekten* anlamıyor.

"Ve bu her zaman sorun olmayacak," diyor Dec, yola bakarak gülümsüyor.

Eve vardığımızda, Dec Bay Percival'ı merdivenlerden yukarı çıkarırken, Albi ve ben önden koşarak gideriz. "Uzun sürmez," diye seslenirim, içeri girip anahtarlarımı konsol masasına atar ve ayakkabılarımı çıkarırım. "Dışarı çıkmadan önce tuvalete gitmek ister misin?" diye soruyorum Albi'ye, oyun odasına girip en son Lego yapımına birkaç parça daha eklerken yerinde duramadığını fark ederek. "Albi," diyorum.

"Evet?"

"Tualete gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır."

Sinirlenerek yanına gidip onu kaldırıp ayağa kaldırıyorum. "Çişini yap," diye nazikçe emrediyorum. *Her zaman çişini yapmak için çok meşgul.*

"Tamam, tamam," diye inleyerek aşağıdaki tuvalete koşar. Ve her zaman deli gibi acele eder.

Bu düşünceyle, yukarı koşup hızla üstümü değıştirip aşağıya koşarım. Botlarımı alırım, Dec'in salonda Bay Percival ile konuştuğunu duyarım.

April, Blaine'i de yanına alarak, düzinelerce çanta taşıyarak kapıdan içeri girer ve beni görünce donakalır.

"Erken geldin," derim, botlarımı giyerken telefonumu kontrol ederim. Saat daha üç. Altı'da burada olmaları gerekiyordu.

"Ofiste işimiz düşündüğümüzden erken bitti, bu yüzden buraya gelmeye karar verdik."

"Mağazalara uğramamız lazım."

"Sorun değıl." Blaine beni iterek mutfağı doğru ilerler. "Çantalarımızı boşaltıp akşam yemeğı için yiyecekleri hazırlayalım."

"Minçli turtalarla uğraşma," diyor Dec, salondan çıkarak.

"O iyi mi?" diye soruyorum.

"Kim iyi?" April ikimizin arasında bakıyor.

"Bay Percival," diyor Dec, masaya gidip bir mektup alıp açmaya başlıyor. "Başı ağrıyor."

April bana gülümsüyor. "Bitti mi?"

"Evet," diye nefes vererek başımı geriye yaslarım. "Sonunda. Ekip, şirketi halka açmak için çalışmaya başlamak üzere 3 Ocak'ta taşınıyor."

"Tebrikler!" Beni çok sevilen, sıcak kucaklamalarından birine çekiyor ve sonra Blaine'e mutfakta katılıyor. Ben de büyük bir ablam olmasını gerçekten çok seviyorum. Nisan, koşulsuz sevgisiyle o boşluğu doldurana kadar hayatımda eksik olduğunu fark etmediğim bir şeydi. Graham'dan aldığımdan daha fazlası, ama en azından artık nispeten medeni davranıyoruz ve Mindy ile yeğenlerimin hayatıma geri dönmesi harika. Dominic'in bebeğı Ocak ayında doğdu. Mindy bana söylediğinde hiç şaşırmadım. Sadece... kayıtsız hissettim, sanırım. Ve kayıtsızlık bir zafer gibi geliyor.

"Güzel yeğenim nerede?" diye bağılıyor. "Oyun odasında!" diye bağılıyor Albi. "Maureen!" diye bağılıyor Blaine. "Tezgahın üstünden in!"

Kendi kendime gülümsüyorum. Noel kaosu. *Mükemmel*.

Dec'e bakıyorum, elindeki mektubu okurken konsantrasyondan alnını kıvrıtmış. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Chelsea."

Doğal olarak dik duruyorum. Dec'in beklediği gibi, Dec'in onu öptüğünü ve hala onu sevdiğini söyledi. Aslında, bunu yapmak için özellikle ofisime geldi. Ve ben güvenlik görevlilerine onu dışarı çıkarmalarını söyledim. Yalan söyleyemem, yaprak gibi titriyordum, ama kendimi tuttum. O zamandan beri onu görmedik, ama haber aldık. Dec'in mal varlığının yarısını istiyordu... ama Albi'yi istemiyordu. Mide bulandırıcı. Dec'in avukatları ona gitmesini ve hak talebinde bulunmasını söylediler. Ama Dec, Dec olduğu için, ona yine de biraz para teklif etti — Albi'ye bir daha yaklaşmaması için imza karşılığında para. Kağıtları hemen imzaladı. Ne kadar para olduğunu bilmiyorum. Sormadım, Dec de söylemedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Boşandım," diyor, bana bakarak. "Resmi olarak." Kağıdı gösteriyor, ama titrediği için göremiyorum.

"Bunun olacağını biliyordun," dedim nazikçe.

"Biliyorum." Kağıdı yavaşça katlayıp dolabın çekmecesine koydu. "Ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım anlaşılmayı geri çekeceğinden hep korkuyordum."

Ona yaklaşıp ellerini tutuyorum. "Yani ikimiz de bekâsız, ha?"

O sırtarak beni yakalar, kolunu boynuma dolayarak beni adeta başımdan tutar ve kendine doğru çeker. "Huh," diye mırıldanır ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırır. Ve bu çok güzel. Rahatlatıcı.

O gitti. Ben boşandım. Dec boşandı.

"Dükkanlar kapanmadan önce alışverişe gitmeliyiz," diye mırıldanıyorum, ellerimi sırtında gezdirerek.

"Hmmm." O da kabul ediyor ama beni bırakmıyor. Ben de ona karşı koymuyorum.

İkimiz de olduğumuz yerde mutluyuz, dillerimiz tembelce dönüyor, birbirimizi sarıyoruz.

Ta ki kesintiye uğrayana kadar.

"İğrenç!" Albi inliyor ve ben gülüyorum.

"Tamam, bitti." Dec'i bırakıyorum ve telaşımı bastırmaya çalışıyorum, o kaşlarını kaldırdığında gözlerimi kısıyorum. "Hazır mıyız?"

"Hazırız!" Albi şarkı söyler gibi.

"Bay Percival'a veda edecek misin?" diye soruyor Dec, yan taraftan anahtarlarını alırken.

"Henüz uyumuyor mu?"

"Hayır."

"Döndüğümüzde onu görürüm," diyorum, telefonumu kontrol ederek. Zaten zamanımız daralıyor.

"Git ona veda et," diyor Dec, beni salona doğru yönlendirerek. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

O nasıl? "O nasıl?" diye soruyorum, Dec'in beni itmesine izin vererek.

"Sadece veda et." Beni kapıdan itekleyerek geçirir. "Arabada bekleriz." Albi'yi alır ve ortadan kaybolurlar. Ben de sinirlenerek başımı sallar ve uzaktan kumandayla donanmış Bay Percival'ın oturduğu kanepeye giderken koleksiyonumun onay e-postasını bulurum.

"Bu gerçekten harika bir şey, değil mi?"

"Ne?" diye soruyorum, onun kanalları gezmesini izlerken. "Bak! *Dad's Army*'nin tüm bölümleri. Kahretsin, hepsini bir arada izleyebilirim

hepsini birden izleyebilirim."

Gülerek eğilip yanağına öpücük konduruyorum. "Sen uyu, biz alışverişe gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Brendimi aldım, canım," diyor ve iç cebi içine sakladığı cep şişesinin bulunduğu tüvit ceketinin göğüs cebine dokunuyor. "Ah canım, ayakkabılarını giymişsin."

Botlarıma bakıyorum. Dec'in suçu. Çabucak çıkmak için dönüp, "Görüşürüz..." diyorum. Birden donup kalıyorum, gözlerim şöminenin üzerindeki duvara, Albi ve Dec'in fotoğraflarından oluşan kolaja takılıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, olanları sindirmeye çalışarak. Onların fotoğrafları değil, çünkü onları her gün görüyorum. Her gün onlara gülümsüyorum.

Ama bugün daha fazlası var. Güzel çerçeveli, siyah beyaz portreler.

Noah'ın. Benim ve Noah'ın. Benim ve annemin. Benim ve babamın. Noah'ın, annemin ve babamın. Ve benim, Dec ve Albi'nin.

Boğuk bir hıçkırık çıkarırım, gözlerim o kadar dolmuştur ki, görebilmek için hızla silmem gerekir. Yavaşça yaklaşıyorum, hayranlıkla. Hayranlığımdan nefes alamıyorum. Onları her gün görüyorum. Zihnimde, yatak odamdaki komodinde duran fotoğraflarda.

Ama bu?

"Beğendin mi?"

Dönüp duygularımı bastırmaya çalışıyorum ama gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum. "Çok beğendim," diyorum boğuk bir sesle, sanki Dec orada olduğunu bilmiyormuş gibi arkamı işaret ederek. "Bak."

"Görüyorum, bebeğim," diyor ve yanıma geliyor. "Peki bunu gördün mü?" Kolunu omzuma atıyor ve beni şömineye doğru çeviriyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Bir çorabım var. Noah'ın da var.

"Garajda buldum," diyor Dec. "Albi onu oraya koymak istemişti."

Konuşamıyorum. Boğazım çok sıkışmış. Gözyaşları akıyor.

Dec beni kollarına alır, sıkıca sarılır. "O senin bir parçan Camryn, bu yüzden benim ve Albi'nin de bir parçası."

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum. "Teşekkür ederim."

"Kapa çenenin." Beni kendinden uzaklaştırıp yüzümü siler. "Albi, Noah'ın çorabına bir hediye koydu. Onu memnun eder misin?"

Hıçkırarak biraz gülerim ve çorabın yanına giderim, içine bakarken onun adına gülümserim. Nefesim kesilir. "Noah'a Spitfire'ını mı verdi?" Dec'e derin bir şokla bakarım. Ve sonra bir şey fark ederim. Bay Percival hala kanepede, ön sırada oturuyor. *Dad's Army*'yi duraklatmış ve bize sevgiyle gülümsüyor.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor.

"Henüz değil," diyorum gülerek.

"Sen yaparsın, canım." Göz kırpar. Ben kaşlarımı çatarım. Sonra Dec gözlerini devirir. "Bunu sana vermem gerekiyor." Bay Percival kanepenin arkasına uzanır ve bir şey çıkarır. "Al."

Bu benim masa takvimim. Dec'in ev ofisim için aldığı takvim. Her gün bana birkaç kelime yazıyor, hayatımızın anılarını. Bazen derin ve duygusal, sonsuz aşk ve minnettarlığın beyanı. Bazen ise daha az duygusal, daha şehvetli, dün olduğu gibi. Sayfayı çevirip yazdıklarını gördüğümde, kahvemi boğazıma kaçırıyordum.

Takvimi alırken gülümsüyorum, ama hala dünün sayfasında olduğunu görünce gülümsemem kayboluyor. Aman Tanrım, Bay Percival bunu gördü mü? Gözlerimi Aralık ayına çeviriyorum.

Bay Percival kıkırdar. "Ona bakma, canım."

Aman Tanrım, görmüş. "Sana bakamam."

Daha da çok güler ve Dec sırtarak, "Savunmam olarak, ona bakmamasını söylemiştim." der.

"Bu, Albi'ye evin her yerine dağılmış kaselerdeki Jelly Babies'i yememesini söylemek gibi bir şey, Tanrı aşkına," diyor Bay Percival gülerek. "Bugüne çevir."

Utanç içinde, sayfayı bugüne çeviriyorum. Ve yine donup kalıyorum. Albi'nin el yazısı, kelimelerin güzel bir karışıklığı.

24 ARALIK

Seni seviyoruz Camryn! Spitfire'lar, Lego'lar, Jelly Babies ve top patlatmaktan daha çok!
Bizimle evlenir misin? Lütfen, lütfen, lütfen evet de!

Teşekkürler. Çok çok sevgiler, Baba & Albi xxx

Gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor ve eminim maskaram yanaklarımdan akıyordur. Kafamı kaldırıp kapıda duran Albi'yi gördüğümde, gözyaşlarım daha da şiddetli akmaya başlıyor. Diz çökmüş, bana açık bir yüzük kutusu uzatıyor.

Ah kalbim.

"Beni bekle dostum," diyor Dec, aceleyle yanına gidip onun yanına diz çöküyor. *Bizim* oğlumuz. "Ee?" diye soruyor Dec.

"Evlenir misin?" diye cıvıldıyor Albi. "Lütfen, lütfen, lütfen?"

Bu güzel adamı ve onun muhteşem küçük oğlunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum. Tanrı sizi korusun. İkisini de.

Odanın karşısına geçip ben de dizlerimin üzerine çöküyorum, ikisini de kendime yaklaştırıyorum.

Ve bu, onların ihtiyaç duyduğu tek cevap. Onları asla bırakmayacağım.

SON

Jodi Ellen Malpas'ın diğ er eserleri

Bu Adam Serisi

[Bu Adam](#)

[Bu Adamın Altında Bu](#)

[Adam İtiraf Etti](#)

[Benim Her Şeyim – Drew'un Hikayesi \(Bu Adam, Romanı\) Bu Adamla](#)

Tek Gece Serisi [Tek](#)

[Gece - Söz Verilen Tek](#)

[Gece - Reddedilen](#)

[Bir Gece - Açığ a Çıkan](#)

Bağımsız Romanlar

[Koruyucu](#)

[Yasak](#)

[Beyefendi Günahkar](#)

[Mükemmel Kaos](#)

[Beni Nefes Alamadan](#)

[Bırak](#)

Senin İçin

Her Sessiz Yalan

Duman ve Aynalar İkili

[Tartışmalı Prenses Onun](#)

[Gerçek Kraliçesi](#)

Hunt Mirası İkili Serisi

[Sanatsal](#)

[Yalanlar Kötü](#)

[Gerçekler](#)

The Unlawful Men Serisi

[İngiliz](#)

[Gizem](#)

[Diriliş](#)

[Yükseliş](#)

[Amerikalı](#)

Belmore Meydanı Serisi

[Dükle Bir Gece Bir](#)

[Beyefendi Asla Anlatmaz](#)

Bu Kadın Serisi

(Jesse'nin Bakış Açısından Bu Adam Serisi)

[Bu Kadın Bu](#)

[Kadınla](#)

Bu Kadın Sonsuza Kadar

Arlington Hall Serisi

Davet

Teslimiyet

Jodi Hakkında

Jodi Ellen Malpas İngiltere'de doğup büyüdü ve şu anda kocası, oğulları ve Doberman cinsi köpeği Theo ile birlikte İngiltere'de yaşıyor. Kendini hayalperest olarak tanımlayan Jodi, alfa erkeklere karşı büyük bir zaafı var. Bağımlılık yaratan karakterlerle güçlü aşk hikayeleri yazmak, onun tutkusu haline gelmiştir ve bu tutkuyu şimdi sadık okuyucularıyla paylaşmaktadır. *New York Times*'ın 1 numaralı en çok satan yazarı ve *Sunday Times*'ın en çok satan yazarı olmaktan gurur duyan Jodi'nin eserleri, dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanmaktadır. Jodi ve eserleri hakkında daha fazla bilgiyi JEM.Website adresinde bulabilirsiniz.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Jodi Ellen Malpas'a övgü İçerik](#)

[Uyarısı](#)

[Adanmışlık](#)

[Tam Sayfa](#)

[Görüntü İçeriği](#)

[1. 1 Aralık](#)

[2. 2 Aralık](#)

[3. 3 Aralık](#)

[4. 4 Aralık](#)

[5. 5 Aralık](#)

[6. 6 Aralık](#)

[7. 7 Aralık](#)

[8. 8 Aralık](#)

[9. 9 Aralık](#)

[10. 10 Aralık](#)

[11. 11 Aralık](#)

[12. 12 Aralık](#)

[13. 13 Aralık](#)

[14. 14 Aralık](#)

[15. 15 Aralık](#)

[16. 16 Aralık](#)

[17. 17 Aralık](#)

[18. 18 Aralık](#)

[19. 19 Aralık](#)

[20. 20 Aralık](#)

[21. 21 Aralık](#)

[22. 22 Aralık](#)

[23. 23 Aralık](#)

[24. 24 Aralık](#)

[25. 25 Aralık Epilog](#)

[Jodi Ellen Malpas'ın diğeri
eserleri Jodi hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

